

မဟိန္ဒိတပေ

www.burmeseclassic.com

ပြစ်မှု

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC
magazine

Design:
Soe
Win
Htun

www.burmeseclassic.com

မြတ်ဗုဒ္ဓ

မဂ္ဂဇင်း

မာတိကာ

၂၀၁၆ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ၊ အမှတ်(၂၅၁)

ကဗျာ ပြစ်မှု

BURMESE
CLASSIC

ကာတွန်း ပြစ်မှု

ခက်ဆစ်လင်း(ပြည်)၊ နန္ဒဝရီကြွယ်၊ မင်းနိုင်(မောင်တော)
မောင်စည်သူ(အပျောက်)၊ ရန်ကုန်ဘုန်းလွင်၊ ချစ်မုန်းငြိမ်း
စောအောင်ခ(ဘားအံ)၊ နင်းဆက်ကြယ်စင်ငြိမ်း။

စောဟန်၊ အီကွေတာ၊ ရန်ကြီးအောင်၊ ကျော်၊
မြင့်သန်း(မင်္ဂလာဒုံ)၊ ပေါက်ကျိုင်း၊ မြေရိုင်း၊ သူရိန်း

ဆောင်းပါးပြစ်မှု

စာပေသုခုမ သတင်းလွှာ

ခြောက်ထပ်တိုက်ကလေး

သုခုမသတင်းလွှာ

အိမ်ကေ ————— ၂၆

ပြစ်မှုစာအုပ်စင်

ကသစ်နီ ————— ၂၇

ဦးချစ်မောင်နှင့် ကျွန်ုပ်

မိုလ်ကလေးဘေ ————— ၃၇

အရင်ကတော့/ လင်မယား

ဟန်သီဇင် ————— ၃၉

ရယ်စရာ ပြစ်မှု

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ရယ်စရာ

ကိုရွှေတေးသား ————— ၄၁

ရသ ပြစ်မှု

သေမင်းတမန်လမ်းမှ လျှို့ဝှက်ရတနာသိုက်မြဲသိန်း	၄၄
ပြစ်သင့်ဖြစ်ရာမြဝဇီ	၄၈
ရန်ငြိုးရန်စသစ္စာရှင်-မဟာသာရွာ	၁၂၀
မြစ်တတ်ပါတယ်...ဘင်ထူး(ဇေယျဝတီ)	၁၂၈
အလန်းလေးတွေ နီမောင်ခံသိန်း(ဂိုလ်ချုပ်ရွာ)	၁၃၄
သမင်းရည်ပူစည်းကားကွန်းကြည်ဝင်း	၁၃၈
သောဘာရမက် နီသုန္ဒဒီ(ဇီးကုန်း)	၁၄၈
သင်းခွဆုံကို လွန်သော်ဘင်လွင်	၁၅၂
ခြင်းပြန်ခြောက်သော ကျစ်စာတွင်းဆင်(ကပြူရွာ)	၁၅၈
ဇွန်တော် မောင်မောင်တာ မဟုတ်တော့တဲ့ဇွန်မ မခင်သီတာ	၁၆၄
ဆက်ဖြစ်ခဲ့သည့် လက်ဖက်ရည်ကြည်(ချို)	၁၆၈
ဆင်(သာရဝေါ)	၁၇၄
ဆင်လေးလား စိတ္တလေးလား	၁၈၀

သုတိုသုံးဦး

ချစ်ပန်းငြိမ်း	၁၈၆
မိမာယာနှင့် မိုက်ကာယံညွန့်ဖေ မောင်မောင်စိန်လင်း(နတ်မောက်)	၁၉၂
ကံမကောင်းတဲ့ သူခိုးပါ မြတ်ဟိန်း(သာကေတ)	၂၀၀
အဖေအတွက် စာတစ်စောင် ချစ်ပန်းငြိမ်း	၂၀၄
တရားသူကြီးပုံပြင် ထွန်းကျော်လူ	၂၁၀

အခန်းဆက် ရသပြစ်မှု

ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်(၁၁၁) ဗဟိုစော	၅၈
အလွတ်စုံထောက်မြိုင်နှင့် ငှက်ပျောခိုင်...(ဇာတ်သိမ်း) ဇော်မော်လင်း	၆၂
အိုင်အိုအာယုနှင့် နတ်ဆက်စား တရားစောင့်သည်(၄) ကြင်ဦးလူ	၇၂
ဂေါ်လီမလေး တစ်ပွေထဲ(၁၂) မောင်ရွှေစွန်	၈၀
မှောင်ခိုသမား(၄) ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)	၉၄
မိန်းမထောင်မှသည်(ဇာတ်သိမ်း) ကျော်မြသန်း	၁၀၆

ဗေဒင် ပြစ်မှု

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း ဒေါက်တာ စောယုနွယ်	၂၁၆
--	-----

ဥပဒေ ပြစ်မှု

ရာဇဝတ် တရားမတူညီသော အခြေခံသဘောတရားများ
စလင်းဦးအောင်သိန်း - ၄၁
တရုတ်လိုရာ၊ ကုလားလိုစာ၊ ဂျပန်ကိုတု
ရွှေမြိုင်ငွေလှိုင် - ၅၃
အသံဖိုင်နှင့် သက်သေခံဥပဒေ
ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ) - ၇၉
အမှုတွေပြေအေးစေမယ့် ဥပဒေအမေးအဖြေ
ဦးစောလှိုင် - ၁၀၃

နိုင်ငံရပ်ခြား သတင်းပြစ်မှု

အမေရိကန်နိုင်ငံထဲသို့ ခိုးဝင်ကြသော
မက္ကဆီကိုနိုင်ငံသားများ၏ အန္တရာယ်
ပြသိန်း - ၉၁
ရှားပါးသော ကမ္ဘာလိပ်မကြီးသေ၍ ပူဆွေးဝမ်းနည်းကြ
ဦးဦးသိန်း - ၉၂

တစ်မျက်နှာ ပြစ်မှု

ငါ့ထက်မိုက်တဲ့ကောင်
မင်းတည်တံ့ - ၁၁
အစွန်းနှစ်ဖက်
ပိုက်မင်းဝေ - ၁၁
ငါ့စွဲ
ရှစ်ခွင်ကျော်-ဟောင်တော်သိ - ၁၁
မျိုးဆက်သစ်
မောင်စည်သူ(အပျောက်) - ၁၂
ရှောမွေး
ဝေယံချစ် - ၁၃
အပုပ်ချိုန်
ချစ်ပုန်ငြိမ်း - ၁၄
မအားသေးဘူးကွ
ရွှေမောင်(သစ္စာ) - ၁၅

မျက်နှာဖုံးဂရပ်ဖစ် - စိုးဝင်းထွဏ်း
အတွင်းဖလင် - မျိုးဝင်းကျော်
ကွန်ပျူတာစာပေ - တင်မိုးခိုင်
စာအုပ်ချုပ် - ရှုကီး(၁၁၄) လမ်း၊
အတွင်းပန်းချီ - နိုင်ဦး၊ KN၊ စက္ကူ၊ ဖိုးအောင်၊
လှသစ်အောင်၊ ကျော်ဝင်းမောင်၊
ညီညီလွင်၊ ကျော်ဦး၊ ပညတ်၊
အောင်နိုင်လတ်၊ ဆွေမြင့်၊
စံလွင်မောင်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့နှင့်ကြော်ငြာဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ မြေညီထပ်၊
၅၂-လမ်း(အောက်)၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ ကျပ်

“ဒါဆိုရင်
ဒီအဖို့တွေအောက်မှာ
ရတနာသေတ္တာတွေ
ရှိမှာ သေချာတယ်”

မြသိန်း.....၄၄

“ရန်သူခိတ်မထားတဲ့
ဥပန်လူမျိုး
စစ်သားကြီး ကဝါခံကို
အပေ...”

မြဝီ.....၄၈

“ခိန်တွေကို
ပက်ပို့အောက်မှာ
ဝှက်ထားတာကို
ဘယ်သူ သိတယ်လို့...”

မော်မော်လင်း.....၆၂

မာနိဒါ

“အမှုခမ်းစားခန်းထဲက
ခွဲတန်းလျားမှာပဲ
အမှုခမ်းစားရင်း
အိပ်နေတာ ကြာပြီခင်ဗျာ”

ဖြေဆိုလို့.....၇၂

“လောကမှာ
သူတစ်ပါးပစ္စည်း
စိုးဝှက်မယူရင်
ဘာမှရှက်စရာ...”

ဖော်ပြချက်.....၈၀

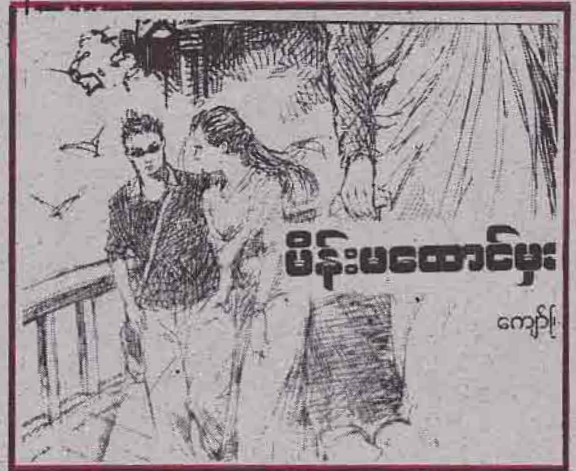
“ဟပ်ကာက
သူ့ဘာသာ ဦးခေါင်းကို
စိုးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း
ငါသိလို့ရတဲ့အခါမှာ”

ဦးစိုး၊ တက္ကသိုလ်.....၉၄

“သန့်ရှင်းကုန်းမှာ
ကမ္ဘာဝတ်တယ်ဆိုတာ
ခါမျိုးပေါ့
အဲဒီလို အပြောမျိုးဖြင့်...”

ကျော်မြသန်း.....၁၀၆

“ကျွန်ရဲ့
တိုက်ပွဲဘေးအောက်အိတ်ထဲမှာ
လိပ်ပြီးထည့်ထားတဲ့
ငွေငါးသောင်း...”

တင့်ထူ၊ ဇေယျဝတီ၊.....၁၂၈

“မြေစာပင်ဘဝ ရောက်ရလျှင်
မကောင်းသကဲ့သို့
ကွဲဘဝ
ကွဲအဖြစ်...”

နောင်လွင်.....၁၅၂

“ခါ...

ငါ့ရဲ့ နှစ်သက်ခွာ

ရွေးချယ်မှုလေ

ကိုယ်ပိုင်...”

လွဲလွဲကြည့်ချို...၁၆၈

“မနေညက

နှိုက်ကလပ်

မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး

အစ်ကို...”

မောင်မောင်စိန်လင်း၊ နတ်မောက်...၁၇၂

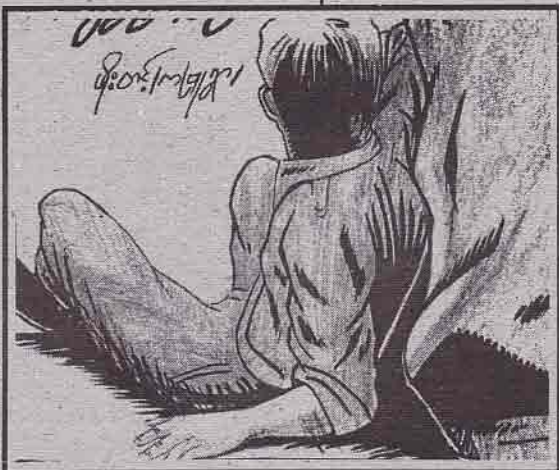
“ရှင်...

ရမ်းပြီးတာဝန်ယူနေပြန်ပြီ။

ရှာမရလျှင်

ဘယ့်နည်းလုပ်မလဲ”

ချစ်ဖုန်းငြိမ်း...၂၀၄

ငါ့စိတ်ဓာတ်

မင်းနီခိုင်(မောင်တော)

* အမြင်မျက်စိ
အသိစိတ်ထား
အကြားအာရုံ
ရင်ခုန်အိပ်မက်
ခံစားချက်တွေ
ရင့်ကျက်မလာ
တွေဝေတာများ
ပြတ်သားမှုနည်း
အဆိုးအတား
မကျော်လွှားရဲ
ဥစ္စာထဲဝပ်
ငါ့စိတ်ဓာတ်သည်
သင်းသတ်ခံရပေါင်းများခဲ့ပြီ။

အစာလုတဲ့ပွဲ

မောင်စည်သူ(အဖျောက်)

နိုင်ငံခြား

- * ပြာလဲ့လဲ့ ကောင်းကင်အောက်
အမှောင်ခွင်း အလင်းတချို့
ဟိုသည်သို့လှုပ်ရှား
ပြေးလွှားနေလေရဲ့...။
- * ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်အောက်
ကြောက်စိုးတုန်နေတဲ့သူ
ရန်သူကို လှည့်စား
လက်တစ်လုံးခြားနေလေရဲ့...။
- * ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်အောက်
ဝမ်းခြောက်နေတဲ့သူ
ဘယ်သူ့ကိုမှ မရှောင်အား
အမှောင်ကြားက စောင့်နေလေရဲ့...။
- * ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်အောက်
ညဉ့်အမှောင်ကို အားပြု
ဤတစ်စုအဖြစ်
အချစ်ဆိုတာ ဆိတ်ငြိမ်နေလေရဲ့...။
- * ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်အောက်
အလင်းတစ်ခုရဲ့ မြင်ကွင်းထဲ
အတင်းဝင်ရောက် လှမ်းကောက်လိုက်တော့
“ပူခနဲ”အသံ ခံစားမိမှ
ဟာ။ မြွေနှင့် လူတို့ရဲ့ အစာလုတဲ့ပွဲ
ဘယ်သူနိုင်ခဲ့သလဲ...။

ည

စောအောင်ခ(ဘားအံ)

* ရေရမလားလို့
ရေတွင်းထဲကို ငုံကြည့်မိပါတယ်
ဒါပေမဲ့...
ကိုယ့်ပုံရိပ်တောင်
ကိုယ်ပြန်မမြင်ရတော့ဘူး။

ပေါင်းစပ်ခြင်း အချိုးအဆ

နှင်းဆက်ကြည်စင်ငြိမ်း

ဝိုင်ဦး

- * မျက်လုံးဟာ...
အသည်းနှလုံးရဲ့ ပြတင်းပေါက်ဆိုပေမယ့်
ပီရီသူ သရုပ်ဆောင်ကောင်းကိုတော့
အရင်းတိုင်း အစင်းသား
သင် မြင်သွားမှာ မဟုတ်ပါ။
- * “ပွင့်လင်းမြင်သာ”တိုင်းဟာလည်း
နေရာတကာ ကောင်းနေနိုင်တာ မဟုတ်
မသိသင့် မမြင်အပ်ရာကိုတော့
ကာသင့်တာ ကာထားပေါ့။
- * သူတကာ သတ်မှတ်တဲ့ ဘောင်အပြင်
သင်ရောက်သွားမယ်ဆိုရင်
အားလုံးက ဝိုင်း...ရိုင်းတယ်လို့ သတ်မှတ်မယ်။
- * ဟန်ဆောင်ခြင်းနဲ့ ပွင့်လင်းခြင်းဟာ
သိမ်မွေ့စွာ တွဲစပ်ဆင်ယင်ရင်
ဆန့်ကျင်ဘက် ရောင်စဉ်တွေလိုပဲ
တင်ပြခြင်း ရုပ်လက္ခဏာ
အနုပညာရှိတာပေါ့။
- * ကော်ဖီအခါးသက်သက်ဟာ
လုံးဝ အချို့မစွက်ရင်
တချို့သော နှစ်သက်သူတွေလွဲ
အမြဲအဆင်ပြေဖို့ မဖြစ်နိုင်။
- * ဓားတစ်ချောင်း ဖြစ်တည်ရေး
အပူပေးပုံချပြီးတဲ့အခါ
သဘာဝအတိုင်း အေးသွားလို့မရ
(စိရင်ထားတဲ့) အေးမြခြင်းစွက်
ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်စေမှ
ဓားကောင်းတစ်လက်ရမယ်။
- * အောင်မြင်ရေး “လမ်းမဟာ”
လူပုံလယ် တင့်တယ်လာရေး
ဆန့်ကျင်ဘက်သဘာဝကို အာရုံသွင်း
ပေါင်းစပ်ခြင်းအနုပညာ
ချိန်လားကိုက်ဖို့သာ...။

ခိုင်ဦး

ပေးဆပ်သူများ

ချစ်မုန်းငြိမ်း

- * ဧရိခြင်းတရားဆီ
ပျိုရင်းသွားတယ်လို့
ထင်သူတွေ။
- * နာခြင်းတရားဆီ
မာရင်းသွားတယ်လို့
ထင်သူတွေ။
- * သေခြင်းတရားဆီ
မသေရင်းသွားတယ်လို့
ထင်သူတွေ။
- * အမြင်အယူတွေလွဲ
ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်
ထင်ဆဲခဏမှာ ပျက်။
- * ဘဝနှင့် အသက်ကို
ဧရိခြင်းအတွက်ပေးဆပ်
နာခြင်းအတွက်ပေးဆပ်
သေခြင်းအတွက်ပေးဆပ်
ပေးဆပ်ခြင်းဟာ
စက္ကန့်တောင် မလပ်ရပါလားကွယ်။ ။

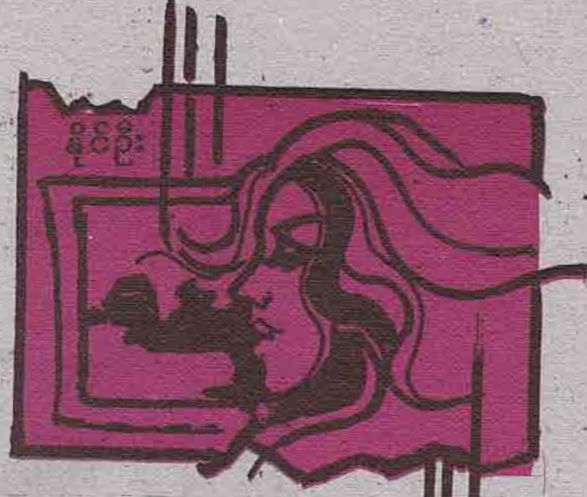

ဝေဇာ

ခက်ဆစ်လင်း(ပြည်)

* သခင်အားရအောင်
ကျွန်ပါးတယ်ပဲ ပြောပြော...

* နိလုံခွင့်ရတဲ့
သခင်ဂေဟာလေးအနား
မာယာများတဲ့ လူတွေကပ်ရင်
မိတ်ဆွေ ရန်သူ အသာထား
အဟန့်အတားဖြစ်အောင်
ဟောင်...ဟောင်ပြနေရတာတယ်။

မောရဝတီထိပ်ထားနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ရန်ကုန်ဘုန်းလွင်

- * မြစ်ချောင်းပတ်လည်၊ ဝိုင်းရံချီသည့်
တလီသာစွ၊ ရာမညာဏ်
အလှသခင်၊ နတ်မိရှင်ကို
သွင်ပြင်ဝိုးဝါး၊ နင်းမုန်ကြားမှ
ရထားပေါ်တွင်၊ ကျွန်ုပ်မြင်သည်
ရယ်ရွှင်ပြုံးတုံ့၊ မပြုံးတုံ့။
- * အမှတ်မထင်၊ ကျွန်ုပ်မြင်သည်
ရွှေစင်ယမင်း၊ လှကြော့ရှင်း၏
အဆင်သဏ္ဌာန်၊ သူမဟန်က
ငှက်ပျံသွင်ကြုံ၊ နှုတ်ခမ်းလှနှင့်
ဝင်းပကြည်လင်၊ မျက်နှာပြင်ဝယ်
တိမ်စင်လနယ်၊ လှသွေးကြွယ်၍
ချစ်ဖွယ်နာတံ၊ ကော့ပျံမျက်တောင်
ညှိမှယောင်ဖြင့်၊ တောက်ပြောင်မျက်လုံး
မျက်ခုံးသေးသွယ်၊ လကွေးငယ်သို့
ညီသွယ်စီတုန်း၊ ပုလဲပန်းမျှ
သွားအလှနှင့်။
- * ရှည်လျားနက်မှောင်၊ ပိတုန်းရောင်ဖြာ
ဆံကေသာက၊ မြလွှာရှိမ်းရှိမ်း
အကြောစိမ်းပေါ်၊ ဘယ်ယိမ်းညာနွဲ့
လုပ်လဲ့လုပ်လီ၊ ရှိနေသည်ရှင်။
- * တင့်တယ်အဆင်၊ ရွှေရည်ဝင်းပ
ချစ်နမ၏၊ အလှကျက်သရေ
ရမြင်လေသော်၊ စိတ်တွေဖောက်ပြား
ချောက်ချားခဲ့ရ၊ ငါဘဝ။

အစဉ်သဖြင့်

နန္ဒာမိုးကြယ်

- * လောဘတွေ ကဲမြင့်မောက်
မြင်းပိုရဲလောက် မကပေ။
- * ရတိုင်းပင် အလိုမကျတာကြောင့်
ထပ်မံကာ သူတောင့်တတယ်
ဆန္ဒတစ္ဆေ။
- * ပစ္စက္ခဘဝအနေ
အပူမီးတွေ ဝန်းရံထား။
အေးချမ်းမှု လွှဲဖယ်သွေ
မောဟတွေ တိုးလို့ပွား။
- * လောကမှာနော်...
သောကရွာ အလည်ခေါ်တော့
ဝဗ္ဗုပေါ် ပြင်စံရှားလောက်ကို
ရေနောက်လျှင် မကြည်နိုင်လို့
တွေ့နိုင်ကာ လက်မှိုင်းမချရအောင်
ဓမ္မကို ဘယ်မမေ့
ပွဲတွေတရား။ ။

နိုင်ဦး

အင်း... ဘာလို့လို့နဲ့
သင်္ကြန်ကောင်
ပြီးသွားပါလော...

အင်း... ဘာလို့လို့နဲ့
သင်္ကြန်ကောင်
ပြီးသွားပါလော...

လောကအတွက်
သင်းမီးရှို့ပေးပါ

တောရွာ
မီးရှို့ပေးပါ

လောကဆီနဲ့
ခပ်ကပ်ပေး

ပြည်ပကို
ရှင်းစားထားပါ

ဒါနဲ့
လောကအတွက်
မာကျင်စေ
ပြန်အောင်

ငါတို့
အဲဒီမီးအတွက်မာပြန်
လှီးမီး၊ ချိုးမီးတွေ
ကုန်အောင်စီမံ
ဒါပင်

ဗီအီရွာ...

အဲဒီကားပေါ်ပါသွားတဲ.
ဆရာကြီးတစ်ယောက်က
ကျွန်တော့်ကို ခကားတစ်ခွင့်:
ပြောဘူးတယ်... ရိုးရိုးကျင့်
မြင်မြင်ကြဲတဲ.

ကတုန်း မြေကြီးကောင်..

ကဏ္ဍ: ဂျော့
၂၀၁၆

ကြမ်းကျံရင်နှုတ်လို့ရတယ်၊ စကားကျသွား
ရင်နှုတ်လို့မရဘူးဆိုတာကို၊ ရှင်သဘော
ပေါက်ဖို့လိုတယ်၊ နော်---

ရှင်အောင်အောင်သိလို့ သတိပေးလို့ကမယ်
မောင်ရှင်မတွေနဲ့ တောရှင်မမောင်နဲ့၊
မောင်ရှင်တောရှင် အိုက အိုကတင်လေ
ပါဦး မသင်္ဂေါဗွာစိုးလို့

ဝိန်းမရေ
အနုမြင်းစီးမှုတွေ
မမြဲအာပာ..ဖြစ်နေ
အာပာပ.....

ဒါနဲ့
အဖွင့်မဝင်ပဲ
အဝင်နေတဲ့ဖြစ်တာမယ်
တောင်ရေ.....

အာပာပ: ခြေချင်း

မြန်မာနိုင်ငံ စစ်အာဏာရှင်များ ဆိုးကွက်၊ ရှုပ်ကွက်၊ မြှုပ်ကွက်များ စာအုပ်မိတ်ဆက်

တိုင်းရင်းဆေးသမားတော်ကြီး ဦးမြတ်လွင် (ခ) ဆရာမင်းမြတ်ဘုန်း၏ “မြန်မာနိုင်ငံ စစ်အာဏာရှင်များ ဆိုးကွက်၊ ရှုပ်ကွက်၊ မြှုပ်ကွက်များ” စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲကို (၂၂.၄.၂၀၁၆) မွန်းလွဲ ၁၀း၀၀ နာရီက သာကေတ ဗြူနယ်၊ ရှမ်းသာရပ်ကွက်ရှိ အောင်သုခပရိယတ္တိစာသင်တိုက်၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ဦးစွာ အောင်သုခပရိယတ္တိစာသင်တိုက် ဦးစီးပဓာန နာယကဆရာတော် အရှင်နန္ဒက(ဓမ္မလုလင်)က ဩဝါဒ စကား မြွက်ကြားပြီး စာအုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာမော်ဝန်းကြည်မြတ်က သုံးသပ်စကား ပြောကြားခဲ့သည်။ ဆက် လက်၍ ဆရာဘသက်ဆွေ၊ ဦးဝေမြင့်(နိုင်ငံရေးသုတေသီ)၊ ဆရာအောင်သျှင်သူ(မဟာမြေ)တို့က ဂုဏ်ပြုစကားများ ပြောကြားခဲ့ကြပြီး စာရေးသူ ဆရာကြီးဦးမြတ်လွင် (ခ) မင်းမြတ်ဘုန်းက စာအုပ်ရေးသားရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက် နှင့် ကျေးဇူးတင်စကားကို ပြန်လည်ပြောကြားခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

လေးမြိုင် ဓမ္မပူဇော်စာပေဆု ချီးမြှင့်ပွဲ

စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် လေးမြိုင် ဓမ္မစာပေဆုချီးမြှင့်ပွဲနှင့် ဓမ္မဝါဒမော်ဆောင်ရေးအဖွဲ့၏ စတုတ္ထအကြိမ် မြောက် ထေရဝါဒဓမ္မစာပေဆု ချီးမြှင့်ပွဲအခမ်းအနားကို ၂၄.၄.၂၀၁၆၊ နံနက် ၉း၀၀ နာရီက မရမ်းကုန်းဗြူနယ်ရှိ ဓမ္မသီရိမိမာန်တော်၌ ကျင်းပခဲ့ပြီး ဓမ္မပူဇော်စာပေဆု ၉ ဆုနှင့် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓစာပေဆု ၁၀ ဆု ပေးအပ်ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ အခမ်းအနား၌ တစ်သက်တာစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး (ဦး)လေးမြိုင်က ဓမ္မပူဇော်စာပေဆု ပေးအပ်ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသည့် စာပေဆုရှင်များမှာ ဗိုလ်ကလေး အရှင်ပဏ္ဍိတ (သာသနာတော်အတွက် ကျွန်ုပ်သာ ဥက္ကဋ္ဌဆရာတော်ကြီးဆိုလျှင်)၊ အရှင်အဂ္ဂသာရ (ဗုဒ္ဓသာသနာ့ဝန်ဆောင်(ဓမ္မအလင်းရောင်)၊ မင်းနန်း-မော်ကျွန်း (ဘဝ၏ ရွှေစည်းမျဉ်းများ)၊ အောင်ထိုက်-ရွှေဘို (အစွဲအလမ်းနှင့် ဓမ္မရသ အမေးအဖြေ စာစုများ)၊ ဝင်းအောင် ကြည် (လက်တွေ့ဝိပဿနာစကားဝိုင်း)၊ ကြည်လွင်-မြန်မာစာ (ပုထုဠ်မှ ပုထုဠ်သို့)၊ ကျော်ထက်ခိုင်-ဖားစည်မြေ (ဘာသာသွေး သန့်စင်ရေး)၊ မသန်းသန်း-မန်းတက္ကသိုလ် (ကြီးပွားချမ်းသာရေး လက်တွေ့အသုံးချကုန်ပစ္စည်း)၊ စန်းစန်း-မိုးမခ (ဗုဒ္ဓ၏ လောကအမြင် ပျက်သုဉ်းခြင်းနှင့် ဖြစ်ထွန်းခြင်း)တို့ ဖြစ်ကြကြောင်း သိရှိရပါသည်။

စိုးပြည့်သခင် တေးစီရီးခွေသစ် တွေ့ဆုံလက်မှတ်ရေးထိုး

ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်အပြင် အဆိုတော်အဖြစ်ပါ အားပေးမှုကို ခံယူရရှိနေသော အကယ်ဒမီ စိုးပြည့်သခင်၏ “အချစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်း” တေးစီရီးခွေအတွက် ပရိသတ်နှင့် တွေ့ဆုံလက်မှတ်ရေးထိုးပွဲကို (၂၄.၄.၂၀၁၆) ရက်နေ့က ပြည်သူ့ရင်ပြင်(စမ်းချောင်းသာ) Stage တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါပွဲ၌ အကယ်ဒမီစိုးပြည့်သခင်အပါအဝင် မိုးယုစံ၊ ချစ်စန်းဦး၊ စန္ဒီမြင့်လွင်၊ ဟိန်းဝေယံ၊ ဉာဏ်လင်း ထက်၊ ဖြိုးကိုကို၊ ပိုင်တံခွန်...စသည့် အနုပညာရှင်များကလည်း အချစ်ကိုရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်း တေးစီရီးခွေအတွက် သီချင်းများသီဆို၍ လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ အဆိုပါ တေးစီရီးကို MTV တေးထုတ်လုပ်ရေးမှ ဖြန့်ချိပြီး မင်းချစ်သူ၊ ဝေ၊ မိုးမိုး၊ ညီမင်းခိုင်၊ နုလုံးသားတို့ ရေးစပ်ပေးသော တေးသီချင်းများကို သီဆိုထားကြောင်း တေးစီရီးထွက်လာရန် တစ်နှစ်တာမျှ အချိန်ယူခဲ့ရကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

အုတ်ကြားမြက်ပေါက် ... ကြည့်ရတော့မည်

ရုပ်ရှင်မျက်မှန်မဂ္ဂဇင်း၌ အခန်းဆက်ရေးသားခဲ့သော စာရေးဆရာ မောင်ရွှေစွန်၏ ဝတ္ထုကို ဆဲဗင်းဒေးက တတ်ညွှန်းရေးလျက် ညွှန်မြန်မာ ညီညီအောင် ရိုက်ကူးသော “အုတ်ကြားမြက်ပေါက်” အမည်ရှိ ဆေးရောင်စုံဇာတ် ကားကြီးသည် မေလအတွင်း မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ရုပ်ရှင်ရုံကြီးများ၌ ပြသတော့မည် ဖြစ်၏။

အဆိုပါ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီး၌ နေတိုး၊ ထွန်းထွန်း၊ နေမင်း၊ သက်မွန်မြင့်၊ စိုးမြတ်သူတို့ ပါဝင်သရုပ်ဆောင် ထားကြပြီး ငယ်စဉ်က ထိန်းသိမ်းလမ်းညွှန်ပေးမည့် မိဘကောင်းတို့နှင့် မနေခဲ့ရသည့် သားသမီးတို့ အခက်အခဲများ နှင့် တွေ့ကြုံရသည့်အခါ နာကြည်းချက်များဖြင့် လမ်းမှားရောက်ခဲ့ရသည့် ဘဝအကြောင်းတို့အား ပညာပေး ရိုက်ကူးပုံဖော်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး လယ်တွင်းသားစောချစ်၏ ၇၅ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ကုသိုလ်

စာရေးဆရာကြီး လယ်တွင်းသားစောချစ်သည် ၎င်း၏ မွေးနေ့ ၇၅ နှစ်ပြည့် စိန်ရတုအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ၁၂.၄.၂၀၁၆ ရက်နေ့က စစ်ကိုင်းမြို့ မြေကြာကျောင်းတိုက်တွင် ပစ္စည်းလေးပါးအလှူ၊ ခုနစ်သိန်း၊ Life Boy ဆပ်ပြာ သုံးရာကျော်၊ မြေကြာကျောင်းတိုက် စာကြည့်တိုက်အတွက် စာအုပ်များနှင့် မန္တလေး မလွန်ဆန်လှူအသင်း ကြီးတွင် ဆွမ်း၊ ငွေပဒေသာပင် ကျပ်ငါးသိန်းကို ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မိသားစုများနှင့်အတူ သွားရောက်လှူဒါန်းခဲ့ ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

အနုပညာဆည်းဆာရိပ် ရန်ပုံငွေပွဲ ကျပ်သိန်းတစ်ထောင်ကျော်ရရှိ

အနုပညာဆည်းဆာရိပ် ဘိုးဘွားရိပ်သာ ရန်ပုံငွေပွဲကို ရန်ကုန်မြို့မကျောင်းလမ်း အမျိုးသားကဇာတ်ရုံတွင် ၂၅-၂၆၊ မတ်လ၊ ၂၀၁၆ ရက်များ၌ ကျင်းပခဲ့ရာ စာပေ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ ပန်းချီ၊ ကာတွန်းပညာရှင်များ၊ နိဗ္ဗာန်ဈေး ရောင်းချပွဲများ၊ ပန်းချီကားလေ့လွဲများမှ ရရှိငွေပေါင်းမှာ သိန်းတစ်ထောင်ကျော်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

Mudra With Spectrums ပန်းချီပြပွဲ

မြန်မာအမျိုးသမီးပန်းချီဆရာမများ စုစည်းပြသည့် Mudra With Spectrums ဟု အမည်ပေးထားသော ပန်းချီပြပွဲကို ၇.၄.၂၀၁၆ မှ ၁၀.၄.၂၀၁၆ ရက်နေ့အထိ ရန်ကုန်မြို့၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းနှင့် ကုန်သည်လမ်းထောင့် ရှိ လောကနတ်ပန်းချီပြခန်းတွင် ခင်းကျင်းပြသခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

ပြခန်းဖွင့်လှစ်ပြသချိန်မှာ နေ့စဉ် နံနက် ၉ နာရီမှ ညနေ ၅ နာရီထိ ဖြစ်သည်။

အမ်ကေ (စုစည်းတင်ပြသည်)

ပြင်ပမူပေးအပ်ခြင်း

ထားဥသု၏ အရိပ်မဲ့ မာရီယာ

လျှို့ဝှက်သည်းဖိုအမျိုးအစားဝင် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ စာရေးသူကိုယ်တိုင်က အမေရိကန်စာရေးဆရာမကြီး Mary Higgins Clark ၏ "Still watch" ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကျောရိုးကိုကိုယူ၍ မိုငြိမ်းပြုံးစားရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံထားပေသည်။ အဓိကဇာတ်ဆောင်နေရာတွင် မာရီယာအမည်ရှိ အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်ကို အစားထိုး၍ မြန်မာ့စရိုက်နှင့်ကိုက်ညီအောင် ပြန်လည်ရေးသားထားပေသည်။

အောင်မြင်ကျော်ကြားလိုစိတ်တစ်ခုတည်းကိုသာ ကြည့်တတ်ကြသည့် လူသဘော၊ ဘယ်သူသေသေ ငစေမာလျှင်ပြီးရောဟူသည့် လူမနောတို့အား မီးမောင်းထိုးပြလျက် ဝေဖန်ချင့်ချိန်၊ ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းရှိကြစေရန် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သော အရေးအဖွဲ့၊ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလောက်သည့် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်တို့ဖြင့် ခြယ်မှုန်းထားရာ ဝတ္ထုအစမှသည် အဆုံးတိုင် ဆွဲခေါ်သွားမည့် ဝတ္ထုစာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ် ဖြစ်ပေသည်။ ဤစာအုပ်၌ ဆရာနန္ဒာမိုးကြယ်နှင့် ဆရာတွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦးတို့က အမှာစာများ ရေးသားပေးကြပြီး ရန်အောင်စာပေက တန်ဖိုး ၂၀၀၀/-ကျပ် သတ်မှတ်လျက် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

နန္ဒာမိုးကြယ်၏ ဂဠုန်ဦးစော၏ နောက်ဆုံးနေ့ရက်များ

မြန်မာနိုင်ငံတစ်မျိုးသားလုံး အလေးထားဦးညွှတ်ကြရသည့် လွတ်လပ်ရေးမခင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအကြောင်းကို စိတ်အာရုံရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် စွဲကပ်ပါလာသော ပုံရိပ်တစ်ခုမှာ ရာဇဝင်အိုးမည်းသုတ်ခဲ့သည့် ဂဠုန်ဦးစောပင် ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်တကွ အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးများအား ဦးဆောင်ညွှန်ကြားလုပ်ခဲ့သည့် ဂဠုန်ဦးစော၏ သမိုင်းမလှသည့် နောက်ဆုံးနေ့ရက်များကို မှတ်တမ်းတင် ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်၌ သမိုင်းမလှသည့် ဂဠုန်ဦးစော၊ ဂဠုန်ဦးစောအပေါ် ဗိုလ်ချုပ်ဘာတွေမြင်ခဲ့သလဲ၊ သူတို့ရင်ထဲက ဂဠုန်ဦးစော၊ ဂဠုန်ဦးစောကို ဘယ်လိုဖမ်းခဲ့ရသလဲ၊ လုပ်ကြံမှုအတွက် စတင်စစ်ဆေးခြင်း၊ တရားခွင်မှာ ဦးစော ဘာတွေထွက်ဆိုခဲ့သလဲ၊ ကဗျက်ယဗျက် ဂဠုန်ဦးစော၊ ဂဠုန်ဦးစော၏ နိုင်ငံရေးဖြတ်သန်းမှုများ၊ သခင်နထံပေးသောစာ၊ ဦးစောဆိုတာ ဘယ်လိုလူစားပါလိမ့်၊ ကြိုးစင်ပေါ်ရောက် ဂဠုန်ဦးစော၊ ဇနီးနှင့်သမီးထံ ထောင်တွင်းမှပေးသောစာ၊ နတ်မောက်ကွန်ရက်မှ ကဗျာတစ်ပုဒ် . . . စသည့် အခန်းကဏ္ဍများပါဝင်ရာ နိုင်ငံရေးသံဝေဂရဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ဤစာအုပ်အား မြတ်ပန်းရံစာပေက ပြည်လုံးကျွတ် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

စေတန့်၏ ဝိညာဉ်ဘုံသားများ

ချောက်ချားဖွယ်၊ တုန်လှုပ်ဖွယ်၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာများကို ဇာတ်လမ်းဆင်ရေးသားထားသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုအမျိုးအစားဖြစ်သည်။ ချစ်သူများ ဖြစ်ကြသည့် ရဲဝင်း၊ ညိုညို၊ မင်းထက်၊ ရောင်နီ၊ ဇွန်၊ ရွှေရောင်၊ မိုးသဲနှင့် ဖြိုးတို့ လူငယ်ရှစ်ဦး ဆယ်တန်းအောင်ပြီး အပျော်ခရီးထွက်ခဲ့ကြစဉ် လမ်း၌ ကားမှောက်ကား အသူရကာယဘုံ၊ ပြိတ္တာဘုံသို့ ရောက်ရှိသွားကြရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်၊ ဂန္တိရဝတ္ထုများကို နှစ်သက်သူတို့ သဘောကျမည့် စာအုပ်ဖြစ်ပြီး ဆဋ္ဌမအာရုံစာပေ (ဖုန်း-၀၉ ၇၃၁၇၆၁၆၅၀၊ ၀၉ ၃၀၀၅၀၁၆၀)က တန်ဖိုး ၁၅၀၀/-ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

အမျိုးသားစာပေဆုရ မောင်မြင့်ထွန်း၏ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ပြည်ချစ်ပန်း

အမျိုးသားစာပေဆုရ ကဗျာဆရာ မောင်မြင့်ထွန်း၏ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဂုဏ်ပြုကလေးကဗျာများ ရေးဖွဲ့တင်ဆက်မှုဖြစ်သည်။ ကဗျာရှင်က ဗိုလ်ချုပ်၏ ကျေးဇူးတရားကို သိရှိနားလည်စေရေး၊ ဗိုလ်ချုပ်၏

ကောင်းသတင်းဂုဏ်ပုဒ် အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြန်လည်ဖော် ထုတ်ရေး ဗိုလ်ချုပ်၏ လမ်းညွှန်မူဝါဒများကို ခေတ်နှင့် အညီ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရေး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကဲ့သို့ သော ခေါင်းဆောင်များ ပေါ်ထွန်းလာစေရေးဟူသော ရည်ရွယ်ချက်များဖြင့် ဤကဗျားများကို ရေးဖွဲ့ကြောင်း အမှာဆိုထားပေသည်။

ဤစာအုပ်၌ ကလေးတို့ နှစ်သက်စေမည့် အသံ သာ ကာရန်မိ ကလေးကဗျာပေါင်း ပုဒ်ရေ ၄၀ တိတိ ရေးဖွဲ့ထားပြီး ဆရာနန္ဒာမိုးကြယ်နှင့် ဆရာမောင်မိုးလှိုင် (သစ္စာမြေ)တို့က အမှာစာရေးသားထားပေသည်။ ကလေးတို့အတွက် အနှစ်သာရရှိသော စာပေလက်ရာ မွန်ဖြစ်ကာ အောင်သပြေစာပေက တန်ဖိုး ၁၀၀၀/ကျပ် ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မြောက်ဦးရွှေမြေမဂ္ဂဇင်း အမှတ်(၃)

ရခိုင်သမိုင်း၌ မြောက်ဦးသည် အရေးပါသော ခေတ်တစ်ခေတ်သာမက ရှေးဟောင်းမြို့တစ်မြို့လည်း ဖြစ်သည်။ ဤမြောက်ဦးရွှေမြေမဂ္ဂဇင်းသည် ရခိုင်သမိုင်း၊ ရခိုင်ယဉ်ကျေးမှု၊ ရခိုင်တို့၏ ရှင်သန်ရပ်တည်မှုကို ဖော် ပြသော မဂ္ဂဇင်းဖြစ်ပေရာ စာတည်းအဖွဲ့၏ ကြိုးပမ်း အားထုတ်မှုကြောင့် အမှတ်(၃)သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။

ဤစာအုပ်တွင် ရခိုင်လူမျိုးများ၏ လူမှုရေး၊ စီးပွား ရေး၊ အမျိုးဘာသာ သာသနာနှင့် သမိုင်းဆိုင်ရာ အထောက်အထားများကို ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါး ကာတွန်းတို့ဖြင့် ထင်ဟပ်ပြထားပေသည်။ ဆရာ နေရောင်(ညောင်တီ)၏ ပြင်ဆင်တည်းဖြတ်မှုဖြင့် ထွက် ရှိလာခြင်းဖြစ်ပြီး တန်ဖိုး ၃၀၀၀/ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

အောင်စည်နေမျိုး၏ ဘူဆန်-ဆိုးလ် အနုပညာခရီးသည်

ပန်းချီမင်းဝေအောင် ဦးဆောင်သော မြန်မာ ပန်းချီဆရာအဖွဲ့သည် ကိုရီးယားသမ္မတနိုင်ငံ၌ ကျင်းပ နည့် ဘူဆန်အနုပညာပြပွဲသို့ တက်ရောက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုအဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါခဲ့သည့် ဆရာအောင်စည်နေမျိုးက ၁၁ ရက်တာ ကြာမြင့်ခဲ့သည့် အဆိုပါခရီးစဉ်နှင့် စပ်

လျဉ်း၍ “ဘူဆန်-ဆိုး အနုပညာခရီးသည်”အဖြစ် မှတ် တမ်းပြုစုရေးသားထားခြင်း ဖြစ်၏။

ကိုရီးယားနိုင်ငံ၏ အအေးဆုံးကာလတွင် ရောက် သွားသည့် မြန်မာပန်းချီဆရာအဖွဲ့၏ ခရီးစဉ်အစတွင် ကိုရီးယားနိုင်ငံ၏ အအေးဓာတ်က အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ဆောင်မှုကို စတင်ကာ ကလောဇာတိ ဘူဆန်ဆရာ တော်၏ ကူညီစောင့်ရှောက်မှုများ၊ ကိုရီးယားရောက် မြန်မာများနှင့် ကိုရီးယားနိုင်ငံသားများ အားပေးကူညီမှု များ၊ ရောက်ရှိခဲ့သော ဒေသများမှ အခြေအနေများကို ဓာတ်ပုံများနှင့်တကွ မှတ်တမ်းတင်ရေးသားပြုစုထား သည့် ခရီးသွားစာပေအမျိုးအစားဝင် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သည်။ ၎င်းစာအုပ်ကို အောင်စည်နေမျိုးစာအုပ် တိုက်(ဖုန်း-၀၉ ၉၇၄၉၀၃၆၃၆၊ ၀၉ ၂၀၀၈၃၉၀၁၀)က တန်ဖိုး ၁၀၀၀၀/ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

အသွင်သစ်ဖြင့် သောကြာစာစောင်

နှစ်ကာလအတန်ငယ်မျှ ထွက်ရှိခြင်းမရှိဘဲ ရပ်နားထားခဲ့သည့် သောကြာစာစောင်သည် ၂၀၁၆၊ မေလမှ စတင်၍ အသွင်သစ်၊ အပြင်အဆင်သစ်၊ အရွယ်အစားသစ်၊ သက်သာသော တန်ဖိုးနှုန်းထား အသစ်တို့ဖြင့် ထွက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်၌ သောကြာဦးမောင်ကလေး သုဝဏ္ဏ ကျော်စိန်၊ မောင်မြင့်အောင်၊ မုဒုံသုမ္မန်၊ ချစ်ကိုကိုယု၊ မင်းရွှေသိန်း(ဇင်းကျိုက်)၊ မောင်ချစ်(သူရဲသမိန်)၊ မောင်မြင့်မား(ဗိုလ်ကလေး)၊ ကိုမောင်သန်းဝင်း၊ ဟန် သီဇင်၊ အောင်ဆင့်၊ ကျော်မင်းနိုင်၊ ကေကြီး၊ ဂီတစာဆို မောင်မျိုးသူ၊ စည်းစိမ်ရှင်၊ ကောင်းမြတ်(ခရာတော)၊ နန္ဒာမိုးကြယ်...အစရှိသော သောကြာကလောင်များ အပါအဝင် ကလောင်အင်အားစုံလင်စွာဖြင့် “ပျော်ပျော် နေ သေခဲ့သည်၊ သောကြာဖတ်သော် ပျော်ရမည်”ဆို သည့်ထုံး နှလုံးမူကာ မြတ်ပန်းရံစာပေဖြန့်ချိရေး အမှတ်(၁၉၄)၊ ၂၉ လမ်း(အထက်)၊ ဝိန်းဘဲတန်းမြို့ နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ (ဖုန်း-၀၉ ၅၁၃၉၄၅၀၊ ၀၉ ၅၁၅၅၇၄၃) က တန်ဖိုး ၅၀၀/ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကသင်နီ

ဒဂုန်မဟော်စွဲမြဲ ဒဂုန်မဟော်စွဲမြဲ ဒဂုန်မဟော်စွဲမြဲ ဒဂုန်မဟော်စွဲမြဲ ဒဂုန်မဟော်စွဲမြဲ

ကိုင်း...မှတ်ပလား

လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းပွဲ၌ ဖြစ်သည်။
ပထမပိုင်းအစီအစဉ်ပြီးသည့်နောက် လက်ဖက်ရည်
သောက်သုံးကြရင်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးတို့
စကားလက်ဆုံကျနေကြလေ၏။

“သူငယ်ချင်း...မင်းရဲသတင်းကို ကြားရတာ စိတ်
မကောင်းဘူးကွာ”

“ဘာများ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာလဲကွာ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ မင့်မိန်းမကို မင်းခိုင်းထားတဲ့ ဒရိုင်
ဘာက သုတ်ပြေးသွားတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါနဲ့ကွာ။ ဒီကောင်ကို နောင်ကြည့်အောင် အပြစ်
ပေးလိုက်ပါပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုအပြစ်ပေးလိုက်တာတဲ့လဲ”

“ဒရိုင်ဘာအလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်လေ”

“အယ်...”

ကြောင်တော်မူ

မီးပွိုင့်လမ်းဆုံ တစ်နေရာ၌ ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီး
သည် မီးစိမ်းပြနေသည့်တိုင် မောင်းမထွက်ဘဲ ရပ်တန့်မြဲ
ရပ်တန့်နေ၏။ တစ်ခါနှစ်ခါမကလေးတော့ ယာဉ်ထိန်းရဲ ရောက်
လာ၏။

“ဟေ့လူ...ခင်ဗျားကား စက်ပျက်နေသလား”

“ဟင့်အင်း မပျက်ပါဘူး။ အကောင်းချည်းပဲဟာ”

“စက်မပျက်ရင်လည်း ဘာဖြစ်လို့ မောင်းမထွက်ဘဲ
ရပ်နေတာလဲ။ အနောက်ဘက်မှာ ဟွမ်းတွေ တပွမ်းပွမ်းနဲ့။
မီးနီလို့ ရပ်ထားတာအကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ မီးစိမ်းကာတောင်
ဘာဖြစ်လို့ မောင်းမထွက်ရတာတဲ့တုံး”

“ဟို...ဟို...ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ မီးရောင်ကလေး
များ လင်းလာမလားလို့ စောင့်ကြည့်နေတာပါ”

“သေစမ်းဟ၊ ကိုင်း...ပေးစမ်း၊ ခင်ဗျားရဲလှိုင်စင်”

“အယ်...”

အတိအကျ သက်သေ

လင်မယားနှစ်ယောက်၏ ရန်ပွဲမှာ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်သွားမတတ် တကယ့်ကို သောင်းသောင်းညံ့သွားခဲ့ရသည်။

ရန်ပွဲမှာ နှုတ်ချည်းသက်သက် မဟုတ်။ တုတ်တစ်ပြက်၊ စားတစ်ပြက်သို့တိုင် အနေအထားမျိုး။

သည်တော့ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးသို့ အမှုကိစ္စ ရောက်လာခဲ့ရသည်။ သည်အထဲမှာမှ ရန်ပွဲကို အစအဆုံး တွေ့မြင်ရသည်ဆိုသောသူတစ်ဦးလည်း ပါ၏။ သည်အတွက် ရန်ပွဲနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သက်သေဆွဲထည့်ရပေတော့မည်။ ဤတွင် ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက သက်သေပုဂ္ဂိုလ်အား မေးလေ၏။

“ကိုဝင်းမောင်...အခု ခင်ဗျားက ကိုညွန့်တင်နဲ့ မခင်နှင်းတို့ လင်မယားရန်ပွဲမှာ အစအဆုံး ဘေးမှာရှိနေတဲ့သူ သက်သေတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ပြဿနာ ဘယ်ကစတယ်ဆိုတာ ပြောပြစေချင်ပါတယ်”

ထိုအခါ သက်သေကိုဝင်းမောင်က အောက်ပါအတိုင်း ပြောချလိုက်လေသတတ်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ပြဿနာ ဘယ်ကစတယ်ဆိုတာ ပြောရမယ်ဆိုရင် သူတို့လက်ထပ်တဲ့နေ့ကပဲ စရပါလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့ဆို...အဲသည်လက်ထပ်ကွဲမှာ ကျွန်တော်က သက်သေအဖြစ် ပါဝင်နေလို့ပါ”

“အယ်...”

□□□

ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါ

ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီးဖြင့် ခရီးထွက်လာသော လင်မယား နှစ်ယောက် လူသူကင်းရှင်းသော ကုန်းတက်တစ်နေရာအရောက်တွင် ကားက စက်ထိုးရပ်သွားခဲ့သည်။

သည်အတွက် နီးသည်ကို ကားစက်နီးစေရန်အတွက် မောင်းသူနေရာတွင် ထိုင်စေပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အနောက်ဘက်မှ ကားကို အားကြိုးမာန်တက် ချွေးတဒီးဒီးကျအောင် တွန်းလေ၏။

“အောင်မယ်လေး...လေး။ သေချင်စေကို နံရော

နော်။ ကားစက်ကလည်း နီးတယ်ကို မရှိသေးဘူး။ ငါတစ်ယောက်တည်း အနောက်က တွန်းရတာဆိုတော့ ကားကလည်း ရွေ့ရှက်လေးသာ ရွေ့တယ်။ ပင်ပန်းလိုက်တာနော်”
ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ထိုသို့ ညည်းလေသော် ဇနီးသည်ကလည်း အားကျမခံ -

“ဟွန်း...ရှင်ချည်းပဲ သေချင်စေနံ့လောက်အောင် ပင်ပန်းတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ကျွန်မလည်း ပင်ပန်းတာပါပဲ။ ကုန်းအတက်ကြီးမှာ တွန်းရတာဆိုတော့ အနောက်ဘက်မှာရှိနေတဲ့ ရှင်ဆီ ကားပြန်လိမ့်မသွားရအောင် ဘရိတ်ကို အကြိတ်ပြီး နင်းထားရတာလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါဦး”

“အယ်...”

□□□

ခံရတဲ့ကိန်း

ဖဲသမား ညွန့်တင်တစ်ယောက် ကပ်တီးမူးလဲရန်အတွက် ယမင်းဘီယာဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာရာ ဘော်ဒါဘော်ချက်များက -

“ဟေ့လူ...ကိုညွန့်တင်၊ ခင်ဗျားမျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖူးရောင်လို့ပါကလား။ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတဲ့တုံး”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ကျွဲသိုးရယ်။ မနေ့ညက ရေချိန်လွန်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ ငါမိန်းမက ခရီးကြိုမပြု

ဘဲ အိမ်ပေါက်ဝမှာ ခါးထောက်ပြီး ကြည့်နေတယ်”

“ဒီတော့...”

“ဒီတော့ ငါလည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ တွယ်မဟဲ့ လို့ ဟန်ပြင်လိုက်တာ ငါကမတွယ်ရဘဲ သူတွယ်လိုက် တာကို မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်း ခံလိုက်ရတယ်ကွာ”

“ဟာ...မင်းမိန်းမ အရုပ်ပါ။ ဘယ်တုန်းစာမှ ခံမလုပ်ခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ခုဟာက ငါ့မိန်းမ မဟုတ်ဘဲ ငါ့ ယောက္ခမကြီး ဖြစ်နေလို့ကွ”

“သေဟဲ့...နန္ဒီယ”

□ □ □

ခံစားမှု ဆိုသည်များရယ်

အိပ်ရာထက်၌ သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေသော ဝေဒနာရှင် မိန်းမက ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား အပါးသို့ခေါ် လိုက်သည်။

“ခင်...ပြောလေ၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဒီလိုပါ မောင်၊ တကယ်လို့ ခင်အသက်ထွက်သွား ရင် မောင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

“ဪ...ခင်ရယ်၊ ခင်သာ အသက်ထွက်သွား လို့ကတော့ မောင်ဘဝတစ်ခုလုံး လကွယ်ညသန်းခေါင် မိုးအမှောင်ကျရောက်သလို ခံစားရတော့မှာပေါ့ကွယ်”

“ဒီလောက်ထိတောင်ပဲလား မောင်ရယ်။ ဒါဆို ခင် အသက်ထွက်သွားလို့ကတော့ မောင် နောက်ထပ်မိန်းမ မယူတော့ဘူးပေါ့နော်”

“အိုကွယ်...ဒီလောက်ထိအောင်တော့ မောင် မခံစားနိုင်ပါဘူးကွယ်”

“အယ်...”

□ □ □

ကိုင်း...မှတ်ပလား

အိပ်ထောင်သည်ဘဝသို့ ရောက်လာမှ မခင်နှင်း သည် သူ့ယောက်ျား ကိုညွှန့်တင်အကြောင်းကို တော် တော်ကလေး သိလာခဲ့ရသည်။

“ကိုညွှန့်တင်၊ ရှင်ဟာလေ...ဖဲရိုက်ဖို့အကြောင်း ကလွဲလို့ ရှင်ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ဟာကွာ...အဲသလိုတော့ မပြောပါနဲ့”

“ဘာလို့ မပြောရမှာလဲ။ ပြောကိုပြောရမယ်။ ကျွန်မဆီက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတဲ့နေ့ကို ရှင်မှတ်မိလို့ လား”

“ဟ...ဘာလို့ မမှတ်မိရမှာလဲ။ အဲသည်နေ့ညက ပိုကာဝိုင်းမှာ မန္တလေးက ဆင်းလာတဲ့ မင်းသိမ်းတို့အုပ်စု ကို ငါဖဲအပြတ်နိုင်လိုက်တာလေ...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

ဇနီးသည် မခင်နှင်းပါးစပ် ပတ်တော်ပိတ်၍ သွား လေ၏။

□ □ □

ကြီးလိုက်တဲ့ဉာဏ်

ရှပ်ရှင်ကြည့်နေရာမှ ဆီးအောင့်လာသည့်အတွက် ရှပ်ရှင်ရဲ့အိမ်သာသို့ ထွက်သွားသောသူသည် အန္တရာယ်ကို

ပြန်လည် ရသေ့

ဖြေရှင်းပြီး ရံအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ရံအတွင်း၌ မှောင်မည်းနေရကား သူထိုင်ခဲ့အတန်းကို မမှတ်မိ။ သည် အတွက် ခုံတန်းတစ်တန်းထိပ်၌ ထိုင်နေသူတစ်ဦးအား မေးလိုက်သည်။

“နောင်ကြီး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ထွက်လာတုန်းက နောင်ကြီးရဲ့ ခြေထောက်ကို နင်းမိသွားပါသလား”

“သေချာတာပေါ့ဗျာ။ ခုတောင်မှ နာနေသေးတယ်”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ။ သည်အတွက် နောင်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာ . . . ဗျ။ ခြေထောက်အနာခံရတဲ့ကျွပ်ကို ဘာကြောင့်ကျေးဇူးတင်ရတာတဲ့တုံး”

“ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော့်ထိုင်ခုံအတန်းမှန်ကို သိလိုက်ရလို့ပါ”

“သေလိုက် . . .”

□ □ □

မိန်းမဟူဘိ ထိုကုတို

ကင်ဆာရောဂါဝေဒနာဖြင့် ဆေးရုံတက် ကုသမှု ခံယူနေရသော အမျိုးသား လူနာနှစ်ယောက်မှာ ခုတင်ချင်း ကပ်လျက်သား ဖြစ်ရာမှ ရက်ပိုင်းအတွင်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သဖွယ် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြလေ၏။

တစ်နေ့၌ လူနာစောင့်များ ကင်းရှင်းနေစဉ် စကား စမြည် ပြောဆိုကြရာ မိန်းမအကြောင်း ရောက်သွားလေ တော့၏။

“ကျွန်တော့်မိန်းမအကြောင်းကတော့ ပြောလို့ မကောင်းပါဘူး ကိုရှောက်သီးရာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြောမကောင်းရမှာတဲ့လဲ”

“ပြောမကောင်းဆို သူ့မှာ မအားလိုက်နဲ့ အားလိုက် တာနဲ့ သေသွားတဲ့ သူပထမယောက်ျားဟာ ဘယ်လိုတော်

ကြောင်း၊ ဘယ်လိုကောင်းကြောင်း ချွန်းချွန်းကို တေတော့တာ ပါပဲ။ သည်လိုပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော့်ခမျာ အောင့်အည်း သည်းခံနေရတယ်”

“ခင်ဗျားကမှ တော်ပါသေးတယ် ကိုငွေတိုးရယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမကမှ ကမ်းကိုကုန်ရော”

“ဘယ်လိုများဖြစ်တာတဲ့တုံး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲဗျာ။ ကျွန်တော်တောင် ကင်ဆာ နဲ့ မဂ်နီရသေးဘူး။ သူနောက်ယူမယ့် လင်ကလေးအကြောင်း ကို ပြောနေလိုက်တာများ ချွန်းချွန်းကိုဝေလို့”

“မှတ်သားလောက်ပဗျာ”

□ □ □

အိမ်ထောင်ရေး အဘိဓမ္မာ

အမျိုးသမီးရေးရာ အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက် ရန် လာကြသော အမျိုးသမီးနှစ်ဦးတို့ ကားတစ်စီးပေါ်၌ ဆုံမိကြလေ၏။ ခင်မင်ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စအကြောင်းကို စကားဖလှယ်မိကြလေ၏။

“မိရေ . . . တို့များ အမျိုးသမီးတွေ အိမ်ထောင်မကျ ခင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးရင် ဘာများကွာခြားတယ်လို့ ဇင်းထင် သလဲကွာ။ မင်းက ‘အမျိုးသမီးတို့၏ စိတ်အနေသဘာဝ’ဆို တဲ့ကျမ်းကို မဟာဝိဇ္ဇာရခဲ့သူဆိုတော့ မင်းဆီက ထင်မြင် ယူဆချက်ကလေးကို ကြားချင်လို့ပါ”

“ကြားချင်တော့ နားဆင်ပေါ့ အေးရေ။ ကိုယ်လေ့ လာစူးစမ်းမိသလောက်ကို ကောက်ချက်ချ ပြောဆိုရမယ်ဆို ရင် အိမ်ထောင်မကျသေးတဲ့ အမျိုးသမီးတွေဟာ အိမ်ထောင် ပြုဖို့ရာအတွက် ခင်ပွန်းသည်ကလွဲလို့ ဘာကိုမှ အလိုမရှိ ကြဘူး။ အဲ . . . ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်လည်းကျပြီးရော၊ ခင်ပွန်း သည်လည်းရပြီးရော ဘာကိုမဆို အလိုရှိကြတော့တာပါ ပဲကွာ”

“မှတ်သားလောက်ပါ့ မိရယ်”

မြို့မေတ္တာခံယူမယ့်

ကိုရွှေတေးသား

စဉ်းကမ်း ပိုက်မင်းဝေ

မနက်ဖြန် အလုပ်တစ်ရက် နား
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သည်လ
ထဲ တစ်ရက်မှ မနားဖြစ်ခဲ့။ လပင်
ကုန်တော့မည်။ ဇနီးဖြစ်သူနှင့် ခင်မင်
သူများက အလုပ်ကို လောဘမကြီးဖို့

နှင့် ကျန်းမာရေးထိခိုက်မည်စိုးသဖြင့်
နားရက်ယူပြီး လုပ်ဖို့ပြောလာသည်။
ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။
အလုပ်နားရန် မည်သူ့ထံမျှ ခွင့်
တောင်းစရာမလို။ လစာများကဲ့သို့

လခဖြတ်မည်ကိုလည်း မူရ။ မည်သူမျှ
ဆူပူဟိန်းဟောက်ခြင်းလည်း မခံရ။
မိမိဘာသာ လုပ်ချင်လုပ်၊ မလုပ်ချင်
လည်း နေလိုရသည်။ မိမိအလုပ်က
ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ကလေးနှင့် လမ်းသေး

ဈေးရောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ဟိုးအရင်က
ထစောဝန်ထမ်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ နား
ရောင်တိုင်း မနားရ။ နေထိုင်မကောင်း၍
ခွင့်ယူလျှင်လည်း ရတော့ရသည်။
ရက်တိုခွင့်၊ လစာမဲ့။ သူများဆီမှာ
ထုပ်ရတာကိုး။ သူများမျက်နှာကြည့်
နေရသည်။ ယခုအလုပ်ကား လမ်း
ဘေးဈေးရောင်းခြင်းဖြစ်ပြီး အရာရာ
မိမိသဘောနှင့် လွတ်လပ်မှုရသည်။
ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကြိုးစားလျှင် ကြိုး
စားသလို အကျိုးခံစားခွင့်ရသည်။

လမ်းဘေးဈေးရောင်းခြင်းကို
တချို့က အထင်သေးချင်ကြသည်။

တစ်နေ့ ... မတွေ့တာကြာပြီ
ဖြစ်သော မိတ်ဆွေအသိနှစ်ယောက်
နှင့် လမ်းမှာတွေ့ကြသည်။ မိတ်ဆွေ
က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ဖို့ ပြော
သဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ပြီး
စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ အသိက -

“ခင်ဗျား ဘာအလုပ်တွေ လုပ်
နေလဲ”

ကျွန်တော်က -

“လမ်းဘေးမှာ ကြာဆံကြော်၊
ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်လေး ဖွင့်ပြီးရောင်း
နေတယ်”

လို့ ပြောလိုက်တော့ အသိ၏
နှုတ်မှ “ဪ” ဟု အသံထွက်သွား
၏။ သူ၏မျက်နှာရိပ်ကို ကျွန်တော်
သိလိုက်ပြီ။ သည်အခြေအနေရောက်
သွားပြီကိုးဟု။ ထို့အတူ မိတ်ဆွေဖြစ်
သူကလည်း ၎င်း၏ “ဪ” ဟု
ထွက်သွားသောအသံကို ရိပ်မိသဖြင့်

“မင်းကလည်းကွာ၊ လမ်းဘေး
ဈေးရောင်းတာပဲ။ သူတောင်းစားကျ
နေတာပဲ”

မိတ်ဆွေကား နဂိုကမှ ပွင့်ပွင့်

လင်းလင်း၊ တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ပြော
တတ်သူ။ မိတ်ဆွေကပင် ဆက်၍

“လမ်းဘေးဈေးရောင်းတိုင်း
အထင်မသေးနဲ့။ ဥပမာပြောရမယ်ဆို
ရင်ကွာ ... မင်းသိတဲ့ နာမည်ကြီး
ကုန်တိုက်ကြီးတွေ၊ ဈေးရောင်းဈေး
ဝယ်စင်တာတွေ၊ အဲဒါတွေလည်း
လမ်းဘေးမှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ရွှေ
ဆိုင်တွေက အစကွာ။ အားလုံး လမ်း
ဘေးမှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ အရေး
ကြီးတာ လမ်းအလယ်တက်မရောင်း
ဖို့ကွ။ ဟဲ့ဟဲ့ ...”

သူ့စကားသူပြောပြီး သဘော
ကျနေ၏။

စကားဘရိတ်ကို ပြုံးစရာလေး
နှင့် အဆုံးသတ်လိုက်သော မိတ်ဆွေ
ဖြစ်သူအား ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာ
ပြုံးပြလိုက်သည်။

* * *

မနက်ဖြန် နားမည်မို့ အိုးခွက်
ပန်းကန်တွေကို သေချာစွာ တိုက်ချွတ်
ဆေးကြော၊ ရှင်းစရာရှိတာရှင်း။
အမှိုက်များကိုလည်း ဆာလာအိတ်ထဲ
စုထည့်၍ စည်ပင်က အမှိုက်ပစ်ရန်
ထားသော ဈေးလမ်းဘေးအမှိုက်ကန်
သို့ သွားပစ်ရသည်။ သို့ရှိစဉ် ဘေး
ဆိုင်(အသီးအနှံ)မှလူ ကျွန်တော်ဆိုင်
အတွင်း ဝင်လာသည်။

“အစ်ကို ရေနွေးရှိသေးလား”

“ရှိတယ်။ ဟိုဓာတ်ဘူးထဲမှာ။

ပူသေးတယ်တော့ ထင်တာပဲ”

၎င်းယူလာသော ကြွေခွက်
အတွင်း ရေနွေးထည့်စဉ် ကျွန်တော်
ဘက်လှည့်၍ -

“ဆာလာအိတ်က ဘာတွေ

ထည့်နေတာလဲ”

“အမှိုက်တွေလေ။ ကျွတ်ကျွတ်
အိတ်တို့၊ တစ်ရှူးအတိုအစတွေနဲ့ ဟို
ကသည်က ထွက်လာတဲ့ အမှိုက်တွေ
လေ”

“အေးဆေးပစ်လို့ရတဲ့ အမှိုက်
တွေပဲ။ နောက်နေ့မှပစ်လည်း ပုပ်
မသွားပါဘူး။ ကျွန်တော့်အမှိုက်တွေ
သာ ရက်ရှည်ထားလို့မရတာ။ ကျွန်
တော်ကတော့ ပစ်ရမယ့် ဖရဲခွံတို့၊
သည့်ပြင် အသီးအနှံအားလုံး ခြင်းထဲ
ထည့်၊ ဆိုင်သိမ်းခါနီးမှ ဟိုဘက်လမ်း
ထောင့်မှာ သွားထားလိုက်။ နောက်
နေ့ဆို သိပ်မကျန်တော့ဘူး ဆိတ်
တွေနဲ့ နွားတွေ အကြိုက်ပဲ။ ကုသိုလ်
တောင်ရသေး”

“ဪ ...”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် သူထွက်
သွားသည်။

ကျွန်တော် သူ့နောက်ကျောကို
ကြည့်၍ စိတ်ထဲက ပြောနေမိသည်။

သည်ကျွတ်ကျွတ်အိတ်၊ တစ်
ရှူးစုတ်တွေက ထုပ်ထားလည်း ပုပ်
မသွားပေမယ့် ကြက်ကိုက်၊ ဘာကိုက်
နှင့် ပြန့်သွားရင် ပြန်ကောက်၊ ပြန်
အလုပ်ရှုပ်တဲ့ အမှိုက်တွေလေ။ သူလို
လူမျိုးတွေ လမ်းဘေးဈေးရောင်းလို့
လည်း ကျွန်တော့်အသိက “ဪ”
ခံပြီး အထင်သေးတာကိုးဗျဟု တွေး
နေမိတော့သည်။

ပိုက်မင်းဝေ

ဘြောက်ထပ်တိုက်ကလေး

ချိုသာ

တို့အရင်က အရာရှိ I လိုင်းခန်းမှာ နေကြတာ။ လေးခန်းတွဲ သွပ်မိုးပျဉ်ကာ၊ အိမ်သာနဲ့ ရေချိုးကန်က အောက်မှာ။ အရမ်း နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းတာ။ အောင်မာကွာ။

ထုံးစံအတိုင်း... မီးဖိုချောင်က နောက်မှာ၊ အောက်မှာ။ မြေကြီးပေါ်မှာ ဆိုတော့ကာ မြွေပါးကင်းပါးနဲ့ ကြွက်အန္တရာယ်ကြောက်ရတော့ လှေကားသုံးထပ်ပေါ်က ပျဉ်အသေရိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ အိမ်မနဲ့မီးဖိုချောင် တစ်ပြေးတည်းဆိုပါတော့။ ကိုယ့်ခြံစည်းရိုး

ကိုယ့်တံခါးနဲ့ဆိုတော့ အပြင်လူစိမ်းဝင်ဖို့ ထွက်ဖို့မလွယ်ဘူး။ ဘော်ဒကီက ခွေးမွေးတာဝါသနာပါတော့ မိကျားတို့ကို မွေးထားတယ်။ မိကျားတို့က အရမ်းအိမ်လုံတာ။ စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ် ဝင်အလှူခံတဲ့ သီလရှင်တစ်ပါး ထီးယမ်းကပြီး နောက်ပြန်ထောသွားဖူးတယ်။ အောင်မာကွာ။

အရာရှိလိုင်းခန်း တန်းလျားလေးက ရွဲနေပြီ။ ပိုးစားနေပြီ။

x x x

ဘော်ဒကီတို့ဌာနဆိုင်ရာက စီမံချက်ရှိပုံရတယ်။ လူကြီးကိုယ်တိုင်ဆင်းလာပြီးကြည့်တယ်။ လက်ညှိုးနဲ့ ဟိုထိုးဒီထိုးပြီး ပြန်သွားတယ်။ မကြာဘူး။ ခရိုနီအုပ်စုလိုက်လာပြီး ပေတွေတိုင်းတယ်။ မြေတွေစမ်းတယ်။ တို့ကို ယာယီနေဖို့ စီစဉ်ပေးတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းပဲဟာ။ ထားရာနေ၊ စေရာသွားပေါ့။

ကထာန်းလက်မ မြေတူးစက်ကြီးတွေနဲ့ မြေတွေတူး။ သံချောင်းတွေနဲ့ တိုင်တွေရိုက်။ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် ကွန်ကရစ်ခင်းလိုက်တာ ခြောက်လ

မကြာဘူး။ ခြောက်ထပ်တိုက်ကလေး
တစ်လုံး ရုပ်လုံးပေါ်လာတယ်။

* * *

တိုက်(A) ဇီးရီး၊ ဇီးရီး၊ ဝမ်း၊ မြေညှိ၊
ပြန်တမ်းဝင်၊ အရာရှိ၊ တိရစ္ဆာန်
ဆေးကုဆရာဝန်၊ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ပါ
ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားတယ်။

လူက ဝတုတ်။ ရင်ဘတ်မှာ ရွှေ
ဆွဲကြိုးတန်းလန်းနဲ့။ ကွမ်းတွေကိုငုံ
ထားလို့ ပါးဖောင်းဖောင်းနဲ့။ မယားက
သွားခေါ်မ။ အာကျယ်မလေးနှစ်ယောက်
မွေးထားတယ်။

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ကာ
ရာအိုကေဆိုတာ သောက်ရမ်းဝါသနာပါ
တာ။ မိုက်ခဲထွန်းရွှေတွေ။ အောင်မာ
ကွာ။

ဇီးရီး၊ ဇီးရီး၊ တူး၊ မြေညှိ။

ခေါင်းတုံးနဲ့ လူကြီးက ကဗျာ
ဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ ကြေးမုံသတင်း
ထောက်၊ သရီးနိုင်ငံနိုင်ငံဆိုပဲ။ အိမ်ထဲက
အိမ်ပြင်ထွက်တာ သိပ်မတွေ့ရဘူး။
မနက်စောစောဆို တိုက်(B)ကို ခြောက်
ပတ်ပတ်တာ တွေ့ရတယ်။ ညဆို
အာအက်(ဖ်)အေ၊ ဘီဘီစီ တစ်စုံတစ်
ပြန်ရော။ ခေါင်းတုံးကြီးမိန်းမ အန်တီ
ကြီးကို “ဘော်ဒက်၊ ဘော်ဒက်”လို့ ခေါ်
သံကြားရတယ်။ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး။

အန်တီကြီးက အရာရှိဆီပေမယ်
တိုက်(A) ပတ်ဝန်းကျင်ကို တံမြက်
စည်းလည်းတယ်။ အနေရိုးတယ်။

အန်တီကြီး တံမြက်စည်းလည်း
ခွေးစာကျွေးပြီးရင် ဖလက်တီပွီရေမှာ

ဖင်ကျောက်ချတော့တာပဲ။ အောင်မာ
ကွာ။

တစ်ခါတလေကျတော့ ဆောင်း
ဘောက်ကြီးဖွင့်၊ ဗမာသံနဲ့လိုက်ဆိုပြီး
ဒူးကလေးလှုပ်၊ လက်ဖြောက်ကလေး
တီးတော့တာပဲ။ ထကချင်ကတာ။ ဆွမ်း
လောင်းတာလည်း မတွေ့ရဘူး။ ဆွမ်း
ချက်ရုံသွားတာလည်း မတွေ့ရဘူး။ မွေ
စကြာဝတ်ရွတ်အဖွဲ့ သူတော်စင်အုပ်စု
နဲ့လည်း မရောဘူး။ အောင်မာကွာ။

ဇီးရီး၊ ဇီးရီး၊ သရီး၊ မြေညှိ။

ကောင်းကောင်းက အခါလည်
တော့ကျော်ပြီး၊ ကောင်းကောင်းအစ်မ
အကြီးမက နှစ်တန်း၊ ဖေဖေက သင်္ဘော
သီး၊ အခု ကားဝယ်ရောင်းလုပ်တယ်။
မေမေကရုံးမှာ။ မနက်ဆို ချက်ကြ၊
ပြုတ်ကြ၊ ကြော်ကြ၊ လှော်ကြ၊ ထမင်း
ချိုင့်တွေကိုယ်စီနဲ့ တိုက်(A)က မတ်တူး
နဲ့ထွက်လာကြတာ။ အောင်မာကွာ။

မေမေတို့ အဖေ၊ အမေ ဘိုးဘိုး
တို့၊ ဘွားဘွားတို့က ရက်ခါးတွေ၊ စိုက်
တွေဇာတိ၊ မျိုးနွဲ့ရိုးနဲ့ချမ်းသာတာ။ ငါး
ဖမ်း စက်လှေခြောက်စီးတောင်ပိုင်တာ။
အောင်မာကွာ။

မေမေက အချက်အပြုတ်လည်း
ဝါသနာပါ။ ကောင်းကောင်းမှစားတာ။
တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးစေ့ရဘူး။ ပြီးတော့
ကျတော့ စားဦး၊ စားဖူးဆို အန်တီကြီး
တို့ကို အမြဲတော့။ ဘာစစ်တွေ။ အောင်
မာကွာ။ ဇီးရီး၊ ဇီးရီး၊ ဖိုး၊ မြေညှိ။

သားအမိ နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။
သားလူပျိုကြီးက ကင်မရာမင်း(န်)။ လူ
ကြီးလမ်းကြောင်း လိုက်ရိုက်ရတာ။

မနက်ဆို အစောကြီးသွားရတယ်။ ည
ဆို ဖိုးစုတ်စုတ်ချုပ်မှ ပြန်လာတယ်။
ဘုရားပန်းဘာဝယ်သလဲမမေးနဲ့။ “ဘုရား
ဖက်တော့ အသက်ရှည်”ဆိုပဲ။ လူပျို
ကြီးမားသား ဖွားစောကတော့ ၂ လုံး၊
၃ လုံးနဲ့ လုံးနေတာ။ တောက်တောက်
တောက်တောက်နဲ့ အမြဲဝင်လိုက်၊
ထွက်လိုက် လုပ်နေတာ။ ဒါတောင် ဟို
တလောက ဆေးခန်းသွားပြီး အကြော
ဆေး ရှစ်ထောင်ဖိုး သွင်းလိုက်ရသေး
တယ်။ အောင်မာကွာ။ ဇီးရီး၊ ဇီးရီး၊
ဖိုက်၊ မြေညှိ။

အထစ်က တိုက်(A)မှာ အတွင်း
ရေးမှူး၊ အရမ်းအာကျယ်တဲ့ အကောင်။
“သားလေး၊ သားလေး” က ပါးစပ်ကမချ
ဘူး။ အထစ်သားပျောက် ငိုကလေးက
လည်း အရမ်းဆော့နေတာ။ ပြေးလိုက်၊
လွှားလိုက်နဲ့ တစ်ချက်မှ အငြိမ်မနေ
ဘူး။ ပျောက်ငိုကလေးအဖေ အထစ်က
စကားပြောရင်သာ ထစ်တာ။ သီချင်းဆို
ရင် ချောလို့။ အထစ်မိန်းမ ရွှေနီလာက
ဘုရားအာကျယ်ကြီးရှိခိုး ကြေးစည်ထုနဲ့
ပြီးတော့ကျတော့ စက်ဘီးနဲ့ ဝင်လိုက်
ထွက်လိုက်။

ဇီးရီး၊ ဇီးရီး၊ စစ်၊ မြေညှိ။

ရက်ခိုင်တွေ။ သားလေးတစ်
ယောက်ကို အဘွားကြီးတစ်ယောက်က
ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုလုပ်တာ တွေ့ရ
တယ်။ ဒါပဲ။ အောင်မာကွာ။

မြေညှိကတော့ ဒါလောက်ပဲ။

ဝါ(ချုံ)လုပ်ထားတာ။ အောင်မာ
ကွာ။

ချိုသား

ဦးချစ်မောင်နှင့် ကျုပ်

ဗိုလ်ကလေးက ဘယေ

ကျုပ် ကားပါကဆင်းလာတဲ့ အချိန်ထိ မိုးက တဖျောက်ဖျောက် ရွာနေတုန်းပဲ။ ကားစဉ်မှာလည်း ရွာလာတာပဲ။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး မဟာဗန္ဓုလလမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။ လေက တစ်ချက်တစ်ချက်ငွေလိုက်တိုင်း ကျုပ်ဆောင်းလာတဲ့ မိန်းမဆောင်းထီးကလေးကလန်လန်သွားတယ်။

ပန်းဆိုးတန်းထောင့်ကို ရောက်တော့ မီးခိုးပြတော့နဲ့ ကျုပ်တစ်ဖက်လ်... မီးလာခဲ့တယ်။ မိုးကတော့

ဖွဲဖွဲရွာနေတုန်းပဲ။ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းအတိုင်း အရှေ့ဘက်ခြမ်းကနေ မြောက်ဘက်ကို ကျုပ်လျှောက်လာတုန်း ဆိုနီလျှပ်စစ်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ မိုးခိုနေတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကျုပ်မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး -

“အစ်ကိုကြီး ထီးအကြံလိုက်ပါရစေဗျာ။ ထီးမပါလို့ မိုးစဲမှာကို စောင့်နေတာကြာပြီ။ အရှေ့ကြီးကိစ္စ ရှိလို့ပါဗျာနော်”

ဪ...ဘာပါလိမ့်လို့ ဒါများ

ခက်တဲ့ကိစ္စမှတ်လို့။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဆောင်းလာတာက မိန်းမဆောင်းထီးဆိုတော့ နှစ်ယောက်ဆောင်းရင် လုံပါမလားလို့ ကျုပ်စဉ်းစားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာလည်း အခက်အခဲရှိလို့ အကူအညီတောင်းတာပဲလို့ ကျုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်။

“ရပါတယ် လိုက်ခဲ့ပါ”
“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကိုကြီးရာ။ မိုးစဲမလားလို့ စောင့်နေတာကြာပြီ။ အစ်ကိုကြီးက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“၃၂ လမ်း အပေါ်ဘလောက်”

“ဟာ...အတော်ပဲ ကျွန်တော်က လည်း ယောမင်းကြီးလမ်းကို သွားမလို့ TRADER HOTEL အောက် အထိလိုက်ခဲ့မယ်။ ကံကောင်းရင်တော့ အဲဒီလောက်ဆို မိုးစဲလောက်ရောပေါ့”

ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် စကား တပြောပြောနဲ့ လျှောက်လာလိုက်တာ အနော်ရထာလမ်းပေါ်တောင် ရောက်လာပြီ။ အဲဒီလူက ပထမတော့ ကျုပ်နဲ့ ပန်းချင်းယဉ်ပြီး လိုက်လာတာ။ နောက် သူဘယ်ဖက်လက်က ကျုပ်ဘယ်ပန်းပေါ်လာတင်တယ်။ ပြီးတော့ ညာဘက် လက်ကလည်း ကျုပ် ညာဘက်ပန်းကို လာကိုင်ထားတယ်။

မိုးရွာလို့ လူသိပ်မရှုပ်ပေမယ့် လူ ရောင်ပြီးသွားနေရတဲ့ အနော်ရထာ လမ်းရဲ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ကျုပ်ဖတ်ဖူးတဲ့ ဂျာနယ်ကျော်မမလေးရေတဲ့ “သူလိုလူ” ဆိုတဲ့စာအုပ်ထဲက သူယောက်ျား ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင် ဘယ်လို အားနာတတ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း လေးကိုသတိရမိတယ်။

အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ တစ်ခါတုန်းက ဦးချစ်မောင်ဟာ အခုလို မိုးတဖွဲဖွဲရွာနေတုန်း ထီးကလေးဆောင်းပြီး ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာတုန်း တစ်နေရာမှာ မိုးခိုနေတဲ့လူတစ်ယောက်က ထီးကြုံလိုက်ပါရစေဆိုပြီး လိုက်လာကာ လမ်းကျတော့ ဦးချစ်မောင်ဆီက ပိုက်ဆံနှိုက်ယူနေတာ ဦးချစ်မောင်က သိတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူယူနေတာ လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းလိုက်ရင် ရှက်သွားမှာပဲဆိုပြီး ငြိမ်ခံနေလိုက်ရတယ်တဲ့။

အဲဒီလောက် ဦးချစ်မောင်က ရိုးတဲ့လူ။ ခုလည်း အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကျုပ်လည်းကြုံနေရပြီ။ ကျုပ်သိတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း ခေသူမှမဟုတ်ဘဲ။ စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင်ပြောပန်းချင်းတိုက်၊ လက်တွေကလည်း အငြိမ်မနေ။ ဟားဟား... သိပ်ရယ်ရတယ်။ (Trader Hotel) အောက်ရောက်တော့ -

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကိုကြီးရာ။ ကျွန်တော် ဒီအောက်မှာနေခဲ့တော့မယ်။ မိုးစဲပဲ ဆက်သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ”

ကျုပ် (Trader Hotel) ထောင့်ရောက်တော့ ၃၂ လမ်းဘက်ကို သွားမလို့ အနောက်ဘက်ကိုမချီမီ ဟိုတယ်ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကျန်နေခဲ့တဲ့ စောစောကလူကို ကျုပ်လည်ကြည့်လိုက်တယ်။ မရှိတော့ဘူး။ မြန်လိုက်တာ။ ဆူးလေကားမှတိုင်တိုင်ကို ရောက်နေလောက်ပြီ။ ကြံတဲ့ကားနဲ့ သူတက်လိုက်သွားတော့မှာ။ ယောမင်းကြီးလမ်းကို သွားမယ်ဆိုတာ အလကား။ ကျုပ်သိတယ်။ ကျုပ် သိပ်ရယ်ချင်တယ်။ ကျုပ် အိတ်ထဲမှာ နှစ်ရာတန်၊ တစ်ရာတန်၊ ငါးဆယ်တန်၊ နှစ်ဆယ်တန် အထပ်လိုက်က စုစုပေါင်းမှ သုံးထောင်ကျော် လောက်ရှိတာ။ အရွက်ကြီးက နှစ်ရာတန်သုံးရွက်ပဲပါတယ်။

သိရဲသားနဲ့ ဘာလို့ခံလိုက်ရတာလည်း။ ကျုပ် ဒီအလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။ ဒါပေမယ့် မခံချင်လွန်းလို့ပါ။ ကျုပ်လို လူမျိုးကိုမှ ခါးပိုက်လာနိုင်တာ အဲဒီ

အကောင်ည့်လို့။ ဒီကောင်က အပေါ်လှိုင်းသမား။ ဝါမရင့်သေးဘူး။ လမ်းကြုံလို့ ကျုပ်ကို ခပ်ညှည့်ကောင်ထင်ပြီး အောက်လှိုင်းကိုဆင်းလာတာ။ အလုပ်လုပ်တာကြည့်ရင် သိတယ်။ မသေသပ်ဘူး။

ကျုပ်က နောင်တတွေရ အသိတွေရ သင်ခန်းစာတွေရပြီး မြွေပွေးကနေ ရေမြွေလိုနေလာတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ကျုပ်က ထောင်ကထွက်လာတာ တည်း တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ အမှုက ခါးပိုက်နှိုက်မှု။

ထောင်ကထွက်လာပြီး ကတည်းက ဒီအလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှာဖွေစားသောက်လာတာလည်း တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီပေါ့။

ကျုပ်က ဦးချစ်မောင်မဟုတ်တော့ ဒီတစ်ခါတည်းပါ။ မခံချင်တာလည်းပါတယ်။ နောက် အဲဒီကောင်ကို ပညာပေးချင်တာလည်းပါတယ်။ နောက် အဲဒီကောင်ကို ပညာပေးချင်တာလည်းပါတယ်။ နောက် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူးလို့လည်း ကတိပေးပါတယ်။

ကျုပ်ဆီမှာ သူ့ဆီက နှိုက်ယူထားလိုက်တဲ့ ခါးကြားထိုးတဲ့ သားရေပိုက်ဆံအိတ်ကလေး။ အထဲမှာ တစ်ထောင်တန်၊ ငါးရာတန်တွေအထပ်လိုက်။ ပေါင်း သုံးသောင်းကျော်တယ်ပေါ့ဗျာ။

ဗိုလ်ကလေးက ဘပေ

အဂင်ကတော့ လင်မယား

ဟန်သီရင်

“ဥက္ကဋ္ဌ...ဗို၊ ဥက္ကဋ္ဌ”
 ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကိုအောင် နိုင်တစ်ယောက် ည ၇ နာရီ ကျေးရွာ အုပ်ချုပ်ရေးရုံးခန်းမဖွင့်မီ စာရွက်စာ တမ်း၊ တံဆိပ်တုံး၊ လက်နှိပ်စာတံမီး၊ တယ်လီဖုန်းမှအစ မကျန်စေရန် စိစစ်နေ ဆဲ ခြံစည်းရိုးအပြင်မှအော်ခေါ်သံကြောင့် ထွက်ကြည့်သောအခါ -
 “ဟ...မောင်ဘသန်းတို့ပါလား။ ဘာကိစ္စလဲကွဲ့”
 “ဥက္ကဋ္ဌတို့ရွာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရွာ ချင်းဆက်လမ်း လယ်ကန်သင်းရိုးဘေး မှာ လူတစ်ယောက်လဲကျနေလို့၊ ကျွန် တော်အထင်တော့ သေနပ်ပြီထင်ပါရဲ့၊ အဲဒါ သတင်းလာပို့တာ။”

“ဟေ...ဒါဆို သွားကြည့်မှဖြစ် မယ်။ မင်းတို့ လည်းပြန်လိုက်ခဲ့ဦး...”
 အတွင်းရေးမှူးနဲ့ လူမှုရေးကော်မတီက တစ်ယောက်ယောက် ဝင်ခေါ်ဦးမှ”
 ပြောပြောဆိုဆို ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုသတင်းက ရွာထဲ မှာ ပျံ့နှံ့နေပုံရသည်။ လူစုစုနှင့် ပြောဆို လို့နေကြသည်။
 ကိုအောင်နိုင်တစ်ယောက် နယ် မြေခံရစခန်းသို့ သတင်းပို့ရတော့သည်။ သည်နေ့ခေတ် လက်ကိုင်ဖုန်းရှိနေတာ အဆင်ပြေလှသည်။ ဟိုးယခင်ကဆိုလျှင် အမှုအခင်း၊ အကြောင်းကိစ္စကြီးငယ်ရှိ ပါက အချိန်ကုန်၊ လူကိုယ်တိုင် အပင် ပန်းခဲ၍ သွားပြောကြရသည်။ ပြီး လမ်း

ပန်းခက်ခဲ၍ ခြေလျင် (သို့) လှည်းကြုံမှ သာ ခရီးပေါက်ပါသည်။ ခုတော့ ကျေး ရွာချင်းဆက် လမ်းတွေဖြောင့်ဖြူးပြီမို့ ချောင်းမြောင်းတွေဆို တံတားခင်းထား၍ စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်များနှင့် အဆင်ပြေ နေကြသည်။ ကိုအောင်နိုင်တို့အဖွဲ့ ရွာ ချင်းဆက် ကန်သင်းရိုးအနီးသို့အရောက် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များလည်း ဆိုင်ကယ်နှင့် ရောက်ရှိလာတော့သည်။
 မောက်လျက်လဲကျနေသု၏ ဝမ်း ဗိုက်အောက်မှာ သွေးများအိုင်ထွန်းလို့ နေသည်။ အမူခင်းဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူ မလာသေး၍ မည်သူမှ မကိုင်တွယ်ရဲခဲ့ ကြ။ မောက်ခဲအနေအထားမို့ မည်သူမှ မသိကြ။ ထို့ကြောင့် ပို၍စိတ်ဝင်စားလို့

နေကြသည်။ တာဝန်ကျ ရဲအရာရှိနှင့် တစ်ကြိမ်ကြီးမှ မှတ်တမ်းပြုစစ်ဆေးပြီး ၍ အလောင်းကို လှန်ကြည့်သောအခါ

“ဟာ . . . ငါတို့ရွာက ခင်ဝေ ယောက်ျားပါလား”

“ခင်ဝေနဲ့ကွဲတာ သုံးနှစ်မကတော့ ဘူးလေ”

“သူတို့လင်မယား ကွဲပေမယ့် ဒီ ကောင်က ဒုက္ခလာလာပေးနေကျပဲဟာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဘယ်သူ့လက်ချက်ပါ လိမ့်”

ပိုင်းအုံကြည့်သူများထဲကနေ တစ် ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလိုနေကြသည်။ ရဲများကတော့ ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်း အရ စစ်ဆေးလေ့လာ မှတ်သားရသည်။ သေသူ၏ဝန်းကျင် ဆက်နွယ်နေသူများ အား လေ့လာစုံစမ်းဖော်ထုတ်ရပါသည်။

* * *

“ကိုသိန်းဆောင်နဲ့ကျွန်မ ယူပြီး နောက်မှာ သူက အလုပ်အကိုင်အတည် တကျမရှိဘူး။ ကျွန်မကပဲ ဈေးတောင်း ခေါင်းရွက်ရှာကျွေးခဲ့ရတာလေ။ နောက် တော့ ပါးစပ်ပေါက်ကတိုးလာပြီဆိုတော့ ကိုသိန်းဆောင် ထိုင်နေလို့မရတော့ဘူး လေ။ ကြုံရာကျပန်း မြေတူး၊ မြေပေါက် ဆိုလည်း ဝင်လုပ်။ အဲဒီကနေ ပန်းရန်ဆို လည်း ဝင်လုပ်ပေါ့။ သူက အလုပ်လုပ် တာ အစပိုင်းတော့ ရသမျှဝင်ငွေ အပ်ပါ ရဲ့။ နောက်တော့ သူဝင်ငွေတစ်ဝက်ပဲ အပ်တယ်။ သောဏ်စားတတ်လာပြီး ကျွန်မမှာ ကလေးနှစ်ယောက်မွေးခဲ့ရပြီ။ ဈေးတောင်းခေါင်းရွက်ဘဝက မကျွတ် ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေမျက်နှာနဲ့ ခွင့်လွှတ်သည်းခံခဲ့တယ်။

နောက်တော့ သူက အလုပ်လုပ် ချင်မှလုပ်တယ်။ ယောက်ျားပျင်း ကျော

ခင်းဆိုသလို အလုပ်မှန်မှန်မလုပ်တဲ့ အပြင် အရက်ကလေးတမြေလုပ်လာ ပြန်တယ်။ ဒါလည်း မလေးတွေ အဖေ မှဲမှာစိုးလို့ သည်းခံနေခဲ့ပါတယ်။

အဲ . . . အလုပ်ဆင်းပြန်လည်း အရက်တွေသောက်၊ မူးရုံမက ကျွန်မဆီ က အရက်ဖိုးငွေထပ်တောင်းတယ်။ ဖွက် ထားလည်း ခိုးယူတယ်။ ဒါတင်မက မူး လာရင် ကျွန်မနဲ့ကလေးတွေကို ရိုက် နက်ဆဲဆိုတဲ့ ဝင့်ဒုက္ခက မသေးပါဘူး။ ဆရာတို့စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကိုယ့်ဘာ သာလည်း ရှာစားရသေး၊ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ချက်စားရ၊ ကလေးတွေအတွက် ပြုစုရနဲ့ လူရပ်တောင်မပေါ်တော့ဘူး။ ကျွန်မကတော့ လင်ဆိုးမယားတဖားဖား စာစကားလိုပါပဲ။ ကိုယ့်လုပ်စာနဲ့ကိုယ် နေထိုင်စားရတာ။ ဒင်းရဲကျွန်၊ မယား ကျွန်အဖြစ်တော့ မပေးဆပ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျေးရွာရယာကရုံးမှာ တရား ဝင်ကွာရှင်းခဲ့တာ သုံးနှစ်ကြာခဲ့ပါပြီ။

အဲသလိုကွာရှင်းခဲ့လည်း ဒင်းက မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး အိမ်မှာဝင်ထွက် နေတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုပြော မလဲ။ ပြီးတော့လည်း ဈေးရောင်းတဲ့ နောက်ကိုလိုက်လာပြီး နောင်ယိုက်တယ်။ အပုပ်ချစ်စကားတွေနဲ့ အော်ဟစ်တယ်။ ရှက်လို့ ကျွန်မ သည်းခံကြိတ်မှိတ်နေပါ တယ်။ ကျွန်မက ယောက်ျားနဲ့ကွဲနေတဲ့ တစ်ခုလပ်ပေမယ့် ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းအောင် နေပါတယ်။ ကလေးတွေ အတွက် မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်ပေးနေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် . . . ကျွန်မခေါင်းငုံ့ခံနေတာကို ဒင်းက သူ့ကို ကြောက်တယ် ထင်နေပုံရတယ်။

အဲဒီနေ့က ကျွန်မ ထမင်းချက်နေ တဲ့အနားကို မူးမူးနဲ့ရောက်လာပြီး ဆွဲ လားရမ်းလားလုပ်တယ်။ ကျွန်မက ရှန်း

ာန်တော့ ကျွန်မကို လင်ငယ်နေတယ် ဆိုပြီး စွပ်စွဲတယ်။ ကျွန်မရဲလှသိက္ခာ ကို ထိပါးဖော်ကားတဲ့စကားလေ။ ကျွန်မ က ဆင်းရဲပေမယ့် အကျင့်ယုတ်တဲ့ စိတ် ဓာတ်မရှိပါဘူး။ ဒင်းက အဲဒီလို အော် ကာဟစ်ကာပြောတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုထင်မလဲ . . . ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်နဲ့ ကျွန်မ ဖွဲမီးဖိုအနား မှာရှိတဲ့ မီးထိုးတဲ့ခွံချွန်နဲ့ ထိုးမိထိုးရာ ထိုးပစ်လိုက်တာပါပဲ။

နောက်တော့ ခုလို ကျေးရွာအုပ် ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ ဆရာတို့ရောက်လာပြီးပြော တော့ ကိုသိန်းဆောင်သေတယ်သိရတာ လေ။ ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိရင် ကျွန်မခံပါ မယ်။ ဒင်းရဲ့ ဒုက္ခပေးတဲ့ဝင့်ကလွတ်ရင် တော်ပါပြီ။ ဒင်းအတွက် ကျစရာမျက် ရည်လည်း မရှိပါဘူး။

အခု ကျွန်မထွက်ဆိုချက်များက အမှန်တွေချည်းပဲ”

လင်မယားဟု ပတ်သက်ခဲ့သော် လည်း တရားဝင်ကွာရှင်းထားတာ သုံး နှစ်ရှိပြီဆိုသော်လည်း ဥပဒေကြောင်း အရ သူစိမ်းဖြစ်နေသည်။ မိန်းမသားတစ် ဦး၏နေအိမ်အား ဒါ ငါ့မိန်းမပဲဟု ဆိုင်ခဲ့ ဖူးတာကို မှတ်ယူပြီး ဝင်ထွက်သွားလာ ခြင်း၊ ဖော်ကားမော်ကားပြောခြင်း၊ ကိုယ် ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်ခြင်းတို့ကြောင့် ဇနီးဟောင်းဆိုသော်လည်း မိန်းမသား တစ်ဦး၏ အရှက်နှင့်ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ကာကွယ်ရင်း ဒေါသစိတ်ဖြင့် ကျူးလွန်ခဲ့ သော မထင်မှတ်သည့် လူသတ်မှုဖြစ် ခဏ ပုဒ်မ(၃၀၂)အရ အရေးယူခံရပေပြီ။ မခင်ဝေတစ်ယောက် တရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင် မြေရှင်း၍ အပြစ်ခဏ်လျော့ပေါ့စေရန် ကြိုးပမ်းရပေဦးမည်။

ဟန်သီဇင်

ရာဇဝတ်-တရားမ တူညီသော အခြေခံသဘောတရားများ

စလင်း-ဦးအောင်သိန်း

ရာဇဝတ်မှုနှင့် တရားမမှုတွင် တူညီသော အခြေခံသဘောတရားများ ရှိကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ-၄၀၃(၁)ကို တင်ပြဆွေးနွေးခဲ့ပါသည်။ ပြစ်မှုတစ်ရပ်အတွက် တစ်ကြိမ်စစ်ဆေးစီရင်ပြီး ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်သည်ဖြစ်စေ၊ အပြီးအပြတ်လွှတ်သည်ဖြစ်စေ ထိုအမိန့် အတည်ဖြစ်နေလျှင် ထိုပြစ်မှုအတွက် နောက်ထပ် စစ်ဆေးစီရင်ခြင်း မရှိတိုက်စေရန် ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။

အလားတူ ပြဋ္ဌာန်းချက် တရားမမှုတွင်လည်း ရှိပါသည်။ အဓိက ရည်ရွယ်သည်မှာ အမှုများ တိုးပွားခြင်းမရှိစေရန်နှင့် အကြိမ်ကြိမ် အမှုရင်ဆိုင်ရခြင်းမျိုး မဖြစ်စေရန် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ-၁၁ ဖြစ်ပါသည်။

တရားမမှုတစ်ခုတွင် တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ အဓိကအားဖြင့်ဖြစ်စေ အငြင်းပွားလျက်ရှိသည့်အကြောင်းအရာသည်

- အမှုသည်များမှာလည်း
- ယခင်အမှုသည်များ၊ ၎င်းတို့ကို ဆက်ခံအရေးဆိုသူများ ဖြစ်၍
- ဆိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်အရ တရားဆိုင်ကြရာတွင်
- နောက်အမှုကို စစ်ဆေးစီရင်ခြင်းမပြုရ။ (ယခင်အမှုအား စစ်ဆေးစီရင်ခဲ့သော တရားရုံးသည် စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိရမည်။)

ပုဒ်မ-၁၁ တွင် ရှင်းလင်းချက် ၁ မှ ၆ အထိ ရှိပါသည်။ ရှင်းလင်းချက် ၄ မှာ အရေးပါသည်။ မကြာမကြာ တရားရုံးရှေ့တွင် အငြင်းပွားတတ်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ယခင်အမှုတွင် စွဲဆိုရန်၊ သို့မဟုတ် ချေပရန် အခြေခံနိုင်သည့်အပြင် အခြေခံပြုသင့်သည်လည်း ဖြစ်သော အကြောင်းအရာသည် ယခင်အမှုတွင် တိုက်ရိုက်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဓိကအားဖြင့်လည်းကောင်း အငြင်းပွားခဲ့သော အကြောင်းအရာဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူရမည်။

ဤပုဒ်မ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အမှုများ ပွားများမလာစေရန်ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းနဲ့မရ တစ်နည်းလွှဲပြောင်း စွဲဆိုနေသည်ကို ခွင့်ပြုနေမည်ဆိုပါက ဖြေရှင်းရသူအဖို့ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်စေရုံမက ငွေကြေးနှင့် အချိန်ပါပေးဆပ်နေရပေမည်။ ထိုသို့မဖြစ်ရလေအောင် စွဲဆိုလာပါက ဤပုဒ်မဖြင့် မီးနီပြုကာ အမှုအား ပလပ်ပစ်နိုင်ပေသည်။ တရားမမှုသည် ဥပဒေနယ်ပယ်အားဖြင့် ကျယ်ဝန်းသည်။ တရားလိုသည် အမှုစွဲဆိုရာတွင် အထူးဝါယမစိုက်ရန် အရေးကြီးသည်။ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်း ရှိ-မရှိ၊ ကာလစည်းကမ်းသတ် စဉ်းစေ့တွက်ရမည့်ကာလ၊ ပဋိညာဉ်အရ အတည်ဖြစ်သလား၊ ပျက်ပြယ်နေသလား ဆိုသည်ကို အသေအချာစစ်ရသည်။ အမှုသည် စုံလင်ခြင်း ရှိ-မရှိ ရုံးခွန်တော် မှန်-မမှန်ဆိုသည်က အမှုကို အနိုင်အရှုံးဆုံးဖြတ်၍ မရသည့်အတွက် မှားလျှင်လည်း ကုစား၍ရသည်။ ကုစား၍ မရသည့် အမှားမျိုး ကြုံရပါက နောက်အမှုစွဲဆိုခွင့်ရသည့် အနေအထားဆိုလျှင် တော်သေးသည်။

စာဖတ်သူ ယခုဖော်ပြပါ အထက်စာပိုဒ်ကို ဖတ်ရှုနားလည်မည် မထင်ပါ။ အရပ်သူ၊ အရပ်သားအများစု တရားမမှု၊ ရာဇဝတ်မှုကိုပင် ခွဲခြားမသိကြပါ။ ဥပဒေစာလား

များကိုဆိုလျှင် ဖတ်ရှုနားလည်ရန် ပို၍ခက်ခဲပါသည်။ အမှု အဖြစ်အပျက်လေးနှင့် ယှဉ်၍ တင်ပြမှသာ စာဖတ်သူ နား လည်နိုင်မည် ထင်ပါသည်။ အမှုအဖြစ်အပျက်၊ သက်ဆိုင်ရာ စီရင်ထုံးလေးများနှင့် တွဲဖက်တင်ပြပါမည်။ နားလည်အောင် ကြိုးစား၍ဖတ်ရှုပါဟု တိုက်တွန်းပါသည်။

ဦးစလင်းနှင့် ရင်းနှီးပြီး ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါဆောင်ရွက် အကျိုးဆောင်ပေးနေရသော အမှုတစ်မှုကို ဆွေးနွေးတင်ပြပါ မည်။ ဦးစလင်း ညောင်လေးပင်မြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်း လာရာ ရောက်စတွင် အသိမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ရှိလှ သည်မဟုတ်၍ ယောင်ချာချာဖြစ်နေရပါသည်။ ညောင်လေးပင် မြို့နယ်၊ တော်ဝိစံပြကျေးရွာနေ သူငယ်ချင်းကိုတင်မြှင့် (ရန်ကုန်တွင် ရှေ့နေလိုက်ပြီးမှ နယ်ပြန်လာသူ)က ဆရာကြီး တစ်ဦးနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး အကျိုးအကြောင်းပြော လိုက်ပါဟု ဆိုသဖြင့် ထိုဆရာကြီးထံ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီးက လက်ခံသည့်အတွက် နေ့စဉ် ရုံးတက်ရပါတော့ သည်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ်က ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီမှာ ယခုအမှုမှ အမှုသည်နှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီး၏ ရုံးခန်းတွင် ရှစ်လလောက် ထိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကောင်းသည်။ ဆိုးသည်ဆို ခြင်းထက် လက်ခံသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်ရပါသည်။

အလျဉ်းသင့်၍ တင်ပြပါဦးမည်။ ဦးစလင်း ခံစားချက် သက်သက်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ အညာ(စလင်းမြို့နယ်)မှာ နေစဉ်က ရှင်ပြုအလှူပွဲများ များစွာကြုံဖူးပါသည်။ အောက် ပြည်အောက်ရွာနှင့် ကွဲပြားခြားနားမှု ရှိပါသည်။ ရှင်ပြုအလှူ ရှင်က ဖိတ်ကြားခံရသူသည် အလှူပွဲကြီးနေ့တွင် အလှူအိမ် သို့သွားရောက်၍ အလှူငွေ(ကုဋေ) ထည့်ဝင်ရပါသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ထက်ပို၍ ဂရုစိုက်သွားလာရပါသည်။ အစဉ် အလာဖြစ်နေပါသည်။ မင်္ဂလာဆောင်အဖိတ်ခံရ၍ အကြောင်း အားလျော်စွာ မသွားဖြစ်တာ၊ အလေးအနက်မထားတာ ရှိ ပါသည်။ ရှင်ပြုအလှူကတော့ ကိုယ်တိုင်မသွားနိုင်လျှင် လူကြံ့ရှာပြီး ကူငွေပို့ပေးရပါသည်။ ဆိုင်းဝိုင်း၊ မင်းသမီး၊ ဘိတ်သိက်ဆရာ ပါပါသည်။ ဦးစလင်း ပြောချင်သည်မှာ နာမည်ရ ဆိုင်းဝိုင်းတီး ခေါင်းဆောင်းသည် သူ့ဆိုင်းခေါင်း ကွဲ၍ အခြားခင်မင်ရာ ဆိုင်းဝိုင်းတွင် သွားရောက်အလုပ်လုပ် သည့်အခါ ခေါင်းဆောင်နေရာ မရပါ။ လက်ထောက်အဖြစ်

သာ ပါဝင်ခွင့်ရပါသည်။ ဆိုင်းတို့၊ ဇာတ်သဘင်တို့ဆိုတာ ဆိုင်းခေါင်းကွဲ၊ ဇာတ်ခေါင်းကွဲဖြစ်တတ်ပါသည်။ အဖွဲ့ပျက် သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေမန်းပန်တျာကြည်လင် ဇာတ်အဖွဲ့သည် ထိပ်တန်း ကြီးမဟုတ်သည့်တိုင် ဒုတိယအဆင့်လောက် ရှိပါသည်။ ဓာတ်ပြားရ မင်းသားဖြစ်ပါသည်။ သူဇာတ်ခေါင်းကွဲတော့ လူရွှင်တော် သာဂိရဲ့ ဇာတ်ထဲရောက်သွားပါသည်။ ဇာတ် ခေါင်းစီးက လူရွှင်တော်သာဂိ ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ဖြစ်ပြီး ရွှေမန်း ပန်တျာကြည်လင်အမည်က စာလုံးသေးသေး မထင်မရှား ပါရှိတာ တွေ့ရပါသည်။ ဦးစလင်းလည်း နယ်မှာ တစ်ယောက် တည်း ဦးစီးဦးကိုင်ပြု ရှေ့နေလိုက်နေတာ မသိတာရှိလျှင် တော့ ဆရာသမားထံ မေးမြန်းအကြံဉာဏ် ယူရတာတော့ ရှိပါသည်။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဆရာကြီးရုံးမှာ ခိုလှုံခွင့်ရတာ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ တရားရုံးတွေမှာ အမှုလိုက်ပါခွင့်ရ၍ လည်း အတွေ့အကြုံသစ်တွေရသည့်အတွက် ဗဟုသုတ လည်းတိုး၊ ပညာလည်း ရပါသည်။ သို့သော် ပျော်ရွှင်မှု သိပ်မရှိပါ။ ဆရာတူတပည့်ချင်း အများနှင့်နေရသည်ကို နှစ် မြိုက်ပါသည်။ ဆရာကြီးရုံးခန်းတွင် ရှစ်လလောက်ထိုင်ပြီး နောက်ပိုင်း မထိုင်ဖြစ်တော့ပါ။ ဆရာကြီးရုံးခန်းတွင် ထိုင်စဉ် က တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ရသော အမှုသည်၊ ထိုအမှုသည်နှင့် ထိုကာလ တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီး ရေစက်မကုန်တော့ ဆယ်နှစ်ကျော် လောက်အကြာမှာ ဆရာကြီးကျန်းမာရေးမကောင်းတော့၍ ပြန်ရောက်လာသော အမှုဖြစ်ပါသည်။

အမှုဖြစ်စဉ်လေး ကြည့်ကြစို့။

ညီလုပ်တဲ့သူက လူပျိုကြီးဖြစ်တဲ့ အကြီးဆုံးအစ်ကို ကြီးကို အိမ်နဲ့ခြံပေးတယ်။ မုတ်ပုံတင်စာချုပ်နဲ့ ပေးတာ။ ညီရဲဇနီးတော့ အပေးစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးမထားဘူး။ ဇာတ်လမ်းက အဲဒါပဲ။

ပေးကမ်းတဲ့စာချုပ်ထဲမှာ ရေးထားတာက အောက် စာရင်းပါ ပစ္စည်းစာရင်း၏ ထက်ဝက်အစုလိုရေးထားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အလားလေးရပ်ဖော်ပြထားပြီး ပစ္စည်းအားလုံး ဆိုပြီး ပေးကမ်းသည့် ပစ္စည်းစာရင်းမှာ ရေးထားတယ်။ အထဲကစာမှာ ထက်ဝက်လို့ပါပြီး ပေးကမ်းသည့်ပစ္စည်းစာရင်း မှာ အားလုံးလို့ ဖော်ပြထားတယ်။

အမှုဖြစ်တာက ပေးကမ်းသူရဲ့ ဇနီးက တရားလိုပြုလုပ်ပြီး ခဲအိုတော်မှာပေါ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူရဲ့ အစ်ကိုကြီးကို တရားစွဲတာ။ ပေးကမ်းသူက ကွယ်လွန်သွားပြီ။

မှတ်ပုံစာင်အပေးစာချုပ် ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟာ ကြေညာပြီး စာချုပ်ဖျက်သိမ်းပေးရန် စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင် စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ တိုင်းတရားရုံးက အမှုပုံစံမှန်ကန်ခြင်းမရှိဟု သုံးသပ်ကာ အဆိုလွှာကို ပလုပ်ခဲ့ပါသည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို တရားရုံးချုပ်(ရန်ကုန်)သို့ အယူခံတက်ရောက်ရာ ပေးကမ်းရာတွင် ဇနီးဖြစ်သူ လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းမရှိ၍ ဇနီးဝေရာအတွက် တရားမဝင်သော်လည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ ဝေစုနှင့် ပတ်သက်၍ တရားဝင်အတည်ဖြစ်နေသည်ဟု ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်ပြီး စာချုပ်တစ်ခုလုံး မပျက်ပြယ်၊ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသာ ပျက်ပြယ်သည်ဟုဆိုကာ စာချုပ်ပျက်ပြယ်ကြောင်း စွဲဆိုခြင်းသည် အမှုပုံစံမမှန်ကြောင်း တိုင်းရုံး၏အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့ပါသည်။

ပထမအမှု ပြီးသွားတော့ ဒုတိယအမှုစွဲတယ်။ ထက်ဝက်ကျန်တဲ့ ဝေစုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမူပေါ့။ ဒီနေရာမှာ ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုလုံး ရယူပြီး တစ်ယောက်ကို ထပ်ဆင့်ပေး ကျန်တာရောင်းဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးဆီမှာ ပစ္စည်းမရှိတော့ဘူး။ အဲဒီ အစ်ကိုကြီးလည်း ဆုံးသွားပြီ။ ပေးတဲ့ညီရဲ့ ဇနီးလည်း ဆုံးသွားပြီ။ သားသမီးတွေကနေ ပေးလို့ လက်ခံတဲ့သူ၊ ရောင်းလို့ဝယ်တဲ့သူ အဲဒီနှစ်ဦးကို စွဲတာပဲ။

ပြဿနာက ဒုတိယအမှုစွဲလို့ ရ-မရ မီးသေခြင်းဆိုင်ရာ ဥပဒေပြဿနာပဲ။

ဒေါ်သန်းဆန်း ပါ-၃ နှင့် ဒေါ်တီ ပါ-၃၊ ၁၉၉၀ ခု၊ တရားစီရင်ထုံး၊ စာမျက်နှာ ၁၃၁ ပါ အမှုကို ကိုးကား၍ ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ စီရင်ထုံးက မှတ်သားစရာကောင်းသည်။ အထူးအယူခံမှုအဖြစ် ကြားနာဆုံးဖြတ်ခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။ အမှုအဖြစ်အပျက် ရှည်လျားခြင်း၊ ရှုပ်ထွေးခြင်းကြောင့် မတင်ပြတော့ပါ။ လိုရင်းသုံးသပ်ချက်သာ တင်ပြပါမည်။ ယခု စီရင်ထုံးမှာ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးသို့ မူလအမှုအမှတ်ဖြင့် ပြန်လည်စစ်ဆေးရန် လွှဲအပ်သောအမှုဖြစ်သည်။ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်က စတင်ခဲ့သောအမှု၊ အနှစ် ၄၀

ကြာသည့်တိုင် မပြီးသတ်သေးသော အမှုဖြစ်သည်။

အမှုသည်များအကြား အငြင်းပွားသည့်အကြောင်းအရာကို ကြားနာ၍ အပြီးသတ်အဆုံးအဖြတ်ပြုသော ဆုံးဖြတ်ချက်သာလျှင် မီးသေသော ဆုံးဖြတ်ချက်အဖြစ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်သည့်အမှုတွင် ပါဝင်သောအမှုသည်များ အပေါ်တွင်ဖြစ်စေ၊ သူတို့၏ အကျိုးကို ဆက်ခံသောသူများ အပေါ်တွင်ဖြစ်စေ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိနိုင်သည်။ အမှုပုံစံလွဲမှားခြင်း၊ နှိတ်တစ်တစ် တရားမဝင်ခြင်း၊ အမှုသည် မစုံလင်ခြင်း၊ အမှုသည်များကို မှားယွင်းမှုတွဲထားခြင်း၊ တရားစွဲဆိုနိုင်ရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ခြင်း၊ စီရင်ပိုင်ခွင့်မရှိခြင်း၊ ရုံးခွန်လုံလောက်စွာ မထမ်းဆောင်ခြင်း စသည့်အကြောင်းတစ်ရပ်ရပ်ကို ရုံးခွန်လုံလောက်စွာ မထမ်းဆောင်ခြင်း စသည့်အကြောင်းတစ်ရပ်ရပ်ကို အကြောင်းပြ၍ အမှုကို ပလုပ်သော စီရင်ချက်သည် အမှုဖြစ်အကြောင်းအရာကို အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်ရာ မရောက်သဖြင့် မီးသေသော ဆုံးဖြတ်ချက်မဟုတ်ချေ။

ယခု ဦးစလင်းလိုက်ပါနေသော အမှုမှာ အမှုပုံစံမှန်ကန်ခြင်းမရှိ၍ ပလုပ်ခံရပြီး ထပ်မံစွဲဆိုသော အမှုဖြစ်သည်။ အထက်ပါ လမ်းညွှန်စီရင်ထုံးအရ အမှုပုံစံလွဲမှားခြင်းသည် အမှုဖြစ်အကြောင်းအရာကို အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်ရာ မရောက်ကြောင်း သုံးသပ်၍ မီးသတ်ဆုံးဖြတ်ချက်မဖြစ်သေး၍ နောက်အမှုစွဲဆိုခြင်းကို ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။

မည်မျှ လုပ်သက်ရင့်ပါစေ၊ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ သတိမထားမိသည့်အခါ မိမိသိရှိပါလျက် မှားယွင်းမှုကြုံရတတ်ပါသည်။ မမှားသော ရှေ့နေဟူ၍ မရှိစကောင်းပေ။

ဆက်လက်တင်ပြပါဦးမည်။

စလင်းဦးအောင်သိန်း

၀၉ ၅၄၀၁၉၄၀

သေမင်းတမန်လမ်းမှ လျှို့ဝှက်ရတနာသိုက်

ပြသိန်း

သေမင်းတမန်လမ်းမှ လျှို့ဝှက်ရတနာဆိုက်

ပြဿနာ

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက မွန်ပြည်နယ်၊ သံဖြူဇရပ်မှ အရှေ့ဘက်ယိုးဒယား(ထိုင်း)နယ်စပ် ဘုရားသုံးဆူတောင်ကြားသို့ ဖောက်လုပ်သော မီးရထားလမ်းကို သေမင်းတမန် မီးရထားလမ်းဟု ခေါ်ကြသည်။

စစ်ရုံး ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့သည် ထိုသေမင်းတမန်လမ်းကို အသုံးပြု၍ ယိုးဒယားသို့ ဆုတ်ခွာကြရာတွင် မြန်မာပြည်မှ အစိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများကိုလည်း ယူသွားကြ၏။ အချို့ရတနာများကို ယိုးဒယားသို့သယ်ယူရန် အခြေအနေမပေးသောကြောင့် သေမင်းတမန်လမ်းနံဘေးတွင် ကျင်းတူး၍ မြှုပ်နှံထားခဲ့ကြ၏။

သေမင်းတမန် မီးရထားလမ်းဖောက်ရာ၌ ချွေးတပ်သားအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သော မောင်သက်ပြင်း(ယခု ဦးသက်ပြင်း)သည် ထိုလမ်းနံဘေးမှ လျှို့ဝှက်ရတနာသိုက်တစ်နေရာကို သိရှိမှတ်သားထားခဲ့၏။

သက်ပြင်းသည် သံဖြူဇရပ်တဝိုက်ဖြစ်၏။ သူမိဘများမှာ ဈေးသည်များဖြစ်ကြသည်။ သူသည် လေးတန်းအောင်သည်အထိ ပညာသင်ပြီးနောက် ကျောင်းဆက်မနေတော့ဘဲ မိဘများနှင့်အတူတူ ဈေးရောင်းသည်။

မောင်သက်ပြင်းတို့သည် သံဖြူဇရပ် မီးရထားဘူတာရုံအနီး၌ နေထိုင်ကြရာ ဂျပန်တပ်များ သံဖြူဇရပ်သို့ရောက်သောအခါ ဘူတာရုံတွင် ဂျပန်တပ်စိတ်တစ်စိတ်ကို ချန်ထားခဲ့ပြီး ဘူတာရုံကို ကွပ်ကဲစေသည်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မောင်သက်ပြင်းသည် ဘူတာရုံမှ တာဝန်ကျ ဂျပန်အရာရှိငယ်လေးနှင့် ခင်မင်သွား၏။ ထိုစဉ်က သက်ပြင်း၏အသက်မှာ ၁၂ နှစ်ခန့်သာ။

ဂျပန်အရာရှိငယ်လေးသည် မောင်သက်ပြင်းအား တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းရာ မောင်သက်ပြင်းက လိုလေသေးမရှိအောင် လုပ်ဆောင်ပေးသည်။ ဂျပန်အရာရှိသည် မောင်သက်ပြင်းကို သူ့အနားခေါ်ထားပြီး ဂျပန်စကားသင်ပေး၏။

“နိ သေလခန့်အကြာ၌ ထိုဂျပန်အရာရှိသည် စစ်တောင်းတံတားဖျက်တွင် တာဝန်ကျသောကြောင့် မောင်သက်ပြင်းကိုလည်း သူနှင့်တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားသည်။

ယာမာမိုတိုဟု အမည်တွင်သော ထိုဂျပန်အရာရှိသည် နောက်တစ်လအကြာ၌ ပဲခူးဘူတာရုံတွင် တာဝန်ချထားခြင်းခံရပြန်သောကြောင့် မောင်

သက်ပြင်းလည်း ပဲခူးသို့ လိုက်ပါသွားပြန်သည်။

ပဲခူးတွင် ခြောက်လခန့်ကြာပြီးနောက် တောင်ငူဘူတာရုံသို့ ရောက်သွားကြပြန်သည်။

မောင်သက်ပြင်းသည် ယာမာမိုတိုနှင့် နှစ်နှစ်ကျော်၊ သုံးနှစ်ခန့် နေအပြီးအတွင် တစ်နေ့၌ ယာမာမိုတိုက “သက်ပြင်း...မင်းရဲမိဘတွေကို သတိမရဘူးလား”ဟု မေးရာ သက်ပြင်းက “သတိရတယ်”ဟု ပြန်ဖြေ၏။

“အေး...မင်းရဲ့ မိဘတွေကလည်း မင်းကို သတိရမှာပဲ။ မင်းမိဘထံ ပြန်တော့။ မီးရထားနဲ့ပြန်။ လမ်းမှာ ဘယ်သူမှ မနှောင့်ယှက်နိုင်အောင် ငါ ထောက်ခံစာရေးပေးလိုက်မယ်”ဟု ပြောပြီး သက်ပြင်းကို သံဖြူဇရပ်သို့ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

ဂျပန်-မြန်မာဆက်ဆံရေးသည် ရှေးကလိုမဟုတ်တော့ကြောင်း မောင်သက်ပြင်း သတိထားမိသည်။ အထူးသဖြင့် ဂျပန်စစ်စုံထောက်များဖြစ်သော ကင်ပေတိုင်တို့သည် မြန်မာတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ထောက်လှမ်းမှုပါလုပ်လာ၏။

ဂျပန်တို့၏ ထိုးစစ်အရှိန် လျော့ကျသွားပြီး မဟာမိတ်တို့က အသာစီး

ရလာသည်။ မြန်မာမျိုးချစ်များသည် ဖက်ဆစ်တို့ကို မြန်မာမြေပေါ်မှ နှင် ထုတ်ရန် ကြိုးစားလာသည်ကို ဂျပန် တို့ ခိုပ်မိကြ၏။

မောင်သက်ပြင်းသည် ဂျပန်တို့၏ မျက်နှာခိုပ်မျက်နှာကဲများကို သတိထား မိလေရာ ယာမာမိတို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ညရထားဖြင့် သံဖြူဇရပ်သို့ ပြန်လာရာ လမ်းတွင် လေညအိပ်ခဲ့ရ၏။

သက်ပြင်းသည် သံဖြူဇရပ်တွင် “မိဘများနှင့် တစ်နှစ်ကျော်ကျော် နှစ် နှစ်နီးပါး အတူတူနေအပြီးတွင် သေမင်း တမန် မီးရထားလမ်းဖောက်ရာတွင် ချွေးတပ်သားအဖြစ် အဆွဲခံခဲ့ရသည်။ (ယာမာမိတို့က သူ့ကိုပေးသောထောက် ခံစာကို ချွေးတပ်သားတို့က လက်မခံ)

မောင်သက်ပြင်းသည် သေမင်း တမန် မီးရထားလမ်းဖောက်ရင်း တစ် လကျော်ကျော်အကြာ၌ ယာမာမိတို့နှင့် ပြန်ဆုံသည်။ ယာမာမိတို့သည် ရာထူး တိုးပြီး ထိုမီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေး ၌ ဒုတိယအကြီးအကဲအဖြစ် ရောက်ရှိ လာခြင်းဖြစ်သည်။

ယာမာမိတို့သည် သက်ပြင်းကို သူ့အနားတွင် ခေါ်ထားလိုက်သည်။ သက်ပြင်းနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော ချွေးတပ်သား မောင်နီမှာ သက်ပြင်း၏ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သောကြောင့် သက် ပြင်းသည် ယာမာမိတို့ကို ပြောပြီး မောင်နီကို သူနှင့်အတူတွဲ၍ အလုပ် လုပ်စေသည်။

သို့နှင့် သက်ပြင်းတစ်ယောက် ယာမာမိတို့လက်အောက်တွင် အလုပ် လုပ်ပြီး ခြောက်လကျော်ကျော်အကြာ ၌ ယာမာမိတို့သည် သက်ပြင်းနှင့် နှစ်

ယောက်ချင်း တွေ့ပြီး -

“သက်ပြင်း...နောက်ဆယ်ရက် လောက်ကြာရင် မီးရထားလမ်းပြီးတော့ မယ်။ မနက်ဖြန်မှာ ငါတို့လူကြီးတချို့ ပွဲ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ရောက်လာမယ်။ သူတို့ မရောက်ခင် မင်းတို့ ငါနဲ့ဝေးတဲ့နေရာ မှာ သွားရှောင်နေကြ။ သူတို့မရှိတော့ မှ မင်းကို ငါပြန်ခေါ်မယ်”

ဟု ပြောသောကြောင့် သက်ပြင်း သည် မောင်နီကိုခေါ်၍ ဝေးရာသို့ တိမ်း ရှောင်နေလိုက်သည်။

သက်ပြင်းသည် ညဘက်၌ ရထား လမ်းနားကပ်လာပြီး ဂျပန်တို့၏ လှုပ် ရှားမှုကို လေ့လာ၏။

ဒုတိယညတွင် သံဖြူဇရပ်ဘက် မှ မီးရထားတစ်စီးရောက်လာ၏။ ယာ မာမိတို့ရှိရာ စခန်းတွင် ဂျပန်စစ်သည် များ လှုပ်ရှားမှု အလွန်များ၏။

တတိယနေ့ နေ့လယ်တွင် ယာ မာမိတို့ရှိရာ အခန်းဘက်မှ သေနတ်သံ ငါးချက်ကို သက်ပြင်းတို့ ကြားလိုက်ရ သည်။

မီးရထားလမ်းပေါ်သို့ ဂျပန်များ စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် မီးရထားတွဲ များ အလာများလေရာ သက်ပြင်းသည် ယာမာမိတို့ထံသွားရန် စိတ်မကူးတော့ ဘဲ ထွက်ပြေးလေတော့၏။ ဤသို့ ထွက်ပြေးစဉ် သူတို့နှင့်ဘဝတူ ချွေး တပ်သားအချို့နှင့်ဆုံရာ -

“ငပုတွေ . . . ပစ္စည်းတွေထည့် ထားတဲ့ သေတ္တာတချို့ကို မြေကြီးထဲ တွင်းတူးခိုင်းပြီး မြှုပ်ထည့်ကြတယ်။ တွင်းတူးပေးပြီး သေတ္တာတွေကို သယ် ပေးတဲ့ ချွေးတပ်သားတွေကိုလည်း သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ပြီး အဲဒီတွင်းထဲ

ထည့်မြှုပ်လိုက်တယ်”

ဟု ပြောရာ သက်ပြင်းသည် ကျောချမ်းသွား၏။

နောက်ရက်နှစ်ဆယ်ခန့် အကြာ တွင် သက်ပြင်းနှင့် မောင်နီတို့ သံဖြူ ဇရပ်ကို ပြန်ရောက်လာကြသည်။

နောက်ထပ်တစ်လကျော်ကျော် အကြာတွင် ဂျပန်တို့ စစ်ရှုံးပြီး လက် နက်ချလိုက်သောကြောင့် ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်ကြီးသည် ပြီးဆုံးသွား၏။

သက်ပြင်းသည် သံဖြူဇရပ်၌ပင် ဆက်နေပြီး မောင်နီမှာမူ သူ့ဆွေမျိုး များရှိရာ ရေးမြို့သို့ ထွက်ခွာသွား၏။

နောက်နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့်အကြာ ၌ မောင်နီ ယခု ဦးနီသည် သက်ပြင်း ယခု ဦးသက်ပြင်းထံ ရုတ်တရက် ရောက်လာသည်။

ဦးသက်ပြင်းသည် ဦးနီကို ရုတ် တရက် မမှတ်မိ။ ဦးနီမှာ ရုပ်ရည်ကြမ်း တမ်းနေသောကြောင့် အတန်ကြာမှ မှတ်မိသွားသည်။

ဦးနီသည် ဦးသက်ပြင်းကို လူ ရှင်းသောနေရာသို့ ခေါ်သွားပြီး -

“သူငယ်ချင်း မင်းဆီကို ငါလာ တာ ဂျပန်တွေ ဆုတ်ခွာစဉ်က ရထား လမ်းဘေးမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ ရတနာတွေ ကို တူးဖော်ဖို့ အကူအညီလာတောင်း တာ”

ဟု ပြောသည်။

“နှစ်ပေါင်း ဒီလောက်ကြာမှတော့ ငါဘယ်မှတ်မိတော့မလဲ”

ဦးသက်ပြင်းက ပြောသည်။

“ငါက အဲဒီရထားလမ်းတစ် လျှောက်မှာ လူကြီးဖြစ်နေပြီကွ။ ငါ အဲဒီရတနာတွေကို လိုက်ရှာတာ လုံးဝ

မတွေ့ဘူး။ မင်းနဲ့ငါ ပေါင်းပြီးရှာရင် တွေ့မှာ”

ဦးနီက ပြောသည်။

“မင်းမတွေ့မှတော့ ငါလည်းဘယ် တွေ့ပါ့မလဲ”

ဦးသက်ပြင်းက ပြောသည်။

“နှစ်ယောက်ပေါင်းရှာရင် တွေ့မှာပါ။ မင်းကိုငါ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အပါ ခေါ်ရမှာပဲ”

ဦးနီသည် မျက်နှာထားတည် တည်နှင့် ပြောသည်။

ဦးသက်ပြင်းသည် အခြေအနေ ကို သုံးသပ်သည်။ ဦးနီသည် ရထား လမ်းတစ်လျှောက်၌ လူကြီးဖြစ်နေပြီဟု ပြောရာ သူသည် သောင်းကျန်းသူ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေပုံရသည်ဟု စဉ်းစား မိသည်။

“မင်း ငါ့အသက်အန္တရာယ်ကို တာဝန်ယူမလား”

ဦးသက်ပြင်းက မေးသည်။

“ယူတယ်။ ငါကတိပေးတယ်”

“ကောင်းပြီ မင်းနဲ့ငါ အတူတူ လုပ်ခဲ့တဲ့ ယာမာမိုတိုစခန်း ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ ရှာဖွေ ငါကူညီမယ်။ တခြားနေ ရာတွေကိုတော့ ငါမသိဘူးနော်”

“မေးပါ။ အဲဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ပဲ ငါတို့ရှာကြမယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးသက်ပြင်း သည် သူမိန်းမအား -

“ငါ...ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ရေးကို ခဏလိုက်သွားမယ်”

ဟု ပြောပြီး ဦးနီနှင့် လိုက်သွား သည်။ (ဦးနီသည် —သောင်းကျန်းသူ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ငယ်တစ် ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မကြာမီ ဦးသက်

ပြင်း သိလိုက်၏။)

နောက်ငါးရက်ခန့်အကြာ၌ သူ တို့သည် ယာမာမိုတိုစခန်းချခဲ့ရာ နေရာ သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဦးနီနှင့်အတူ သူတပည့်လေးယောက် ပါလာသည်။

“လူသိပ်များလို့ မဖြစ်ဘူးကွ”

ဦးနီက ပြောသည်။

ဦးသက်ပြင်းနှင့် ဦးနီတို့သည် ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ကို ရှင်း၍ရှာကြရသည်။

“သူငယ်ချင်း...မင်း တောင်ကုန်း

ရဲ့ အရှေ့ဘက်အောက်ခြေက ချိုင့်ခွက် ထဲမှာရော ရှာကြည့်သေးလား”

ဦးသက်ပြင်းက မေးသည်။

“စခန်းနဲ့ သိပ်ကပ်နေတော့ ဒီနေ ရာမှာ ဝှက်ထားမယ်မထင်ဘူး။ ငါ့ရှာ မကြည့်ဘူး”

ဦးနီက ဖြေသည်။

“အဲဒီမှာ ရှာကြည့်ရအောင်။ ဒီ ကောင်တွေက မထင်တဲ့နေရာမှာ မြှုပ် ထားနိုင်တယ်”

ဦးသက်ပြင်းက ပြောသည်။

ဦးနီသည် သူတပည့်များကို ဦးသက်ပြင်းပြောသည့်နေရာကို ရှင်း ခိုင်းသည်။

“နားနားနေနေလုပ်ပါကွာ။ သိပ် မလောနဲ့။ ငပုတွေက ဉာဏ်များတယ် ကွ။ ဗုံးတွေလည်း ထည့်မြှုပ်ထားနိုင် တယ်”

ဦးသက်ပြင်းက ထိုသို့ပြောသော အခါ ဦးနီက -

“ဟာ...ခုလောက်နှစ်တွေကြာ မှတော့ ဗုံးတွေလည်း အကုန်ပြီပေါ့”

ဟု ပြောသည်။

တတိယနေ့တွင် မြေကြီးကိုတူး

ရင်း လူရိုးများကို တွေ့ရသည်။

“ဟာ...ဟုတ်ပြီ လူရိုးတွေ တွေ့ပြီဆိုရင် ငပုတွေ သတ်ပြီးမြှုပ် ထားတဲ့ ချွေးတပ်သားတွေရဲ့ အရိုးတွေ ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါဆိုရင် ဒီအရိုးတွေ အောက်မှာ ရတနာသေတ္တာတွေ ရှိမှာ သေချာတယ်”

ဦးနီသည် ဝမ်းသာစွာဖြင့် ပြော ပြီး သူတပည့်များကို ဆက်တူးခိုင်း သည်။

လောဘဇောတိုက်နေသော ဦးနီ သည် တပည့်များနှင့်အတူ မြေကျင်းထဲ ဝင်ပြီး ဝိုင်းကူတူးရာ ဦးသက်ပြင်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျင်းကြီးနှင့်ဝေးရာ သို့ နောက်ဆုတ်သွားသည်။

နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာ ၌ “ဝုန်း”ဟူသော အားပြင်းသည့် ပေါက် ကွဲသံကြီးသည် ၎င်းတွင်းဘက်မှ ထွက် ပေါ်လာရာ မြေကြီးပင် တုန်ခါသွား၏။

နောက်ထပ် ပေါက်ကွဲသံမကြား ရတော့မှ ဦးသက်ပြင်းသည် တွင်းကြီး ရှိရာသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း တိုးသွားရာ ဦးနီတို့တစ်တွေသည် တွင်းထိပ်နှင့် တွင်း ထဲ၌ သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် မြင် မကောင်းအောင် ဖြစ်နေပြီး သူတို့တစ် တွေသည် လုံးဝမလှုပ်တော့။

ဦးသက်ပြင်းသည် ချက်ချင်းပင် ထိုနေရာမှ နောက်ဆုတ်ပြီး ထွက်ခွာ သွားသည်။

ပေါက်ကွဲသံကြောင့် ပတ်ဝန်း ကျင်ရှိ သောင်းကျန်းသူများ ရောက်လာ မှာကို တွေ့မိသော ဦးသက်ပြင်းသည် ထိုနေရာမှ ဝေးကွာရာသို့ တိမ်းရှောင် သွားလေတော့၏။

■ မြသိမ်း

မြစ်သင့် မြစ်ရာ

မြဝီ

ဖြစ်သင့်ဖြစ်ရာ

မြဝင်္ဂ

(က)

လဝန်သည် မည်းပုပ်သောတိမ်
လှိုင်းကို ဖြတ်သန်းနေရသဖြင့် ရှည်
လျားသော ထူးကြီးတောင်တန်းမှာ ပို၍
မိုမိုမည်းမည်း မိုင်းရင့်သွားရသည်။

ညဦး ၇ နာရီရန် ဆယ်မိနစ်
သာ လိုတော့သည်။

ကျွန်မသည် ပန်းခြံထဲမှာရပ်ရင်း
ထူးကြီးတောင်တန်း၏ လှပသော ည
စွမ်းကိုကြည့်၍ ရင်တွင်းမှ ကြည်နူး
ခြင်းကို ခံစားနေမိသည်။

တစ်ဖန် လူတစ်ဦးကို သတိရ
လာပြန်၏။ ကဝိစ်။ တစ်လိုင်း သုံးပွင့်
အရာခံလိုက်ကလေး။

ထူးကြီးမြို့တွင် တာဝန်ကျနေ
သော ဂျပန်တို့၏ မောရီယသု တိုက်
အမှတ် ၅၅ တပ်မတပ်ခွဲတစ်ခွဲကို အုပ်
ချုပ်ကာ တာဝန်ယူနေသော တပ်ခွဲမှူး
ဂျပန်အမျိုးသား လူချောကလေး။

“မအေးစံ ခင်ဗျားအမည်လေးက
ဂျပန်အမျိုးသမီးကလေးရဲ့ အမည်နဲ့
လည်းဆင်တယ်။ လှလည်းလှတယ်။
ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုချစ်တယ်။ ကျွန်
တော်ကိုလက်ထပ်ခွင့်ပေးပါလား။ ခင်ဗျား
ရဲ့ပြန်ကြားချက်ကလေး ဒီည ၇ နာရီ
မှာ ကျွန်တော် လာရောက်နားထောင်
မယ်နော်”

ဟုတ်သည်။ သူသည် ကျွန်မ
ထံလာရန် ဆယ်မိနစ်သာ လိုပါတော့
သည်။ ကျွန်မဖခင်မှာ သူတို့တပ်ခွဲ

ကလေးတွင် အသီးအရွက် ကုန်စိမ်း
ရိက္ခာများ၊ ဘဲဥများ သွားပို့နေရသဖြင့်
ကဝိစ်နှင့်အဖေ ရင်းနှီးလာသည်။ သည်
နောက် တောင်ခြေအိမ်ကို ရောက်လာ
ရာက ကျွန်မကို တွေ့မြင်သွားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“အိုး . . . ဒါ ခင်ဗျားသမီးလား။
သိပ်လှတယ်နော်”

ကဝိစ်သည် ကျွန်မကိုတွေ့တွေ့
ချင်း အလွန်လှကြောင်း ချီးကျူးသည်။
သူတို့ ဂျပန်ပြည်မှ ဖုဂျီတောင်ထွတ်၏
နှင်းဖုံးသောအလှထက် ရှုမောဖွယ်
ကောင်းလှပါသည်တုံ။

ပထမတော့ ကျွန်မ၏ရင်မှာ
ငလျင်လှုပ်ကာ မုန်တိုင်းဆင်သည်နယ်
ခံစားသွားရသည်။ နောက်တော့ ကျွန်မ
တို့၏ခြံကို လက်ဆောင်တွေနှင့် သူ
မကြာခဏရောက်လာတယ်။ ခင်မင်ခဲ့
ကြသည်။

“ကျွန်မက တောသူတောင်သား
တစ်ဦးပါ။ ပညာဂုဏ်၊ ငွေဂုဏ်၊ ရာထူး
ဂုဏ်တွေဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ရှင်တို့ ဂျပန်
ပြည်က ဂျပန်အမျိုးသမီးတွေဟာ ချော
ပါတယ်။ ပညာဂုဏ်တွေနဲ့ အမြင်ကျယ်
တာမို့ ဂျပန်အမျိုးသမီးကိုပဲ လက်ထပ်
ယူပါ ရှင်ရယ်”

ဤသို့လျှင် သူက ချစ်ရေးဆို
တိုင်း ကျွန်မက သိပ်သိမ်မွေ့မွေ့ ငြင်း
ပယ်ခဲ့သည်သာဖြစ်သည်။

ကဝိစ်ကမူ အလျော့မပေးပေ။

“ကျွန်တော်ပြောမယ် မအေးစံ။
ဂျပန်ရော၊ မြန်မာဟာ အာရှတိုက်သား
တစ်မျိုးတည်းပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ဟာ
လူမျိုးနဲ့ ဂုဏ်ပညာကို မကြည့်ပါဘူး။
လူကိုကြည့်ပြီး လူလူချင်းအချစ်ကိုသာ
အမွန်အမြတ်ထားတာမို့ လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းတာပါ”

သူသည် ဂျပန်ပြည်တွင် မိသား
စုသုံးဦးသာရှိသော ကျောင်းဆရာတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ သည်လိုစစ်ကြီးတွင် လူ
အချင်းချင်း မသတ်ချင်ဘဲသတ်နေရ
သော အဖြစ်ကို မလိုလားသော်လည်း
ဂျပန်ဘုရင့်အမိန့်ကို လိုက်နာသောအား
ဖြင့် စစ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ရကြောင်း၊ အကယ်
၍ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးသွားပါက
ကျွန်မကို သူ၏မိဘများထံခေါ်၍သွားလို
ကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်မည်ဆိုပါက
လည်း သူပါလိုက်၍ နေမည်ဖြစ်ကြောင်း
ကို အတန်တန် ကတိပေးပြောပါသည်။

ကဝိစ်သည် စစ်သားတစ်ဦးဖြစ်
သော်လည်း ခပ်သွယ်သွယ်အရပ်နှင့်
စကားပြောရာတွင် မြန်မာစကားကို
ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ပြောနိုင်ခြင်းမှာ မြန်မာ
စာကို ဂျပန်တက္ကသိုလ်၌ သင်ခဲ့ရသဖြင့်
ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ယနေ့ညသည် သူကတိုတောင်း
ဆိုသော နောက်ဆုံးည။

ကျွန်မဖခင်ကို တိုင်ပင်ရသည်။
ဖခင်သည် ကဝိစ်ကို မမုန်းပါ။ ကဝိစ်
သည် အရည်အချင်းတွင် ပြောရာရာ

သော်လည်း ဂျပန်တပ်မတော်မှ စစ်သား တစ်ဦးဖြစ်၍ စစ်သားဆိုသည်မှာ အတည်တကျမနေရဘဲ ခုနက ခုပြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ရသည့်အပြင် နိုင်ငံခြားမှလာသော လူမျိုးကွဲလည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။ ထို့ပြင် စစ်ကြီးလည်းမပြီးသေး။ ဂျပန်စစ်သားတို့၏ နှိပ်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို မြန်မာများက ရွံ့မုန်းနေခြင်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကြီးမှူးသော မြန်မာတပ်မတော်သားများ၏ ဂျပန်တော်လှန်ရေး စနေချိန်လည်းဖြစ်သဖြင့် ကိုယ့်လူမျိုး၏ မုန်းတီးမှု၊ ဖယ်ကြဉ်မှုများ ဖြစ်လာမည်ကို သတိထားရမည် ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးမသတိပေးပါသည်။

ထို့ပြင်...
“အေးစံ နှင့်မောင် ပန်းအေးဟာ ဗမာတပ်မတော်ထဲ လိုက်သွားတယ်နော်။ ဒါကို ကဝိစံမသိစေနဲ့။ အလွန်အရေးကြီးတယ်။ သူ့လာရင် ကျွန်မတို့ မြန်အောင်သွားစရာရှိလို့ မြန်အောင်ကပြန်လာမှ ပြောပါရစေလို့ ပြောလိုက်ပါ”
အဖေက ကျွန်မကိုသင်ထားသည့် အတိုင်းလည်း ကျွန်မပြောဆိုရန် စဉ်းစားထားပြီးဖြစ်၏။

ယင်းအချိန်လေးမှာပင် ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ သေနတ်သံများ ဆူညံစွာကြားရပြီး ဝုန်းခနဲပေါက်ကွဲသော အသံကြီးတစ်သံလည်း ပေါ်ထွက်လာပါသည်။

ယင်းအသံမှာ ကဝိစံတို့၏ စခန်းချနေသော ထူးကြီးတောင်တန်း တောင်ခြေစစ်တပ်ဆီမှ ပေါ်ထွက်လာသော အသံဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားမိပါသည်။

အဖေက အိမ်ကလေးပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာ၏။

“သမီးရေ...သေနတ်သံတွေပါ

လာ။ သတိထားနော်”

“ဟုတ်တယ်အဖေ။ ကဝိစံတို့ရဲ့ တပ်စခန်းဘက်က ကြားရတာပဲ”

ကျွန်မနှင့်အဖေတို့ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ခြံတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာပါသည်။

“အို...ဘယ်ကလူပါလိမ့်”

ကျွန်မနုတ်မှ ရုတ်တရက်ထွက်သွားပါသည်။

ထိုလူသည် ကျွန်မတို့ကိုမြင်သည့် နှို ခုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားကာ “အဖေအဖေ ကျွန်တော်ပန်းအေး”ဟု စကားတစ်ခွန်းသာ ပြောနိုင်ပြီး ရုတ်တရက် ခွေညွတ်လဲကျသွားတော့သည်။

“ဟယ်...ပန်းအေး”

“ဟင်...မောင်လေး”

အဖေရော ကျွန်မပါ လဲကျနေသော မောင်လေးကို ပြေး၍ပွေ့ချီလိုက်ပါသည်။

“အဖေ ကျွန်တော်တို့တပ်စိတ်နဲ့ ဒီက ဂျပန်စခန်းကိုဝင်စီးတာ ကျွန်တော့်ကို သေနတ်တစ်ချက်ထိသွားတယ်အဖေ။ ကျွန်တော် အခုပြေးလာတာပါ။ နောက်က ဂျပန်တပ်သားတွေ လိုက်လာတယ်”

ကျွန်မနှင့်အဖေသည် ပျာယာခတ်သွားမိ၏။ မောင်လေးမှာ ပေါင်တွင် သေနတ်ကျည်ဆန်ထိထားသဖြင့် သွေးတွေ့ခဲ့ရ၏။ ချက်ချင်းပင် အဖေနှင့် ကျွန်မသည် မောင်လေးပန်းအေးကို အိမ်ပေါ်ဆွဲ၍ တင်သွားရပြီးလျှင် အဖေက အဝတ်တစ်ထည်ကို ဆွဲဆုတ်၍ ပတ်တီးစည်းပေးသည်။

“သမီးရေ စပါးပုတ်ထဲမှာ ခဏထားရအောင်။ သားကို စပါးနည်းနည်း ဖုံးထားမယ်နော်။ သား အသက်ရှူဖို့

အတွက် ဝါးပြောင်းကလေး ဘေးတိုက်ပေးထားမယ်။ ဟော...အသံတွေကြားတယ်။ သမီး မြန်မြန်အပြင်ထွက်ပြီး ကဝိစံကို ညှဉ်ခံပါ”

အဖေက မောင်လေးပန်းအေးကို စပါးပုတ်ထဲ ထည့်နေစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ကျွန်မ ပြေးထွက်ခဲ့ပါသည်။

သည်အချိန်မှာပင် ည ၇ နာရီတိတိရှိကြောင်း မနီးမဝေးရှိ အစိုးရကျောင်းမှ သံချောင်းခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။

(ခ)

ပန်းခြံထဲတွင် မောင်လေးလဲကျသောနေရာတွင် သွေးအနည်းငယ် စိုထိုင်းပေနေသဖြင့် ကျွန်မခြေဖြင့် မြေမှုန့်များယက်ကာ ဖုံးလိုက်ရပါသည်။

ယင်းအခိုက်မှာပင် ကဝိစံသည် ကျွန်မရပ်နေသော ပန်းခြံထဲသို့ အေးအေးဆေးဆေး လှမ်းဝင်လာပါသည်။

ကျွန်မ သည်နေ့ည ကဝိစံကို မြင်ရသည်မှာ မင်းသားလေးတစ်ပါးလို မမြင်ဘဲ ဘီလူးတစ္ဆေတစ်ကောင် ဝင်လာလေသလားဟု ထင်မိပါသည်။ သူသည် ကျွန်မ တွေတွေကလေးရပ်နေသော ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွားပါသည်။ သူက ကျွန်မကိုကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မအပြုံးသည် သည်နေ့ညမှာ မဖော်ရွေပါ။ တုန်ယင်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

“မအေး...စံ”

“ဟင်...ကဝိစံ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေသလဲ။ ဪ...ခပ်စောစော”

ကျွန်တော်တို့တပ်ကို မြန်မာတပ်သားတွေ ဝင်စီးသွားတာမို့ ထိတ်နေတယ်ထင်ပါရဲ့ ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တော့ မရှိဘူး။ အခုန စောစောလေးကပဲ ဒီခြံထိပ်ရောက်လာပြီး ခင်ဗျားခြံထဲဆင်းလာမှ ဝင်လာတာပါ။

“ဟင်...ကဝါစ် ရှင်...ရှင် ရောက်နေတာ ကြာပြီလား။”

“သုံးမိနစ်လောက် ရှိသွားပါပြီ မအေးစံ”

“ရှင်...သုံးမိနစ်”

သုံးမိနစ်ဆိုသောအချိန်မှာ မောင်လေးခြံထဲပြေးဝင်လာပြီး လဲကျပြီးနောက် ကျွန်မတို့သားအဖက မောင်လေးကို အိမ်ထဲသို့ခေါ်သွားချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေပါသည်။ ကျွန်မ၏ စိုးရိမ်ပူပန်သွားသော မျက်နှာကို လရောင်ကြောင့် ကဝါစ် မြင်သွားကာ ပြုံးနေလေသည်။

သူသည် ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံ ဝတ်ထားသည်။

“အင်း...လူတစ်ယောက်နောက်ကို ကျွပ်တပ်သားတွေ ခပ်စောစောက လိုက်လာတယ်မအေးစံ။ သူတို့ကို ကျွန်တော်က ဟိုတောင်တန်းပေါ် တက်ပြီး သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား ဟုတ်လား”

ကျွန်မ သိပ်အံ့သြသွားပါသည်။ ကဝါစ်သည် ကျွန်မ၏ပခုံးကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“မအေးစံ”

“ရှင်...ရှင်”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်မတောင်းတော့ပါဘူး”

“ရှင်...”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တပ် တောင်ငူဘက်ကို အခုပြောင်းရ

မယ်။ မသေရင် တွေ့ရမှာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ဘက်ကကြည့်လည်း ကိုယ့်အမျိုးနွဲတိုင်းပြည်အတွက် မှန်သလို၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်ဘက်ကကြည့်ရင် ဘုရင်မင်းမြတ်အမိန့်နဲ့ လာရတဲ့အတွက် ကိုယ့်နိုင်ငံအတွက်မှန်ပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ဟာ ရန်သူတွေမဟုတ်ကြပါဘူး။ အဲ... မနက်ပြောင်းရမယ့်အချိန်မှာ ဒီနေ့ည တိုက်ပွဲကလေးကြောင့် အရပ်ဆိုးသွားတာပါပဲ မအေးစံရယ်။ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့နော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကဝါစ်”

သူသည် မြေကြီးပေါ်ငုံ့ကြည့်လိုက်ကာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်ရာ ကြယ်တံဆိပ်နှင့် အနီရောင်လက်ပတ်ကလေးကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မရင်တွေ ဝှံ့စိုတုန်ယင်သွားကာ မျက်နှာပျက်သွားရပါသည်။

“ဒီပစ္စည်းဟာ အန္တရာယ်ရှိပါတယ်နော်။ သူ့ပစ္စည်းကလေး သိမ်းပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် မအေးစံကို အချစ်များစွာနဲ့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် မအေးစံ”

ကဝါစ်သည် တော်လှန်ရေးတပ်သားများပတ်သည့် အနီရောင်ကြယ်တံဆိပ် လက်ပတ်ကလေးကို ကျွန်မလက်ထဲသို့ထည့်ပြီးနောက် နောက်ကျောခိုင်းကာ သုတ်ခနဲ ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်မနှုတ်တွေ ဆွံ့အနေမိသလို ရှိပါသည်။ အတန်ကြာမှ -

“ကဝါစ်...ကဝါစ်”

ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောရန် လှမ်းခေါ်လိုက်စေကာမူ သူသည် ခြံအပြင်သို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

သည်အခါမှ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ အံ့သြခြင်းတို့ ရောပြွမ်း၍

ခံစားလိုက်ရသဖြင့် အသည်းနှလုံးမှ စိမ့်ထွက်လာဟန်တူသော မျက်ရည်တို့က မတ်လ၏နွေမှာ တဖြိုင်ဖြိုင်စီးဆင်းလာပါတော့သည်။

ပြီးမှပင် ကျွန်မနှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်မိပါသည်။

“ကဝါစ်ရယ်...ရှင်တို့တစ်တွေ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း သွားနိုင်ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ရှင်”

“သမီး...”

“ဟင်...အဖေ”

ကျွန်မသည် နောက်ကျောတွင် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိသော အဖေကို မျက်ရည်အပြည့်ဖြင့် လှည့်ကြည့်မိပါသည်။

အဖေလက်ထဲတွင် ခူးလေးကြီးနှင့်၊ အဖေမျက်နှာမှာ လမင်းထက်သာနေပါသည်။ အဖေက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြောပါသည်။

“သမီးအတွက် စိုးရိမ်ပြီး အဖေက ခူးလေးနဲ့ ချောင်းကြည့်နေတာပါ။ ကဝါစ်ဟာ ဒီကအဖြစ်အပျက်အားလုံး မြင်သွားတယ်ကွယ့်။ သူက ပန်းအေးရောက်လာတဲ့ သုံးလေးမိနစ်အတွင်းမှာ ရှိနေလေတော့ ပန်းအေးကို တွေ့သွားတာပေါ့။ ဒီလောက်သဘောထားပြည့်ဝပြီး ရန်သူစိတ်မထားတဲ့ ဂျပန်လူမျိုး စစ်သားကြီး ကဝါစ်ကို အဖေ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူတို့ စစ်ဆုတ်တဲ့ အခါ အန္တရာယ်မရှိပါစေနဲ့လို့ အဖေ ဆုတောင်းတယ်သမီးရယ်”

အဖေ၏ စကားသံအဆုံးတွင် ကျွန်မမှာ ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် အဖေရင်ခွင်ထဲသို့ လဲကျသွားရပါတော့သည်။

မြဝင်း

www.burmeseclassic.com

လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

လိပ်ခေါင်းရောဂါမှန်လျှင် ဒိဌပျောက်ကင်းရမည်။

- ဆရာ၏ဆေးခန်းတွင် လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များအား မပူ၊ မစပ်၊ မနာ၊ မကျင့်၊ မလှီးမဖြတ်၊ မြန်မာနည်း၊ မြန်မာဟန်သက်သက်ဖြင့် အမြစ်ပါမကျန် လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးလျက်ရှိပါသည်။
- ကုသ၍ပျောက်ကင်းသွားသော ရောဂါရှင်ပေါင်းများ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် စေတနာခံစာပေါင်းများစွာတို့ကို လက်တွေ့ လာရောက်လေ့လာနိုင်ပါသည်။ (နိုင်ငံခြားမှ ခွဲစိတ်ကုသမှုများကို အပါအဝင်)
- ရောဂါအတွက် ပျောက်ကင်းအောင် တာဝန်ယူသည်။
- လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် အနားယူမှသာ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် ဓားဆေးသက်သက်ဖြင့် လုံးဝမပျောက်ကင်းပါ။

နိုင်ငံကျော် မန္တလေးမြို့၊ အတိဝ္ဗတောင်သာဆရာကြီးဦးလှမောင်၊ ဆရာမကြီးဒေါ်သန်းဟန်(လိပ်ခေါင်းအထူးကုဝိဇ္ဇာ)

ရန်ကုန်ဆေးခန်းဌာနခွဲ

အမှတ်(၅၀)၊ (၅)လွှာ၊ (၁၂)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၉-၇၃၀၀၉၃၉၊ ၀၉-၂၅၀၃၁၃၄၂၇၊ ၀၉-၉၇၂၄၂၉၄၂၂၊ ၁၃-၁၄လမ်းကြား၊ ၈၀-ကလမ်းကြား၊ အကွက်-၅၄၊ ပြည်လုံးချမ်းသာ၊ မန္တလေး၊ ဖုန်း-၀၂-၇၅၂၀၁၊ ၀၉-၉၁၀၄၄၀၂၅

ထောက်ခံချက် - ၀၁/ ၀၉၃၄၈/ထရဝ

ဗိုက်တယ် သောက်ရေသန့်
Purified drinking water
 20 Litre

Product of Myanmar

အမှတ်(၁၉)၊ အင်းဝ(၇)လမ်း၊ (၆)ရပ်ကွက်၊ ရွှေဘိုလမ်း၊ ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဖုန်း-၀၉ ၈၀၃၂၇၂၂

ဓာတ်တုတ်လိမ္မော်၊ ကုလားလိမ္မော် လျှပ်နံတိုတု

ရွှေမြိုင်ငွေလှိုင်

စာရေးသူသည် ၁၅-၁၁-၁၉၇၉ ရက်နေ့မှစ၍ ဗဟို ဥပဒေရုံး (ယခင်ပြည်သူ့ဥပဒေအကျိုးဆောင်အဖွဲ့)တွင် ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် ၄ (ယခု ဥပဒေအရာရှိအဆင့် ၄) အဖြစ် ပို့ဆောင်ဆက်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနလက်အောက်ရှိ ပို့ဆောင်ဆက်သွယ်ရေးစီမံကိန်းနှင့် လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရေး ဦးစီးဌာန၏ အထက်တန်းစာရေးအဖြစ်မှ ဌာနကူးပြောင်းကာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ မြန်ပြည်အနွဲ့ တောင်ပေါ်မြေပြန့် ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဥပဒေအရာရှိအဆင့်-၂ အဖြစ် မွန်ပြည် နယ်ဥပဒေရုံးတွင် တွဲဖက်ပြည်နယ် ဥပဒေအရာရှိ တာဝန်

ထမ်းဆောင်စဉ် ၁၃-၆-၂၀၀၄ ရက်နေ့တွင် သက်ပြည့်အငြိမ်း စားယူခဲ့သည်။

ယခုဆိုလျှင် အငြိမ်းစားကာလ ၁၁ နှစ်နှင့် ခုနစ်လ ၂၀၁၆ ဇန်နဝါရီ လအထိရှိပါပြီ။ အသက် ၁၀၀ မနေရ သော်လည်း အမူ ၁၀၀ ကြုံရတတ်သော လောကကြီးတွင် မစည်ကားအပ်သော နေရာဒေသတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ် သည့် တရားရုံးဝန်းကျင်၌ လုပ်ငန်းသဘောအရ ၂၅ နှစ်ဝန်း ကျင်ခန့်မျှ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပါ၏။ မြို့နယ်၊ ခရိုင်၊ တိုင်းဒေသကြီး၊ ပြည်နယ်တို့ရှိ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တွင် နိုင်ငံတော်ကိုယ်စား

ဥပဒေအရာရှိ လုပ်ငန်းတာဝန်များဖြစ်သည့် အဓိက အမှုလိုက်ခြင်း၊ ဥပဒေအကြံပေးခြင်း အစရှိသော တာဝန်များကို ရာထူးအလျောက် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ တရားသူကြီးရဲ ရှေးနေ၊ အမှုသည်များနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ရသည်။ လူအမျိုးမျိုးကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ မိမိသည် ဥပဒေအရာရှိသာဖြစ်သည်။ အမိန့်ချမှတ်ရမည့်သူ တရားသူကြီးမဟုတ်၍ အနိုင်အရှုံးမှာ တရားသူကြီးကသာ ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်ပါသည်။ မိမိသည် တာဝန်အရ ဥပဒေနှင့်အညီ လုပ်ဆောင်ရမည်သာ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် နည်းမျိုးစုံ ချဉ်းကပ်လာသော အမှုသည်များ (တရားလို/တရားခံ)သို့ ရှင်းပြ၍လည်းမရ။ လက်မခံကြသူများပါ။ ထို့ထက် မာမာပြတ်ပြတ်လည်း မဆက်ဆံရ။ ပစ်စာ၊ တိုင်စာ၊ ပါးစပ်သေနတ်တို့ဖြင့် အလုပ်ပိုလုပ်နေရဦးမည်။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်သည့်တိုင် ယာဉ်လမ်းကြောင်းကျော် လွန်၍ တစ်ဖက်ယာဉ်လမ်းကြောင်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်ရှိ စက်ဘီးပြင်နေသူလေးဦး သေဆုံးမှု (ပုဒ်မ ၃၀၄-က)တွင် တရားခံ အရမ်းမောင်းမှု ထင်ရှားနေပါလျက် တရားသူကြီးက တရားသေလွှတ်ပစ်သည်။ ဥပဒေရုံးက အယူခံဝင်၍ တရားခံ ထောင်ကျသွားသည်။ သို့သော် အမိန့်အပေါ် တရားသူကြီးကို တိုင်ရင်း မိမိကိုပါဆွဲထည့်၍ အစစ်ခံလိုက်ရသေးသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး လူကြီးထံဝင်ကာ ပြစ်မှုပုဒ်မ-၃၀၄ လူသေမှု (ပြင်ပဆေးခန်းဆရာဝန် ပေါ့ဆကသ၍ ကလေးလူနာ မသေသင့်ဘဲ သေရမှု)ကို မြို့နယ်တရားသူကြီး လက်ခံစစ်ဆေး၍ မိမိ(မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိ) လိုက်ပါရမည်ကို မလိုက်ပါစေဘဲ ခရိုင်ဥပဒေရုံးမှ ဒုခရိုင်ဥပဒေအရာရှိ (ဥပဒေအရာရှိအဆင့်-၂) ကို အမှုလိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန် ရုံးချုပ်မှ ဖုန်းဖြင့် ညွှန်ကြားသောကြောင့် နေရင်းထိုင်ရင်း သိက္ခာကျရမှုတို့ ဆုံဖူးပါသည်။ (စကားချပ်)

အမှုသည်တို့မည်သည့် တရားရုံးဝန်းကျင် ဆိုသည်ကလည်း အစိမ်းသက်သက်၊ မထိတွေ့မဆက်ဆံ မကျင်လည်ဖူးသည့် နေရာဖြစ်ရာ အားကိုးရာဟု ယူဆထားသည်။ ယူဆနိုင်ရန်လည်း အမှုစွဲစားများ၊ ဒလန်များ၊ စာရေးစာချီများ၊ ရှေ့နေပေါက်စများက ခြောက်တစ်ခါ၊ ချောတစ်လှည့် စကားပရိယာယ်ဝေဝစုဒ်တို့ဖြင့် ၎င်းတို့၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း သဘောအရ လူအချင်းချင်းလှည့်ပတ်ခြင်း မကင်းနိုင်ဘဲ ပြော

ကြ ဆိုကြ၊ ဥပဒေ၊ ပုဒ်မ၊ အာမခံကိစ္စ၊ ကျေအေးခွင့်၊ ရုပ်သိမ်းခွင့် အစရှိသည်တို့ကို နက်နက်တစ်လုံးမှ မသိကြသူများပီပီခြောက်တိုင်းကြောက်၊ မြောက်တိုင်း မြောက်ဖြစ်နေကြပြီး ထိုသူတို့ကို ဆရာကြီး၊ ဘိုးဘိုးအောင်အလား သဘောထားမှတ်ယူကာ ထားရာနေ၊ စေရာသွား ညွှန်သလို လိုက်လုပ်ကြသည်။ ဒီတော့ တရားရုံးဝန်းကျင်မှ မည်းမည်းမြင်ရာကြောက်နေကြသည်။ အားကိုးနေကြသည်။ ကယ်တင်ရှင်ကြီးတွေဟု ယူဆယုံကြည်နေကြသည်။ သို့ဖြင့် တရားရုံးတွင် အမှုရင်ဆိုင် စ-လယ်-ဆုံး နိဂုံးချုပ်သော် ထင်သလို ဖြစ်မလာ။ ငွေကုန်၊ အချိန်ကုန်၊ လူပုန်း၊ စိတ်ဒုက္ခအထွေထွေ ကြုံကြရ၍ ဇာတ်ပေါင်း၏။ အဖြေက ယနေ့ တရားစီရင်ရေးလောကကြီး တံတွေးခွက်ထဲ ပက်လက်မျောနေသည်။ အပုပ်နဲ့ လှိုင်နေသည်။ မသူတော်တို့ စံပျော်ရာဖြစ်နေသည်။ အကောင်းမမြင်နိုင်ကြ။ မြင်၍မရတော့ပါပေ။

ထို့ကြောင့် ၂၀၁၆ တက်မည့် အစိုးရသစ်လက်ထက်တွင် တရားရေးလောကကို အကောင်းဘက်သို့ ပြောင်းလဲရန် ပြည်သူအများ လိုလားနေကြသည်။ စာနယ်ဇင်းများတွင်လည်း တရားရေးလောက ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး ကိစ္စအပေါ် အထူးအလေးပေး ဖော်ပြနေသည်။ ဦးသိန်းစိန်အစိုးရလက်ထက်တွင်ပင် ပြည်သူလွှတ်တော် တရားစီရင်ရေးနှင့် ဥပဒေရေးရာကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ သူရဦးအောင်ကိုက တတိယအကြိမ်အစည်းအဝေးတွင် တရားစီရင်ရေးမဏ္ဍိုင် ဖြောင့်မတ်ကြံ့ခိုင်ရေး အဆိုတစ်ခု တင်ခဲ့သည်။ ၎င်းအဆိုကို ပြည်သူလွှတ်တော်မှ ထောက်ခံမဲ အများစုဖြင့် အတည်ပြုခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအဆိုမှာ အသက်ဝင်မှုမရှိသေးကြောင်း ဥက္ကဋ္ဌ သူရဦးအောင်ကိုက ဝန်ခံခဲ့သည်ကို အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၁၃၃၊ ၁၄-၂-၂၀၁၃ ရက်နေ့ထုတ် ပြည်သူ့ခေတ်ဂျာနယ် စာမျက်နှာ ၁၁ ပါ တွေ့ဆုံမေးမြန်းကဏ္ဍ၊ ဉာဏ်လှိုင်လင်း၏ ဆောင်းပါးတွင် ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းဆောင်းပါးတွင်ပင် လွှတ်တော်သက်တမ်း နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ကော်မတီရဲ့လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်မှုအခြေအနေ ဘယ်လောက်ရှိတယ်လို့ သုံးသပ်ထားပါသလဲဟု မေးမြန်းရာ “လွှတ်တော်သက်တမ်း နှစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်သူလူထုကို ဖြောင့်မတ်တဲ့ တရားစီရင်မှုတွေရအောင်၊ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူတွေ ပပျောက်

အောင် ကြိုးစားပြီးတော့မှ လုပ်သော်လည်းပဲ အခုအထိ အရာမထင်သေးပါဘူး”ဟု ဖြေကြားထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ နိဂုံးတွင် “တရားသူကြီး အချို့ပါမယ်။ ပြင်ပကနေ ပြည်သူလူထုကနေ ယုံကြည်လေးစားရတဲ့ အားကိုးရတဲ့ ဥပဒေပညာရှင် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်တွေလည်းပါမယ်။ အဲဒီလို ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်း ထိန်းညှိမှသာလျှင် တရားစီရင်ရေး မဏ္ဍိုင် အမြန်ပြောင့်မတ်ကြခိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမို၊ ဒီရေနေ့တော့ ပြောင့်မတ်ကြခိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”ဟု ဖြေကြားထားသည်ကို ဖတ်ရှုလိုက်ရသည်။

ထို့အတူ မြန်မာသံတော်ဆင့်ဂျာနယ် အတွဲ ၄၊ အမှတ် ၄၂ ဒီဇင်ဘာ ၂၆ ဇန်နဝါရီ ၁ (၂၀၁၅-၂၀၁၆) စာမျက်နှာ ၂၁ ပါ အစိုးရသစ်နှင့် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆရာထက်မြက်၏ ဆောင်းပါးတွင် NLD ပါတီ၏ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူ ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင် ဦးဝင်းထိန်နှင့် The Voice Daily သတင်းစာ သတင်းထောက်တို့၏ တွေ့ဆုံမေးမြန်းခန်းကို ကောက်နုတ်သုံးသပ် တင်ပြရာ၌ နိဂုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ကတော့ အဂတိတရား အနည်းဆုံးဖြစ်မယ်လို့ ကြွေးကြော်ထားတဲ့အတွက်ကြောင့် ဗိုလ် ဝန်ထမ်းလောက ခြစားတာတွေကတော့ ညင်ညင်သာ ကိုင်တွယ်မှာပါ။ ပညာပေးစည်းရုံးတဲ့အနေနဲ့ ပပျောက်အောင် လုပ်မယ်။ ပပျောက်အောင်လုပ်ရင်းနဲ့ တော်တော်များများဟာ ကိုယ့်အနေအထားကိုယ်သိပြီးတော့ ခြစားမှုကိုတိုးပြီးတော့ မလုပ်ဘူးလို့ မျှော်လင့်တယ်။ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်တယ်ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော်တို့ကတော့ တရားဥပဒေအတိုင်း အရေးယူ မှာပဲ”ဟု ဖြေကြားသွားခဲ့သည်ကို ဂရုတစိုက် ဖတ်မိသည်ဟု ရေးသားရင်း အဂတိလိုက်စားမှု အရိုးစွဲနေသော နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်ကြာ စစ်အာဏာရှင်စနစ်အောက်မှ အမှုထမ်းများ အဖို့ လွယ်ကူပါမလားဆိုသည်ကို ငွေရောင်ပိတ်ကားပေါ်တွင် စောင့်ကြည့်ရပေလိမ့်မည်ဟု ရေးသားရင်း နိဂုံးချုပ်ထားသည်။

လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှု၊ ခြစားမှု၊ အဂတိလိုက်စားမှု စသည် မည်သို့ပင် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲသုံးစွဲ လူလူချင်း တရားမဲ့ ပြုကျင့်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည် တကယ်ဆိုတော့ ငွေဖြင့် မိမိတို့၏ အသာစီးရရေး (သို့) လွတ်မြောက်ရေး (သို့) ဥပဒေအရ မရလိုက်သော အခွင့်အလမ်းကို ရယူရန် ကြိုးစားအား

ထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပေးသူကော ယူသူပါ အပြစ်ရှိသည်။ တာဝန်ရှိသည်။ မိမိလုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာကို အသုံးပြု၍ ဥပဒေအရ မခံ စားသင့် မခံစားထိုက်သော အခွင့်အရေးကို ပေးသူသည် အဆိပ်ပင်ရေလောင်းသူပင်ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ မိမိ၏ အမှုကို တရားဥပဒေအရ အခွင့်အရေးတစ်စုံတစ်ရာ မရသင့် မရလိုက်ပါဘဲလျက် တန်ဖိုးလက်ဆောင်ပေး(လာဘ်ပေး)၍ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူကို သွေးဆောင်စည်းရုံးရယူသူလည်း ပစ္စုပ္ပန်တွင် ခဏတာစိတ်ချမ်းသာခွင့် ရမည်ဖြစ်သော်လည်း အတိတ်က အရိပ်မည်းကြီးသည် မသေခင်၊ သေပြီး အရိပ်ကဲ့သို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေမည်ဖြစ်သောကြောင့် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်လုပ်သူအဖို့ မည်သို့မျှ ကုစားမရနိုင်သည်ကို သတိချပ်သင့်သည်။ လောကီအတွက်လည်းမကောင်း။ လောကုတ္တရာအတွက်လည်း မကောင်းပါ။ ပစ္စုပ္ပန်လည်း အပူအပင်ရင်တွင်လောင်နေသည်။

သို့သော် လူအများသည် လောလောဆယ် မိမိတို့၏ ရင်ဆိုင်နေရသော လူမှုဒုက္ခ၊ အထူးသဖြင့် အမှုအခင်းဖြစ်ရာတွင် အနိုင်ယူလိုစိတ် ပြင်းပြနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် တရားစီရင်ရေးလောကသည် အနီလာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှုကြီးကြောင့် စိတ်ဒုက္ခပေးသည့်နေရာဌာနအဖြစ် နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားနေသည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာပြည်၏ တရားစီရင်ရေးတွင် လာဘ်ပေး လာဘ်ယူ ပပျောက်စေရန် တာဝန်ရှိသူများ ပါတီ၊ ဌာန၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကြိုး ပမ်းဆောင်ရွက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လိုအပ်နေသော လူတို့၏ လူမှုဒုက္ခများမြှောင် လုစွာတို့အနက်မှ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဆယ်မပေးရာ ရောက်မည်ဖြစ်ရာ စာရေးသူ၏မိတ်ဆွေရေးဖော် တရားသူကြီး၊ စာရေးဆရာ မြတ်မျိုးလင်း(တရားရေး) ၂၀၁၂ ခုနှစ် ကာလများက ဂျပန်နိုင်ငံတွင် တရားစီရင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သင်တန်းတက်ရောက်ရာ၌ အတွေ့အကြုံတစ်ခု ရေးသားထားသည်ကို သူ၏ “တရားမှုတမူကို ရှာဖွေခြင်း” (တရားစီရင်ရေးနှင့် ဥပဒေရေးရာဆောင်းပါးများ) ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလထုတ် စာအုပ်ပါ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကင်းသော တရားစီရင်ရေးသို့ (စာ-၁၁၂) စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ဖော်ပြလိုသည်။ “လွန်ခဲ့သော ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၈ ရက်နေ့က

ဂျပန်နိုင်ငံ နာဂိုယာတက္ကသိုလ် ဥပဒေပညာဌာနတွင် ဂျပန် နိုင်ငံတရားရေးဝန်ကြီးဌာနက ဖိတ်ကြားခဲ့သော မြန်မာ နိုင်ငံရေးပါတီ ကိုယ်စားလှယ်များအား ပါမောက္ခဝါဒါနက ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အလုပ်သမားဥပဒေအကြောင်း ဆွေးနွေး တင်ပြခဲ့ရာ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှု အင်မတန် နည်းပါးကြောင်း ထည့်သွင်းဆွေးနွေးတင်ပြခဲ့သည်။ ဂျပန် ဆရာများက ထိုအချက်ကို မကြာခဏ ဂုဏ်ယူစွာ ပြောတတ် ကြသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိခဲ့ပါသည်။ ထိုအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးက မေးခွန်းထုတ် ခဲ့သည်။ ထိုသို့ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကင်းရှင်းအောင် မည်သို့ မည်ပုံ ဆောင်ရွက်ခဲ့သလဲဆိုသော မေးခွန်းပင်။ ပါမောက္ခက ပြန်လည်ဖြေကြားရာ သူတို့သမိုင်းတွင် လာဘ်ပေး လာဘ်ယူ ကင်းအောင် သီးခြားအစီအမံဆောင်ရွက်ခဲ့ရခြင်းမျိုး မရှိ ကြောင်း အစိုးရဝန်ထမ်းများမှာ ပုဂ္ဂလိကဝန်ထမ်းများလောက် လစာမကောင်းကြသော်လည်း သူတို့ရရှိသော လစာငွေနှင့် လောက်လောက်ငင နေထိုင်စားသောက်နိုင်ကြသလို သူတို့ အနေဖြင့် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ ပြုလုပ်ရမှာကိုလည်း အင်မ တန် ဝန်လေးကြကြောင်း အကယ်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင်ပင် သူတို့ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခု လုံးက လက်မခံနိုင်သောကိစ္စဖြစ်၍ ချက်ချင်း ပေါ်မည်ပင် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။...ဟူ၍ ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်ရှုရသည်။ စာရေးသူက နိဂုံးတွင် အကြံပြုချက် သုံးသပ် တင်ပြထားသည်မှာလည်း မှတ်သားစရာပင်။

“သန့်ရှင်းခိုင်မာသော တရားစီရင်ရေးတစ်ရပ် ဖြစ် လာရန် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကင်းရှင်းရေးမှာ လွန်စွာ အရေး ပါသော ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်ပြီး ထိုသို့ဆောင်ရွက်ကြရန်အတွက် တရားခွင်တွင် တွေ့မြင်နေကြရသော ဝန်ထမ်းများဖြစ်ကြ သည့် တရားသူကြီးများ၊ ဥပဒေအရာရှိများ၊ ရဲနှင့် ရုံးဝန်ထမ်း များကိုသာ လက်ညှိုးထိုး ပုံချနေ၍မရ။ အမှုသည်များ ရှေ့နေ များသည်လည်း မိမိတို့တွင်းကို လုံအောင်ထိန်းကြဖို့ လို သည်။ တောင်းလိုပေးရပါသည်ဆိုသည့် ဆင်ခြေတွေ မပေး သင့်ကြတော့ပါ။ ထို့ပြင် မပေးရင် ပြောင်းပြန်လုပ်ခံရမှာပေါ့ဆို သော အပြောတွေနှင့် တွေးတောပူပန်မှုမျိုးကိုလည်း ရပ်တန့် က ရပ်သင့်ကြပါပြီ။ တရားမျှတမှုနှင့် အမှန်တရားကို ဖြူစင်

သန့်ရှင်းသော လက်များဖြင့်သာ အစဉ်တောင်းခံကြမည်ဆို လျှင် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကိစ္စများသည် တကူးတက တိုက် ဖျက်နေစရာပင် လိုမည်မဟုတ်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်” ဟူ၍ တင်ပြထားသည်။

ထို့ကြောင့် အဓိကတိုက်ဖျက်ရမည့် လာဘ်ပေးလာဘ် ယူမှု တရားစီရင်ရေးလောကတွင် ကင်းစင်ပပျောက်ရေးသည် တရားရုံးနှင့် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပါဝင်ပတ်သက်နေသူ အားလုံး တာဝန်ရှိသည်။ နှမ်းစေ့တစ်စေ့နှင့် ဆီမဖြစ်ပါဘူး။ အများမိုးခါးရေသောက်နေတာ ကိုယ်လည်း ဝင်သောက်လိုက် ရုံပေါ့ဟူသော အတွေးဖြင့် ရှေးရိုးစွဲဟုပဲ ဆိုဆို၊ ရိုရင်းစွဲလိုပဲ ပြောပြော လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ အခြေအနေများကို တို့များ အလုပ်မဟုတ်ဘူးဆိုကာ အသာဘေးပွဲကြည့်ပရိသတ်ပမာ ထိုင်ကြည့် မနေသင့်ပါ။

စာရေးသူတို့ ငယ်ငယ်က “တရုတ်လိုရှာ၊ ကုလား လိုစာ၊ မြန်မာလိုမဖြုန်းနဲ့”ဟူသော စကားကြားဖူးသည်။ နိုင်ငံ ရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသားပေမင် ၎င်းတို့ထံမှ အတုယူစရာရှိ ပါက ယူရန်ဖြစ်သည့် ဆောင်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ယခု လည်း တရားစီရင်ရေးလောကအပါအဝင် နယ်ပယ်အသီး သီးတို့ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူအန္တရာယ်ဆိုးကြီး ကင်းစင်ပ ပျောက်ရေးအတွက် ဂျပန်ကြီးတို့ထုံး နှလုံးမှု၍ မိမိတို့ ဓလေ့ စရိုက်ကအစ အစစအရာရာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ နေထိုင်လုပ် ကိုင်သွားကြမည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာ့အလယ် မျက်နှာမငယ်ရဘဲ မြန်မာရယ်ဟု ဝင့်ထည်ဂုဏ်ယူ မော်ကြွားနိုင်မည်ဟု ယုံကြည် မိပါတော့သတည်း။

ရွှေမြိုင်ငွေလှိုင်

ကိုးကား

- (၁) ပြည်သူ့ခေတ်ဂျာနယ်၊ အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၁၃၃၊ ၁၄-၂-၂၀၁၃ တွေ့ဆုံမေးမြန်း၊ ဉာဏ်လှိုင်လင်း။
- (၂) The Voice Daily ၊ ၂၆-၁၂-၂၀၁၅ စာ ၂၁၊ ထက်မြက်၊ အစိုးရသစ်နှင့် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ။
- (၃) မြတ်မျိုးလတ်(တရားရေး) တရားမျှတမှုကို ရှာဖွေ ခြင်း၊ ၂၀၁၅၊ စက်တင်ဘာလ။

ငါ့ထက် မိုက်တဲ့ကောင် မင်းတည်တဲ့

ဘောလုံးပွဲလောင်း၍ ရုံးသော ဘိုစိုးတစ်ယောက်
စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်ကာ ဘီယာသောက်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ချဲသမား ကိုကျော်တစ်ယောက်လည်း
ချဲမပေါက်သဖြင့် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ထိုဘီယာဆိုင်သို့ ဝင်လာ
သည်။ ဘောသမားဘိုစိုးကို တွေ့သောအခါ စားပွဲတွင်ဝင်
ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟာ...ကိုကျော်ပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်လာရတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ အပိုင်ဆိုပြီး ရှိတာ အကုန်ပုံအော
လိုက်တာ ကွဲသွားတယ်ဗျာ”

ဘောသမား ဘိုစိုးတစ်ယောက် ချဲသမားကိုကျော်ကို

ကြည့်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပြီး -

“ငါ့လောင်းတဲ့ ဘောလုံးပွဲက နှစ်ပေါက်ပဲရှိတာ။ အဲဒါ
တောင် အပိုင်တွက်မရလို့ ခွက်ခွက်လန်လန်နေရတာ။ မင်းအခု
လုပ်တဲ့ လောင်းကစားက ချဲဆိုရင် အကွက်တစ်ထောင်
ရှိတယ်။ နှစ်လုံးဆိုရင် အကွက်ထစ်ရာရှိတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်
ပြီး အပိုင်ကွက်ရနိုင်ပါ့မလဲကွာ။ မင်းက ငါ့ထက်မိုက်တဲ့
ကောင်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသတည်း။

မင်းတည်တဲ့

ထောင်မှူးများအလိုရှိသည်

▲ ဗဟိုစော

လွယ်ကူစွာ ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်

ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်

အပိုင်း(၁၁၁)

ကံလာတညိုးမှိန်ချိန်မှ ပုဂံဘုရားဖူးရခြင်း

◆ ဗဟိုစော

တူးတူးတို့ရေ...

တောကြီးတန်းစခန်းမှာတုန်းက သီဟိုဠ်စေ့ လေလံ ပစ်ရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ၅၂ သိန်းတောင် ရခဲ့လို့ နာမည် ရခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဟာ နောက်တစ်နှစ်မှာတော့ လုံးဝ ထင်မထား ခဲ့တဲ့ ညောင်ဦးအကျဉ်းထောင်ကို ပြောင်းရွှေ့ရပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ ညောင်ဦးအကျဉ်းထောင်ဆိုတာ မြန်မာပြည်ထောင်လောကမှာ တစ်ထောင်တည်းသီးသီးသန့် သန့်ရှိနေတဲ့ ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည် အကျဉ်းသားတွေကို ထိန်းသိမ်းထားရတဲ့ ထောင်ဖြစ်ပါတယ်။ အရပ်စကားနဲ့ပြော ရရင် အနုထောင်ဆိုပါတော့။

အဲဒီထောင်ကို ဝန်ထမ်းလောကမှာ နာမည်ပျက်ရှိ သူတွေ၊ နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားနေသူတွေကိုမှ ရွေးပြီးအပို့ ခံရတဲ့နေရာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ရူးရှားပါးပါး ဒေသခံဝန်ထမ်း တွေကိုယ်တိုင် တောင်းဆိုလို့ ပို့ပေးခဲ့တာမျိုးတော့ ရှိခဲ့ဖူးပါ တယ်။ အမှန်တော့ ဘယ်သူမှ မသွားချင်ကြတဲ့နေရာပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီထောင်က အကျဉ်းသား တွေဟာ တခြားထောင်တွေကလို သူလို ကိုယ်လို သာမန် အကျဉ်းသားတွေ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည် (အနု) အကျဉ်းသားတွေဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ ဒါထက်ဆိုးတာက အဲဒီ ရောဂါဟာ အကျဉ်းသားကတစ်ဆင့် ဝန်ထမ်းတွေကိုပါ ကူးစက်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပါပဲ။

ဘယ်ထောင်ပိုင်မှာဖြင့် နားရွက်က ထူလာနေပြီ၊ ဘယ်ထောင်မှူးကြီးမှာဖြင့် လက်ချောင်းလေးတွေ တဖြည်း ဖြည်း တိုလာနေပြီ စတဲ့ ချောက်ချားစရာ သတင်းမျိုးတွေ ပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့်လည်း ဝန်ထမ်းမှန်ရင် တတ်နိုင်သမျှ

ဝေးဝေးရှောင်ကြတဲ့ ထောင်ပေါ့။ အနုရောဂါ ကူးစက်ခံရမှာ ကြောက်ရွံ့ကြလို့လေ။ အဲဒီလို ထောင်မျိုးကိုမှ အထက် လူကြီးတွေက ဝန်ထမ်းရေးရာအစည်းအဝေးထိုင်ပြီး ကိုယ့် ကိုမှ ရွေးပို့လိုက်သတ့်ဗျာ။

တူးတူးတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြပါ။

တကယ်ဆို ကိုယ်က အဲဒီအချိန်က ဘာနာမည်ပျက် မှ မရှိတဲ့အပြင် သီဟိုဠ်လေလံမှာ မမျှော်လင့်တဲ့ ဝင်ငွေရှာ ပေးနိုင်ခဲ့လို့ နာမည်ကောင်းရနေခဲ့တာ မဟုတ်လားဗျာ။ ချီးမြှင့်တဲ့အနေနဲ့ နေရာကောင်းကိုတောင် ရွေးပြီးပို့ပေးရမှာ လေ။ ခုတော့ အဖြစ်က ဌာနအတွက် တိုးတက်ကောင်းမွန် အောင် ကြိုးစားနေကြတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ တက်ကြွတဲ့ စိတ် စေတ်ကို အညွန့်ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်သလိုပါပဲဗျာ။

ကိုယ့်စိုက်ပျိုးရေးညွှန်မူပြီးပြောတာက ကိုယ့်ကို ညောင်ဦးပြောင်းတာ အစည်းအဝေးမှာ စီနီယာလုရင်း ဖြစ် သွားတာတဲ့။ သူပြောပုံက စီနီယာကျတဲ့လူကို ရွေးပြောင်း သလိုဖြစ်နေတာပေါ့။ သိပ်တော့ မရှင်းလှဘူး။ တကယ်ဆို ဘာပဲပြောပြော နာမည်ကောင်းရနေတဲ့သူဘက်က ရပ်တည် ပြီး ခုခံကာကွယ်ပေးသင့်တာပေါ့ဗျာ။ မဟုတ်ဘူးလား။

ခုတော့ ဘာတွေကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ် မသိဘူး။ ကြည့်ရတာ ညောင်ဦးက ထောင်ပိုင်ကို ပြောင်းချင်တာနဲ့၊ တောကြီးတန်းမှာ ကိုယ့်နေ ရာမှာ လူစား (မိုးကျရွှေကိုယ်တစ်ယောက်ကို)ထည့်ချင်တာနဲ့ ခွင့်ဖန်တီးလိုက်ကြပုံပါပဲ။

တကယ်တမ်းပြောင်းမယ်လုပ်ပြန်တော့ ရဲမွန်တပ်မြို့ မှာ တိုက်စည်းသင်တန်းသွားတက်ဦးတဲ့ဗျာ။ လုပ်ကြပုံက

အဲဒီအချိန်က ညောင်ဦးတာဝန်ခံက ကိုယ်တို့ တူးတူးအဖွဲ့က ခင်မောင်ဝင်းလေး။ သူကတော့ အမိန့်အရ အောက်က ထောင်မှူးကြီးကို တာဝန်လွှဲပြီးပြောင်းသွားပါလေရဲ့။ ကိုယ့် မှာတော့ မတ်လအလယ်လောက်ကစပြီး ပြေလကုန်အထိ တိုက်စည်းသင်တန်း အရာရှိအမှတ်စဉ်(၄၆)သွားတက်ခဲ့ရ သေးတယ်။ တကယ့်ပူပြင်းတဲ့ နွေကာလမှာပေါ့။

သင်တန်းဆင်းတော့မှပဲ မိသားစုနဲ့အတူ ညောင်ဦးကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရတာပေါ့လေ။ ဟိုရောက်တော့ ယာယီတာဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီးဆီက အလုပ်တာဝန်တွေ လွှဲပြောင်းလက်ခံပြီး ယူရတယ်။ ပြီးမှ ထောင်တွင်း၊ ထောင်ပြင် အနီးပတ်ဝန်းကျင် ကို လေ့လာပြီး သက်ဆိုင်ရာ ခယက၊ မယက စတဲ့ ဌာနစု ဆိုင်ရာ အကြီးအကဲတွေနဲ့ တွေ့ဆုံသတိပို့ နှုတ်ဆက်ရတာပေါ့။

ကိုယ်တာဝန်စယူရတဲ့ အချိန်မှာ ညောင်ဦးထောင် မှာ အကျဉ်းသား ၁၀၀ ဦးလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ အားလုံး ကတော့ ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည် (အနူ)အကျဉ်းသားတွေပဲ ဆိုပါတော့။ ထောင်အတွက် ဗာဟိရလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဖို့ အခြားထောင်တွေက ပို့ပေးထားတဲ့ သာမန်အကျဉ်းသား လွတ်နီးအပြင်ဘတ် ၁၀ ယောက်လောက်အပါအဝင်ပေါ့။

အကျဉ်းသားတွေရဲ့ ရောဂါအခြေအနေကို လေ့လာ ကြည့်တဲ့အခါ နားရွက်တစ်ဖက် ပြတ်နေတာတို့၊ လက် ချောင်းလေးတွေ၊ ခြေချောင်းလေးတွေ တိုနေတာတို့က တစ် ယောက်စ နှစ်ယောက်စပဲ ရှိပါတော့တယ်။ အများစုက အသားအရေ၊ အရေပြား နီကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေကြတာ များပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ နောက်ဆုံးပေါ် MDT ဆေးပေါင်းဆေးပြား အစွမ်းအာနိသင်နဲ့ ဖြစ်လက်စရောဂါတွေ အားလုံး ရပ်တန့်သွားကြပါပြီ။

နားရွက်ပြတ်တဲ့လူ၊ ခြေချောင်းလက်ချောင်းတွေ တို တာတွေတော့ ပြန်မကောင်းနိုင်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ရောဂါတွေ ဆက်မဖြစ်၊ ဆက်မတိုးလာနိုင်တော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်မို့ အခြားတစ်ယောက်ကို ကူးစက်ပြန့်ပွားဖို့ဆိုတာ လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။

အမှန်တော့ ဟိုတန်းက ကူးစက်တယ်ဆိုတာက အနာကြီးရောဂါသည် အကျဉ်းသားနဲ့ လက်ပွန်းတတီး အတူ နေ၊ အတူစားမှ ဖြစ်နိုင်တာမျိုးလေ။ ခုတော့ MDT ဆေး ပြားတန်ခိုးနဲ့ လည်းကူး မရနိုင်ချေ။ ရောဂါအဖေက အနာ

ကြီးရောဂါသည်။ အဖေက လူကောင်းတစ်ယောက်လို ချော လို့ လူလို့၊ သမီးက ရုပ်ရှင်မင်သမီးတစ်ယောက် အရုံးပေး ရလောက်အောင် ကြော့ကြော့မော့မော့နဲ့ တက္ကသိုလ် တက်လို့။

ဒါကြောင့်မို့ ဟိုတန်းက ထောင်ဝန်ထမ်းတွေ အနာ ကြီးရောဂါ ကူးစက်ခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်မှန်းလဲ မသိပေမယ့် ကိုယ်ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာတော့ ဒီရောဂါ ဟာ အကျဉ်းသားဆီက ဝန်ထမ်းကို ကူးစက်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ် နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီကြားထဲ တစ်လတစ်ခါ အနာကြီးဆရာဝန် က လာပြီး ဆေးဝါးကုသပေးနေတာကြောင့်လည်း ပိုပြီးစိတ် ချသွားရတာပေါ့လေ။

“ခင်ဗျား ဘာလို့ ညောင်ဦးရောက်တာလဲ”

ဒီမေးခွန်းက ကိုယ်ညောင်ဦးရောက်ပြီးနောက်ပိုင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ မကြာခဏ လှမ်းမေးခံရတဲ့ မေးခွန်းပါ။ ဟုတ်ပါရဲ့။ မေးလည်း မေးစရာပါ။ ဘာနာမည်ပျက်မှမရှိတဲ့ ကိုယ့်လိုလူမျိုး ညောင်ဦးလိုနေရာကို မရောက်သင့်ဘူးပေါ့ လေ။ တူးတူးတို့လည်း ဒီလိုပဲ ယူဆကြတယ်မဟုတ်လားဗျာ။

ခုတော့ ကြက်ဥအရောင် တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းရေး ကျယ်ကြောင့်ပဲ ဆိုရမလား။ ကိုယ်တို့စီမံကိန်း ဂုဏ်ကြီးရဲ့ လက် သုံးစကားတစ်ခွန်းဖြစ်တဲ့ “မနုဿတေတေမူ” ကြောင့်ပဲ ဖြစ် နေလေမလား။ တကယ့်အမှန်တရားကိုတော့ ကာယကံရှင် အကြီးအကဲကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ သိနိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။

အားလုံးကို ခြုံပြီး သတ္တုချကြည့်ရင်တော့ တောကြီး တန်းစခန်းမှာ ကံကောင်းခဲ့သလောက် ညောင်ဦးလိုနေရာမျိုး ရောက်ရတာဟာ ကိုယ့်ရဲ့ဇာတာစန်းလက် မှေးမှိန်ချိန် ရောက် လာလို့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အဘိဓမ္မာဆရာ တွေက ဘဝဆိုတာ “မှန်ကင်းတစ်လှည့်၊ ထင်းတစ်လှည့်”၊ “ငါးပျံတစ်လှည့်၊ ငှက်တစ်လှည့်” လို့ ဆိုကြတယ်မဟုတ်လား ဗျာ။ နီတိပညာရှင်တွေကလည်း လူ့ဘဝဟာ ခေါက်ရာငှက် ပျံသန်းသလို နိမ့်ချည်တစ်လှည့် မြင့်ချည်တစ်လှည့်လို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုခဲ့ကြတယ်လေ။

ဒါပေမယ့် အဆိုးထဲက အကောင်းဆိုသလို တစ်ခု ကံကောင်းသွားတာက ကိုယ့်အဖြစ်က လောကီအမြင်နဲ့ ကြည့်ရင် ဆိုးပေမယ့် လောကုတ္တရာဘက်လှည့်ကြည့်ရင် အလွန်တရာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ နေရာကို ရောက်ရှိနေလို့

ပဲဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထောင်အနေနဲ့ မကောင်းပေမယ့် လည်း ဒီနေရာမှာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ရှေးဟောင်းအမွေ အနှစ်တွေ စုစည်းရာ ကမ္ဘာကျော် ပုဂံဒေသဖြစ်နေလို့ပါ။

ပထမမြန်မာနိုင်ငံကို တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ အနော်ရထာ မင်းကြီးနဲ့ ပုဂံမင်းအဆက်ဆက် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြတဲ့ ဘုရားပုထိုးစေတီတွေ လက်ညှိုးထိုးမလွဲအောင် မြင်တွေ့ လိုက်ရလို့ပဲဗျ။ မြန်မာပြည်တစ်နံတစ်လျားမှာရှိကြတဲ့ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ မြန်မာလူမျိုးမှန်သမျှ တစ်ခါတစ်ခေါက် တစ်သက် မှာတစ်ခါ မဖြစ်မနေလာဖူးဖြစ်အောင် ရည်စူးကြီးစားနေကြ တဲ့ နေရာမြတ်လည်းဖြစ်ပါတယ်။

ပုဏ္ဏဝင်ရင် မြန်မာ၊ မြန်မာစစ်ရင် ပုဏ္ဏ ဆိုသလို မြန်မာ မှန်ရင် ပုဂံရောက်ဖူးမှ လူဖြစ်ကျိုးနပ်မယ်လို့တောင် ဆိုရိုး ရှိတယ် မဟုတ်လားဗျာ။

ဒီတော့ ကိုယ့်တို့သားစုအနေနဲ့ ထောင်မှာ T-2000 ကားတစ်စီးလည်း ရှိနေတော့ မကြာခဏဆိုသလို ရွှေစည်း ခုံ၊ အာနန္ဒာ၊ လောကနန္ဒာ၊ ဓမ္မရာဇက၊ ဓမ္မစေတီ စတဲ့ မြန်မာတွေသာမက ကမ္ဘာအနှံ့က နိုင်ငံခြားသားတွေ တကူး တကန့် လာဖူးရတဲ့ စေတီပုထိုးတွေကို တဝကြီးဖူးကြရတာ ပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ နိမ့်ကျနေတဲ့ ဇာတာစန်းလက် အမြန်ဆုံးမြင့်တက်လာအောင်လည်း ယတြာပေါင်းများစွာ လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့လေ။

ဒါတင်မကသေးဘူး။ အထက်အဖွဲ့အစည်းတွေက လူကြီးတွေ ထောင်လာစစ်တိုင်း ပုဂံဘုရားဝင်ဖူးကြတာဆို တော့ ကိုယ့်မှာ လူကြီးတွေကို လိုက်ပို့ရင်း ဒါနကုသိုလ် တွေ တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာတာပေါ့ဗျာ။ ဘုရားဖူးတဲ့လူ ထက် လိုက်ပို့တဲ့လူက ပိုပြီးကုသိုလ်ရတယ်ဆို မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မှေးမှိန်နေတဲ့ ကံကြမ္မာကိုတော့ အထိုက် အလျောက် အထောက်အကူရနိုင်ကောင်းပါရဲ့။

ဒါပေမယ့် ညောင်ဦးထောင်ဟာ အနာကြီးရောဂါ သည် အကျဉ်းသားတွေကို စုပြီးထားတဲ့ တစ်ခုတည်းသော ထောင်ဖြစ်နေတာတောင်မှ လူဦးရေဟာ အမြဲတမ်းလိုလို ၁၀၀ ယောက်အောက်မှာပဲ ရှိနေတတ်တယ်လေ။ ထောင်ဆို တာမျိုးက အကျဉ်းသားအတော်အသင့်ရှိမှ စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးတဲ့ သဘောရှိတယ်မဟုတ်လားဗျာ။

ခုတော့ အကျဉ်းသားအင်အား နည်းရတဲ့အထဲ အနာ

ကြီးရောဂါသည်တွေ ဖြစ်နေတော့ ဘာဗာဟီရလုပ်ငန်းမှ ထိထိရောက်ရောက် အကူအညီမရနိုင်ဘူးလေ။ အထူးသဖြင့် ဝန်ထမ်းသက်သာချောင်ချိရေးလုပ်ငန်းတွေမှာပေါ့။

အဲဒီအချိန်က ထောင်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို တစ်လမှာ ထောက်ပံ့ငွေ ၁၀၀၀/- မီးဖိုချောင်သုံး ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်နဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ထောက်ပံ့ပေးရတယ်လေ။ ဒါတင်မက သာရေး၊ နာရေးနဲ့ ယူနီဖောင်းတွေပါ အခမဲ့ချုပ်ပေးရတယ်မဟုတ်လား။

ဒါတွေက များသောအားဖြင့် အကျဉ်းသားလုပ်အား နဲ့ ထောင်တွင်းထောင်ပြင် ငွေရှာပြီး ထောက်ပံ့ရတာနော်။ ဒီမှာတော့ ခြေလက်မသန်စွမ်းတဲ့ အနာကြီးရောဂါသည်တွေ ဖြစ်နေတော့ ဘာလုပ်ငန်းမှ ထိထိရောက်ရောက် မလုပ်နိုင် ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ အနီးအနားထောင်တွေက အလှည့် ကျ လွှတ်နီးအပြင်ဘုတ် အကျဉ်းသား ၁၀ ယောက်စီ တစ်လ တစ်ခါဆိုသလို ပို့ပေးရတယ်ဗျာ။

ပြီးတော့ မန္တလေးတိုင်း ညွန့်မှူးရုံးက ဝန်ထမ်းသက် သာချောင်ချိရေးလုပ်ဖို့ ငွေ ၁၅ သိန်း ထောက်ပံ့ထားသေး တယ်။ ဒီငွေနဲ့ ညောင်ဦးမြို့မှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတစ်ခုခု လုပ်ဖို့ တော့ မလုံလောက်ပေဘူး။ ဒါကြောင့် ညွန့်မှူးရဲ့ ခွင့်ပြုချက် အရ အသားထုတ်လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ တစ်လ အမြတ်ငွေ ငါးသောင်းနဲ့ ရင်းနှီးထားလိုက်ရတယ်။

အဲဒီငွေရယ်၊ အပြင်ဘုတ်အကျဉ်းသားတွေ လုပ်အား ပေးလို့ရတဲ့ ငွေတွေ ပေါင်းပြီး ဝန်ထမ်းတွေကို ထောက်ပံ့ ရတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် အသားထုတ်လုပ်ငန်းက အမြတ် ငွေလည်း မှန်မှန်ရပေမယ့် အပြင်ဘုတ်အကျဉ်းသားတွေ ရောက်လို့ မကြာခင် လွတ်ကုန်တာနဲ့ နှစ်လကြာမှတစ်ကြိမ် လောက် အပြင်အကျဉ်းသား အသစ်ထပ်ရောက်လာတာနဲ့ ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ အလျင်မမီနိုင်ဘူးလေ။

အဲဒီအခါ ဘာတွေဖြစ်လာလဲဆိုတော့ သက်သာ ချောင်ချိရေးထောက်ပံ့ငွေ မှန်မှန်မရပါဘူးဆိုပြီး အထက်ဌာန ဆီ တိုင်စာတောစာ ရောက်လာတာပေါ့ဗျာ။

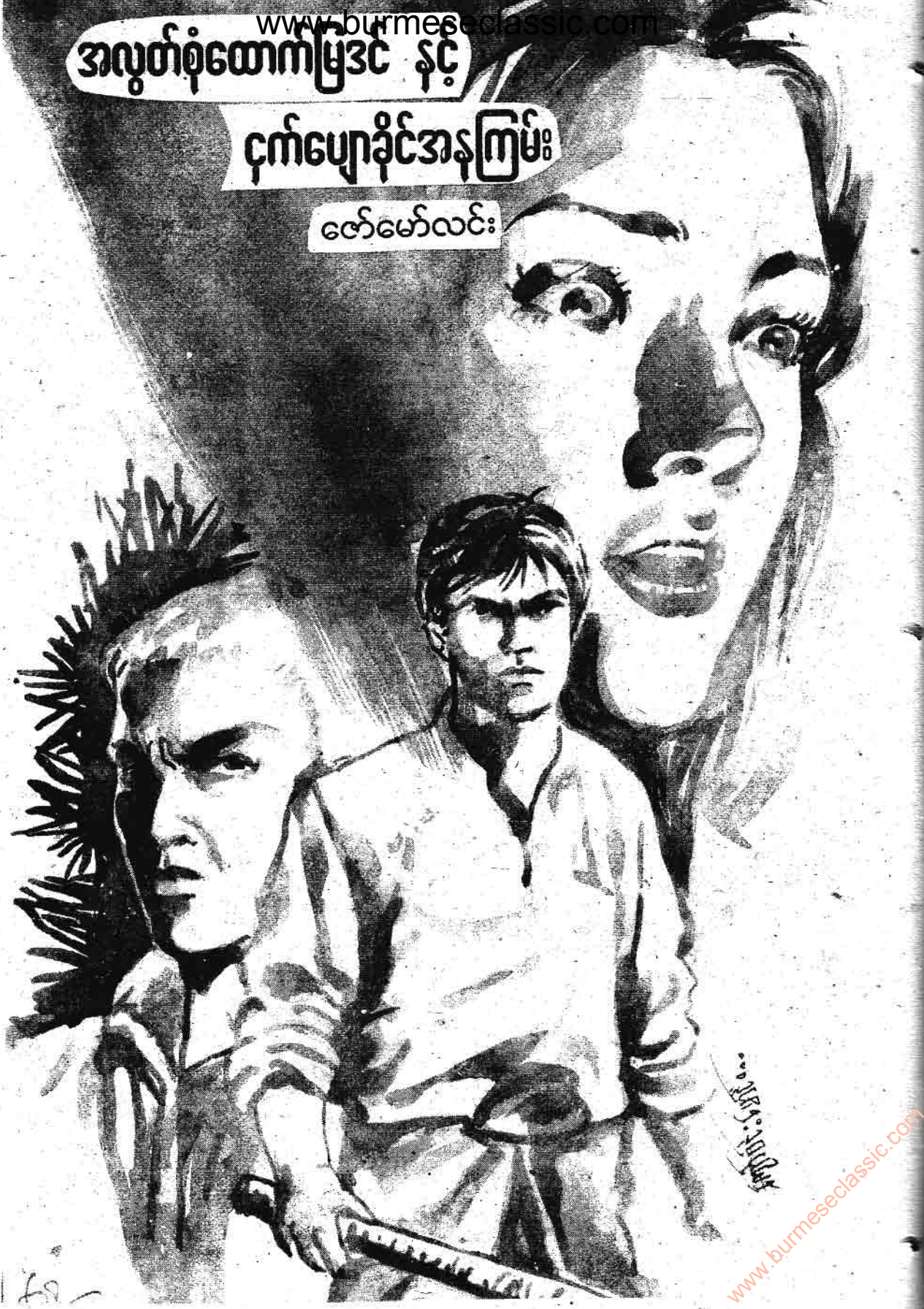
(ဆက်ပါဦးမည်)

ဗဟိုစော

အလွတ်စုံထောက်မြိုင် နဲ့

ငှက်ပျောခိုင်အနုကြမ်း

ဇော်မော်လင်း

www.burmeseclassic.com

အလွတ်စုံထောက်ဖြုတ် နှင့် ငှက်ပျောခိုင်အနုကြမ်း

ဇော်မော်လင်း

(ဇာတ်သိမ်း)

အခန်း (၉)

ဓားစာခံ

အလွတ်စုံထောက် မြဒင်သည် စတော့ကိတ် လမ်းမကြီး၏ မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ စတော့ကိတ်လမ်းမကြီးနှင့် ဦးအုံးလမ်းဆုံရှိ ဘီလူးမဈေးသို့ရောက်လျှင် စတော့ကိတ်ကုန်းသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ညဉ့်ဦးယံမှ စတော့ကိတ်ကုန်းကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာကြသော ကားရှေ့ဦးများသည် ပြီးပြီပြန်ပြန်ရှိသည်။ ထိုအတူ ကုန်းပေါ်သို့တက်သွားသော ကားနောက်ဦး နီနီလေးမှာလည်း ရှေ့နောက် အစီအရိရှိသည်။

ထိုမှ မြဒင်သည် အနောက်ဘက်ရှိ BAA အောင်ဆန်းဘောလုံးကွင်း အားကစားကွင်းသို့ ဦးအုန်းခိုင်လမ်းမကြီးအတိုင်း လာခဲ့သည်။ စုလတီကုလားသင်္ချိုင်းအနီးရောက်လျှင် မီးရောင်မိုက်မိုက်အောက်၌ ရုတ်ရုတ်သဲသဲလှတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

မြဒင် အနီးရှိ ဗာဒံပင်ရိပ်တွင် မောင်းရိပ်ခိုပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

လူနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ အချုပ်ခံထားရသူအား အခြားတစ်ယောက်က လက်သီးထိုးသွင်းလိုက်သည်။

“အင်”

“ဗုန်း”

“ကြောက်ပါပြီဗျ”

“ဗုန်း”

“နောက်မလာတော့ဘူး”

သံပရာသီးဝင်းမောင်ကို လူသုံးယောက်က အနိုင်အထက်ကျင့်နေသည်။ မြဒင်သည် ဗာဒံပင်ရိပ်မှထွက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့... မတရားမလုပ်နဲ့”

“မဆိုင်ရင် ဝင်မရှုပ်နဲ့”

ဟု ဆရာလုပ်သူက ဆိုသည်။ သူတို့ကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့ရသည်။ တင်မောင်နှင့် တပည့်နှစ်ယောက်။ ရာဟင်နှင့် ရာဟွတ်။

မြဒင်သည် တင်မောင်အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“သုံးယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဆိုတော့ ဒီပွဲက ကြည့်မကောင်းဘူး”
ရာဟင်နှင့်ရာဟွတ်သည် သံပရာ

သီးဝင်းမောင်အား ချုပ်နှောင်ထားရာမှ လွတ်လိုက်သည်။

သံပရာသီးဝင်းမောင် ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ ပုံကျသွားသည်။

မြဒင် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။ ထင်ထားသည့်အတိုင်း ရာဟင်နှင့် ရာဟွတ်တို့ မြဒင်ထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပြေးဝင်လာကြသည်။

နောက် ရှေ့နှင့်နောက်မှ ညှပ်လိုက်ကြသည်။

မြဒင်ကို ဤသို့လှုပ်၍မရပါ။ မြဒင်သည် ရုတ်တရက် ကိုယ်အနေအထားပြောင်းလိုက်သောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ရောက်သွားသည်။

“ကဲကွာ”

ဝဲဘက်မှ ရာဟင်က စတင်လှုပ်ရှားသည်။

မြဒင်သည် ဘယ်ခြေထောက်ပြီး ညာစိုက်ခတ်လိုက်သည်။

“ခွပ်”

“သေပါပြီ”

မြဒင်၏ ရှူးဖိနပ်စာမိသွားသည်။ ရာဟွတ် ဝင်လာသည်။

ဘယ်မြောက် လက်သီးနှင့် မြခင် တားလိုက်သည်။

“အားပါးပါး”

မြခင်အတွက် ပါးပါးလေးဆို သော်လည်း ရာကွတ်ထံမှ အသံထွက် လာသည်။

ရာကွတ်က ရာဟင်လိုမဟုတ်။ နောက်မဆုတ်။ ရှေ့တိုးသည်။

သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန်မို့ ပွဲ ကြည့်ပရိသတ်ရှိလျှင် လက်ခုပ်များတီး ၍ အားပေးကြပေလိမ့်မည်။

စင်စစ် လက်တံရှည်သောမြခင် အား ပူးသတ်ရန် ရာကွတ်မလွယ်ပါ။

တကယ်တော့ မြခင်သည် အထိုး အသတ် ကျွမ်းကျင်သည့်အပြင် အခွင့် ကောင်းကို စောင့်တတ်သည်။

ထိုအဖြစ်ကို ရာကွတ်မသိ။

ရာကွတ် ရှေ့တိုးလာသည်။ မြ ခင် နောက်ဆုတ်ခံသည်။ ရာကွတ် လော၍တက်လာသည်။ မြခင်သဘော ကိုမသိသော ရာကွတ် ငွတ်တိုးလာ သည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့”

မြခင်ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။ ကျွံ့ဝင်လာသော ရာကွတ်ကို ဘယ် ဖြောင့်လက်တားပြီး ညာပင့်လက်သီး အပိုင်ကျွေးလိုက်သည်။

“ခွပ်”

အားဟူ၍ပင် အသံမထွက်နိုင်ဘဲ ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ် ကျသွားသည်။

ထိုစဉ် -

BAA ဘောလုံးကစားကွင်း ဘက်မှ ကားမီးရောင်တန်း ပေါ်လာ

သည်။ ရန်ကုန်ကို အနားပေးထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။

ကားမီးရောင်တန်း ကျော်ဖြတ် သွားလျှင် မြခင် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် မြခင် မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာပါ။

တင်မောင်သည် သူ့တပည့်နှစ် ယောက်ကို တွဲထူ၍ ဘန်ဂါလီစုဘက် သို့ ထွက်သွားသည်။

မြခင်သည် သံပရာသီးဝင်းမောင် ကို ထူမရာမှ ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဝင်းမောင်”

“သူတို့အရက်ဆိုင် သွားသောက် မိလို့ကွ”

“ဘာလို့ သွားသောက်ရတာလဲ”

“မင်းကို တွေ့မလားလို့ပေါ့ မြခင် ရာ”

“အင်း...”

“သူတို့က လက်မခံတော့ ငါ လည်း ပြန်လာခဲ့ပါတယ်ကွ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“သူတို့က လိုက်လာပြီး ဒီနေရာ ရောက်တော့ အဲကို ဝိုင်းထိုးကြတာကွ”

“ဒါဆို အကြောင်းရှိရမယ် ဝင်း မောင်”

“မြခင်ရာ ငါက မင်းလိုအလွတ် စုံထောက်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘယ်သိပါ့ မလဲ”

စင်စစ် တင်မောင်တို့သည် သူတို့ ဆိုင်သို့ သံပရာသီးဝင်းမောင်ကိုအကြောင်း ပြုပြီး မြခင် ဝင်ထွက်သွားလာမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မြခင်သည် သံပရာသီးဝင်းမောင် ကို သနားသွားသည်။

“ဝင်းမောင်ရာ... ပိုက်ဆံရှိရင် ဘယ်ခိုင်းမှာမဆို အရက်သောက်လို့ရ ပါတယ်ကွ”

“ငါသိပါတယ် မြခင်ရာ။ ဒါပေ မယ့် မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ ငါသွားသောက် တာပါကွာ”

“နောက်ကို အဲဒီခိုင်းမှာ ဘယ် တော့မှ သွားမသောက်နဲ့တော့”

“မင်း မသောက်နဲ့ဆိုရင် ငါသွား မသောက်တော့ပါဘူး မြခင်ရာ”

ထိုအခါ မြခင်သည် ငွေဒဂါးတစ် ပြားကို နှိုက်ယူ၍ သံပရာသီးဝင်းမောင် အား ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြခင်ရာ။

ငါ့သူငယ်ချင်း ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ”

ဟု ဆုတောင်းကြီး စူလတီ ကုလားသင်္ချိုင်း အရှေ့ဘက်ရှိ (ခွေး လမ်း) ၉၄ လမ်း အောက်လမ်းဆုံ ဒယ်း ဒယိုင်မြင့် ထွက်သွားသည်။

မိမိအတွက် စားစာခံဖြစ်သွားရ သော သံပရာသီးဝင်းမောင်အားကြည့် ရင်း အလွတ်စုံထောက်မြခင်သည် မီး ရောင်ဖျော့ဖျော့အောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ ပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၁၀)

အဆက်အစပ်

ရုံးခန်းထဲသို့ အလွတ်စုံထောက် မြခင် ဝင်လာသည်နှင့် အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်က အပြုံးနှင့်ကြိုဆိုသည်။

“WELLCOME”

“MORNING”ဟု တုံ့ပြန်ရာမှ မြခင်သည် အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်

၏ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“စောစောစီးစီး လာတယ်ဆိုတော့
ကေ့ Small Changes အသေးသုံး
ပိုက်ဆံ လာထုတ်တယ်နဲ့တူတယ်။
ဟုတ်လား ကိုမြဒင်”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် အခုလို စောစောစီးစီး
လာတာ အကြောင်းရှိရမယ်”

မြဒင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဘာများလဲ ကိုမြဒင်”

“Sequence”

“ဗျာ . . . ဆက်စပ်မှုဟုတ်လား။

ဘာဆက်စပ်မှုလဲ ကိုမြဒင်”

“ခြူးပျံအနုကြမ်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
ဆက်စပ်မှု”

“What Sequence”

“Banana”

“ငှက်ပျောခိုင် ဟုတ်လား”

“ဒါဆို ခြူးပျံဆေးလိပ်ခုံတိုက်ကို
ကိုမြဒင် ရောက်ခဲ့တယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အရက်ပုန်းဆိုင်
က ရရှိခဲ့တဲ့ Sequence”

“ဆိုပါဦး ကိုမြဒင်။ ကျွန်တော်
စိတ်ဝင်စားတယ်”

ထိုအခါ -

မြဒင်သည် သံပရာသီးဝင်းမောင်
နှင့် တွေ့ရာမှစ၍ ငှက်ပျောခိုင်လာရောင်း
သူနှင့် စိန်ကြည်မတို့အကြောင်းကို ပြော
ပြလိုက်သည်။

“နောက်ဆက်တွဲ ရှိသေးတယ်
မစ္စတာခရစ်ပင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဤအခါ -

မြဒင်သည် ကျန်ခဲ့သည့်ညဉ့်က
စုလတီသန့်ရှင်း၌ တင်မောင်တို့လူသိုက်
နှင့် ရန်ပွဲကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်သည်
မြဒင်ပြောသည့် စကားဆုံးလျှင် သူ၏
မှတ်ချက်ကို ပြောသည်။

“ဒီကောင်တွေ အိုးမလုံအုံပွင့်
တာဗျ”

“သေချာတာပေါ့ မစ္စတာခရစ်
ပင်”

“ဒီကောင်တွေ ခြူးပျံနဲ့ပတ်သက်
နိုင်တယ်”

“အခုလိုဆိုတော့လည်း မစ္စတာ
ခရစ်ပင်က အားကိုးရသားပဲဗျ”

“ကိုမြဒင်ကလည်းဗျာ အလွတ်
စုံထောက်မြဒင်နဲ့ တွဲနေတာလေ . . .
ဟဲဟဲ”

“နောက်တစ်ခုရှိတယ်”

“ပြောပါ ကိုမြဒင်”

“ဖက်ဖိုအောက်မှာ ဝှက်ထားတဲ့
စိန်ထုပ်ကိစ္စ”

“မှန်ပါတယ် ကိုမြဒင်”

“အဓိကတရားခံက အတွင်းလူ
ဗျ။ အတွင်းလူနဲ့ ပူးပေါင်းကြံစည်တာ။
ဒီတော့ဗျာ တင်မောင်တို့လင်မယားနဲ့
အတွင်းထဲကလူနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိရမယ်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ကိုမြဒင်”

“ဒီ Sequence ရထားပြီဆို
တော့ မပူပါနဲ့ဗျာ”

“ဒါဆို တင်မောင်တို့လင်မယား
ကို ဖမ်းရမလား”

“မလိုသေးပါဘူး မစ္စတာခရစ်
ပင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမြဒင်”

“အတွင်းလူကိုရဖို့ အရေးကြီး
လို့ပါ”

“ဪ . . . ဒီလိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာခရစ်ပင်။
လက်ထောက်ချုပ် အတွင်းလူကိုမိရင်
သူတို့လင်မယား ကျွန်တော်တို့လက်
ထဲက ရုန်းထွက်ဖို့မလွယ်ပါဘူး။ ကြက်
ကလေး ငှက်ကလေးတွေကို ဖမ်းရ
သလောက် မခက်ပါဘူး။ ခင်ဗျားသာ
အသင့်ပြင်ထားပါ”

“ဪ . . . ကိုမြဒင် ကိုမြဒင်”

“ကျွန်တော့်ကိုမယုံလို့လား မစ္စတာ
ခရစ်ပင်”

“ယုံပါတယ် ကိုမြဒင်”

“ကျွန်တော့်ကို မယုံမရှိပါနဲ့ မစ္စ
တာခရစ်ပင်။ ကျွန်တော် အလွတ်စုံ
ထောက် မြဒင်ပါ”

ထိုအခါ အင်စပက်တော်ခရစ်
ပင်သည် အလွတ်စုံထောက်မြဒင်အား
ခေါင်းညိတ်၍ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပါ
တော့သည်။

* * *

**အခန်း (၁၁)
တစ်တရားခံ**

အလွတ်စုံထောက်မြဒင်၊ အင်စ
ပက်တော်ခရစ်ပင်နှင့် SGI စာသင်ကြီး
ဂျာနာဆင်းတို့သည် ရေကျော်ရပ်ရှိ
မောင်ကိုမာရီလမ်း (ဗိုလ်ချုပ်လမ်း)နှင့်
ခရစ်လမ်း(ဗိုလ်မြတ်ထွန်း) လမ်းထောင့်
ရှိ ခြူးပျံဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင် ဦးဘမောင်
တို့တိုက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

မြဒင်သည် ကျေးတစ်ရာမှဆိုး
ကိုဝတ်၍ ဖရောကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်
ထားသည်။ ရူးဖိနပ်စီးလျက် မာဖလာ
ကိုပတ်ထားသည်။ လျှာထိုးဦးထုပ်ကို
ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသည်။

မစ္စတာခရစ်ပင်သည် ပုလိပ်
အင်စပက်တော်ဝတ်စုံကို သေသေသပ်
သပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပြောင်းတို
ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ချိတ်ထား
သောကြောင့် ခံညားလှသည်။

ဆာသင်ကြီး ဂျာနာဆင်းသည်
ပေါင်းထုပ်ဦးထုပ်ကိုဆောင်းလျက် အမူ
တွဲကိုကိုင်လျက် မြဒင်တို့နောက်မှ လိုက်
ပါလာသည်။

ဦးဘမောင်နှင့် ဒေါ်အေးမြင့်တို့
သည် မြဒင်တို့အဖွဲ့ကိုတွေ့လျှင် သံဘာ
ဂျာတံခါးကို အလျင်အမြန်ဖွင့်၍ ကြို
ဆိုသည်။

ထိုနောက် ဆက်တိုင်းတွင် ညွှတ်
ခံသည်။ မြဒင်နှင့် အင်စပက်တော်ခရစ်
ပင်တို့ ဆက်တိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်သော်
လည်း ဆာသင်ကြီး ဂျာနာဆင်းသည်
ဆက်တိုင်းတွင် မထိုင်ဘဲ မြဒင်တို့
အနီးတွင် ရပ်သည်။

အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်သည်
ဦးဘမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် မြဒင်ကို
မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“အလွတ်စုံထောက်ကြီး ဦးမြဒင်။
ဦးမြဒင်ဟု နာမည်ကြီးနေလို့ အခေါ်က
အသက်ကြီးကြီး ထင်နေတာ။ အခု
တော့ ငယ်ငယ်ပဲရှိပါသေးလား။”

ဟု ဒေါ်အေးမြင့်က ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်ကြီး။ အခု
ကိုမြဒင်လာတာက အဒေါ်ကြီးတို့ အမူ

ကို ကိုင်ဖို့ပါ”

“မောင်မြဒင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်ကွယ်။ စိန်တွေပြန်ရရင် မောင်မြ
ဒင်ကို ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်”

“မလိုပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်။ ကျွန်တော်
တို့မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်”

ဟု မြဒင်ပြော လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အဒေါ်ကြီး။
ကိုမြဒင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်
တော်တို့ပုလိပ်တွေမှာလည်း တာဝန်ရှိ
ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“အခု ကျွန်တော်တို့လာတာ အနု
ကြမ်းသမားတွေ အိမ်ထဲကို အလွယ်
တကူဝင်လာပြီး စိန်တွေကို အလွယ်
တကူရသွားတာ သိချင်လို့လာခဲ့တာပါ
ဒေါ်ဒေါ်”

ဟု မြဒင်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဒေါ်အေးမြင့်က အောက်
ပါအတိုင်း ပြောပြသည်။

ဦးဘမောင် မရှိခိုက် လူသုံး
ယောက် ငှက်ပျောခိုင်လာပို့ကြောင်း၊
အိမ်စေမလေး စိန်ပုမက သံဘာဂျာ
တံခါးကို ဖွင့်ပေးကြောင်း၊ အတွင်းသို့
ရောက်လျှင် စိန်ပုမကိုခားထောက်ပြီး
အတွင်းခန်းသို့ ခေါ်သွားကြောင်း၊ ကျန်
လူနှစ်ယောက်က ငှက်ပျောခိုင်တွင်
ချည်လာသော လျှော်ကြိုးဖြင့် မိမိအား
တုပ်နှောင်ကြောင်း၊ နောက် မိမိပါးစပ်
အတွင်း လက်ကိုင်ပဝါများထိုးသွင်းပြီး
ဖက်ဖိုအောက်မှာဝှက်ထားသော စိန်
ထုပ်ကိုယူသွားကြောင်းတို့ ဖြစ်၏။

“ဤကဲ့သို့ ငှက်ပျောခိုင်ကိုပြုပြီး
စိန်တွေကိုယူသွားနိုင်တဲ့အတွက် အတွင်း

လူ ထောင်ချောက်လို့ ဖြစ်ရမယ်ဦး”

ဟု တစ်ဖက်တွင်ထိုင်နေသော
ဦးဘမောင်ကို မြဒင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရင်။ ဦး
လည်း ဒီလိုပဲတွက်ထားတယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်ကို ကျွန်တော်မေးပါရ
စေ”

“ရပါတယ် မောင်မြဒင် ပြောပါ”

“ဒီအိမ်မှာ ဝင်ထွက်သွားလာတဲ့
သူတွေရဲ့စာရင်းကို ကျွန်တော်သိချင်
တယ်”

“အဲဒါတော့ အခက်သွားကွဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“လူဝင်လူထွက်က အများသား
လေ။ ဆေးလိပ်သမလေးတွေရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အလုပ်ကြမ်းလုပ်တဲ့ ယောက်ျား
လေးတွေလည်းရှိတယ်။ လူစုံပေါ့ကွယ်”

“မှန်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်။ ဒါပေမယ့်
ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ သံသယရှိသလဲ”

“အဲဒါတော့ ဒေါ်ဒေါ်မပြောတတ်
ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဒီကလေးတွေအားလုံးက မိသား
စုလိုဖြစ်နေကြလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်ပြီးတော့ မဟုတ်ဘဲနဲ့
လည်း သူတို့ကလေးတွေကို ဒေါ်ဒေါ်
မစွပ်စွဲချင်ဘူးလေ”

“စိန်တွေကို ဖက်ဖိုအောက်မှာ
ဝှက်ထားတာကို ဘယ်သူသိတယ်လို့
ဒေါ်ဒေါ်ထင်သလဲ”

“အဲဒါလည်း ဒေါ်ဒေါ်မပြောတတ်
ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်မောင်ရင်း၊ ဒီလိုလို့
ဝှက်ချက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိပေးလို့
မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မောင်ရှင်အသိပဲလေ”

“ဒါဆို အခါအားလျော်စွာ ထုတ်
ကြည့်တာတို့ ဖွင့်စစ်တာတို့ရှိသလားဦး”

“စစ်ဆေးရတာပေါ့ကွယ်။ အသိမ်း
လွန်ရင်လည်း ပျောက်တတ်တယ်လေ”

“ဘယ်အချိန်မှာ ထုတ်စစ်သလဲ
ဦး”

“လူခြေတိတ် ညဉ့်အချိန်”
ဟု ဒေါ်အေးမြင့်က ဆိုသည်။

“ဒါဆို ဒီတိုက်မှာ မိသားစုဘယ်နှ
ဦးရှိသလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ ကိုဘမောင် နှစ်
ယောက်တည်းနေတာ”

“ဦးတို့နှစ်ယောက်တည်း နေတယ်
ဆိုတော့ စားရေးသောက်ရေးအတွက်
အခက်အခဲရှိမှာပေါ့”

“ဒီအတွက်တော့ အိမ်စေမလေး
တစ်ယောက် ခေါ်ထားတယ်ကွဲ့”

ဟု ဦးဘမောင်က ပြောသည်။
ထိုစဉ် -

“ဟေ့...စိန်ပုမ”

ဟု ဒေါ်အေးမြင့်က အိမ်စေမ
လေးကို လှမ်းခေါ်သည်။ အိမ်စေမလေး
စိန်ပုမ ထွက်လာသည်။

စိန်ပုမသည် ဆာသင်ကြီးဂျာနာ
ဆင်းကိုတွေ့လျှင် ခြေလှမ်းတံ့သွားသည်။
ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ အကြောင်းရှိ
နိုင်သည်။

ထိုအဖြစ်ကြောင့် မြဒင်သည်
စိန်ပုမ အရိပ်အကဲကို ဖမ်းလိုက်သည်။

စိန်ပုမသည် ဒေါ်အေးမြင့်ရှေ့တွင်

မျက်လွှာချ၍ရပ်ပြီး စကားသံဝဲဝဲနှင့်
ပြောသည်။

“အမေကြီး စိန်ပုမကို ဘာခိုင်း
မလို့လဲရှင်”

“ညွှတ်သည်တွေ ရောက်နေတာ
နင်မသိဘူးလား”

“သိပါတယ်ရှင်”

“ကော်ဖီသုံးခွက်သွားဖျော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ဟု ပြောသော်လည်း အသံတွေ
တုန်နေသည်။

စိန်ပုမသည် ဆာသင်ကြီးဂျာနာ
ဆင်းအား မဝံ့မရဲကြည့်သည်။ နောက်
မြဒင်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

မြဒင်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသည်။

မြဒင်သည် စိန်ပုမအား စူးစူးရဲရဲ
ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်လုံးချင်းဆုံ ရင်ခုန်သည်လား
မသိ။ စိန်ပုမမျက်နှာ သိသိသာသာ
ပျက်သွားသည်။ သူမ၏မျက်နှာ ဆီး
ရွက်သာသာရှိ၏။

မြဒင်၏ စူးရှထက်မြက်သော
မျက်လုံးအစုံသည် စိန်ပုမနှလုံးသားကို
ချောက်ချားစေသည်။

သူမမျက်နှာပေါ်တွင် ပြစ်မှုတစ်
စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်ထားကြောင်း ပေါ်
လွင်နေသည်။

မြဒင်သည် တရားခံ၏အတွင်း
စိတ်ကို သူ၏ထက်မြက်သော မျက်လုံး
အားဖြင့် နှိုက်ယူဖော်ထုတ်လေ့ရှိသည်။
ဤလိုအခါတွင် တရားခံသည် မိမိကျူး
လွန်သောအပြစ်ကို ဝန်ခံတတ်သည်။

ထို့ကြောင့်လားမသိ စိန်ပုမသည်

မြဒင်၏ မျက်လုံးများအောက်တွင် မှင်
တက်နေမိသည်။

“ဟဲ့...စိန်ပုမ ဘာခိုင်းနေတာလဲ။
ငါပြောတာ မကြားဘူးလား”

ဒေါ်အေးမြင့်အသံကြောင့် စိန်ပုမ
ပြန်လည်သက်ဝင်သွားသည်။

မြဒင်သည် စိန်ပုမကိုကြည့်လိုက်
သည်။ စိန်ပုမသည် စိန်ကြည်မနှင့်
ရုပ်ချင်းဆင်သည်။

သားအမိဆို ယုံလောက်သည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်
အမေကြီးရှင်”

ဟု အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ပြော
ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

စိန်ပုမထွက်သွားလျှင် ဒေါ်အေး
မြင့်ကို မြဒင်မေးလိုက်သည်။

“စိန်ပုမနှင့်ဒေါ်ဒေါ်တို့ သားချင်း
တော်စပ်ပါသလား”

“ဘာမှမတော်ပါဘူး။ မုဒုံဘက်
ကပါ”

“ဒါကြောင့် စိန်ပုမက စကားဝဲ
နေတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်မြဒင်။ သူ
အဒေါ် စိန်ကြည်မကဆို သူ့ထက်ပိုဆိုး
တယ်။ အခုတော့ မဝဲတော့ပါဘူး။ ပီပီ
သသ ပြောနိုင်နေပြီကွဲ့”

“စိန်ကြည်မဆိုတာ အရက်ပန်း
ရောင်းတဲ့ တင်မောင်မိန်းမကိုပြောတာ
လား ဒေါ်ဒေါ်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ သူတို့မလေး
စိန်ပုမကို အရက်ပန်းဆိုင်မှာ မထားချင်
လို့ဆိုပြီး ဒေါ်ဒေါ်တို့ဆီကို ပို့ထားတာ
လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ကလည်း နယ်က ကလေးဆိုပေမယ့် သနားလို့ လက်ခံလိုက်တယ် မောင်မြခင်”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့”

မြခင်အတွက် ပွဲပြတ်သွားပြီဖြစ်သည်။ မြခင်သည် ထိုင်ရာကမထုတ်ဘဲ တရားခံကို ဖမ်းနိုင်ပြီဖြစ်၏။

ထိုစဉ် ကော်ဖီဗန်းလေးကိုကိုင်၍ စိန်ပုမ ထွက်လာသည်။

မြခင်သည် အပြုံးများဖြင့် စိန်ပုမကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်ပြေးမလဲ မိချိုသည်း”

“ဂွမ်း”

စိန်ပုမလက်ထဲမှ ကော်ဖီဗန်း ထွက်ကျသွားသည်။

“ဟဲ့... စိန်ပုမ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဟု ဒေါ်အေးမြခင်သည် ထိုင်ရာ မထလျက် ဒေါသတကြီးပြောသည်။

“စိန်ပုမကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဒေါ်ဒေါ် စိန်ပုမက သူ့မှာအပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံတာပါ”

မြခင်စကားကိုကြားလျှင် ဦးဘမောင်နှင့် ဒေါ်အေးမြခင်တို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကြည့်၍ ဝေဝေဝီဖြစ်နေပုံရသည်။

“ဟေ့... ဂျာနာဆင်း”

“Yes Sir”

“စိန်ပုမကိုဖမ်းဖို့ ဌာနက Police Woman ပုလိပ်မမေစီကို သွားခေါ်ကြာ”

ဟု မြခင်ပြောလိုက်သောကြောင့်

ဆာသင်ကြီးဂျာနာဆင်းသည် ညဉ့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါ အလွတ်စုံထောက်မြခင်သည် ဦးဘမောင်နှင့် ဒေါ်အေးမြခင်တို့အား အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၁၂)

ပြေးမလွတ်

စိန်ပုမ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ မြခင်တို့ဖွဲ့သည် အရက်ပုန်းဆိုင်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

မြခင်တို့အဖွဲ့တွင် အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်၊ ဆားဗင်းလင့်လွန်းမောင် ဆာသင်ကြီးဂျာနာဆင်းနှင့် ပုလိပ်သားအချို့ပါသည်။

ဤလိုအချိန်မျိုးတွင် အရက်ပုန်းဆိုင်သည် လူစည်ကားနေတတ်သည်။

* ယခု ထိုသို့မဟုတ်။ ဆိုင်ပိတ်ထားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုမြခင်”

ဟု အင် စပက်တော်ခရစ်ပင်က အပေါ်စီးမှမေးသည်။

“ဘာကိုပြောတာလဲ။ မစ္စတာခရစ်ပင်”

“တင်မောင်တို့ လစ်သွားကြတာကို ပြောတာပါ”

“ဟဲ့ဟဲ့”

မြခင်သည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။

“အခုလို လစ်သွားပြီဆိုတော့ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုမြခင်”

“စိန်ပုမကို မိတယ်ဆိုကတည်း”

က သူတို့လစ်ကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပြီးသားပါဗျာ”

“အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုမြခင်”

“ကျွန်တော် ပုလိပ်စုံထောက်မဟုတ်ဘူးဗျ။ အလွတ်စုံထောက်”

“သိပါတယ် သိပါတယ်”

ဟု အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်က ရဲသဲသဲပြောသည်။

“သူတို့... ဘယ်ကိုပြေးမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ မစ္စတာခရစ်ပင်”

“ကျွန်တော်မသိဘူး”

ဟုဆိုပြီး အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်သည် သူ၏ခေါင်းကို ကုတ်သည်။

“စိန်ကြည်မ ဘယ်မြို့သူလဲ”

“အဲဒါလည်း ကျွန်တော်မသိဘူး ကိုမြခင်”

“မှန်သူလေ”

“ဪ... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

ဟု အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်က ရောရောင်ပြောလိုက်သည်။

“တင်မောင် ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ဗန်ဂါလီစု”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့”

ဆိုလိုက်သောကြောင့် အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်တို့အဖွဲ့သည် အလွတ်စုံထောက်မြခင်နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၁၂)

ဂျလောက် ဂျလောက်

အလွတ်ဆုံးထောက် မြဒင်နှင့် အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်တို့ အဖွဲ့သည် စတော့ကိတ်လမ်းမကြီးနှင့် ဦးအုန်းခိုင် (မိလ်မင်းရောင်)လမ်းထောင့်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ကာကာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လာခဲ့သည်။

ကာကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် ဗန်ကာလီစုနှင့် မျက်စောင်းထိုးတွင်ရှိသည်။ ဗန်ဂါလီစုမှ ထွက်လာကြသောလူများကို ထိုင်ရာမထ လွယ်လင့်တကူ မြင်ရသည်။

ထိုစဉ် စတော့ကိတ် ကုန်းဆင်းတစ်ဖက်ရှိ ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် တင်မောင်တို့လူစု ပေါ်လာသည်။

စိန်ကြည်မသည် သုံးဆင့်ချိုင့်ကို လက်တွင်စွဲကိုင်လာသည်။

ရာဟင်နှင့် ရာကွတ်တို့သည် အထုပ်အပိုးကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် စတော့ကိတ်လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးလျက် B.A.A ဘောလုံးကွင်းဆီသို့သွားကြသည်။

မြဒင်သည် အချက်ပြလိုက်ပြီး နောက် အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်တို့ ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့်အတူ နောက်မှလိုက်ခဲ့သည်။

မြဒင်တို့အုပ်စု နောက်မှလိုက်လာသည်ကို တင်မောင်တို့မသိ။ Upper Fair Steet (အထက်ပန်းဆိုးတန်း)သို့ရောက်လျှင် ကွမ်းခြံဘူတာကြီး(ရန်ကုန်ဘူတာကြီး)သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် မြဒင်တို့သည် တင်မောင်တို့အုပ်စုကို ဝိုင်းရံလိုက်ကြသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ခံလိုက်ရသောကြောင့် တင်မောင်တို့ မလူးသာမလွန်သာ ဖြစ်သွားသည်။

ကျန်လူများ တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း စိန်ကြည်မက ဣန္ဒြေတစ်ခွဲသားနှင့်ဖြစ်သည်။ စိန်ကြည်မသည် ဆားဗင်းလင့်လွန်းမောင်ပါလာသည့်အတွက် အပြုံးနှင့်ပြောသည်။

“ကိုလွန်းမောင် ဆက်ကြေးလာတောင်းတာလားဟင်”

ဆားဗင်းလင့်လွန်းမောင် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ မြဒင်၏ အရိပ်အကဲကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဆိုင်ပိတ်လိုက်ပြီ ကိုလွန်းမောင်။ ဒါပေမယ့် ဆက်ကြေးပေးပါ့မယ်”

ဟု ဆိုသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ”

ဟု အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်က တင်မောင်ကိုမေးသည်။

“ကျွန်မ မုဒုံပြန်မလိုပါ”

ဟု စိန်ကြည်မက ကြားမှဝင်ဖြေသည်။

“ထမင်းချိုင့်ထဲမှာ ဘာပါသလဲ” ဟု မြဒင်မေးလိုက်သည်။

“ထမင်းနဲ့ဟင်းပါ”

ဟု ဆို၍ ထမင်းချိုင့်ကို လက်ပြောင်းကိုင်သည်။

“ဂျလောက် ဂျလောက်”

မြဒင်ကို ဤသို့လုပ်၍မရပါ။

“ဘာဟင်းလဲ”

ဟု မြဒင်မေးလိုက်သည်။

“အမဲသားဟင်းပါရှင့်”

“ဒါဆို ကြည့်ရအောင်”

ဟုဆိုပြီး မြဒင်တောင်းလိုက်သည်။

စိန်ကြည်မသည် ထမင်းချိုင့်ကို မြဒင်အားမပေးဘဲ တင်မောင်ကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဂျလောက် ဂျလောက်”

မြဒင်သည် ဆာသင်ကြီးဂျာနာဆင်းကို ပြောလိုက်သည်။

“ဂျာနာဆင်း ထမင်းချိုင့်ကို ယူလိုက်စမ်း”

“ဆရာ ကျွန်တော် အမဲသားမစားဘူး”

ဟု ဂျာနာဆင်းကဆိုသည်။

“ဒါဆို လွန်းမောင်ယူလိုက်ကွာ”

ဟု မြဒင်ပြောလိုက်သည်။

ဆားဗင်းလင့် လွန်းမောင်သည် တင်မောင်လက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်ကိုယူလိုက်သည်။

“ဂျလောက် ဂျလောက်”

တင်မောင်တို့ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကုန်သည်။

စိန်ကြည်မသည် ဆားဗင်းလင့်လွန်းမောင်ထံမှ ထမင်းချိုင့်ကို ပြန်တောင်းသည်။

ထိုစဉ် မြဒင်သည် ဆားဗင်းလင့်လွန်းမောင်လက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်ကိုပြန်ယူ၍ မြှောက်ကိုင်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်ခါလိုက်သည်။

“ဂျလောက် ဂျလောက်”

“ဂျလောက် ဂျလောက်”

စိန်ပွင့်လေးများက ထမင်းချိုင့်
ထဲတွင် သူတို့ပါလာကြောင်း ပြောပြနေ
သည်။

ဤသို့ လှုပ်ခါလှုပ် စိန်ပွင့်တွေ
ထမင်းချိုင့်ထဲပါလာကြောင်း မြင်က
အချက်ပြနေသော်လည်း အင်စပက်
တော်ခရစ်ပင် သဘောမပေါက်ဘဲရှိ
သည်။

ဆာသင်ကြီးဂျာနာဆင်က ပြော
ချော်ချော်မျက်နှာထားဖြင့် စိန်ကြည်မ
ကို ပြောသည်။

“ကောင်မလေး ထမင်းချိုင့်ထဲ
ကျောက်ခဲတွေထည့်လာတယ် ဟုတ်
လား။ ချသရီး...ဟားဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

မြဒင်သည် မပြုံးဘဲနှင့် ဝါးလုံး
ကွဲရယ်လိုက်သည်။

အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်သည်
တဟားဟားနှင့် မြဒင်ပွဲကျနေသည်ကို
ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်သည်။

ကျွန်လူများသည် မြဒင် ရူးသွား
ပြီလားဆိုသော မျက်လုံးများနှင့်ကြည့်
ကြသည်။

မြဒင် အရူးမဟုတ်ပါ။

မြဒင်သည် ထမင်းချိုင့်ကို ကျစ်
ကျစ်ပါအောင် ကိုင်လိုက်ပြီး အင်စပက်
တော်ခရစ်ပင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့အားလုံးကို ဖမ်းလိုက်ပါ
အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်”

“ဘယ်လို ကိုမြဒင်”

ဟု အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်
သည် နားမရှင်သည့်နှယ် မြဒင်ကိုပြန်
မေးသည်။

“ထမင်းချိုင့်ထဲက စိန်ပွင့်တွေက
သူတို့ကို ဖမ်းဖို့ပြောနေတာ ခင်ဗျား
မကြားဘူးလား”

ဆို၍ မြဒင်သည် ထမင်းချိုင့်ကို
ထပ်၍ ခါပြလိုက်သည်။

“ဂျလောက် ဂျလောက်”

ဤအခါတွင် အင်စပက်တော်
ခရစ်ပင်သည် သတိဝင်လာပြီး သူ၏
ပုလိပ်သားများကို ဖမ်းမိန့်ပေးသည်။

ဆာသင်ကြီး ဂျာနာဆင်သည်
သူ၏လက်နှင့် တင်မောင်လက်ကို တွဲ၍
လက်ထိပ်ခတ်သည်။

ဆားဗင်းလင့် လွန်းမောင်သည်
ရာဟင်နှင့်ရာကွတ်တို့ကို တွဲ၍လက်
ထိပ်ခတ်သည်။

ထို့နောက်တော့ အလွတ်စုံ
ထောက် မြဒင်တို့အဖွဲ့သည် စိန်ကြည်မ
နှင့်အတူ တင်မောင်၊ ဧရာဟင်၊ ရာကွတ်
တို့အား စတားစုံနှင့်ပြန်ပုလိပ်ဌာနသို့
ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

x x x

အခန်း (၁၄)

ပြား ၅၀ (သို့မဟုတ်) ၆၀ ပြား

သုံးရက်မြောက်သော် -

အလွတ်စုံထောက် မြဒင်သည်
အမှုလိုက်ခ Fifty Ruppes ကျပ် ဒဂါး
၅၀ ပြား ထုတ်ယူရန် တောင်လုံးပြန်
ပုလိပ်ဌာနသို့လာခဲ့သည်။

ဌာနတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လျှင် လန်
ချားဖြင့် ဌာနတွင်းမှ ထွက်လာကြသော
ဦးဘမောင်နှင့် ဇနီးဒေါ်အေးမြင့်တို့ကို
တွေ့ရသည်။

ဦးဘမောင်တို့သည် မြဒင်ကိုတွေ့
လျှင် လန်ခြားကိုရပ်၍ ဆင်းလာကြ
သည်။

ဒေါ်အေးမြင့်သည် မြဒင်ကိုတွေ့
လျှင် ဝမ်းသာအားရပြောသည်။

“မောင်မြဒင်နဲ့ တွေ့တာနဲ့အတော်
ပဲဟေ့”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဒေါ်ဒေါ်တို့စိန်ပွင့်တွေ ပြန်ရပြီ
ဆိုတာ ပြောချင်လို့ပါကွဲ့”

“အဲဒါ . . . မောင်ရင်ရဲ့ကျေးဇူး
ကြောင့်”

ဟု ဦးဘမောင်က ကြားမှဝင်
ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဦး။ ဒါပေမယ့်
ဥစ္စာရင်းမှန်လို့ ပြန်ရတာပါဦး”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့်
လည်း မောင်ရင်ရဲ့ အားထုတ်မှုလည်းပါ
တယ်”

မြဒင်သည် ဦးဘမောင်အား
ခေါင်းညိတ်ပြ၍ ဒေါ်အေးမြင့်ကိုမေး
လိုက်သည်။

“စိန်ပွင့်တွေ အစုံအစေ့ပြန်ရရဲ့
လား ဒေါ်ဒေါ်”

“တစ်ပွင့်မှမလျော့ဘူး”

ဆို၍ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးထဲမှ
စိန်တစ်ပွင့်ကို နှိုက်ယူ၍ မြဒင်ကို
ပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်။
ကျွန်တော် မယူပါရစေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွဲ့ယ့်”

“တာဝန်အရ ကျွန်တော်ဆောင်
ရွက်ခဲ့တာပါ။ ပုလိပ်မင်းကြီး ဒဏ်ကလေး

ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အမှုလိုက်ခပေးထားပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်

“မောင်ရင်က လူတစ်မျိုးပါလား”
ဟု ဦးဘမောင်ကဆိုပြီး မြဒင်ကို အပြုံးနှင့်ကြည့်သည်။

မြဒင်သည် ဦးဘမောင်တို့ဇနီးမောင်နှံအား အပြုံးနှင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ဒေါ်အေးမြင့်သည် စိန်ပွင့်ကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး မြဒင်ကိုပြောသည်။

“မောင်မြဒင် အကူအညီလိုရင် ဒေါ်ဒေါ်တို့ဆီလာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“အချိန်မရွေးဟေ့၊ မောင်မြဒင် အတွက် ဦးတို့ တံခါးဖွင့်ထားတယ်”

ဟု ဦးဘမောင်ကပြောပြီး လန်ခြားပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်။

ဦးဘမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ထွက်သွားလျှင် မြဒင်သည် အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်ရုံးခန်းသို့ လာခဲ့သည်။

အလုပ်စားပွဲပေါ်တွင် ကျပ်ဒဂါးပြားများကို အသင့်ပြင်၍ စောင့်ဆိုင်းနေသော အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်ကို တွေ့ရသည်။

“မစ္စတာခရစ်ပင်က ဘယ်ဆိုလို့တုံး”

ဟု မြဒင်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမြဒင်”

“ကျွန်တော်လာမှာကို ခင်ဗျား သိနေလို့”

“ဟဲဟဲ...စေ့မစေ့ ဒဂါးပြားတွေကို ရေတွက်ကြည့်ပါဦး”

“မရေတွက်တော့ပါဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လည်း ကိုမြဒင်”

“ကျွန်တော်ရေတွက်ရင် ခင်ဗျားကို မယုံသင်္ကာဖြစ်တယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်မှာပေါ့ဗျ”

“ဒီလိုမှန်း အစကသိရင် နှစ်ပြားလောက် လစ်ထားလိုက်ပါရဲ့ ဟဲဟဲ”

“လစ်ထားစရာ မလိုပါဘူးဗျာ။ အခုလည်း နှစ်ပြားမက ခင်ဗျားယူနိုင်ပါတယ်”

“ဟောဒီအပုံကြီးက ခင်ဗျား အမှုလိုက်ခ Fifty Ruppes အပုံလေးက မင်းကြီးက ခင်ဗျားကို သီးသန့် ဘောက်စူးချတဲ့ Ten Ruppes”

“ဒါဆို Sixty Ruppes ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမြဒင်”

မြဒင်သည် ကျပ်ဒဂါးပြားများကို ယူ၍ သူ၏ကုတ်အင်္ကျီအိတ်အတွင်း ထည့်လိုက်ပြီး အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“မင်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောသေးလဲဗျ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ”

“ဘယ်လို မစ္စတာခရစ်ပင်”

“ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်းပေါ့ဗျာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ပုလိပ်တွေမပါဘဲ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနဲ့လည်း စွမ်းဆောင်လို့မရပါဘူး”

“မှန်ပါတယ် ကိုမြဒင်”

“အားလုံး စုပေါင်းအားထုတ်မှု Group Effort ဗျာ။ မစ္စတာခရစ်ပင် သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

“Wriahy မှန်ပါတယ်”

ဟု ဆို၍ အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်သည် လက်မထောင်ပြုပြီး ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး...။ သံပရာသီးဝင်းမောင်နဲ့ သွားတွေ့ရဦးမယ် မစ္စတာခရစ်ပင်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်။ သံပရာသီးဝင်းမောင်က အဓိကဇာတ်ဆောင်ဗျ”

“ခင်ဗျား တော်တော်တိုးတက်လာပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမြဒင်”

“သံပရာသီးဝင်းမောင်နဲ့သာ မတွေ့ခဲ့ရင် အခုလို အချိန်တိုအတွင်း တရားခံတွေကိုမိဖို့ မလွယ်ဘူးလေ။ ပေရှည် သွားနိုင်တယ်ဗျ”

“မှန်ပါတယ် ကိုမြဒင်”

“အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတိုးတက်လာပြီလို့ ပြောတာ”

“အလွတ်စုံထောက်မြဒင်နဲ့ ပေါင်းနေတာ”

ဟု ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်က မြဒင်အား ပြောလာပါတော့သည်။

ဇော်မော်လင်း

အိုင်အိုအာယုနှင့်

နတ်ဆက်စား တရားစောင့်သည်

ကြင်စိုးလှ

အိုင်အိုအာယု (၄၆)

နတ်ဆက်ဝါး တရားစောင့်သန်

■ ကြင်ဦးလူ

(ယခင်လမှအဆက်)

ဖုန်းချလိုက်ပြီးမှ အနီးတွင် တပ်ကြပ်ဘိုကြည် ရောက်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ဗိုလ်လေး... ပြုံးတုံးတုံးဖြစ်နေတာ ဘာလို့လဲ”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး ဆရာဘိုကြည် စိတ်ထင်လို့ပါ။ ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်နေတာလဲ။ ဦးဘဆင်ကိုကော ခုံစမ်းလို့ရခဲ့လား”

“ဦးဘဆင်က ဒေါ်ပုလဲညွန့်အိမ်မှာလည်း မနေတော့ဘူး။ သူတို့လင်မယား စကားများပြီး ထွက်သွားတာ တစ်လလောက်ရှိပြီလို့ ပြောတယ်။ အရင်အမှုစစ် အိုင်အိုခင်လှိုင်ကလည်း ဦးမျိုးပိုင်တို့နဲ့အတူ ဖမ်းမလို့ သွားခုံစမ်းခဲ့သေးသတဲ့။ အဲဒီကတည်းက မတွေ့လို့ မဖမ်းခဲ့ရတာလို့ သိရပါတယ်”

“ဦးဘဆင်က အရင် ဘယ်မှာနေခဲ့တာလဲ”

“သူလည်း ဒေါ်ပုလဲညွန့်လိုပဲ မော်လမြိုင်ဇာတိပါ”

“ဟုတ်ပြီ ဆရာဘိုကြည်ရေ။ အဲဒီဆိုလိုရင် အကြောင်းကြားစာ နှစ်မျိုးရှိရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အသင့်ပါ ဗိုလ်လေး”

“ပထမတစ်ဦးက ဦးဘဆင်ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နော်။ ကိုယ်ရေးအချက်တွေနဲ့တကွ ကူညီစုံစမ်း ဖမ်းဆီးပေးဖို့ ရဲစခန်းအသီးသီးကို ဖြန့်ဝေပေးပို့ပါ။ နောက်တစ်မျိုးကတော့ ဟောဒီမှာ မအေးလှရဲ့ ဓာတ်ပုံ။ အဲဒီဓာတ်ပုံနဲ့ ကိုယ်ပုံသဏ္ဌာန် အချက်အလက်တွေကို မော်လမြိုင်ရဲစခန်းနဲ့ ဆက်စပ်နယ်မြေ ရဲစခန်းတွေကို ဖြန့်ဝေဖို့ဆောင်ရွက်ကွာ”

“အခုပဲ ရဲမာန်ကွန်ပျူတာဆိုင်မှာ အပြီးဆောင်ရွက်ပါမယ်”

“ဪ... မနက်ဖြန်ကျရင် မြောင်းဘောင်ရွာ၊ တောင်ပြုံးရွာ၊ နယ်မြေအခြေအနေ ခုံစမ်းရင်း ဒေါ်ပုလဲညွန့်ဆိုလည်း တွေ့ဆုံစစ်မေးနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးထားဖို့ မြောင်းဘောင်ကျေးရွာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆီ အကြောင်းကြားပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် ခုနပြောတဲ့အကြောင်းကြားစာတွေ ဒီည ရဲကြီးမဲ့ကြေးနန်းတို့၊ ဖက်(စ်)တို့နဲ့ အပြီးပို့ပါ။ ကိုယ်တော့ ဦးမျိုးပိုင်ကို ထပ်ပြီးစစ်ဆေးဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ မနက်ခင်းသွားဖို့လည်း စီစဉ်ထားပါမယ်”

“ဆိုင်ကယ်တစ်ယောက် တစ်စီး

စီနဲ့ပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသွားကြတာပေါ့”
“ဟုတ်ကဲ့”

x x x

ဒေါ်ပုလဲညွန့်ကို တွေ့ဆုံမေးမြန်း

“မြောင်းဘောင်ကျေးရွာ” အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံး။

ရုံးခန်းအတွင်း၌ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးအောင်သိန်းတို့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေး ပြောဆိုနေကြသည်မှာ -

“သူ့အိမ်က ထွက်သွားတာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်ကတည်းကဆိုတာ သေချာရဲ့လား သူကြီး”

“သေချာ၊ မသေချာတော့ ပြောလို့မရဘူး။ ဒေါ်ပုလဲညွန့် လာသတင်းပို့လို့ သိရတာ။ သူတို့လင်မယား အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်ဖြစ်တယ်လို့တော့ မသိရဘူးဗျ။ ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ အဲဒီဦးဘဆင်ဆိုတဲ့လူက စကားသိပ်မပြောဘူး”

“ဒါဆိုရင် လင်မယားရန်ဖြစ်ဖို့ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ”

“ဦးဘဆင်က စကားသာမပြောတာ ပွေတွဲရှုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ ပြိုင်

ရှားဆိုပဲ”

“ဪ... ဒီလိုဆိုရင် လည်း တန်းက ကိုဆန်းရှိန်လိုလူမျိုး ဖြစ်မှာ ပေါ့။ စကားနည်းနည်းပြောပြီး မဟုတ် တာတော့ အမြဲကြစည်နေတာလေ”

“ဟုတ်မှာပါ”

“သူကြီးက ဘယ်လိုလုပ်သိတာ လဲ”

“သူမိန်းမ ဒေါ်ပုလဲညွန့်ကိုယ်တိုင် ပြောတာပဲ”

“ဘာတွေပြောလဲ”

“စုံနေတာပါပဲ။ ကိုဘာဆင်စကား မပြောဘဲ ပွေတာရှုပ်တာ မိန်းမအစစ် တင် မကဘူးတဲ့။ လိင်တူချစ်သူတွေ လည်း မလွတ်စေရဘူးတဲ့။ အဲဒါ ကြောင့် နတ်လည်းမကျိက်၊ သူက လည်း သဘောမကျလို့ လက်မခံတော့ ဘဲ နှင်ထုတ်လိုက်တာတဲ့။ အရင်တုန်း ကတော့ အဲဒီလိုသတင်းတွေ မကြားမိ ဘူး။ အခုမှ ရုတ်တရက် ထပြီးပေါက် ကွဲတာထင်ပါရဲ့”

“အင်း... ထားပါတော့။ ဒါနဲ့ ဒေါ်ပုလဲညွန့်တို့ ရွာကိုပြောင်းလာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ငါးနှစ်ကျော်လောက်ရှိပြီ မှတ် တာပဲ။ မော်လမြိုင်ဘက်က ပြောင်းလာ တာတဲ့။ နတ်ကိုးကွယ်ယုံကြည်လွန်းလို့ တောင်ပြုံးနဲ့နီးတဲ့ ဒီရွာမှာ အိမ်တွေ၊ မြေတွေဝယ်ပြီး နေလာခဲ့တာဗျ”

“သူတို့မိသားစု ဘယ်နှယောက် လဲ။ သားသမီးတွေကော ရှိလား”

“လင်မယား နှစ်ယောက်တည်းပဲ။ သားသမီးရှိပုံမရဘူး။ ခဏလေးနေဦး”

ဟု ဆိုကာ ဘေးတွင်ထိုင်နေ သော ကျေးရွာရုံးစားရေးလေးဘက်သို့

လှည့်ပြီး -

“စာရေးလေး... ဒေါ်ပုလဲညွန့်တို့ အိမ်ထောင်စုဟောင်း မိတ္တူရှာပေးပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ခဏအကြာ တွင် စာရေးလေးပေးသော ဖိုင်တွဲ အတွင်းမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ပြရင်း

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ဟောဒီမှာ သူ တို့အိမ်ထောင်စုစာရင်း လင်မယားနှစ် ယောက်ပဲ တွေ့လား”

ထိုအခိုက် ရုံးစာရေးမှ ကြားဖြတ် ဝင်ပြော၏။

“ဪ... အခုမှ သတိရတယ်။ ဒေါ်ပုလဲညွန့်တို့ ပြောင်းလာခါစ တစ်နှစ် လောက်အထိ အသက်ရှစ်နှစ်လောက် ကလေးတစ်ယောက် ပါလာသေးတယ်။ သူကြီး သတိထားမိလား”

“ငါ အဲဒီတုန်းက ရယူကအဖွဲ့ ဝင်ဆိုတော့ သိပ်သတိမထားမိဘူး။ နောက်ပိုင်း ကလေးတစ်ယောက်မှ မရှိ တာတော့ သေချာတယ်”

အိုင်အိုအာယု စိတ်အားတက်ကြွ စွာဖြင့် စာရေးလေးကို မေးသည်။

“အဲဒီမိန်းကလေးနာမည်ကော မှတ်မိလား”

“ကလေးငယ်ဆိုတော့ နာမည် တွေဘာတွေ မသိလိုက်ဘူး”

ထိုစဉ် အသက် ၅၀ ခန့် ပိန်ပိန် သွယ်သွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး သနပ်ခါး အဖွေးသားဖြင့် ဝင်လာ၏။

“ကျွန်မကိုခေါ်တယ်ဆို ဘာကိစ္စ လဲ”

“ဪ... ဒေါ်ပုလဲရောက်လာမှ ကိုး။ ဟောဒီမှာ ရဲစုံထောက်အရာရှိက တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့ဗျာ။ ကိုင်း... အိုင်အို ကြီးရေ၊ ခင်ဗျားတွေ့ချင်နေတဲ့ နတ်

ကတော်ကြီး ဒေါ်ပုလဲညွန့်ဆိုတာ သူပါ ပဲဗျာ။ မေးစရာရှိတာ မေးပေတော့”

“ရှင်တို့ ဘယ်ရဲစခန်းကလဲ”

“အမှတ် ၁၈ ရဲစခန်းကပါ။ ဒုရဲ အုပ်အာယုပါ”

“ရှင်တို့ မြို့နယ်မှူးက ဦးတင် မောင်ထွန်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရဲစခန်းက ဘာဆိုင်လို့ ကျွန်မ ကို စစ်လား။ ဆေးလား လုပ်တာလဲ။ ရှင်တို့မြို့နယ်မှူးကော သိရဲ့လား”

“ဒေါ်ပုလဲညွန့်ရေ... ကျွန်တော်သိ ချင်တာမေးဖို့ ခင်ဗျားကိုခေါ်တာ။ အခု တော့ ခင်ဗျားကချည်း ဆက်တိုက်မေး နေတာကိုး။ အမှုစုံထောက်အရာရှိတစ် ယောက်အနေနဲ့ သူ့စုံစမ်းနေဆဲအမှု အတွက် သိမယ်ထင်တဲ့သူ ဘယ်သူကို မဆို စစ်မေးနိုင်တဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိထား ပြီးသားပါ။ စခန်းမှူး၊ မြို့နယ်မှူးတို့ဆီ ခွင့်ပြုချက်တောင်းဖို့ မလိုပါဘူး။ အဲဒီ တော့ ကျွန်တော်မေးတာကို သိသ လောက်ဖြေပေးပါ။ ကျွန်တော့်ကို အကူ အညီပေးတဲ့သဘောဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ရှင်တို့ရဲက ကူညီပါရစေဆိုပြီး တော့ အကူအညီပေးတောင်းနေတာကိုး ဘာမေးချင်တာလဲ”

“စိန်ကုန်သည် ဒေါ်နီလာဆွေတင့် အသတ်ခံရတဲ့ အမှုကိစ္စနုတ်သက်ပြီး နည်းနည်းသိချင်တာလေးရှိလို့ပါ”

“ကျွန်မသိထားတာတွေ ရှင်တို့ မြို့နယ်မှူးကြီးဆီ ပေးထားပြီးပြီပဲ။ သူ ဆီက ရှင်တောင်းကြည့်လိုက်ပါ”

“ကျွန်တော်သိချင်တာက နတ် ဟောစာတမ်းမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒေါ်နီလာ ဆွေတင့်က ခင်ဗျားကို စိန်ထည်ပုလင်း

တွေပြပြီး နတ်ပူဇော်ခဲ့သေးလား”

“စိန်ထည်တွေ ရောင်းပန်းဝယ် ပန်းလှအောင် နတ်ပြပြီး ကန်တော့ပွဲ တိုးတာဟုတ်တယ်လေ။ ပြီးခဲ့တဲ့ တောင် ပြုံးပွဲတုန်းက”

“သူ့အသတ်မခံရမီနေ့ကကော”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မတယ်သိမလဲ။ ကျွန်မကိုတော့ မပြဘူး”

“နောက်တစ်ချက်က ဒေါ်နီလာ ဆွေတင့်နဲ့အတူ အသတ်ခံရတဲ့ အိမ် ဖော်လေး မအေးလှကိုကော သိလား”

“ဒေါ်နီလာရဲ့ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆိုတာပဲ သိတယ်။ နာမည် တွေတာတွေတော့ ကျွန်မမသိဘူး”

“ဒေါ်ပုလဲညွန့် မော်လမြိုင်ဘက် က ပြောင်းလာတုန်းက အသက် ၇ နှစ်၊ ၈ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ် ယောက် ပါလာခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ရှင်ကို မိန်းမ လျာ မျိုးပိုင်က ပြောတာမဟုတ်လား။ သူက ဘာသိလို့ ပြောတာလဲ။ အဲဒီ မိန်းကလေးက ကျွန်မတူမလေ။ သူ မိဘတွေဆီ ပြန်ပို့လိုက်ပြီ”

“ကိုင်း . . . ထားလိုက်ပါတော့။ နောက်တစ်ချက်သိချင်တာက ခင်ဗျားရဲ့ ခင်ပွန်း ဦးဘဆင် ဘယ်မှာရှိလဲ”

“သူ့ဘာသာသူသွားတာ ကျွန်မ ဘယ်သိမလဲ”

“ဘယ်တုန်းက သွားတာလဲဗျ”

“အခုဆိုရင် တစ်လကျော်သွား ပြီ။ သူထွက်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့ ကျွန်မ ဟောဒီအုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီးကို သတင်းပို့ထားပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လိုရမည်ရပေါ့။ ကျေးရွာလူကြီး

တွေအနေနဲ့လည်း သိထားသင့်တယ် ထင်လို့ပါ”

“ဦးဘဆင်ပြန်ရောက်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို အစကြောင်းကြားပါဦး”

“လောလောဆယ်တော့ ပြန်လာ မယ်မထင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ ပြန်ရောက်ရင်ပေါ့။ ကိုင်း . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

x x x

ယာဉ်တိုက်လုပ်ကြံ သေကံမရောက်

ဒေါ်ပုလဲညွန့်ကို တွေ့ဆုံမေးမြန်း ပြီးနောက် အိုင်အိုအာယုသည် ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့်အတူ မြောင်းဘောင်ရွာနှင့် တောင်ပြုံးရွာရှိ နတ်ကတော်နှင့် နတ်ထိန်းအချို့တို့ကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့၏။

ထိုစဉ် မတ္တရာမြို့၌ ဦးဘဆင်နှင့်တူသူတစ်ဦးကို တွေ့ရှိခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိသဖြင့် စုံစမ်းရန် တပ်ကြပ်ဘိုကြည်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ အိုင်အိုအာယုက ဆက်လက်၍ တောင်ပြုံးရွာအနီးပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာခြင်းနှင့် နယ်မြေသတင်းရယူခြင်းတို့ ဆောင်ရွက်သည်။ ပြီးတော့ တောင်ပြုံးဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်ကို ဖူးမြော်ကြည့်ညှိကန်တော့ရင်း မူခင်းစုံစမ်းဖော်ထုတ်ရေးလုပ်ငန်း အောင်မြင်စေကြောင်း ဆုပန်ခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်မှု ပြည့်ဝစေခဲ့၏။

ညနေစောင်းပြီဖြစ်၍ မတ္တရာရဲစခန်းသို့ ရောက်နေသော တပ်ကြပ်ဘိုကြည်အား ထူးခြားမှုရှိက ချက်ချင်း သတင်းပို့ရန်နှင့် လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်

ပြီးပါက မြို့ပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ပြန်လာခဲ့ရန် ကြိုးမဲ့စကားပြောစက်ဖြင့် ညွှန်ကြား၏။ ထို့နောက် -

“ကိုင်း . . . အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီးရေ။ ကျွန်တော်လည်း ပြန်မယ်ဗျာ။ ထူးခြားရင် ဆက်သွယ်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အိုင်အိုကြီး။ မိုးချုပ်တော့မှာမို့ သတိနဲ့ ဆိုင်ကယ်စီးပါ။ အိုင်အိုကြီးရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုနဲ့ အမှုပေါ်ပေါက်မှာပါ။ တရားကို နတ်စောင့်တယ်ဆိုတာ မယုံမရှိနဲ့”

ဟု ပြောနေစဉ်မှာပင် အိုင်အိုအာယု လက်ပြန့်တံဆက်ရင်း ဆိုင်ကယ်မောင်းနှင်ထွက်ခွာလာတော့၏။ ညနေနေဝင်ရီတရောအချိန်ဖြစ်၍ ဆိုင်ကယ်ရေမီးကြီးထိုးကာ သတိဖြင့်မောင်းနှင်လာစဉ် နောက်က ထော်လာဂျီတစ်စီး မောင်းနှင်လာသံ၊ ဟွန်းတီးသံတို့ကို ကြားရ၏။ နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ကြည့်ကြရာ ထော်လာဂျီတစ်စီး ပုံမှန်မောင်းနှင်ရမည့်အရှိန်အဟုန်ထက် များစွာ ပိုလွန်သည့် အမြန်နှုန်းဖြင့် မောင်းနှင်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။ “ဘာများအရေးကြီးလို့ပါလိမ့်” ဟု တွေးကာ ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်လျှော့ပြီး မြောင်းပေါင်၏ လက်ညှာဘက်ကပ်၍ မောင်းနှင်ခြင်းဖြင့် လမ်းပေးလိုက်၏။

မြောင်းပေါင်က အကျယ်ကြီးမဟုတ်သော်လည်း ဆိုင်ကယ်ကိုလည်း ဘေးကပ်မောင်းနှင်ခြင်းကြောင့် ၎င်းထော်လာဂျီ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ကျော်တက်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ သို့ပါသော်လည်း ဘေးမှ ကျော်တက်ခြင်းမပြုဘဲ ဆိုင်ကယ်၏ နောက်တည့်တည့်သို့ အရှိန်ဖြင့် ဆောင့်တိုက်လိုက်ပြီး ပိုမို

အရှိန်ပြန်ကာ မောင်းပြေးသွား၏။ ထော်
လာရှိဆောင့်တိုက်လိုက်သော ဒဏ်
ကြောင့် ခုရဲအုပ်အာယုမှာ ဆိုင်ကယ်
ပေါ်မှ ပြောက်တက်သွားပြီး ဆိုက်ကယ်
ရော လူပါ မြောင်းပေါင်ဘေး လယ်
ကွင်းထဲသို့ တသီးတခြားစီ ထိုးကျသွား
လေတော့၏။

ဆိုက်ကယ်က လယ်ကန်သင်းခုံ
ဖြင့် ရိုက်မိကာ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားသော်
လည်း အိုင်အိုအာယုကတော့ ကံ
ကောင်းထောက်မစွာ လယ်ကွက်၌မြေ
ပျော့ထဲသို့ ဘေးထစောင်းကျသွား၏။
အရှိန်ပြင်းသဖြင့် ရုတ်တရက်တော့
မထနိုင်ခဲ့။ နံရိုးရင်ညွန့်ဆီမှာ နာကျင်
သည့်ဝေဒနာကြောင့် ခေတ္တခဏမျှ လဲ
နေလေ၏။ ထို့နောက် လူးလဲထကာ
ထော်လာရှိ မောင်းပြေးသွားရာဘက်သို့
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း အရိပ်
အယောင်မျှပင် မမြင်ရတော့ပေ။

* * *

ဦးဘဆင်မိန်း ကြုံပမ်းဆောင်ရွက်

တိုင်းဒေသကြီး ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးခန်း။
အိုင်အိုအာယုသည် အမှုတွဲနှင့်
တကွ မြို့နယ်မှူး၊ စခန်းမှူးတို့နှင့်အတူ
တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၏ ညွှန်ကြား
မှုကို ခံယူရန် ရောက်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်
သည်။ မြို့နယ်မှူးက ရောက်ရှိကြောင်း
သတင်းရှိပြီးနောက် တိုင်းဒေသကြီး ရဲ
တပ်ဖွဲ့က စတင်ပြောကြားသည်မှာ -

“အာယု...မနေ့က မင်း ဆိုင်
ကယ်အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တယ်ဆို၊ ဘယ်လို
ဖြစ်တာလဲ”

“ဆိုက်ကယ်အရှိန်လွန်ပြီး လမ်း
ဘေးထိုးကျသွားတာပါခင်ဗျ”

“အေး...ငါသတင်းရထားပြီးပြီ။
ငါ့အဖွဲ့က ချက်ချင်းသတင်းရပြီး တင်ပြ
တာကွ”

“ဒ/နအဖွဲ့”ဆိုသည်မှာ ပြည်
နယ်/တိုင်းဒေသကြီးအလိုက် ဖွဲ့စည်း
ထားသော ဒုစရိုက်နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ကို
အတိုကောက်ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဝီပီကြီးခင်ဗျာ။ အဲဒီ
ဒ/နအဖွဲ့က ဝင်မြင့်ကိုတွေ့လို့ ကျွန်
တော်ပြောပြလိုက်တာပါ”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ အင်း...
ထားပါတော့။ မင်းအရက်မူးပြီး ဖြစ်
တာလား။ မင်းတို့ အရာရှိငယ်တွေ
အရက်မူးပြီး ဆိုင်ကယ်အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်
တာ ဘယ်နယောက်ရှိပြီလဲ။ ဟို...
ခင်လိုင်ဆိုတဲ့ကောင်လည်း ဒီလိုပဲ”

“ကျွန်တော်က အရက်မသောက်
ခင် ဖြစ်တာပါ။ ဖြစ်ပြီးပြန်ရောက်မှ
ဒေါက်တာခင်မောင်လတ်ဆီမှာ ဆေး
ထိုးပြီး သူနဲ့သောက်တာပါ”

“အေး...မင်းတို့ အရက်ငိုကာ
ခွဲနေတာနဲ့ ငါပြောမယ့်ဟာတောင် အခု
မှ သတိရတယ်။ အမှုအခြေအနေ
ဘယ်လိုရှိလဲ”

“အမှုကတော့ စုံစမ်းနေဆဲပါပဲ”

“မင်းကိုမေးလိုက်တိုင်း အဲဒီ
အဆင့်ကကို မတက်ဘူး။ မင်းတို့ဖမ်း
ချုပ်ထားတဲ့ ဦးမျိုးပိုင်ကို တရားစွဲတင်
ဖို့ အထောက်အထားလုံလုံလောက်
လောက် မရသေးဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့...တရားစွဲတင်နိုင်
လောက်တဲ့ အထောက်အထား မရ
သေးပါဘူး”

“အခု ဘာတွေလုပ်နေလဲ။ ဘာ
တွေ ဆက်လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားလဲ”

“ဦးမျိုးပိုင်တို့နဲ့အတူ ပြစ်မှုကျူး
လွန်ရာမှာ ပါဝင်နိုင်တယ်လို့ ယူဆရ
တဲ့ ဦးဘဆင်ကို ဖမ်းဆီးရမိရေး ဆောင်
ရွက်နေပါတယ်”

“ဦးဘဆင်ဆိုတာ နတ်ကတော်
ကြီး ဒေါ်ပုလဲညွန့်ရဲ့ ခင်ပွန်းမဟုတ်
လား။ အမှုနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်
လို့ ယူဆရလို့လဲ”

“ဦးဘဆင်က အခင်းမဖြစ်မီ
ကာလတွေတုန်းက ဦးမျိုးပိုင်နဲ့ အချိန်
အတော်များများ အတူရှိနေခဲ့ပါတယ်။
အခင်းမဖြစ်မီ ရက်တွေကတည်းက သူ
တို့လင်မယား စကားများရန်ဖြစ်ပြီး
ထွက်သွားတယ်လို့ ဒေါ်ပုလဲညွန့်က
ပြောထားတယ်။ ဒါဆိုရင် ပုံမှန်သဘော
အရ ပြုလုပ်မြဲအလေ့အထအရ သူ
ဦးမျိုးပိုင်ဆီမှာ သွားနေရမယ်။ အဲဒီလို
သွားနေမယ်ဆိုရင် ဦးမျိုးပိုင်တို့ ပြစ်မှု
ကျူးလွန်ရာမှာ သူမလွဲမသွေပါဝင်ပတ်
သက်မှု ရှိရပါမယ်။ အခင်းဖြစ်ပွားပြီးတဲ့
နောက် ပျောက်နေတာဟာလည်း ထူး
ခြားတဲ့ အခြင်းအရာဖြစ်လို့ ဒီအမှုနဲ့
ဆက်စပ်နေနိုင်တယ်လို့ ယူဆတာပါ
ဝီပီကြီး”

“အင်း...ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါဆိုရင်
ဦးဘဆင်ကို မမိရင် ဦးမျိုးပိုင်တို့ကို
လွှတ်ပစ်ရမှာလား။ အေး...ဖမ်းပြီး
ရမန်ကြီး နှစ်ပတ်ချုပ်စစ်တာမပေါ်
ပေါက်လို့ လွှတ်လိုက်ပြီး အမှုကိုလည်း
တရားစွဲမတင်နိုင်ရင်တော့ မင်းပြဿ
နာတက်ပြီလို့သာ မှတ်ပေရော။ အိပ်ရာ
လိပ် လိပ်ထား”

“ကျွန်တော်က အိပ်ရာလိပ်ဖြေ
ကို မဖြေဘူး။ အမှုစစ်ရုံးခန်းထဲက ခုံ
တန်းလျားမှာပဲ အမှုစစ်ရင်း အိပ်နေ

တာ ကြာပြီခင်ဗျာ”

“အပြောကတော့ ရွှေမန်းတင် မောင် အကကြည့်လိုက်တော့မှ ချိုမိုင် မိုင်ဖြစ်နေရင်တော့ မညာဘူးမှတ်။ မြို့ နယ်မှူးနဲ့ စခန်းမှူးလည်း သတိထား။ ခင်ဗျားတို့မှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်။ ရှင်းပြီလား ကိုင်း...သွားနိုင်ပြီ”

မြို့နယ်မှူးက -

“ဟုတ်ကဲ့ပါ စီပီကြီး။ ဒီကအပြန် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းမှာ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက် ပြီး အသေးစိတ်ဆွေးနွေးပြီး လိုအပ် တာတွေ ဆောင်ရွက်ပါမယ်။ အမှုကြီး တိုးတက်မှုအစီရင်ခံစာကိုလည်း အချိန် နဲ့တစ်ပြေးညီ တင်ပြသွားပါမယ် စီပီ ကြီးခင်ဗျား”

ဟု ပြောနေစဉ်မှာပင် အိုင်အို အာယုအမှုတွဲပိုက်ကာ အလေးပြုပြီး ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ရုံးခန်းအပြင်ဘက်၌ တပ်ကြပ်ဘိုကြည် လာစောင့်နေ၏။ အိုင်အိုအာယုလက်ထဲက အမှုတွဲကို တောင်းယူကိုင်ဆောင်လိုက်ပြီး -

“ဗိုလ်လေး . . . ညကဒဏ်ရာ ဘယ်လိုနေသေးသလဲ”

“ဒေါက်တာ ခင်မောင်လတ်ဆီ မှာ ဆေးထိုးလိုက်တယ်။ အသက်ပြင်း ပြင်း ရှူလိုက်ရင် ရင်ဘတ်ထဲက အောင့် အောင့်နေတယ်ကွ။ ဆရာဝန်ကတော့ နံရိုးတော့ မကျိုးပါဘူးလို့ပြောတာပဲ။ မင်းကော ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်လဲ။ အခြေအနေပြောပါဦး”

“မနေ့က ညနေ ကျွန်တော် ခတ္တရာရဲစခန်းရောက်တော့ နယ်ထိန်း တပ်ကြပ်ကြီးကျော်မြင့်စိန်နဲ့ တွေ့တယ်။ ဦးဘဆင်ဓာတ်ပုံတွေ ထပ်ကူးပြီး သူ တပ်ခွဲဝင်တွေအားလုံးကို ဖြန့်ဝေပေးပြီး

စုံစမ်းဖို့ နယ်မြေထဲကို ချက်ချင်းလွှတ် လိုက်တယ်။ မနေ့ကညပိုင်း ထော်လာ ကျီတစ်စင်း ဝသန္တရစိုက်ပျိုးရေးခြံတွေ ဘက်ကို မောင်းသွားတယ်။ သတင်းရ လို့ လိုက်စုံစမ်းခဲ့သေးတယ်။ ထူးခြားမှု တော့ မရှိသေးဘူး။ ဆရာကျော်မြင့်စိန် ကတော့ သူနယ်ထဲမှာ ဒိုအောင်းနေ တာ မှန်ရင်တော့ သေချာပေါက် ပိစေ ရမယ်။ စိတ်ချပါလို့ပြောပါတယ်။ ကျွန် တော် ည ၁၁ နာရီလောက် ပြန်လာခဲ့ တာ။ ဒီရောက်တော့ တစ်ချက်ခွဲ လောက်ရှိပြီ”

“ဒါဆိုရင် အခု မြို့နယ်မှူးရုံးမှာ အစည်းအဝေးရှိတယ်။ ဆရာဘိုကြည် မလိုက်ဘဲ နားချင်ရင်နားလိုက်လေ”

“ဟာ...မဟုတ်တာ ဗိုလ်လေး ရာ။ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ရင်ဘတ်အောင့်နေ တဲ့ ကိုယ့်အရာရှိက အလုပ်လုပ်နေတာ ကို တပည့်က အိပ်နေရမယ်လို့ပဲ။ အဲဒါပြောတာပေါ့...။ သားနားတယ်၊ ဖအေအလုပ်လုပ်တယ် ဆိုတာလေ။ အိပ်ရေးပျက်လို့ မသေနိုင်ပါဘူး ဗိုလ် လေးရယ်။ အစည်းအဝေး ကျွန်တော် လည်း တက်မိရစေ။ ဒါမှ အမှုဖော် ထုတ်ရေးလိုအပ်တာ တင်ပြဆွေးနွေး နိုင်မှာပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် အိုင်အိုအာယုတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် မြို့နယ်မှူးရုံး ၌ ပြုလုပ်သော မှုခင်းဖော်ထုတ်ရေး အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ပြီး ဦးဘ ဆင် အမြန်ဆုံးဖမ်းဆီးရမိရေး ခတ္တရာ ရဲစခန်းနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန်နှင့် မော်လမြိုင်ရဲစခန်းသို့လည်း ဒုရဲအုပ် တစ်ဦး စေလွှတ်စုံစမ်းရန် ညှိနှိုင်းဆွေး နွေးခဲ့ပါသည်။

မြို့နယ်မှူးက -

“ကိုအာယုရေ...မင့်ရဲဒဏ်ရာ ကော ဘယ်လိုလဲ”

“လူကတော့ သိပ်အခြေအနေ မဆိုးပါဘူး။ ဆိုင်ကယ်ကတော့ စုတ် ပြတ်သွားပြီး ကားနဲ့တင်ခဲ့ရတယ်။ သံ ရည်ကျိုစက်ပို့ရုံပဲ။ ဘာလဲ...မြို့နယ် မှူးက ကျွန်တော် အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာ အကြောင်းပြပြီး အမှုဆက်မစစ်နိုင် တော့ဘူးပြောမှာ စိုးရိမ်လို့လား”

“မင်း အဲဒီလိုကောင်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ငါသိပြီးသားပါကွာ”

“ဒါထက် . . . ဦးမျိုးပိုင်တို့ သုံး ယောက် ရမန်နဲ့ချုပ်ထားတာကော ချုပ် ရက်စေခါနီးပြီလား...”

“နောက်သုံးရက်ဆိုရင် ချုပ်ရမန် စေ့ပြီ”

“ကိုင်း . . . ဒါဆိုရင် သုံးရက် အတွင်း ဦးဘဆင်ကို မိမ့်ဖြစ်မယ်။ အဲဒီ တော့ မော်လမြိုင်ကို ဒုရဲအုပ်တစ် ယောက်၊ ခေတ္တရာ-ပုသိမ်ကြီးနယ်ကို ဒုရဲအုပ်တစ်ယောက် လွှတ်ကွာ။ လိုလို မည်မည် တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီးနဲ့ ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ဖို့ ထားဝယ်ကို ဒုရဲအုပ်တစ်ယောက်လွှတ်ကွာ...”

မြို့နယ်မှူးက သူ၏ကိုယ်ရေး အရာရှိအား အမိန့်ပေးလေ၏။ ထို့ နောက် ဆက်လက်၍ -

“ကိုအာယုရေ...မင်းကတော့ ဒီဘက်ပိုင်းမှာ ပိပြီးတော့ စုံစမ်းကွာ။ ဒါထက် မင်းကို ဝင်တိုက်ပြေးသွားတဲ့ ထော်လာကျီကကော တကယ် မတော် တဆ တိုက်မိတာဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မင်း က အဲဒါကို စီပီကြီးဆီမှာပြောတုန်းက ဘာကြောင့်ချန်ထားတာလဲ”

စခန်းမှူးရဲအုပ်ရွှင်ငြိမ်းက -

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုတွေမိတယ်။ အဲဒီ ထော်လာဂျီက သွေးရိုးသားရိုးမဖြစ်နိုင်ဘူး”

သည်တော့ အိုင်အိုအာယုက -

“ကျွန်တော်လည်း သံသယဖြစ်မိပါတယ်။ ဒီအကြောင်း စိတ်ကြီးကို ထည့်မပြောဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ဆိုင်ကယ်အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်သလို တင်ပြခဲ့တာပါ။ စိတ်ကြီးသိရင် အမှုဖွင့်ခိုင်းနေမှာ။ အဲဒါဆိုရင် သတင်းပြန်သွားပြီး တရားခံဝေးသထက် ပိုဝေးသွားမှာစိုးလို့ပါ”

“ကိုင်း... ဒါဆိုရင်လည်း ဦးဘဆင်ဖမ်းဆီးရမိရေး စခန်းမှူးကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ပြီး ဆောင်ရွက်ပါ။ ရပ်ဝေးလွှတ်မယ့် အရာရှိတွေကိုလည်း သေချာမှာကြားပြီး ထူးခြားမှုကို အိုင်အိုအာယုနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ပြီး သတင်းပို့ဖို့ စခန်းမှူးကိုယ်တိုင် သေသေချာချာမှာကြားပါ”

စခန်းမှူးက -

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်သေသေချာချာ မှာပြီးမှ လွှတ်ပါမယ်”

“နောက်ပြီးတော့ ကိုအာယုက မသင်္ကာတရားခံ ဦးမျိုးပိုင်တို့ သုံးယောက်ကို ထပ်စစ်ပြီးတော့ ထူးခြားမှုရှိအောင် ဖော်ထုတ်ပါ။ တကယ်လို့ ဒီသုံးရက်အတွင်း ဦးဘဆင်ကို ဖမ်းမမိခဲ့ရင် အမှုကို ဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲဆိုတာ ကြိုတင်စီစဉ်ထားဖို့လိုလိမ့်မယ်။ ကိုင်း... ပြောစမ်းပါဦး”

အိုင်အိုအာယုက တည်ငြိမ်သော အမူအရာဖြင့် -

“သုံးရက်အတွင်း ဦးဘဆင်ကို

လည်း မမိ၊ နောက်ထပ်လည်း ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေခံချက်လည်း ထပ်မရဘူးဆိုရင်တော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ မသင်္ကာတရားခံ သုံးယောက်စလုံး လွှတ်ရမှာပါပဲ”

“ဟာ... သူတို့ကျူးလွန်ကြောင်း အထောက်အထားတချို့ ရထားတာ ကျတော့ကော ဘယ်လိုလုပ်မှာတုံး”

“အဲဒီအထောက်အထားဆိုတာ သူတို့အပေါ် မသင်္ကာဖွယ်ဖြစ်ရုံလောက်ပဲရှိတဲ့ အချက်အလက်တွေပါ။ သူတို့ ဒီပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ပါတယ်လို့ တစ်ထစ်ချ ထင်ရှားပေါ်လွင်စေတဲ့ အခြင်းအရာတွေမဟုတ်ဘူး။ တရားခံတစ်ယောက်ကို သံသယနဲ့ အပြစ်ပေးရိုးထုံးစံမရှိပါဘူး။ သံသယအကျိုးကို တရားခံကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ခံစားခွင့်မရှိပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ပြောင့်မှန်တဲ့ တရားဥပဒေရဲ့ တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ အပြစ်ရှိသူတစ်ရာ လွှတ်ချင်လွှတ်သွားပါစေ၊ အပြစ်မဲ့သူတစ်ယောက် ပြစ်ဒဏ်ကျခံသွားရတာမျိုး မရှိစေရဘူးဆိုတဲ့ မူပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း... ရှိသလောက် အထောက်အထားလေးနဲ့ တရားခံကို ငွတ်ဝန်ခံခိုင်း၊ ပြောင့်ချက်ရအောင်ယူပြီး တရားစွဲတင်နိုင်ရင် ပြီးရောဆိုတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်နိုင်ပါဘူး”

ဗြိနယ်မှူးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အမူအရာဖြင့် -

“ဟာ... ဟေ့ကောင် အာယု၊ စိတ်ကြီးက တရားစွဲမတင်နိုင်ဘဲ တရားခံတွေလွှတ်ပစ်လိုက်ရင် အရေးယူမယ်လို့ မှာထားတယ်နော်။ တော်ကြာ ငါကော၊ စခန်းမှူးပါ အရေးယူခံရတဲ့အထဲ

ပါသွားမဖြစ်ကွာ...”

“အရေးယူချင်ရင်လည်း ယူပေစေပေါ့။ တရားမျှတမှုကိုတော့ မချိုးဖောက်ဘူးခင်ဗျ”

“အဲဒီလိုတော့လည်း ငွတ်မလုပ်စေချင်ဘူးကွာ”

“ကိုင်းပါ... ဗြိနယ်မှူးကြီးရယ်။ သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဝီရိယဝတော ကိနာမကမ္မ နသိဇ္ဈတိ... တဲ့။ အဓိပ္ပာယ်က ဝီရိယရှိသူတို့အတွက် မပြီးမြောက်နိုင်တဲ့ အလုပ်ကိစ္စဆိုတာ မရှိပါဘူးတဲ့”

“အားကိုးပါတယ် အိုင်အိုကြီးရယ်။ ကြိုးစားပြလိုက်စမ်းပါဦးကွာ”

x x x

နောက်ဆုံးနေ့ရက် ဆုံးဖြတ်ချက်

နောက်ထပ်နှစ်ရက် ကုန်လွန်သွားခဲ့ချေပြီ။

မော်လမြိုင်ရဲစခန်းသို့ သွားရောက်ပူးပေါင်းစုံစမ်းသည့် အဖွဲ့က ဦးဘဆင်နှင့် ဒေါ်ပုလဲညွန့်တို့ ယခင်နေထိုင်ခဲ့သော ရွာသို့ ရောက်ရှိစစ်ဆေးခဲ့ရာ ၎င်းတို့၏ နောက်ကြောင်းဖြစ်စဉ် အချို့ကို သိရှိခဲ့ရကြောင်း၊ ဦးဘဆင်ကတော့ ထွက်သွားသည့်အချိန်မှစ၍ ယခုတိုင် တစ်ခေါက်မှ ပြန်လာခြင်းရှိကြောင်းနှင့် ကြာဆီရသော သတင်းအချက်အလက်အချို့ကို ဆက်သွယ်ပေးပို့လာခဲ့သည်။

အလားတူ စေလွှတ်ထားသော ကျန်အခြားအဖွဲ့များထံမှ အကြောင်းပြန်ကြားချက်များကလည်း ထူးခြားမှုမရှိသေးပေ။ ဤသို့ဖြင့် ဦးဘဆင် ဖမ်းဆီးရမိရေးကို အချိန်ယူစောင့်ဆိုင်းနေခြင်းဖြင့် မသင်္ကာတရားခံသုံးဦး ချုပ်နှောင်ထားသည့် ချုပ်ရမန်ရက် တန်

ဆုံးလွန်မြောက်သွားတော့မည် အနေအထားပင်တည်း။

“မနက်ဖြန်”တစ်ရက်တည်းသာ တစ်စုံတစ်ရာသော လုပ်ငန်းကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်နိုင်မည် အခွင့်အရေးရရှိတော့ပေမည်။ အဆိုပါ တစ်နေ့တာ ကာလလွန်မြောက်ပါက ဒုတိယအကြိမ် ချုပ်ရမန်စေနေပြီဖြစ်သော မသင်္ကာတရားခံ ဦးမျိုးပိုင်တို့ သုံးဦးအပေါ် ခိုင်လုံသော အထောက်အထားရရှိပါက တရားစွဲတင်ပို့ရမည်ဖြစ်ပြီး ထိုသို့မဟုတ်ပါက မသင်္ကာတရားခံများအား အချုပ်မှ လွှတ်ရပေတော့မည်။

ထိုညက အိုင်အိုအာယုနှင့် တင်ကြပ်ဘိုကြည်တို့ အမှုတွဲထဲမှ အချက်အလက်များကို ထုတ်နုတ်၍ ကောက်ချက်ဆဲကာ နောက်တစ်နေ့ အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်များကို အတည်ပြုဆုံးဖြတ်ရန် ဆောင်ရွက်နေကြလေ၏။

အိုင်အိုအာယုက သက်သေထွက်ဆိုချက်(statement) များထဲမှ အချက်အလက်အချို့ကို ကောက်နုတ်ချက်များ ထုတ်နုတ်စုစည်းရေးသားနေရာမှ ခေတ္တရပ်နားပြီး ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို အသာအယာမှိုလိုက်စဉ် ရင်ညွန့်ထဲမှ အောင့်လာသဖြင့် လက်ဖြင့်ဖိထားလိုက်လေ၏။

“ဗိုလ်လေး...ညဆေးမသောက်ရသေးဘူးမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ကော်ဖီမာလိုက်မယ်။ ဆေးသောက်လိုက်ဦးလေ”

“ဟုတ်ပါ၊ ဆရာဘိုကြည်ရေ၊ ဆေးသောက်ဖို့တောင် မေ့နေတယ်ဗျာ”

တင်ကြပ်ဘိုကြည်က ရဲစခန်းရေမှ သက်သာခိုင်းသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ကာ ကော်ဖီတစ်ခွက် မှာလိုက်၏။

ထိုစဉ် စင်ကာပူရောက် မချယ်ရီ ဆွေတင်ထံမှ တယ်လီဖုန်းခင်လာသဖြင့် အိုင်အိုအာယုနားထောင်ရာ “သူမကြာမီ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အိုင်အိုအာယု ဆိုင်ကယ်အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ရင်ဘတ်၌ ဒဏ်ရာရသည်ဟုကြား၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြောင်း၊ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ပါရန်နှင့် သူမပြန်ရောက်ရောက်ချင်း လာရောက်တွေ့ဆုံပါမည်ဖြစ်ကြောင်း” ပြောဆိုခြင်းဖြစ်၏။ အိုင်အိုအာယုစိတ်ဓာတ်အင်အားတွေ ပိုမိုပြည့်ဝလာသလို ခံစားရ၏။

“ဆရာဘိုကြည်ရေ...ဦးမျိုးပိုင်ကို အချုပ်ကထုတ်ခွဲဦးဗျာ။ နည်းနည်းမေးစရာပေါ်လာလို့”

“ဆေးသောက်ပြီးမှ စစ်ပါ ဗိုလ်လေးရယ်။ အလုပ်ထဲမှာချည်း အာရုံစိုက်မနေနဲ့။ အမှုမပေါ်ရင် စုံထောက်မရမူနဲ့ ပိတ်လိုရတယ်။ ရဲလုပ်ထုံးလုပ်နည်း ရှိပြီသာ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကျန်းမာရေးထိခိုက်ပြီး မသန်မစွမ်းဖြစ်သွားရင် တစ်သက်လုံး မိန်းမ မရဘဲ နေသွားရလိမ့်မယ်”

“ဆရာဘိုကြည်တောင် အတွေးအခေါ် ရဲရင့်ပြတ်သားလာပြီ။ ကိုယ်က နာမည်ရချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အပြောအဆိုမခံချင်တာရယ်။ ပြီးတော့ သူတစ်ပါးအပေါ် ရက်စက်ယုတ်မာစေကားသူဟာ အဲဒီဆိုးပြစ်ဒဏ်ကို ပြန်ခံစားရမယ်ဆိုတဲ့ နိယာမကို အခိုင်အမာ သက်သေပြချင်တာရယ်ကြောင့်

ပါ။ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်လုပ်မယ့်ကိစ္စဆုံးဖြတ်ချက်ချတာ မှာသွားရင် ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်မှာမို့ ပိုပြီး ဂရုစိုက်နေရတာပါ”

“ဗိုလ်လေး...ရင်ညွန့်ကဒဏ်ရာက အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ကန်ကြောင်း တွန်းအားတစ်ခုလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဟော...ကော်ဖီလာပို့ပြီ။ ပုတုန်း ဆေးသောက်လိုက်တော့”

တင်ကြပ်ဘိုကြည် ထုတ်ပေးသော ဆေးပြားကိုယူကာ ကော်ဖီနှင့် ပျော့ချလိုက်ပြီးနောက် အိုင်အိုအာယုက

“အိုင်အိုအာယု ခုနုတုန်းက စကားဆက်ပါဦး။ မှန်ကန်ကြောင်းတွန်းအားဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဗိုလ်လေးရင်ညွန့်က ဒဏ်ရာက မတော်တဆဖြစ်တဲ့ အက်ဆီးဒင့်မှ မဟုတ်ဘဲ။ တမင်လိုက်ပြီးလုပ်ကြတာ။ အဲဒါကြောင့် အခုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တယ်လို့ ညွှန်ပြနေတဲ့အချက်ပေါ့ ဗိုလ်လေးရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဆရာဘိုကြည်ရယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို စွန့်စွန့်စားစားချမှတ်လိုက်တာပါပဲ။ ကိုင်း...ဦးမျိုးပိုင် ထုတ်ပေးပြီးရင် ဆရာဘိုကြည်က မနက်ဖြန်အတွက် လိုအပ်ချက်တွေ အသင့်စီစဉ်ထားဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကင်မရာ၊ အသံဖမ်းစက်တွေတော့ အသင့်ပြင်ပြီးပါပြီ။ အိုင်အိုဘောက်(စ်)မှာ လိုအပ်တာတွေ ဖြုတ်စိစစ်လိုက်ပါမယ်”

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

ကြင်ဦးလူ

ဂေါ်လီမလေး တစ်ပွဲထဲ

မောင်ရွှေစွန်

ဂေါ်လိမ္မလေး တစ်ပွေ့ထဲ

■ ဖောင်ရွှေစွန်

(ယခင်လမှအဆက်)

ဖိုးလယ်၊ သူညတို့မှာ စိန်ခလုတ်၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ကလေးကို နားထောင်ပြီးလျှင် သူတို့ကိုယ်၌လည်း သက်ပြင်းကလေးများ ကိုယ်စီချလိုက်မိတော့သည်။ စိန်ခလုတ်မှာ သူ၏ ကျရာဘဝ၌ တွေ့ကြုံခံစားရချက်ကလေးများကို တမောတဝ ပြောပြလိုက်ရသည့်အတွက် ပေါ့ပါးသွားဟန်တူသည်။ မျက်နှာကလေးမှာလည်း ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖြစ်သွားလေသည်။

သူညကမူ စိန်ခလုတ်တွေ့တတ်၊ မြတ်တတ်၊ ကြည့်တတ်မှုများကို သိရသောအခါ ယခင်က စိန်ခလုတ်ထက် အမြင်သစ်၊ အတွေးသစ်နှင့် အတွေးအခေါ် မြင့်မားလာသော စိန်ခလုတ်ကို ချီးကျူးမိလိုက်သည်။

“လူဆိုတာ ကိုယ်ကျရာဘဝမှာ မှန်ကန်တဲ့ အမြတ်အစွန်းကို ရအောင် ရှာတတ်ဖို့ အလိုဆုံးပဲ စိန်ခလုတ်။ မင်းလူလောကရဲ့ အဆုံးသတ်ရာ နေရာမှာ ရောက်ပြီး လူတွေအကြောင်း သဘောပေါက် နားလည်လာတာကိုတော့ ငါ ဝမ်းသာတယ်ကွာ”

“စိန်ခလုတ်...မင်းကို ငါလေး စားပါတယ်”

ဖိုးလယ်ကပါ စိန်ခလုတ်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြောလာပါတော့သည်။

ထိုစဉ် ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာမှ ၎င်းတို့သုံးဦးဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လာသော လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် တယောတစ်လက်ကို ကိုင်လာသည့် လူတစ်ဦးကို ၎င်းတို့သုံးဦး သတိထားကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟော...ဟိုမှာ ဉာဏ်ပေါ်ရယ် မဟုတ်လား”

ဖိုးလယ်သည် အဦးဆုံးလှမ်းမြင်လိုက်သူပီပီ အော်ဟစ်ပြောလိုက်သည်။ ဖိုးလယ် လက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ သူညနှင့် စိန်ခလုတ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မထင်။ ဉာဏ်ပေါ်ဟူ၍ ၎င်းတို့အနေနှင့် မထင်။ တယောပြားလေးတစ်လက်ကို လက်ကဆွဲလျက် စုတ်ပြတ်နံ့ချာလှသော အဝတ်အစားများနှင့် တအိအိ တရွေရွေ လျှောက်လာနေသော သူတို့နှင့်သက်တူရွယ်တူ လူငယ်တစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟာ...ဉာဏ်ပေါ်”

သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာသော အခါ သူည အတော့်ကိုအံ့သြသွားသည်။ ဉာဏ်ပေါ်သည် သူညတို့အပေါင်း

အသင်းတစ်သိုက်အား မျက်ရည် ဝဲလျှံနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။ အားယဲ့စွာ ပြုံးပြနေသော ဉာဏ်ပေါ်၏အပြုံးမှာ ကြည့်ရသူသုံးဦး

သားအဖို့ စိတ်အားငယ်စရာ ဖြစ်စေတော့သည်။

ဉာဏ်ပေါ်၏ အသွင်အပြင်ကို ကြည့်လျက် ဖိုးလယ်၊ သူည၊ စိန်ခလုတ်တို့ သုံးဦးသားမှာ ဘာစကားမှ ဆက်မပြောနိုင်အောင် ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ ဉာဏ်ပေါ်သည် ၎င်းတို့အနီး အုတ်ခုံကလေးတွင် ဖြည်းဆေးစွာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ရောက်နေကြတာ ကြာပြီလားဟင်”

“ကြာပြီ ဉာဏ်ပေါ်။ မင်းမပေါ်လာလို့ စောင့်နေကြတာ”

“မင်းတို့ ငါ့ကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေကြသလားဟင်”

ဉာဏ်ပေါ်၏မေးခွန်းကို နှုတ်သွက် အာသွက် ဖိုးလယ်ပင် မဖြေနိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာသည်။ ဉာဏ်ပေါ်က ပြုံးလိုက်၏။

“အေးကွာ၊ ငါတော့ အတော့်ကို အံ့သြနေတယ်။ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဉာဏ်ပေါ်”

သူညသည် ဉာဏ်ပေါ်၏ အသွင်အပြင်ကိုကြည့်ရင်း ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး မေးလိုက်လေသည်။ ဉာဏ်ပေါ်မှာ သူ၏သူငယ်ချင်းများကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူတယောပြားလေး

ကို တမက်မောမော ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏လွယ်အိတ်ကို ဘေးချထားလိုက်သည်။

“ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အရှည်ကြီးပြောရမှာပဲကွာ”

“ပြောပြစမ်းပါကွာ။ တို့အားလုံး သိချင်နေတယ်။ ပြောကွာ”

စိန်ခလုတ်က လောဆော်လိုက်သည်။

“ပြောပြပါမယ်ကွာ၊ ပြောပြပါမယ်။ မင်းတို့ကို ပြောပြချင်လွန်းလို့လည်း ငါလာခဲ့တာပေါ့။ အစကတော့ ငါ ဒီဘဝကိုရောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ငါကိုယ်တိုင်လည်း မထင်ခဲ့ပါဘူး။ ခုတော့ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ။ သူများအပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့်ပြီး ခိုးဝှက်ယူရတဲ့ တို့အရင်အလုပ်ထက် အခုအလုပ်က ဖြူဖြူစင်စင်ရှိလို့ ငါလည်း ဆက်လုပ်နေတာပါပဲ”

သုည၊ စိန်ခလုတ်၊ ဖိုးလယ်တို့မှာ ဉာဏ်ပေါ်ပြောသမျှကို အသာပင်ငြိမ်သက်လျက် နားထောင်နေကြလေသည်။ ဉာဏ်ပေါ်သည် သူလျှောက်လာခဲ့ရသော ခရီးလမ်းကို ပြန်၍ ငေးမောကြည့်သည်ကဲ့သို့ တစ်နေရာဆီသို့ တွေ့တွေ့ကြီး ငေးကြည့်နေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံမှာလည်း အရောင်များ တလက်လက် တောက်ပနေ၏။

“ငါ တယောကောင်းကောင်းထိုးတတ်တာ မင်းတို့သိတယ်နော်”

“အေးပါကွာ၊ သိတာပေါ့။ ဒါနဲ့မင်း အဲဒီတယော ဘယ်ကရသလဲ”

“ငါဝယ်တာပါကွာ။ ငါဝယ်ပြီး တယောထိုးကြည့်တယ်။ လက်ရာ

လည်း အတော်ကို ပြန်တက်လာခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ပေါ့ကွာ။ အဲဒီတစ်နေ့က ငါ့ဘဝကို အပြောင်းအလဲလုပ်လိုက်တာပဲ”

သစ်ပင်ရိပ်ကောင်းကောင်း တစ်နေရာကိုရွေးပြီး ဉာဏ်ပေါ် ထိုင်နေလိုက်သည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ပါလာသော တယောကို ကြိုးညှိလိုက်သည်။

တယောကြိုး ညှိပြီးသွားသော အခါတွင် သစ်ပင်ကို ကျောခိုပြီး ထိုင်လိုက်လေသည်။

တယောကြိုးကို စမ်းသပ်ပြီး ထိုးကြည့်လိုက်၏။ တယောသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်ဆီသို့ ပျံ့လွင့်ထွက်သွားလေသည်။ သာယာသော၊ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသော တယောသံခွဲခွဲမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူအများကို ဖမ်းစားထားခဲ့လေပြီ။

သို့သော် ဉာဏ်ပေါ် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ သူထိုးလိုသော တယောကိုသာ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်း တသွဲ့သွဲ့နှင့် ချီနားဝင် အေးစေရုံမက ရင်ထဲကပင် လှိုက်၍ လှိုက်၍ တက်လာရလောက်အောင်ပင် လက်စွမ်းက ကောင်းနေသည်။

“စုံတောလေ...မြိုင်ခြေကျွမ်းသူလွမ်းဘွဲ့စေလေး၊ နန်းမြေရွှေဘုံ၊ ရိပ်မြုံကွာလွမ်းဝေ၊ ကျေးနှင့် သာရကာပျော်မြူးလေ ပျော်မြူးကြရာ၊ ကျေးနှင့် သာရကာ၊ ကျေးနှင့် သာရကာ၊ ပျော်မြူးလေ ပျော်မြူးကြရာ၊ ဘာသာလူလို

သံချိုလေလေ၊ စာခွဲကျွေးသံချိုလေလေ၊ သံချိုစာခွဲကျွေး၊ မြိုင်မြစ်အင် သဲတွင် ကြွေလှဆွေး၊ ဝေးတဲ့နန်းမြေ၊ လျှိုရိုးလေ လျှိုရိုးမြောင်မြေ၊ ဝေးတဲ့နန်းမြေ၊ လျှိုရိုးလေ လျှိုရိုးမြောင်မြေ၊ ရေယဉ်ရစ်ခွေ...”

ဉာဏ်ပေါ်သည် တောဘွဲ့ ယိုးဒယားဆန်းသီချင်းကို အေးအေးကလေးဆိုကာ တယောကို တစ်ကြောထိုးလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်၍ တစ်ကြော ဆိုပြန်လေသည်။

ဉာဏ်ပေါ် မျက်စိကိုမှိတ်ထားရာမှ ရုတ်တရက် ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏မျက်စိရှေ့ မြင်ကွင်းတွင် များပြားလှစွာသော လူအုပ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ သူ့အား အကြင်နာတရားမျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ဉာဏ်ပေါ် ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ငေးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“ဆက်ဆိုစမ်းပါဦး ကလေးရယ်”

အသက်အရွယ်ကြီးကြီး ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်က ဉာဏ်ပေါ်ကို တိုက်တွန်းလာပါသည်။ ဉာဏ်ပေါ်သည် ထိုယောက်ျားကြီးကို ငေးပြီးကြည့်နေမိသည်။ သီချင်းလည်း ဆက်မဆိုမိ၊ တယောလည်း ဆက်မထိုးမိချေ။

“ဆိုစမ်းပါကွာ။ ဦးကြီး မင်း သီချင်းသံကို နားထောင်ရတာ ပြန်ပြီး နုပျိုလာသလို ခံစားရလို့ပါ။ ဆိုပါကွဲ့”

ဉာဏ်ပေါ်မှာ ထိုလူကြီးကို ငေးကြည့်နေရာမှ ဘာရယ်မသိ တယောကို ကောက်ကိုင်ကာ တေးသွားချည်း သက်သက် ထိုးလိုက်၏။ ပြီးတော့

သီချင်းကို အစမှပြန်၍ ထိုးလိုက်မိပြန်သည်။

“စုံတောလေ...မြိုင်ခြေ”

ဥာဏ်ပေါ်သည် သီချင်းဆက်ဆိုနေရင်းမှ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူများကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့သီချင်းနှင့် တယောလက်သံကို နားထောင်နေကြသော လူအုပ်ကြီးမှာ မတ်တတ်ရပ်နားထောင်သူများ ထိုင်ပြီးနားထောင်လာ၏။ တချို့က ခပ်ဝေးဝေး ခုံတန်းလျားတွင် ထိုင်နားထောင်နေကြသည်။ ဥာဏ်ပေါ်ကို သီချင်းဆိုခိုင်းသော လူကြီး၏မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာသည်။

ဥာဏ်ပေါ် သီချင်းဆိုပြီးသွားသောအခါ တယောကိုပါ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဥာဏ်ပေါ်ကို သီချင်းဆိုခိုင်းသော လူကြီး၏ မျက်နှာသည် စောစောက ပြုံးနေသည်ထက် ပို၍ရယ်မောပြုံးရွှင်လာပါသည်။

“ကလေးဆိုတဲ့သီချင်းကို ဦးကြီးဟိုတုန်းက သိပ်ကြိုက်ခဲ့တာပေါ့”

လူကြီးက သူ့ကို မည်သူမှ စစ်မမေးရဘဲ ပြောနေပြန်သည်။

လူကြီးကို ဥာဏ်ပေါ် သေသေချာချာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဦးကြီးဟာ ဟိုးခေတ်ဟောင်းတုန်းက သီချင်းကြီးအဆိုတော် ဥဩထွန်းရွှေဆိုတာပဲ ကလေးရဲ့။ ဟိုတုန်းကတော့ နာမည်ကြီး အဆိုတော်ပေါ့ကွာ။ မင်းပွဲစိုးပွဲ၊ ညွှတ်ပွဲတွေမှာ ဦးကြီးပေါ်ရင် မပြီးသလောက်ပါပဲကွယ်။ ခုတော့ ဘယ်သူမှ မသုံးတော့ဘူးပေါ့”

လူကြီးက သူ၏ ဘဝဇာတ်

ကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စကို ပြောပြနေပြန်သည်။

ရပ်၍ကြည့်နေသူများထဲမှ ရုတ်တရက် ငွေစက္ကူများ၊ အကြွေများ ဥာဏ်ပေါ်ရေသို့ ပြန်ကျ၍ ရောက်လာသည်။ ဥာဏ်ပေါ်သည် သူ့အားစိုက်ဆံပေးကြသော လူများကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ သူတောင်းစားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဟူ၍ ပြောလိုက်ချင်သည်။ ထိုအခြေအနေကို လူကြီးသည် သဘောပေါက်ဟန်တူသည်။ နားလည်သွားဟန်တူသည်။

“ယူလိုက် ကလေး၊ ယူလိုက်။ မင်းရဲ့အနုပညာကို မြတ်နိုးလို့ စွန့်ကြတာ၊ ချီးမြှင့်ကြတာ။ မင်းရဲ့ စွမ်းအားနဲ့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ သိပ်ကို အဖိုးတန်ပါတယ်။ ဦးကြီး မင်းလို လမ်းဘေးမှာ သီချင်းမဆိုရဲသေးဘူး၊ မဆိုဝံ့ဘူး။ ဦးကြီးမှာ အရင်တုန်းက အဆိုတော်ကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကိုငဲ့ပြီး မင်းလို မစွန့်စားရဲဘူး။ မင်းကတော့ မင်းအနုပညာနဲ့ လူကြားတိုးဝံ့တဲ့ သတ္တိရှိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းကိုချီးမြှင့်ကြတာပါ။ လောကမှာ သူတစ်ပါးပစ္စည်း ခိုးဝှက်မယူရင် ဘာမှရှက်စရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဦးကြီးသဘောပေါက်ပြီ။ ငါတို့ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ်”

လူကြီးက သူ့ရင်ထဲတွင် အဘယ်မျှ သိမ်းဆည်းသို့လှောင် ပိတ်ထားခဲ့ရသည်မသိသော စကားများကို အားပါးတရ ဖွင့်ဟပြောပြနေတော့သည်။

ဥာဏ်ပေါ်တစ်ယောက်လည်း ယခုမှ အဖြေမှန်ကို စစ်တမ်းထုတ်လိုက်မိတော့သည်။ လူကြီးပြောသွား

သော စကားများအနက် “လောကမှာ သူတစ်ပါးပစ္စည်း ခိုးဝှက်မယူရင် ဘာမှရှက်စရာမဟုတ်ဘူး” ဆိုသော စကားလုံးကလေးများသည် သူ၏ရင်ကို တုန်လှုပ်စေပါသည်။ သူ၏ဘဝကို ပြောင်းလဲပစ်ရန် ဖန်တီးသလို ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဥာဏ်ပေါ် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပါပြီ။ လူဆိုသည်မှာ မိမိတတ်စွမ်းသော၊ မိမိတတ်ကျွမ်းသော ပညာရပ်တစ်ခုခုဖြင့် အသုံးချလုပ်ကိုင်လျှင် တရားတော်အရလည်း မှန်သည်။ လူတွေအနေနှင့်လည်း နှစ်သက်လက်ခံသည်။ နောက်ဆုံး ဤသို့သော အလုပ်မျိုးကို လုပ်ကိုင်နေသဖြင့်လည်း ခိုးဝှက်လုယက် စားသောက်နေသူတို့ထက် နေရာပေးသည်။ ချီးမြှင့်ကြသည်။ ဥာဏ်ပေါ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ၏ ဘဝဆိုးမှ လွတ်မြောက်ရေး ရှေ့ဦးလမ်းစအဖြစ် သီချင်းဆို၊ တယောလက်သံပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် မိမိဘဝကို အပြောင်းအလဲလုပ်ယူကာ လောကသစ်တစ်ခုဆီသို့ ကူးပြောင်းရမည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ရန်ကုန်မြို့၏ လမ်းတံကာ နေရာအနှံ့တွင် ဥာဏ်ပေါ်၏ တယောလက်သံသည် တောတွဲ့ ယိုးဒယားဆန်းသီချင်းကြီး အသံကလေးများသည် ဟိုနေရာ၌လည်းကောင်း၊ သည်နေရာ၌လည်းကောင်း လူတိုင်း၏ အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ပြီ။ ဥာဏ်ပေါ်၏ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးမှာလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာခဲ့လေပြီ။

ရက်အတော်ကြာကြာ ဘဝသစ်တစ်ခုတွင် အနေကြာလာသောအခါ

တွင် ဉာဏ်ပေါ်၏ လက်ထဲတွင် ငွေသုံးရာကျော်ကျော်လောက် စုဆောင်းရရှိခဲ့သည်။ ပြေးရလွှားရ၊ ထိုးကြိတ်ရ၊ ရှောင်ရတိမ်းရ၊ ရဲနှင့်လွတ်အောင်ရှောင်ရသော တထိတ်ထိတ်ဘဝဆိုးမှ ဉာဏ်ပေါ် လွတ်မြောက်ခဲ့ပါပြီ။ မိမိတတ်ကျွမ်းသော အနုပညာသည် သူ့အတွက် ငွေကိုလည်းကောင်း၊ သူ့ဘဝချမ်းမြေ့အေးငြိမ်းမှုကိုလည်းကောင်း ပေးလာသောအခါ ထိုဘဝကို ဉာဏ်ပေါ် ပျော်လာမိပါတော့သည်။

“အဲဒါပါပဲကွာ။ ငါ့ဘဝကို အခုလို ပြောင်းလဲလိုက်တဲ့အတွက် မင်းတို့အနေနဲ့ ငါ့အပေါ်မှာ တစ်မျိုးထင်ချင်ထင်ကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါဘယ်တော့မှ ပါးစပ်က မတောင်းဘူး။ ခွက်နဲ့လည်း မတောင်းဘူး။ ငါ့ရဲလက်သံနဲ့ ငါ့ရဲသီချင်းသံကို နားထောင်တဲ့သူတွေက စေတနာရှိလို့ ပေးကမ်းသွားတဲ့ အဘိုးအခက်ပဲ ငါလက်ခံတယ်”

ဉာဏ်ပေါ် ရှင်းလင်းပြောပြသော ဉာဏ်ပေါ်၏ ဘဝအပြောင်းအလဲကို နားထောင်နေကြသော စိန်ခလုတ်၊ ဖိုးလယ်၊ သုညတို့မှာ ဉာဏ်ပေါ်ကို အားရဝမ်းသာ ပြေးဖက်လိုက်ကြပါသည်။

“တို့ဝမ်းသာတယ်ကွာ သူငယ်ချင်း။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဘဝဟောင်းက လွတ်သွားတာကို တို့ကြားရတော့ တို့အားလုံး ဘဝဆိုးကနေ လွတ်မြောက်ကြပြီပေါ့။ ဘဝသစ်မှာ မန်မန်ကန်ကန် ရပ်တည်သွားနိုင်ဖို့ တို့ဆက်ကြိုးစားရဦးမယ်”

သုညမှာ အတွေ့အကြုံ ရင်ကျက်သူပီပီ ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးကိုပါ ဆက်ပြီးကြိုးစားသွားရန်အတွက် တိုက်တွန်းလိုက်ပါသည်။

“ကဲ...ကဲ၊ ခဏကွာ”

ဉာဏ်ပေါ်မှာ သူ၏သူငယ်ချင်းများကို သူ့အနီးမှ ဖယ်ထုတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ၏တယောကို ကြိုးစမ်းလိုက်သည်။ ဘိုးတံကလေးကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အသံစမ်းလိုက်ပြန်သည်။

တေးသွားချည့်သက်သက် စမ်းသပ်ပြီးသောအခါ -

“စုံတောလေ...မြိုင်ခြေကျွမ်းသူလွမ်းဘွဲ့စေလေ။ နန်းမြေရွှေဘုံ၊ ရိပ်မြုံကွာလှမ်းဝေ၊ ကျေးနှင့် သာရကာပျော်မြူးလေ ပျော်မြူးကြရာ၊ ကျေးနှင့် သာရကာ၊ ကျေးနှင့် သာရကာ၊ ပျော်မြူးလေ ပျော်မြူးကြရာ၊ ဘာသာလူလို သံချိုလေလေ၊ စာခွဲကျွေးသံချိုလေလေ၊ သံချိုစာခွဲကျွေး၊ မြိုင်ဖြစ်အင် သဲတွင်ကြွေလှအွေ့၊ ဝေးတဲ့နန်းမြေ လျှိုရိုးလေ လျှိုရိုးမြောင်ခြေ၊ ဝေးတဲ့နန်းမြေ လျှိုရိုးလေ လျှိုရိုးမြောင်ခြေ၊ ရေယဉ်ရစ်ခွေ...ဆင်းကျစီးထွေထွေ ဆင်းကျလေလေ...စီးထွေထွေ”

ဉာဏ်ပေါ်သည် သူ၏ ကြည်နူးစရာကောင်းလှသော အသံကလေးဖြင့် ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ သီဆိုလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တယောကို ကူကူချွဲချွဲထိုးနေပြန်သည်။ တယောထိုးသည့်အပိုဒ် ဆုံးသောအခါ ထပ်၍ သီချင်းကို တစ်ကြော့ဆိုပြန်သည်။

ဉာဏ်ပေါ်၏ တယောသံနှင့်

သီချင်းသံသည် ပန်းခြံအတွင်းရှိ လူတို့အား အလိုအလျောက် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည့်အလား အနားသို့ တစ်ဦးစ၊ နှစ်ဦးစ ရောက်လာကြသည်။ မကြာခင် လူအုပ်ကြီးမှာ များပြားလှစွာ ရှိနေ၏။

စိန်ခလုတ်၊ ဖိုးလယ်၊ သုညတို့ သုံးဦးမှာလည်း ဉာဏ်ပေါ်၏ ဂီတရေယဉ်ကြောတွင် မျောပါ လိုက်သွားကြတော့သည်။ ဉာဏ်ပေါ်မှာ သီချင်းတစ်ကြော့ သီဆိုပြီးသောအခါ တယောအထိုးကိုပါ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဝိုင်း၍နားထောင်နေသူများထဲမှ ကျပ်တန်များ၊ အကြွေများ ဉာဏ်ပေါ်၏ ရှေ့သို့ ကျရောက်လာသည်။ စိန်ခလုတ်တို့သုံးဦးမှာ သူတို့၏ သူငယ်ချင်း သူတောင်းစားဖြစ်နေပြီလားဟူ၍ ငေးကြည့်နေမိကြပြန်လေသည်။ ပြီးမှ ဉာဏ်ပေါ် စောစောကပြောပြခဲ့သော စကားများကို ပြန်၍သတိရလာသည်။

အားလုံးလူများ သူတို့အနီးမှ ပြန်သွားကြသောအခါ မြေပြင်ပေါ်တွင် ကျဲပြန်ကျနေသော ပိုက်ဆံများကို ဉာဏ်ပေါ် သိမ်းစုပြီး ကောက်ယူလိုက်၏။ ဉာဏ်ပေါ်မှာ သူ၏သူငယ်ချင်းများကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မင်းတို့လည်း ငါ့ဂီတရဲတန်ဖိုးကို အသိအမှတ်ပြုကြမှပေါ့”

ဉာဏ်ပေါ်က ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာပေးနှင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

သုံးယောက်သော သူငယ်ချင်းများမှာ သူတို့၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့၏ ရုပ်အင်္ကျီအိတ်များဆီသို့ လက်များအသီးသီးရောက်သွားကြသည်။ စိန်

ခလုတ်ထံမှ တစ်ဆယ်တန် စက္ကူတစ်ရွက် ထွက်လာသည်။ ဖိုးလယ်ထံမှ ကျပ်တန်နှစ်ရွက်၊ သုညထံမှ နှစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက် ပေါင်း သုံးဆယ်နှစ်ကျပ် စောစောက ပရိသတ် သူ့ကိုပေးသွားသော ငွေစုစုပေါင်းမှာ ရှစ်ကျပ်နဲ့ ပြားလေးဆယ်၊ အားလုံး လေးဆယ်ကျပ်နှင့် ပြားလေးဆယ်။

ဉာဏ်ပေါ်က ထိုငွေများကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို သူ့အင်္ကျီအိတ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်၏။

“ကဲ...မင်းတို့နဲ့ငါ ဆုံကြတုန်း ထမင်းအတူတူစားကြရအောင်”

“ဟာ . . . ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ငါလည်းဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဖိုးလယ်က သွက်လက်စွာ ဝင်ပြောလာပါသည်။ စိန်ခလုတ်နှင့် သုညက ဖိုးလယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဟန်ဆောင်မနေကြနဲ့၊ မင်းတို့အားလုံး ထမင်းစားခဲ့ကြရဦးမှာမူတော့။ ကဲ...လာ၊ သွားကြစို့”

“မင်းခုနကထည့်လိုက်တဲ့ ငွေတစ်ဆယ်က မင်းရဲ့ တစ်နေ့တာဝင်ငွေလား”

“လာပါ။ ထမင်းစားသောက်ပြီးမှ မင်းတို့ ငါ့ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာ သိလိမ့်မယ်”

ဉာဏ်ပေါ်မှာ သူ၏သုဉ်းချင်းများကိုဆွဲခေါ်ကာ အနီးဆုံးသော ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ထမင်းဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်မည်ပြုသောအခါ ဆိုင်ရှိ စားပွဲထိုးကုလား

လေးတစ်ယောက်က ဉာဏ်ပေါ်ကို ဆိုင်ထဲသို့ အဝင်မခံဘဲ ရင်ဘတ်ကို ဆီးပြီးတွန်းထား၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

“သူ့ဆိုင်ထဲမဝင်ရဘူး”

“ဝင်တော့ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“သူက သူတောင်းစားပဲ”

ဆိုင်မှ ကုလားလေးက သုညမေးခွန်းထုတ်သမျှ ပြန်ပြောနေသည်။ စိန်ခလုတ်၊ ဖိုးလယ်တို့က ဉာဏ်ပေါ်ကို စိတ်မကောင်းသည့် မျက်နှာတို့ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သုညကမူ -

“သူတောင်းစားဆိုတာ မင်းဘာကို ပြောတာလဲ”

သုညက ဘုကျကျပြန်မေးလိုက်သောအခါ စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်နေသောကြောင့် ကုလားမှာ မာမာဆတ်ဆတ် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ လေပြေကလေးဖြင့် -

“ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ သူတောင်းစား အဝင်မခံလို့ပါ”

“သူ သူတောင်းစားမှ မှတ်ဘဲ။ ငါ့သုဉ်းချင်းကွ။ ကဲ...မင်း အဝင်ခံမလား၊ မခံဘူးလား၊ ဒါပဲပြော”

ဆိုင်မှ ကုလားလေးမှာ သူ၏စကားကြောင့် သုညကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။ သုညမှတစ်ဆင့် ဉာဏ်ပေါ်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ နောက်မှ ခေါင်းကိုကုတ်ကာ -

“ဆရာသုဉ်းချင်းဆိုရင်တော့ ဝင်ပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ သူတယောထိုးတယ်၊ သီချင်းဆိုတယ်၊ ပိုက်ဆံတောင်းတယ်” ကုလားက ထပ်တွန့်တက်နေပြန်

၏။ သုညမှာ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ဆိုင်အတွင်းသို့ ရှေ့မှ ဦးဆောင်ဝင်လာခဲ့သည်။ ကျောက်စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဟင်းများ၊ ထမင်းများကို မှာကြသည်။ ထိုအချိန်ထိတိုင် အောင် ကုလားမှာ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေသေး၏။

စားသောက်စရာများ ရောက်လာသောအခါ လေးဦးသား တပျော်တပါး စားကြသောက်ကြနှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဟင်းထည့်ပေးသူကပေးကြနှင့် သူတို့၏ဘဝ၌ ဟန်ဆောင်မှုတစ်ခုမျှမရှိဘဲ ယခင်တုန်းက သုဉ်းချင်းများကဲ့သို့ပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိနေကြသည်။

ဉာဏ်ပေါ်၏ စိတ်ထဲတွင်မူ သူ၏ဘဝကို စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းမရှိဘဲ ယခုထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သော ဘဝတစ်ခုသို့ ရောက်အောင်ကြိုးစားမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သလို ပတ်ဝန်းကျင်၏ဇဏ်ကိုလည်း ကြံ့ကြံ့ခံ ဇွဲရှိရှိနှင့် အောင်မြင်အောင်ယူရန် သန္တိဋ္ဌာန်ချလိုက်မိတော့သည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ ဉာဏ်ပေါ်က ထမင်းဖိုးများရှင်းလင်းပေးပြီး ဆိုင်ထဲမှ ဦးစွာထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်တွင်တွေ့သော သုံးဘီးကားတစ်စီးကို လက်တားလိုက်၏။ ပြီးတော့ စိန်ခလုတ်၊ ဖိုးလယ်၊ သုညတို့ကို ကားပေါ်တက်စေ၏။ ကားဆရာကို သူက စောစောစီးစီးကပင် သူ့သွားမည့်နေရာကို ပြောပြပြီးသားပင် ဖြစ်သည်။

ဉာဏ်ပေါ်သည် ကားပေါ်၌ သူ့သွားမည့်နေရာကို စိန်ခလုတ်က မေး

သော်လည်း လုံးဝမပြောဘဲ ရောက်တဲ့ အခါ သိမှာပေါ့ဟု သူလုပ်ချင်နေသော သူ့ဆန္ဒကို မပြောပြဘဲနေလိုက်၏။

ကားမှာ ကမ္ဘာအေးလမ်းမကြီး တစ်နေရာတွင်ထိုးရပ်သွားသည်။ ဉာဏ် ပေါ်က ကားသမားကို ကားခထုတ်ပေး ပြီး ရှေ့မှ လျှောက်လာခဲ့၏။

❖ လူငယ်ဝန်ထမ်းကျောင်း ❖

“ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ ဉာဏ် ပေါ်”

သူညက မေးလာပြန်သည်။

“မင်းတို့ကို ပြောပြဖို့တော့အချိန် ရောက်ပါပြီကွာ။ ငါပြောပြပါမယ်”

သူည၏အမေးကို ဉာဏ်ပေါ်က ပြန်ဖြေရင်း သူ့စကားကို ရှေ့ဆက် သေးဘဲ ရပ်ထားလိုက်သေး၏။ ပြီးမှ ဆက်ပြောတော့သည်။

“ငါ တစ်နှစ်အတွင်း ငွေစုခဲ့တာ ခု ငွေငါးရာကျော်ရခဲ့ပြီ။ အဲဒီငွေတွေ ငါဘာလို့ စုထားတယ်ထင်သလဲ။ မင်း တို့တစ်တွေနဲ့ ငါပြန်ဆုံတဲ့နေ့တိုင်းမှာ ငါ့ရဲဘဲသစ်က ချီးမြှင့်တဲ့ငွေကို ငါတို့ မင်းတို့လို မိဘမဲ့ လူငယ်လေးတွေရှိတဲ့ လူမှုဝန်ထမ်းဌာနတွေမှာ အမြဲသွား လှူဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ လစဉ် လည်း ငါအမြဲ ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ်၊ အလှူခံပုံနဲ့ထဲမှာ သွားထည့်ခဲ့တာချည်း ပဲ။ ဒီနေ့တော့ တို့တစ်တွေအားလုံး ဆုံကြမယ့်နေ့ဆိုတော့ ငါ့စုထားသမျှငွေ တွေကို မင်းတို့နဲ့အတူ ငါသွားလှူချင် လို့ပါ။ ငါတို့လို မိဘမဲ့ကလေးတွေ မပေါ် များပါစေနဲ့၊ ငါတို့လို မိဘတွေစိတ်ဝမ်း ကွဲပြားပြီး လေလွင့်လာတဲ့ လူငယ်လေး

တွေ နောက်ထပ် မပေါ်ပေါက်ပါစေနဲ့။
မိမိသားလူငယ်လေးတွေ သူတို့ဘဝကို သူတို့ ရပ်တည်နိုင်အောင် သူတို့တစ် တွေ့နားက ထွက်ပြောက်ကောင်းစားပါ စေဆိုတဲ့ ဧည့်သည်ချက်နဲ့ သွားလှူမလို့ လာခဲ့တာပဲ သူငယ်ချင်းတို့ရာ။ ကိုင်း မင်းတို့ကော **ငါတို့ပဲ ဆုတောင်းပေးကြ ပါကွာ”**

ဉာဏ်ပေါ်မှာ ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီး ဝင်းတံခါးကို တွန်း ဖွင့်၍ ဝင်သွားသည်။ ကျန်သူငယ်ချင်း သုံးယောက်မှာ ဉာဏ်ပေါ်၏ စိတ်ထား မွန်မြတ်မှုကို ငေးမောကြည့်နေကြရင်း ဉာဏ်ပေါ်၏နောက်မှ သူတို့တစ်တွေပါ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လိုက်ပါခဲ့ကြ လေတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ တောက်ပလှစွာသော သူရိန်နေမင်းသည် ဦးခေါင်းထက်တည့် တည့်၌ သူ၏အစွမ်းအစရှိသမျှ ထွန်း လင်းတောက်ပနေတော့သည်။

သူည၊ ဖိုးလယ်၊ စိန်ခလုတ်တို့ သည်လည်း ဉာဏ်ပေါ်၏ အနီးဉာဏ် တောက်ပမှုကို အတိုင်းအဆမရှိအောင် ပင် အသီးသီး စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးနေမိ ကြတော့သည်။

လူမှုဝန်ထမ်းကျောင်းအတွင်းမှ ကလေးငယ်များ၏ စာအံခံများသည် ပျံ့လွင့်ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူတို့လေးဦးအား ချမ်းမြေ့ကြည် နူးစွာ နှုတ်ဆက်ကြိုဆိုနေကြသည် တကား။

* * *

(ဂ)

ကောင်းမြတ်သည် မျက်စိရှေ့ တွင် ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသော ဥထွေးကို ကြည့်လျက် မယုံကြည်နိုင် လောက်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဥထွေးမှ ဥထွေးအစစ်။ သို့သော် အရင် တုန်းက ဥထွေးနှင့် လုံးဝမတူတော့ သော ဥထွေးဖြစ်နေသည်။ ဥထွေးက ကောင်းမြတ်ကို မမြင်။ မြင်လျှင်လည်း ဥထွေးအနေနှင့် ကောင်းမြတ်ကို မှတ်မိ လိမ့်မည်မဟုတ်။ ကောင်းမြတ်၏အသွင် အပြင်၊ အဝတ်အစားတို့ကလည်း ဥထွေး မြင်ခဲ့၊ သိခဲ့သော ကောင်းမြတ် ကဲ့သို့မဟုတ်တော့၊ ပြောင်းလဲနေပြီ။

ခက်သည်က ဥထွေးနှင့်အတူတွဲ လျက် လမ်းလျှောက်လာသော မိကျေး ခေါ် ကျေးဥကို ကောင်းမြတ် ကောင်း ကောင်းသိနေသည်။ မိကျေးနှင့် ပေါင်း သင်းနေသော ဥထွေးအတွက် ကောင်း မြတ်အဖို့ စိုးရိမ်စိတ်တို့ ဝင်လာမိပြန် သည်။ ဤအတိုင်း လွှတ်ထား၍တော့ မဖြစ်။ ဥထွေးကို မိကျေးတို့အသိုက် အမြဲထဲမှ ဆွဲဖယ်ထုတ်မှ ဖြစ်တော့ မည်။ သို့အတွက် ကောင်းမြတ် တစ်ခု ခုတော့ စီစဉ်ရလိမ့်မည်။

မိကျေးတို့ ကျက်စားရာ၊ သွားလာ တတ်ရာတို့ကို ကောင်းမြတ် ကောင်း ကောင်းသိသည်။ ယခုဆိုလျှင် မိကျေး တို့အား ကောင်းမြတ် အပြတ်ရှင်းမှ ဖြစ်တော့မည်။ မိကျေးနေထိုင်ရာကို ကောင်းမြတ် ကောင်းကောင်းသိနေ၏။ ပြီးတော့ မိကျေးကို မကြာခဏ ကောင်း မြတ် တွေ့ဖူး ကြုံဖူးသည်။

ဒါပေမဲ့ မိကျေးသည် ခဏမျှသာ ဖြစ်သည်။ “သူ၏ လုပ်မြဲတိုင်းအလုပ် ကိုသာ ဆက်လုပ်နေခြင်းကြောင့် ကြာ လျှင် မသိနားမလည်သော ဥထွေးပါ ပျက်စီးသွားနိုင်ပေသည်။

ကောင်းမြတ် ကားကို ခပ်သုတ် သုတ်မောင်းခဲ့သည်။

သူ၏အလုပ်ဌာနသို့ ရောက်သော အခါ အထက်သို့ အစီရင်ခံစာတစ် စောင် ရေးသားပြီး တင်ပြရန် စီစဉ်လေ သည်။ ပြီးလျှင် သူ၏ လက်အောက် တပည့်တစ်ဦးကို ခေါ်လျက် စာကို သက်ဆိုင်ရာသို့ သွားရောက်၍ အမြန် ဆုံးပို့ပေးရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။

ကောင်းမြတ် စီးကရက်တစ်လိပ် ကို ကုန်အောင်ထိုင်သောက်ရင်း အစီ အစဉ်ကို ကျကျနန စဉ်းစားနေမိသည်။ နက်ဖြန်မှစ၍ ဥထွေး၏ အခြေအနေကို သူလေ့လာမည်။ မိကျေးတို့လုပ်ငန်းထဲ တွင် ဥထွေး ပါမပါကို အတွင်းကျကျ ရှေ့လာရမည်။ ထိုအခါတွင် ငတီစော လွင်ကို သူစည်းရုံးရန် လိုလာပြီ။

ငတီစောလွင်မှာ လက်တစ်ဖက် တိုနေသောကြောင့် ငတီဟု ဝိသေသ ပြခံရုံမက လိုချည်၊ အင်္ကျီ၊ ထဘီမှ အစ လစ်ရင်လစ်သလို အလစ်သုတ် တတ်သော အလစ်သမားဖြစ်ပေသည်။ မိကျေးတို့ဝန်းကျင်တွင် မိမိကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်ခြင်းထက် မိကျေးတို့၏အခြေ အနေကို အတွင်းကျကျ လေ့လာနိုင် သော ငတီစောလွင်ကို စည်းရုံးခြင်း ဖြစ်၏။

ကားကို မောင်းနှင်ထွက်လာခဲ့ သည်။ ငတီစောလွင်တို့ “အထာ”ဖြစ်

သော သုံးဆယ်ရှစ်လမ်းဈေး အထည် ဟောင်းဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်နေရာတွင် သူ့အပေါင်းအသင်းများ နှင့် စကားပြောနေသော ငတီစောလွင် ကို တွေ့ရသည်။

မျောက်မျက်နှာနှင့် တူလှသော ငတီစောလွင်မှာ ရုတ်တရက် ကောင်း မြတ်ကိုမြင်သောအခါ ပျာပျာသလဲ အပြေးကလေး လာရောက်နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

“ဟာ...ဆရာပါလား။ ဘယ်က လှည့်လာသလဲ”

“မင်းဆီ တမင်လာခဲ့တာပဲ။ မင်း ငါနဲ့ တစ်နေရာကို ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

ကောင်းမြတ်စကားကို ကြားရ သောအခါ ငတီစောလွင် မျက်လုံးမျက် ဆန် ပြူးသွားသည်။ မကောင်းသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအမှုကို ပြုနေ သောသူပီပီ ကောင်းမြတ်စကားကြောင့် လည်း လန့်ဖျပ်သွားဟန်တူသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဆရာ။ ကျွန် တော်နဲ့ ပတ်သက်တာရှိနေလားဟင် ဆရာ”

“မင်း စာယ်စကားရှည်တဲ့ကောင် ပဲ။ တက်ဆိုရင်တက်ကွာ။ မင်းကို ပြော စရာရှိလို့ ခေါ်တာပေါ့ကွ”

ကောင်းမြတ်က ခပ်မာမာ ငေါက် လိုက်သောအခါ ကော်ကလေးပုပြီး ငတီ စောလွင် ကောင်းမြတ်ကားပေါ်ကို တက်ထိုင်လာသည်။ ကားပေါ်သို့ ငတီ စောလွင် ရောက်သောအခါတွင် ကောင်းမြတ် ကားကို မောင်းထွက်လာ ခဲ့၏။ မိကျေးတို့ကျက်စားတတ်သော နေရာဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ တစ်လမ်းလုံး

ကောင်းမြတ် ဘာစကားမှမပြော။ ငတီ စောလွင်ကလည်း “မိမေးရဲ့။

“ကဲ...ဟေ့၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထဲ ခဏသွားကြရအောင်”

ကောင်းမြတ်မှာ ကားကို စက် သတ်လျက် ကားသော့ကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ရှေ့ဝင်သွား၏။ ငတီစောလွင်မှာ ဘာ မှမငြင်းဆန်ဝံ့ဘဲ ကောင်းမြတ်နောက်မှ ကုပ်ကုပ်ကလေး လိုက်လာခဲ့လေတော့ သည်။

“မင်း ဘာသောက်မလဲ၊ ကော်ဖီ လား၊ လက်ဖက်ရည်လား”

“နေပါစေ ဆရာ၊ ကျွန်တော် သောက်ပြီးပါပြီ”

“တစ်ခုခုသောက်ပါကွ။ မင်းဆီ က ငါအကူအညီတစ်ခု လိုချင်လို့ပါ။ ဘာလဲ...မင်းတစ်ခုခုကျူးလွန်ထား ပြန်ပြီထင်တယ်”

“ဟာ...မ...မဟုတ်ပါဘူးဆရာ ရယ်။ ကျွန်တော် သောက်ပြီးခဲ့လို့ပါ။ ဆရာလိုချင်တဲ့ အကူအညီပြောပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

ငတီစောလွင်မှာ အစွယ်ကျိုးမြွေ တစ်ကောင်နယ် ရှိရှိကျိုးကျိုးရှိနေသည်။

“မင်း မိကျေးကို သိသလား”

“ဟာ...သိပြီလားဆရာရယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သူနေတဲ့အိမ်ကိုလည်း သိတယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ့ဆီကိုရောက်နေတဲ့ ကောင် မလေးတစ်ယောက်ကို မင်းတွေ့ဖူး သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ တစ်နေ့က သူတို့ ခြံး လုံးခပ်လာပြီး ရှောလိုက်တာ ဝက် ကြည်လို့ ကျွန်တော့်တောင် လက်ဖက် ရည်ဖိုး ပေးသွားပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက တွေ့လိုက်ပါတယ်ဆရာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“ဒီကောင်မလေးဟာ မိကောင်း ဖခင် သားသမီးတစ်ယောက်ပဲကွ။ ဘယ်နှယ်လုပ် မိကျေးနဲ့ ပေါင်းမိသွား တယ်ဆိုတာ ငါသိချင်တယ်”

“မိကျေးက စည်းရုံးထားတာဖြစ် ဟုပေါ့”

“အေး...အဲဒါပဲ သိချင်တယ်။ မင်း မိကျေးနဲ့တွေ့ပြီး အတွင်းက ကပ် ပေါင်းပြီးတော့ အဲဒီကောင်မလေးကို မိကျေးက သူလုပ်ငန်းထဲမှာ ဘယ်လို အသုံးချနေသလဲ၊ အဲဒီကောင်မလေး ကိုယ်တိုင် အလုပ်လုပ်တယ်၊ မလုပ်ဘူး ဆိုတာ ငါသိချင်တယ်။ ဒီနေ့ညဘက် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပါ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဟုတ် ကဲ့။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဆရာကျေးဇူး တွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ကူညီပါ မယ်ဆရာ။ စိတ်ချပါ။ ဒါနဲ့ ဆရာဖုန်း နံပါတ် ကျွန်တော့်ကို ပေးခဲ့ပါဦး”

“ငါး သုည ခွန် ရှစ် ခြောက် ကွာ”

“အဲ...အဲ...ငါး သုည ဆိုတာ က.ငါးဆယ်၊ ရွှေရတုသဘင်ပေါ့ဆရာ။ ခွန်ရှစ်ခြောက်ဆိုတာက မူဆလင်တွေ ရဲ့ အထိမ်းအမှတ် ‘ရွှေရတုသဘင် မူဆလင်’ပေါ့ ဟုတ်လားဆရာ”

ယခုမှ ငတိုစောလွင် ရွှင်ရွှင်ပျပျ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ဖြစ်လာသည်။

ကောင်းမြတ်မှာ ငတိုစောလွင်၏ အကျီအိတ်ထဲသို့ တစ်ဆယ်တန်တစ် ရွက် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ငတိုစော လွင်က ငြင်းနေသေး၏။ ကောင်းမြတ် က ဇွတ်ထည့်ပေးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ၏အလုပ်ဌာနသို့ ရောက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရင်း စဉ်းစား နေစဉ် သူ့ရှေ့မှ တယ်လီဖုန်းခေါင်း လောင်းသံသည် မြည်လာ၏။ ဤမျှ မြန်ဆန်စွာ ငတိုစောလွင် စွမ်းဆောင် လာသည့်အတွက် ကောင်းမြတ် အံ့ဩ သွားမိသည်။ သို့သော်...

“ဘယ်သူလဲဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒုလုံမှူး ကောင်းမြတ် ပါ”

“ဪ...မင်း အစီရင်ခံတဲ့စာ ခုပဲရတယ်။ ရာဇဝတ်မှုပပျောက်အောင်၊ မိကောင်းဖခင် လူငယ်လူရွယ်လေးတွေ မပျက်စီးသင့်ဘဲ မပျက်စီးရအောင် မောင်ကောင်းမြတ် စီစဉ်တာပဲ။ ခုလို တင်ပြထားတာကိုလည်း အန်ကယ် သဘောကျပါတယ်။ ပြီးတော့ မောင် ကောင်းမြတ် အစီရင်ခံထားချက်ကို လည်း လက်ခံပြီး ဖိုင်ဖွင့်ထားပြီးပါပြီ။ စိတ်ချလက်ချ လုပ်ပေတော့။ အမြစ်က ပြတ်အောင်လုပ်နိုင်ရင်တော့ အကောင်း ဆုံးပေါ့ မောင်ကောင်းမြတ်ရယ်။ ကဲ ကဲ...ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

ကောင်းမြတ် အတော့်ကို ဝမ်း သာသွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဥထွေး၏ ဘဝမှာ သနားစရာကောင်းလှပေသည်။

ယခုဆိုလျှင် ဒေါ်လေးညွန့်ကိုယ် တိုင်ကလည်း တွေ့ချင်နေရောမည်။

ဒေါ်လေးညွန့်ကို ပြောပြသင့် မသင့်ဟု လည်း တွေးရပြန်သည်။ မပြောသေး။ ဥထွေးကို ကယ်တင်ပြီးမှသာ ဒေါ်လေး ညွန့်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ တော့မည်။

ကောင်းမြတ် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ သည်။ အိမ်သို့ရောက်ပြီး ဥထွေးဘဝကို စဉ်းစားနေမိပြန်၏။ ဥထွေး၏ဘဝမှာ တကယ်ဆိုတော့ ဂေါ်လီလေးလို လိမ့် နေရရှာသည်။

မိမိဘာသာ အရှိန်ကောင်း၍ လိမ့် ချင်တိုင်း လိမ့်နေခြင်းမျိုးရယ်တော့ မဟုတ်။ ကြီးမားသော ထိုးနက်ရိုက် ပုတ်ချက်များကြောင့် လွင့်စဉ်သွားရ လောက်အောင် ဘဝပျက်မတတ် လိမ့် နေရသော ဂေါ်လီကလေးပင်။

ထုဂိုက်သူမရှိလျှင် ဂေါ်လီကလေး သည် တစ်နေရာရာ၌ လုံးဝငြိမ်သက် အနားရသွားနိုင်သည်။ သို့မဟုတ်ဘဲ ယခု ဥထွေးရောက်နေသော မိန်းမ ခါးပိုက်နှိုက်ဂိုဏ်းထဲမှ ထပ်မံ၍ ကစဉ့် ကလျားလိမ့်ပြီး ရွှေလျားသွားရလျှင်မူ ကား ဥထွေး၏ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်စီး ဆုံးရှုံးသွားစရာသာ ရှိတော့သည်။

အမည်းစက်မရှိသော ဘဝနန အဖြူထည်မလေး ဥထွေးသည် ပတ် ဝန်းကျင်နှင့် ဘဝဆိုးတို့၏ အစွန်း အထင်းခံရပြီး လုံးဝ ရေတ်မိနစ်သွား ရှာရောမည်။

(ဆတ်လက်ဖော်ပြပါမည်)

မောင်ရွှေစွန်

အသံဖိုင်နှင့် သက်သေခံဥပဒေ

■ ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

“သက်သေခံဥပဒေကို ပြင်ဆင်သည့်ဥပဒေ” ။ ၂၄-၁၂-၂၀၁၅ ရက်နေ့တွင် နိုင်ငံတော်သမ္မတလက်မှတ်ရေးထိုး ထုတ်ပြန်သည်။ ထိုပြင်ဆင်သည့်ဥပဒေတွင် တိုးခြင်း၊ ဖြည့်ခြင်း၊ ပုဒ်မပါင်း ခုနစ်ခုကို ပြုလုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုပုဒ်မများအားလုံးကို ဤစာစုတွင် ကျွန်တော် တင်ပြနိုင်အားမရှိ။ ပုဒ်မ-၃ တစ်ခုကိုသာ တင်ပြနိုင်ပေမည်။

ပြင်ဆင်သည့်ပုဒ်မနှင့် ပတ်သက်၍ မူလပြဋ္ဌာန်းချက်ကိုလည်း သိရှိထားလျှင် ပိုကောင်းပေမည်။ ပုဒ်မ-၃ နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြည့်စွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နေ့စဉ် တရားခွင့်၌ “အထောက်အထား” “စာတမ်းအမှတ်အသား”ဆိုသော စကားရပ်များနှင့် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နေရှေ့ရပ်၊ တရားသူကြီး၊ ဥပဒေအရာရှိတို့ နပန်းလုံးနေကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မသိ၍မဖြစ်။

သိပ္ပံနည်းပညာများ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည်။ အထူးသဖြင့် အီလက်ထရောနစ်။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင် ကျင့်သုံးလျက်ရှိသော သက်သေခံဥပဒေကို ၁၈၇၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့မှ စတင်ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။ ထိုဥပဒေပြဋ္ဌာန်းခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်များတွင် သက်သေခံချက်များ ရယူရာ၌ မလိုအားအပ်သည်များကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ လက်ခံခြင်းမှ တားမြစ်၍ စင်ဆိုင်သော သက်သေခံချက်များရယူရန်လည်းဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုသော် အကောင်းဆုံးသော သက်သေခံချက်များကို ရယူနိုင်ရန် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုဥပဒေ၏ ပုဒ်မ-၃ တွင် “စာတမ်းအမှတ်အသား”နှင့် ပတ်သက်၍ ဤသို့ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

“စာတမ်းအမှတ်အသားဆိုသည်မှာ အကြောင်းအရာတစ်ခုခု မှတ်သားထားရန်အတွက် သုံးစွဲရန်ကြံရွယ်သော၊ သို့မဟုတ် သုံးစွဲနိုင်သော အက္ခရာဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ဂဏန်းဖြင့်

ဖြစ်စေ၊ အမှတ်အသားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ထိုနည်းများအနက် တစ်နည်းထက်ပိုသော နည်းများဖြင့်ဖြစ်စေ မည်သည့်အရာ ဝတ္ထုပေါ်တွင်မဆို ရေးသားထားသော၊ သို့မဟုတ် ဖော်ပြထားသော အကြောင်းအရာကို ဆိုလိုသည်။”

ထိုပြဋ္ဌာန်းချက်အား ပြင်ဆင်သည့်ဥပဒေတွင် ဖြည့်စွက်မှု တိုးလာခြင်းဖြစ်သည်။

“စာတမ်းအမှတ်အသားဆိုသည်စကားရပ် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်၏ နောက်တွင် ‘ဤအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်တွင် အီလက်ထရောနစ်မှတ်တမ်းနှင့် သတင်းအချက်အလက်များ အကျုံးဝင်စေရမည်’ဆိုသည့် စကားရပ်ကို ဖြည့်စွက်ရမည်။”

မူလဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်တွင်လည်း ဥပမာများ ပြဆိုပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။ ယခု ပြင်ဆင်သည့် ဥပဒေတွင် ဥပမာများကို ပြဋ္ဌာန်းပေးသည်။ ထိုဥပမာများထဲတွင် မျက်လုံးနှင့်မြင်တွေ့နိုင်ခြင်းမရှိသည့် “အသံ”လည်းပါရှိသည်။ ဤစာစုတွင် ကျွန်တော်အဓိကထား တင်ပြလိုခြင်းသည် “အသံ”ကိစ္စဖြစ်ပေသည်။

အသံဖမ်းထားခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ယခင်က ကျွန်တော်အမူသည်များက ၎င်းတို့အချင်းချင်းပြောဆိုခဲ့ကြသည်များကို အသံဖမ်းထားကြောင်းဖြင့် ဆွေးနွေးဖူးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အသံသည် သက်သေခံဥပဒေအရ သက်သေခံမဝင်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့သည်။ သက်သေခံဥပဒေ ပုဒ်မ-၃ ပြင်ဆင်ပြီးနောက်တွင်ကား အသံသည် သက်သေခံဝင်ကြောင်း ပြောရချေပြီ။ ပြောကြဆိုကြ အသံဖိုင်နှင့် ဖမ်းကြပေရော။ လူတိုင်းကိုယ်စီဖုန်းရှိပြီမို့ အသံဖိုင်ကို အသုံးပြုပေရော။ ထိုအသံဖိုင်တို့သည် တရားရုံးအသီးသီးသို့ ရောက်လာကြပေဦးမည်။

၂၉-၄-၂၀၀၇ ရက်နေ့ထုတ် Crime ဂျာနယ်တွင် “အမှောင်ထဲကအသံ”ခေါင်းစီးဖြင့် ကျွန်တော် ဆောင်းပါး

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ကက်ဆက် တောင်ပေါ်ခိုသည်။ ဓာတ်

လမ်း၊ တောင်သီချင်း၊ နားသောတဆင်နိုင်သလို အသံပစ်ရုံလည်း ရသည်။ တိမ်တွေထဲ ဖိစိအသံကို သွင်း၍ ပြန်လည်မှားဆင်နိုင်သည်။ ထိုအချိန်က ထူးခြားကောင်းမွန်သည့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းပင်။ ယနေ့ကား သိပ္ပံနည်းပညာများ တိုးတက်ထွန်းကားလာသည့် အလျောက် လက်ကိုင်တယ်လီဖုန်းမှပင် တစ်ဖက်ကပြောဆိုသည့်စကားများကို မစ်ယူသိမ်းဆည်းထားနိုင်သည့် အခြေအနေရောက်ရှိလာသည်။ ကောင်းလေစွာ။

"သူနဲ့ကျွန်တော် ပြောတဲ့စကားတွေကို အသံပစ်ထားတယ်။ သူတယ်လီဖုန်း ခြင်းမရနိုင်တော့။" ကျွန်တော့်သံသီ ရောက်ရှိလာကြသောအခါအထိအချိန်ပြောသမျှဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ရှင်းပြခဲ့သည့်အကြိမ်ပေါင်းမရသေးတော့။ တစ်ဖက်က လူ၏ ပြောဆိုသည့်စကားသံသည်သက်သေခံဝင်ပင်။

'အသံ'နှင့်ပတ်သက်၍ စာရှာသူတို့ 'အသံ'တု ခံမြင်လေး'ကို မှတ်မိကြဦးမည်ဟု ယူဆပါသည်။ လူ့ရုပ်ကို ခံမြင်ရပါက နိုင်ငံတော်အနုပညာရှင်ကြီးများ၏အသံများကို ချိန်လှုပ်နိုင်သဖြင့်ဖြစ်သည်။ ခိုးမိကြီး၊ ဝင်းဦး၊ ခေါ်မြလေး စသည့် သူတို့၏အသံကိုကြားလိုလျှင် ခံမြင်ခေါ်မှ မကားကမ်းလှုပ်ပြနိုင်သဖြင့်ဖြစ်သည်။ အသံတု ခံမြင်လေးကား နိုင်ငံကျော် အသံတုပညာရှင်ရှိ သိသူများပေသည်။ နိုင်ငံမကျော်၊ မထင်ပေါ်သော်လည်း ရုပ်ထဲကွာထဲတွင်အသံတုပညာရှင်ပေါင်း မည်မျှရှိနေသည်

အမှောင်ထဲက အသံ

ဦးဝင်းလှိုင် (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ကို မည်သူ့မျှမသိနိုင်ပေ။ ခေတ်စီအသံပစ်စက်ဖြင့် ပမ်းယူထားသော အသံကြားရုံမျှဖြင့် မည်သူမည်ဝါ၏အသံဖြစ်ကြောင်း တစ်ထစ်မျှမပြောနိုင်သည့်မှာသေချာလှသည်။ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမကြီးကလည်း ဆယ်ကျော်သက် အမျိုးမျိုး ဖလားအသံပစ်ဆင်းခိုက်သည်။ လူပုဂ္ဂိုလ်ပေါက်ကလည်း အသံကြီးကြီးဆိုအသံပြုနိုင်သည်။ မည်သို့ယုံကြည်ရမည်နည်း။

ကျွန်တော်တို့ တရားရုံးသုံးစီရင်ထိုးတစ်ခုဖြင့် တင်ပြလိုပေသည်။ အစွဲမဲ့ကြည်စွာဖြစ်သည်။ ကျေးဇူး

မှာ ပေါ်ပေါက်သောအဖြစ်စစ်၊ အချိန်ကား မှောင်မိုက်သည်ည၊ ၁၃၃၄ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၁၄ ရက်။ မဇ္ဈိမဌေးသည်အကြွေရောင်းသွပြန်သည်။ မောမောနှင့် အိပ်စက်နေချိန်၊ ညသန်းခေါင်၌ မဇ္ဈိမဌေးအိပ်တွင်းသို့ မောင်မိနီပုန်းလွှဲဝင်ရောက်ခဲ့သဖြင့်ဖြစ်ကြောင်း၊ မဇ္ဈိမဌေးက တရားရုံးသို့ သတိပေးသည်။

ဗြိတိသျှတရားရုံးက ကြားနာစစ်ဆေးပြီးနောက် မောင်မိနီကိုအပြီးအပြတ်လွှတ်သည်။ ဗြိတိသျှတရားရုံးကမဇ္ဈိမဌေးတစ်ဦးတည်း၏ထွက်

ဆိုချက်တွင် အချင်းဖြစ်ပွားချိန်က အိပ်အတွင်း၌ မှောင်မိုက်နေသဖြင့် မောင်မိနီကို မမြင်ရဘဲ အသံကိုသာမှတ်မိလိုက်ကြောင်း ထွက်ချက်ရှိသည်။ ထောက်ခံသည့် အခြားသက်သေခံချက်မရှိပေ။

ဗြိတိသျှတရားရုံး၏အမိန့်ကိုရှေ့နေချုပ်ရုံး(ဦးအချိန်က ဗဟိုဥပဒေရုံး)က ဗဟိုတရားရုံး (ယနေ့တရားရုံးချုပ်)သို့အယူခံဝင်သည်။ ဗဟိုတရားရုံးမှ ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ မေမော်ဝါရီလ ၆ ရက်နေ့တွင် အမိန့်ချသည်။ မောင်မိနီအပေါ်သက်သေခံအထောက်အထား မရှိ

လှသဖြင့် ဗြိတိသျှတရားရုံးကအပြီးအပြတ် လွှတ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာတရားဥပဒေအရမှန်ကန်သဖြင့် ဖယ်ဖျက်ရန် အကြောင်းမရှိဟု ယူဆကာ အယူခံမှုကို မလုပ်လိုက်သည်။

ဆိုသို့ ဗဟိုတရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော မဇ္ဈိမဌေးနှင့် မောင်မိနီအမှုသည် 'စီရင်ထိုးဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် တင်ပြလိုရင်းမှာ စီရင်ထိုး ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်သည်။

"တရားရုံးကိုမမြင်ရဘဲအသံကိုသာ မှတ်မိသည့်ဆိုခြင်းမှာနိုင်လှသည့်အထောက်အထားမဟုတ်။"

တရားစီရင်ရေးရာသည် ပြဋ္ဌာန်းဥပဒေနှင့် ဥပဒေတူသို့ လိုက်နာရသောစီရင်ထိုးတို့၏လမ်းညွှန်ချက်ကိုဖြင့် စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အထက်တွင် ကျွန်တော် တင်ပြခဲ့သောဓာတ်လမ်းသည် ၁၉၇၇ ခုနှစ် ဖြင့်မောင်မိနီစီရင်ထိုးမှ ထောက်ခံချက်တင်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်ကလည်း နိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးချစ်နှင့် တရားသူကြီးဦးသက်ဖေတို့ ကြားနာဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် စီရင်ထိုး တစ်ရပ်လည်းရှိပေသေးသည်။ ထိုစီရင်ထိုးတွင်လည်း "အသံကိုသာကြား၍ ထိုအသံမှာ အယူခံတရားလို၏အသံဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောဆို၏။ အသံကိုမှတ်မိရုံဖြင့် အပြစ်မပေးနိုင်။"ဟု ထုံးစံ ပြဆိုထားသည်။

၁၉၇၇ ခုနှစ် စီရင်ထိုးသည် ၁၉၆၆ ခုနှစ် စီရင်ထိုးကိုလိုက်နာခဲ့ကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။

သို့ဆိုလျှင် ယနေ့ကလေး အသံပစ်စက်မျိုးပုံ ပေါ်ပေါက်လာသည်ဖြစ်သော်လည်း တရားဥပဒေအမြင်တွင်အသံတုပညာရှိ မရှိစာရှာသူတို့ဗားချင်ချိန် နိုင်မည်ဟုယူဆမိပါသတည်း။

တစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုဆောင်းပါးမှရင်းအတိုင်း ဖတ်ရှုနိုင်ရန် ပူးတွဲပေးလိုက်ပါသည်။ စာရှာသူများအနေဖြင့် ပြင်ဆင်ပြဋ္ဌာန်းသော သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ-၂(ခ) ဥပမာများ (၄)တွင်ပါရှိသည့် "အသံ"ဥပဒေ သုတအလိုရာ ဝေဖန်သိမြင်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ကိုးကား

- သက်သေခံဥပဒေကိုပြင်ဆင်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ-၂
- ၂၉-၄-၂၀၀၇ နေ့ထုတ် Crime ဂျာနယ်၏ "အမှောင်ထဲကအသံ"
- ၁၉၆၆ ပြန်ဟန့်နိုင်ငံစီရင်ထိုး
- ၁၉၇၇ ပြန်ဟန့်နိုင်ငံစီရင်ထိုး

အမေရိကန်နိုင်ငံထဲသို့ ခိုးဝင်ကြသော မက္ကဆီကိုနိုင်ငံသားများ၏အန္တရာယ်

◆ ဖြည့်နိုး

မက္ကဆီကိုနိုင်ငံသားအချို့သည် ကုန်းလမ်းခရီး နယ်ခြားဒေသ တောများ မှတစ်ဆင့် အမေရိကန်နိုင်ငံထဲသို့ ခိုးဝင်မှု အလွန်များလျက်ရှိရာ ယခုအခါ မက္ကဆီကိုနယ်ခြားစောင့်တပ်များက ထိုသို့ ခိုးဝင်သူများကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တားဆီးမှုပြုလုပ်လျက်ရှိသောကြောင့် နိုင်ငံနေသူများအတွက် ဘေးအန္တရာယ် အလွန်ထူပြောသည်ဟု သိရ၏။

ဤသို့ ခိုးဝင်ရာ၌လည်း နယ်ခြားဒေသတွင်သွားလာရာ၌ ကျွမ်းကျင်သော လူမှောင်ခိုပွဲစားများ အကူအညီကို ရယူကြရ၏။

အမေရိကန်နိုင်ငံထဲသို့ မက္ကဆီကိုနယ်စပ်မှတစ်ဆင့် ခိုးဝင်သူများထဲတွင် မက္ကဆီကိုနိုင်ငံသားများသာမက အမေရိကတိုက်အလယ်ပိုင်း နိုင်ငံအချို့ဖြစ်သော ဟွန်ဒူးရပ်စ်နှင့် ဂွာတီမာလာ

နိုင်ငံသားအချို့လည်း ပါဝင်၏။

၂၀၁၃ တွင် မက္ကဆီကိုနိုင်ငံ နယ်ခြားဒေသမှတစ်ဆင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုထဲသို့ ခိုးဝင်လာသူများ အရေအတွက်မှာ ၇၈,၀၀၀ ခန့်ရှိပြီး ၂၀၁၅ တွင် ခိုးဝင်လာသူဦးရေမှာ ၁၇၀,၀၀၀ အထိ တိုးလာ၏။

ခိုးဝင်ရန် ကြိုးစားကြသူများသည် လမ်းပြအကူအညီဖြင့် (လမ်းပြတောင်း

သလောက် ငွေများပေးရ၏။) လူသူများ ရှင်းရာ တောလမ်းခရီးများကို သုံး၍ ခြေလျင်ခရီးသွားကြရ၏။ ဤသို့သွားရင်း လူဆိုးဝားပြအချို့နှင့်တွေ့လျှင်လည်း သူတို့၏ ရှိစုမဲ့စုငွေများ အဝတ်များ ပါသွားသေး၏။

နေ့တွင် ပုန်းအောင်းနေကြရပြီး ညရောက်မှ ခရီးသွားကြရသည်က များ၏။ ဤသို့ ခရီးသွားရင်း နာမကျန်းဖြစ်၍ ဆက်မသွားနိုင်လျှင် ထိုသူသည် စွန့်ပစ်ထားခြင်းကို ခံရ၏။

မက္ကဆီကိုမှ လူမှောင်ခိုလမ်းပြများသည် အမေရိကန်နယ်စပ်သို့ အရောက်ပို့ပေးခံအဖြစ် လူတစ်ယောက်လျှင် အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၅ ဒေါ်လာသာ ယူ၏။ (လူ ၁၀ ယောက်ကို ပို့ပေးနိုင်လျှင် သူသည် ဒေါ်လာ ၁၅၀ ရမည်ဖြစ်၏။)

နယ်စပ်သို့ သွားရာ၌ တစ်ခါ

တလေတွင် သူတို့သည် ရွာငယ်အချို့ကို ဖြတ်သန်းသွားကြရာ ရွာသားများသည် သူတို့ကို သနားကြပြီး ရေများတိုက်ခြင်း ဆေးဝါးများပေးခြင်းနှင့် အစားအစာကျွေးခြင်းတို့ဖြင့် ကူညီကြ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ညဘက်သွားကြစဉ် တံငယ်တစ်ခုသို့ ရောက်သွား၍ ခေတ္တနားနေကြစဉ် တံပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက ရှေ့ကို ဒီလမ်းအတိုင်း ဆက်သွားရင် လူဆိုးတွေနဲ့ တွေ့နိုင်တယ်ဟု သတိပေးတယ်။ ထိုအခါ သူတို့သည်လမ်းကြောင်းပြောင်း၍ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားကြရပြန်၏။

မက္ကဆီကိုနယ်ခြားစောင့်တပ်များသည် ခက်ခက်ခဲခဲသွားရသော တောလမ်းခရီးများထဲသို့ဝင်၍ နယ်ခြားဖြတ်ကျော်မည့်သူများကို လိုက်ရှာလေ့မရှိဟု သိရ၏။

“အလွန်ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် အပင်

ပန်းခဲပြီး နယ်စပ်ကိုဖြတ်သွားနိုင်သည့်တိုင်အောင် တစ်ဖက်ခြမ်းမှ အမေရိကန်နယ်ခြားစောင့်တပ်များ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကိုလည်း ခံရတတ်သည်ကို သူတို့သိ၏။

အမေရိကန်နိုင်ငံထဲသို့ ခိုးဝင်သူများတွင် ကံကောင်းမထောက်မပါမှ အဖမ်းမခံရဘဲ အမေရိကန်နိုင်ငံထဲရောက်သွားသူဦးရေမှာ ၁၀ ယောက်လျှင် နှစ်ယောက်နှုန်းသာရှိသည်ဟု သိရ၏။

သို့သော်လည်း အမေရိကန်ရောက်လျှင် ဘာမှ ပူစရာမလိုတော့ဟူသောအတွေးဖြင့် နယ်စပ်ကိုဖြတ်၍ တရားမဝင် ခိုးဝင်နေသူဦးရေမှာမူ များပြီးရင်း များနေရင်း...

မြသိန်း

(ဘန်ကောက်ပို့စံ၊ ၁၂.၂.၂၀၁၆)

ရှားပါးသော ကမ္ဘာလိပ်မကြီး သေ၍ ပူဆွေးဝမ်းနည်းကြ

■ ဦးဦးသိန်း

ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ ရေကန်ကြီးတစ်ခုထဲ၌နေသော ရှားပါးသည့် ကမ္ဘာလိပ်ကြီးတစ်ကောင်သည် ၂၀၁၆၊ ဇန်နဝါရီလထဲ၌ သေဆုံးသွားရာ ၎င်းသတင်းကို ကြားရသော ဗီယက်နမ်ပြည်သူများစွာသည် ပူဆွေးဝမ်းနည်းကြပြီး နိမိတ်မကောင်းပါဟု ပြောသူက ပြောကြ၏။

ဗီယက်နမ်ပြည်သူအများစုသည် ရှေးရိုးစဉ်လာ ယုံကြည်ချက်အတိုင်း ကမ္ဘာလိပ်ကြီးကို အထွတ်အမြတ်ထားကြ၏။

သေဆုံးသွားသော ၎င်းကမ္ဘာလိပ်ကြီးမျိုးတွင် အာရှတိုက်၌ လေးကောင်သာရှိသည်။ တရုတ်ပြည်တွင်

ကောင်း၊ ဗီယက်နမ်တွင် နှစ်ကောင်သာရှိရာ ယခု တစ်ကောင်
သေသွားသောကြောင့် သုံးကောင်သာ ကျန်တော့၏။

ဗီယက်နမ်ပြည်သူများသည် ကမ္ဘာ့လိပ်ကြီးကို
အသက်ရှည်ခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်း၊ လာဘ်လာဘာကောင်းစေ
ခြင်းကိုပေးသော သတ္တဝါဟူ၍ အထွတ်အမြတ်ထားကြ၏။

ဗီယက်နမ်အစိုးရသတင်းဌာနကလည်း အသက်ရှည်
သော ထိုလိပ်ကြီးသည် ဗီယက်နမ်၏ လွတ်မြောက်ရေးကြိုး
ပမ်းမှုနှင့်အတူ ရှင်သန်လာသော လိပ်ဖြစ်ပြီး လွတ်မြောက်
ရေးကြိုးပမ်းမှု၏ သင်္ကေတလည်း ဖြစ်သည်ဟု သတင်းရေး
သားထား၏။

၎င်းကမ္ဘာ့လိပ်ကြီးသည် ဟန္တိုင်မြို့အလယ်ပိုင်းရှိ ဟို
အန်ကီယမ်ရေကန်ကြီးထဲ၌နေ၏။

အဆိုပါ ကမ္ဘာ့လိပ်ကြီးသည် သေဆုံးပြီး ရေကန်ပေါ်
၌ ပေါလောမျောနေသည်ကို ရေကန်အနီးမှ ဖြတ်သွားသူများ
က စတင်မြင်၍ သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများထံ အကြောင်း
ကြားရာမှ ၎င်းသတင်းသည် ဗီယက်နမ်တစ်နိုင်ငံလုံးသို့ ပျံ့
သွားခြင်းဖြစ်၏။

ကိုယ်အလေးချိန် ၂၀၀ ကီလိုဂရမ်ခန့်ရှိသည့် ထို
လိပ်ကြီး၏ အသက်မှာ ၈၀ နှစ်နှင့် ၁၀၀ နှစ်အကြားရှိမည်

ဟု သက်ဆိုင်ရာတို့က ခန့်မှန်းချက်ပေးကြသည်။

တိရစ္ဆာန်အကြောင်း တတ်သိနားလည်သော ပညာ
ရှင်များက ၎င်းလိပ်ကြီးသည် အသက်ကြီးလာခြင်းနှင့် ရာသီ
ဥတုမညီမှုခြင်းကြောင့် သေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။

ကမ္ဘာ့လိပ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ဗီယက်နမ်တို့၏ ယုံ
ကြည်ချက်တစ်ခုမှာ ၁၅ ရာစုတွင် နတ်သားတစ်ပါးက
ကေရာဇ် လီလွိုင်းကို မှော်ပညာနှင့် စီရင်ထားသော ဝါးရှည်
တစ်ချောင်းပေးပြီး ပြည်ပမှ ကျူးကျော်မှုများကို တိုက်ထုတ်
စေရာ အောင်မြင်မှုရရှိခဲ့ကြောင်း၊ အောင်ပွဲမှပြန်လာသော
ကေရာဇ်မင်းသည် ကင်ပီကွီရေကန်သို့ ရောက်လာပြီး ရေ
ကန်၌နေသော ကမ္ဘာ့လိပ်ကြီးကို ထိုဝါးရှည်အား ပြန်ပေး
လိုက်ရာ လိပ်သည် ဓားရှည်ကိုကိုက်၍ ရေကန်အောက်သို့
ငုပ်လျှိုးသွားကြောင်းဖြင့် ပုံပြင်၌ပါရှိ၏။

သေဆုံးသွားသော ထိုလိပ်ကြီးကို မပုပ်မသိုးအောင်
ဆေးရည်စိမ်ပြီး ဗီယက်နမ်အမျိုးသားပြတိုက်၌ ထားရှိမည်
ဟု ဗီယက်နမ်သတင်းဌာနက သတင်းရေးသား၏။

ဦးဦးသိန်း

(စထရိတ်တိုင်းမ်၊ ၂၁.၁.၂၀၁၆)

မှောင်ခိုသမား

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

မြောင်ခိုသမား

THE SMUGGLER by Piers Plowright

(ယခင်လမှ အဆက်)

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

“ကဗျာက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”
ဟု အက်စ်ရာမှ မေးသည်။

“ကျုပ်စဉ်းစားလို့မရပါဘူး”ဟု
ဖိန်းမှဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒါကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖတ်
လိုက်”ဟု အက်စ်ရာမှ ပြောသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဖိန်းသည် ကဗျာကို
အသံထွက်၍ ဖတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ အဲဒါ ဘာဆိုလိုတာ
လဲ”ဟု ဖိန်းမှ ကဗျာကို ဆုံးအောင်
ဖတ်လိုက်ပြီးနောက် အက်စ်ရာမှ ထပ်
မံမေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်မသိဘူး”ဟု ဖိန်းမှ ဖြေ
သည်။ “အဲဒါကို ကျုပ်နားမလည်ဘူး”

အက်စ်ရာသည် သူ၏စားပွဲပေါ်မှ
ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။ ဖိန်း
၏နောက်ဘက်တံခါး ပွင့်လာကာ ရိုက်ခိုး
နှင့် ရောဘတ်တို့ ဝင်လာကြလေ၏။

ရိုက်ခိုးသည် ဖိန်း၏ လက်များကို
ကိုင်၍ သူ၏နောက်ဘက်သို့ ဆွဲယူ
လိုက်ကာ ယခင်ကြီးနှင့်ပင် တုပ်နှောင်
လိုက်လေ၏။ ရောဘတ်မှ သူ၏ဆေး
ပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်မှ ပုတ်ထုတ်ပစ်
လိုက်သည်။ အက်စ်ရာသည် မတ်တတ်
ထရပ်လျက် ပြတင်းပေါက်သို့ ထွက်
သွားသည်။ ၎င်းသည် နောက်ပြန်လှည့်

၍ ဖိန်းကိုကြည့်လိုက်သည်။

“အခုအထိ မင်းကို ချေချေငံခံ
ပြောနေသေးတယ်နော်”ဟု အက်စ်ရာ
မှ ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် ငါနည်းနည်း
စိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူး”

“တစ်ခုခုကို...ကျုပ်...မသိ”ဟု
ဖိန်းမှ စတင်ပြောပြန်သည်။

“မင်း ငါပြောတာကို နားထောင်”
ဟု အက်စ်ရာမှ ပြော၍ ရုတ်တရက်
ဒေါသထွက်လာခဲ့လေ၏။ “ဟပ်ကာနဲ့
ငါ ဒီရွှေခေါင်းကို အတူတူနီးကြဖို့ စီစဉ်
ခဲ့ကြတယ်။ ဟပ်ကာက ရွှေခေါင်းကို
ခိုးချင်လို့ သူ့ခိုးနိုင်အောင် ကူညီပေး
မယ်လို့ ငါပြောလိုက်တယ်။ ဟပ်ကာ
အတွက် ဒီခေါင်းကို ငါခိုးပေးဖို့ သဘော
တူညီခဲ့ပြီး အဲဒါကို အင်ပါရီယယ်
ဟိုတယ် ငါအခန်းကို ယူလာဖို့ပဲ။
ဒါပေမယ့် ငါတို့စကားများခဲ့ကြရတယ်။
ဟပ်ကာက သူ့ဘာသာ ဦးခေါင်းကို ရ
ယူသွားခဲ့တယ်။ သူက ငါ့အရင်ခိုးပြီး
ရသွားခဲ့တာ”

အက်စ်ရာသည် ခေတ္တခန့် တိတ်
သွားပြီး သူ၏ ပါးစပ်အပေါ်ကို သူ၏
လက်ဖျားဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။
မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို သူက
နောက်ဆုံး၌ ဖိန်းသို့ ရှင်းပြနေပေသည်။

ဖိန်းသည် အက်စ်ရာကို ငေးကြည့်
လျက် ၎င်းအကြောင်း သူ့ဆက်ပြော
မည်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။

“ဟပ်ကာက သူ့ဘာသာဦးခေါင်း
ကို ခိုးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ငါသိလိုက်
ရတဲ့အခါမှာ”ဟု အက်စ်ရာမှ ဆက်
ပြောသည်။ “ငါအတော်လေး စိတ်ဆိုး
ဒေါသဖြစ်သွားရတယ်။ ဖေးရီးခေါင်းကို
သူ့ဘယ်မှာဝှက်ထားသလဲဆိုတာ ငါ့ကို
သူ ပြောမပြဘူး”

“ဒါကြောင့် သူ့ကိုမင်းသတ်လိုက်
တာလား”ဟု ဖိန်းမှ သာမန်လောက်
သာ ပြောလိုက်လေ၏။

“တိတ်စမ်း”ဟု အက်စ်ရာမှ
ငေါက်လိုက်သည်။ “ငါပြောလို့မပြီးသေး
ဘူး။ ငါတို့ သူ့ကို သတ်လိုက်ကြတယ်။
ငါတို့စကားများပြီးမှ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်
တာ။ ဒီကဗျာကို ဟပ်ကာရဲစားမဲ့ပေါ့
က တွေ့ရတာ။ မင်းဆီကို လိပ်မူထား
တယ်။ ငါ သူ့ကို ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲလို့
မေးခဲ့သေးတယ်။ သူ ငါ့ကို ပြောမပြ
ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ အရေကြီးတယ်
ဆိုတာကိုတော့ ငါသိနေတယ်။ အဲဒီ
ခေါင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းစကား
အထဲမှာ ကွယ်ဝှက်ထားတာကို ငါသိ
တယ်။ ဟပ်ကာက ပြောတယ်။ မင်း

လည်း ဒီကဗျာကို သိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုတယ်။ ငါတို့ အချေအတင်စကား များခဲ့ကြတယ်။ နောက်ပြီး ငါမိတ်တို လာလို့ သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်မိတယ်။

“ငါတို့ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာ လဲ”ဟု ဖိန်းမှ မေးသည်။

“မုချမသွေ ရိုက်ဒို၊ ရောဘတ်နဲ့ ငါ”ဟု အက်စ်ရာမ ပြောသည်။ “ငါ တို့ ဟပ်ကာကို သတ်လိုက်ကြတယ်။ သူ့ကိုကြီးတန်းမှာချိတ်ပြီး ငါတို့ အမြန် ဆုံး ထွက်လာခဲ့ကြတယ်”

“ဘာပြုလို့ ကဗျာကို ခင်ဗျားယူ မသွားတာလဲ”ဟု ဖိန်းမှ မေးသည်။ ဖိန်း၏နောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေ သည့် ရောဘတ်သို့ အက်စ်ရာလှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီအရူး ရောဘတ် ကဗျာကို ယူခဲ့တာ။ ငါတို့ ထွက်ခွာသွားကြစဉ် မှာ အဲဒီဟာ ကျကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မယ်။ ငါတို့ အဲဒီကဗျာပျောက်သွားတာကို သိသိချင်း ရောဘတ်နဲ့ ရိုက်ဒိုတို့ ဟပ် ကာဆီကို စာရွက်ရှာဖို့ ပြန်သွားခဲ့ကြ တယ်။ ဒါပေမယ့် ကဗျာကို တွေ့ရမယ့် အစား မင်းကိုပဲ တွေ့လိုက်ကြတာ။ နောက်ပြီး မင်းက ကဗျာနဲ့အတူ လွတ် မြောက်သွားတယ်”ဟု အက်စ်ရာမှ အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြသည်။

အက်စ်ရာသည် ခဏရပ်ထား လိုက်သည်။ ယခု သူသည် မျက်နှာနီ မြန်းလျက် အသက်ရှူပြင်းထန်နေလေ ၏။ ဖိန်းသည် သူ၏ကုလားထိုင်ပေါ် တွင် တိတ်ဆိတ်လျက်ထိုင်နေစဉ် ရော ဘတ်နှင့် ရိုက်ဒိုတို့သည် သူ၏နောက် ဘက်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။

အိမ်အပြင်ဘက်တွင် ကားတစ်စီးရပ် လာခဲ့သည်။ ဖိန်းသည် ကားသံကိုကြား ၍ သူ၏ကားမှန်း သိလိုက်သည်။ စကားလဲ ပြန်ရောက်လာလေပြီတည်း။

ထို့နောက် ဖိန်းမှ ပြောသည်။

“အခု ခင်ဗျား အဲဒီကဗျာကို ရ ထားပြီးပြီလေ”ဟု ဖိန်းမှ ပြောသည်။ “ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုလိုဦးမှာလဲ”

“ငါတို့ မင်းကို အလိုရှိတယ်”ဟု အက်စ်ရာမှ ဖိန်းကိုပြောလိုက်သည်။ “ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကဗျာကို မင်း နားလည်လို့ပဲ။ ကဗျာက ဘာကိုဆိုလို တာလဲဆိုတာကို ပြောဖို့ နောက်ထပ် အခွင့်အရေးတချို့ ထပ်ပေးလိုက်မယ်။ ရွှေခေါင်းဘယ်မှာရှိနေသလဲ။ ကဗျာက ဘာကိုပြောတာလဲ”

ဖိန်း ဘာမျှမပြောချေ။

“ကဗျာက ဘာကိုပြောတာလဲ” ဟု အက်စ်ရာမှ ထပ်မေးလိုက်သည်။ ဖိန်းသည် ဘာမျှမပြောသေးချေ။ ထို့ နောက် ရောဘတ်မှ သူ့ကို ရိုက်ပစ် လိုက်သည်။

၁၅။

လွတ်မြောက်မှု

သူတို့ သူ့ကို ဘယ်နှကြိမ်ရိုက် နက်ခဲ့ကြသည်ကို နောက်ပိုင်း၌ ဖိန်း ကောင်းစွာမမှတ်မိတော့ချေ။ အလားတူ မေးခွန်းကိုသာ အက်စ်ရာမှ မေးမြန်းနေ သည်ကို သူ့ကြားနေရလေ၏။ သို့သော် လည်း ဘာမျှမပြောတော့ပေ။ အက်စ် ရာသည် အလွန်စိတ်ဆိုးသွားသည်။

သူသည် စတင်အော်ဟစ်လေတော့၏။

“မြေအောက်ခန်းထဲ သူ့ကို ပြန် ခေါ်သွား”ဟု အက်စ်ရာမှ အော်ပြော သည်။ “ညဘက် သူ့ကိုပစ်ထားလိုက်၊ မနက်ဘက် ဒီကိုပြန်ခေါ်ခဲ့၊ ခေါ်သွား တော့”

ထို့နောက် သူ့ကိုခေါ်၍ မြေ အောက်ခန်းဆီသို့ သယ်ဆောင်သွား ကာ သူ့အား ရိုက်နှိပ် နှင့် ရောဘတ်တို့ က အတွင်းသို့ လွှင့်ပစ်၍ တံခါးကို ပိတ်လိုက်ကြသည်။

အတော်လေး ကြာသွားသည့် တိုင်အောင် ဖိန်းသည် မြေအောက်ခန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေသည်။ သူ၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌ ပြတ်ရုရာ အများအပြား ရသွားခဲ့သည်။ နောက်ပြီး သူ၏နောက် ကျောနှင့် ပခုံးများ နာကျင်နေသည်။ မကြာမီ ဖိန်း အိပ်မောကျသွားသည်။

သူသည် နောက်ဆုံးတွင် ပြန်နိုး လာသောအခါ ညနေပိုင်းစောစော လောက်တွင် ဖြစ်နေပေသည်။ ဖိန်း သည် မတ်တတ်ထရပ်၍ ပြတင်းပေါက် ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ သူ၏ မျက်နှာနှင့် ပခုံးသည် နာကျင်နေဆဲပင် ရှိနေပြီး သူ၏အင်္ကျီပေါ်တွင် သွေးများ ခြောက်သွေ့နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ သော်လည်း သူသည် လုံးဝ တည်ငြိမ် နေလျက် သူ၏ ဦးခေါင်းထဲ၌ ရှင်းလင်း နေလေ၏။

ဖိန်းသည် အက်စ်ရာပြောသည့် အကြောင်းအရာကို ပြန်စဉ်းစားကြည့် လိုက်သည်။ ယခုတော့ သူသည် ဟပ် ကာ့အား အဘယ်ကြောင့်သတ်ပစ် ကြောင်းနှင့် သူ့အား သတ်လိုက်ကြသ

များကို သိရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ ဟပ်ကာသည် ရွှေခေါင်းကို ခိုးယူခဲ့သောကြောင့် သူ့ကို အက်စ်ရာနှင့် သူ၏လူများမှ သတ်ခဲ့ကြသည်။ ဟပ်ကာသည် ရွှေခေါင်းကို ခိုးယူခဲ့ပြီး ၎င်းကို မည်သည့်နေရာ၌ ဖွက်ထားသည်ကို ပြောမပြခဲ့ပေ။ အကယ်၍ ဖိန်းသည် ကဗျာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်နိုင်ပါက ရွှေခေါင်းကို မည်သည့်နေရာ၌ ဟပ်ကာ ဂုဏ်ထားကြောင်း သိရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဖိန်းအနေဖြင့် ကဗျာ၏အဓိပ္ပာယ်ကို သိရှိအောင်လုပ်ရပေတော့မည်။ သို့သော်လည်း လက်ပြန်ကြိုးချည်ထားသည်ကို ပထမဆုံး ဖြေနိုင်အောင်လုပ်ပြီးမှ အက်စ်ရာထံမှ ကိုယ်လွတ်ရန် ပြေးရမည်ဖြစ်သည်။ ဖိန်းသည် မြေအောက်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထောင့်တစ်နေရာ၌ ကျိပ်ပဲပျက်

စီးနေသည့် သစ်သားသေတ္တာအနည်းငယ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သေတ္တာများ၏အနီးတွင် သံခုတင်အဟောင်းတစ်ခု ရှိနေသည်။ ဖိန်းသည် မြေအောက်ခန်းမှ ခုတင်ဆီသို့ ဖြတ်လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ခုတင်ကို ကျောပေး၍ ကျောက်သားကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဒူးထောက်လိုက်သည်။ သူသည် ခုတင်စွန်းမှ ချွန်ထက်နေသည့် ထောင့်၏ဘေး၌ သူ၏လက်များကို အထက်အောက်ဆွဲ၍ ရွှေလျားတိုက်ချပစ်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခုတင်ဘောင်၏ ဖရိန်သို့ ကြိုးပြတ်သွားအောင် စတင်လျက် အကြိမ်ကြိမ် ပွတ်၍ ပထမ ခပ်နေးနေးပွတ်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ခပ်မြန်မြန် ပွတ်တိုက်နေလိုက်သည်။

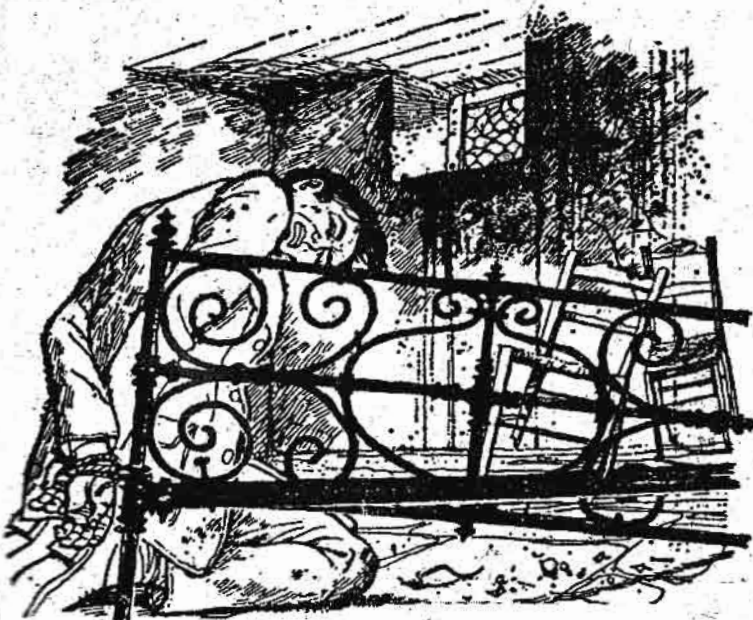
ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် စတင်၍ ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးတစ်စသည် ပြတ်တောက်သွားကြပြီ။ ဖိန်းသည်

ခပ်နာနာဆက်လုပ်နေရင်း ခဏအကြာတွင် ကြိုးသည် လုံးဝပြတ်တောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ၏လက်များ လွတ်မြောက်သွားသည်။ ဖိန်းသည် သူ၏လက်မောင်းကို ရှေ့သို့ယူလိုက်သည်။ သူ၏လက်ချောင်းများ ကပ်နေကြ၍ လုံးဝလှုပ်၍မရနိုင်သေးပေ။ နောက်ပြီး သူ၏လက်ကောက်ဝတ်များတွင် ကြိုးချည်ထားသည့်နေရာများ၌ ကြိုးစည်းနှောင်ထားသည့် ဒဏ်ရာသည် အတော်လေးနက်နေပေသည်။

ဖိန်းသည် ကုလားထိုင်တစ်ခုကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်အောက်၌ ကုလားထိုင်ကို နံရံတွင် ခိုထားလိုက်ကာ အပေါ်သို့ တက်ရပ်လိုက်ရာ အတော်လေး ယိုင်တိယိုင်တိုင် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ပြတင်းပေါက်မှ ယခု အပြင်သို့မြင်နိုင်နေပေပြီတည်း။

သူသည် ခြံအတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ခြံ၏အလယ်ဗဟိုတွင် သူ၏ကားကို ရပ်ထားသည်။ လေကာမှန်ကို တစ်ယောက်ယောက်မှ ပြန်၍ ဖာထေးပြီးပြီဖြစ်သည်။ ခေါင်းပြောင်စကားလှသည် အဆိုပါကား၏အနီး၌ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသည်။

ယခု အတော်လေးမှောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ နေဝင်သွားပြီး ညဘက်မှ ဝိုးကောင်များ ကလေးများကစားနေကြသံများနှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်မှ ညနေစာအတွက် ပြင်ဆင်ရင်း ပန်းကန်ခွက်ယောက်တို့၏အသံများ ဖိန်းကြားနေရလေ၏။ ဖိန်းသည် လုံးဝမှောင်မိုက်

သွားခဲ့သည်အထိ စောင့်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် ပြတင်းကိုကြည့်လိုက်သည်။ ၎င်းသည် အလွန်သေးသော်လည်း မြေအောက်ခန်းမှ ထွက်ပေါက်အဖြစ် တစ်နေရာသာ ဖြစ်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်သည် သစ်သားဘောင်ဖြင့် ဖြစ်ပြီး သံကြိုးများအား ဘောင်နှင့် သံရိုက်တွဲထားသည်။ ဖိန်းသည် ကုလားထိုင်အောက်သို့ဆင်း၍ ကိရိယာတစ်ခုခုကို ရလိုရခြား ကြမ်းပြင်တွင် လိုက်စမ်း၍ရှာဖွေကြည့်သည်။ မှောင်မိုက်နေသည့်အထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာကို စမ်းမိလိုက်ရာ ၎င်းသည် အေး၍ မာကျောနေပြီး ကွေးနေသည့် ရိုက်သံချောင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဖိန်းသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်၍ အပြင်ဘက်သို့ တစ်ဖန်ကြည့်လိုက်သည်။ စကားလံမရှိတော့ပေ။ ဖိန်းသည် အလွန်ညင်သာစွာဖြင့် ရိုက်သံချောင်းကို ဝါယာကြိုး၏ အတွင်းပိုင်းသို့ လျှိုသွင်းလျက် ဘောင်မှ ကျွတ်ထွက်သွားအောင် စတင်ဆွဲယူလိုက်သည်။ ဖိန်းသည် ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် ဖြည်းဖြည်းချင်းလုပ်၍ ပြတင်းဘောင်မှ ဝါယာကို ထောင့်တစ်စိတ်အား ဖြုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်နိုင်သည်။ ဖိန်းသည် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။

အပြင်တွင် လုံးဝမှောင်မိုက်မနေ၍ ခြံထဲတွင် အလင်းရောင်ခပ်မိန့်မိန့်ရှိနေပေသည်။ တံခါးမှနေ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ထွက်လာကာ ခြံကို ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ အလင်းရောင်၏အောက်တွင် သူ၏မျက်နှာကို

ဖိန်းကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ ၎င်းသည် အက်စ်ရာဖြစ်ပေသည်။

ဝါယာကြိုးကို လုံးဝဆွဲယူရန် တစ်နာရီခန့်ကြာသွားသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် မြေအောက်ခန်းတံခါးဆီသို့ လာနေသည့် ခြေသံများကို ကြားနေရသော်လည်း မည်သူမျှ အထဲသို့ဝင်မလာခဲ့ပေ။ ထို့နောက် ခြံ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်အခန်းတစ်ခန်းမှ ရယ်မောနေသံများကို ဖိန်းကြားနေရသည်။ အက်စ်ရာနှင့် သူ၏လူများသည် ညနေစာကို စားသောက်နေကြပုံရသည်။

ဝါယာကြိုးကို ဖိန်း ဖယ်ထုတ်နိုင်လိုက်သောအခါ ပြတင်းပေါက်မှ သူ၏ဦးခေါင်းကို အပြင်သို့ထုတ်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခြံထဲတွင် ဘယ်သူမှ ရှိမနေကြပေ။ သူ၏ခေါင်းကို ပြန်သွင်း၍ ခဏခန့်စောင့်နေလိုက်သည်။ အားလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ပထမ ဆုံးခြေထောက်ကို အပြင်သို့ ထုတ်ကြည့်လိုက်သော်လည်း လုံးဝလွယ်ကူခြင်းမရှိပေ။ ပြတင်းသည် အလွန်ငယ်လွန်းနေသည်။ ထို့နောက် ဖိန်းသည် အတင်းတွန်း၍ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို လှည့်လိုက်သဖြင့် သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူသည် ခြံထဲသို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် ခြေထောက်များဖြင့် မြေကြီးကို ထောက်မိလိုက်၏။

သူသည် ခြံထဲသို့ ရောက်ရောက်ချင်း သူ၏ကားဆီသို့ ဖြတ်သွားလိုက်သည်။ အထဲသို့ သူငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အတွက် အံ့သြစရာအဖြစ်ဖြင့်

စကားလံသည် ကားထဲ၌ သော့များကို ထားပစ်ခဲ့သည်။ ဖိန်းသည် ကားထဲသို့ ဝင်တော့မည်အလုပ် တံခါးပွင့်လာပြီး လူနှစ်ဦး ခြံထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဖိန်းသည် အောက်သို့၍ ကား၏အနီး မြေကြီးပေါ်၌ ဝပ်နေလိုက်သည်။

“အခု ငါတို့မိတ်ဆွေ ဖိန်းကို နောက်ထပ် မေးခွန်းနည်းနည်းမေးဖို့ အချိန်ကျပြီလို့ ငါထင်တယ်”ဟု ပြောသံတစ်ချက် ကြားရသည်။ ၎င်းသည် အက်စ်ရာ၏ အသံဖြစ်လေ၏။

“ကျွန်တော် သူ့ကို သွားခေါ်ခဲ့ရမလား သူဌေး”ဟု ပြောသံသည် ရိုက်ခို၏စကားပြောသံ ဖြစ်သည်။

“အေး...”ဟု အက်စ်ရာမှ ပြောသည်။ “အပေါ်ထပ် ငါ့အခန်း သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့”

“ကောင်းပါပြီ သူဌေး”ဟု ရိုက်ခိုမှ ပြောသည်။

နှစ်ဦးစလုံး ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ဖိန်းသည် စောင့်မနေတော့ပေ။ သူသည် ကားထဲသို့ ခုန်ဝင်၍ စက်ကို နှိုးပြီး အရှိန်မြှင့်တင်၍ ခြံထဲမှ မောင်းထွက်သွားလေ၏။ သူ၏နောက်ဘက်မှ အော်သံများကို ကြားရသည်။ ဖိန်းသည် နောက်ကြည့်မှန်ကိုကြည့်ရင်း အက်စ်ရာနှင့် အီတလီရိုက်ခိုတို့သည် နောက်မှ ပြေးလိုက်လာနေကြသည်ကို မြင်နေရလေသည်။ ဖိန်းသည် ကားကို လမ်းကျဉ်းကလေးများ၌ အရှိန်မြှင့်တင်၍ မောင်းနှင်နေလေ၏။

ဤမြို့ရှိ အညံ့ဆုံးအပိုင်းတွင်ဖြစ်၍ လမ်းများအားလုံး ကျဉ်းမြောင်း၍

လမ်းပီးများသည် မိန်မိန်လေးသာ ရှိနေပေသည်။ ကားအသွားအလာမရှိဘဲ လမ်းထဲတွင် လူအနည်းငယ်လောက်သာ ရှိသည်။

ဖိန်းသည် နောက်ကြည့်မှန်ကို တစ်ဖန်ကြည့်လိုက်ပြန်သော် အပြာရောင်ကားကြီးသည် သူ၏ကားနောက်မှ လိုက်နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ အက်စ်ရာသည် ကားပြာကြီးကို မောင်းနှင်နေစဉ် သူ၏ဘေးတွင် ရိုက်ခိုထိုင်နေပေသည်။ ဖိန်းသည် ကားကို အမြန်မောင်းနှင်နေသော်လည်း လမ်းများကို သူမသိပေ။ အက်စ်ရာသည် ဤလမ်းများအတွင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်သွားနေသူဖြစ်၍ လမ်းကြောကို သိနေသူဖြစ်သည်။ ကားပြာသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း သူနှင့် ပိုမိုနီးကပ်လာခဲ့သည်။ ဖိန်းသည် သူ၏ကားကို ကွေ့၍ ကုန်းလျှောလမ်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ကားနှစ်စီးစလုံးသည် အမြန်နှုန်းဖြင့် ပြေးနေကြပေသည်။

ဖိန်းသည် ရုတ်တရက် သူ၏ရှေ့တွင် နံရံကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ၎င်းလမ်းတွင် ထွက်ပေါက်မရှိပေ။ အပြင်ထွက်ရမည့်လမ်းလည်း ရှိမနေပေ။

ဖိန်းသည် ကားကိုရပ်လိုက်ရန် ဘရိတ်ကို နှင်းလိုက်သည်။ တာယာများသည် ခြောက်သွေ့နေသည့် လမ်းပေါ်၌ တကွီတကွီမြည်သံနှင့်အတူ မော်တော်ကားသည် အရမ်းကာရာ ဘေးဘယ်ညာသို့ယိမ်း၍ ရွေ့လျားနေပေသည်။ ထို့နောက် ကားရပ်တန့်သွားသည်။ ဖိန်းသည် ကားသော့ကိုဆွဲထုတ်

ယူ၍ အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။ သူ၏လက်ဝဲဘက်၌ နံရံတွင် အပေါက်ရှိနေပေသည်။ ၎င်း၏မြောက်ဘက်တွင် နောက်ထပ်လမ်းရှိနေပေသည်။ ပွင့်နေသည့် အပေါက်သို့ ဖိန်းဖြတ်၍ တစ်ချိုးတည်းပြေးဝင်လိုက်သည်။

...

၁၆။

ထောင်ချောက်မိခြင်း

ဖိန်း၏ ရှေ့ဘက်တွင် နံရံအမြင့်ကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်။ သူ၏နောက်တွင် အက်စ်ရာနှင့် ရိုက်ခိုတို့ ရှိနေကြသည်။ သူ၏နောက်ဘက်မှ သူတို့၏ အော်သံ

များကို ကြားနေရသည်။ အပေါက်ပွင့် မှနေ၍ သူတို့လိုက်လာနေကြကာ လမ်း ကျဉ်းဘက်သို့ ဆင်းလာနေကြသည်။

ဖိန်းသည် လက်ျာဘက်သို့ ရုတ် တရက်ကွေ့၍ အလွန်ကျဉ်းမြောင်း သည့် လူသွားလမ်းကလေးသို့ ပြန်၍ ပြေးဆင်းသည်။ လူသွားလမ်းထဲ၌ အလင်းရောင် လုံးဝမရှိဘဲ တစ်ခါတွင် အဆိုပါ နံရံ၏ဘေးတွင် ရှိနေသည့် ချပ်ဘူးတစ်ခုကို ဝင်တိုက်မိလိုက်ပြီး လဲကျသွားခဲ့သည်။

လူသွားလမ်း၏အဆုံး၌ အမှောင် ထဲတွင် အဆင်းလှေကားထစ်များ ရှိ နေသည်။ ဖိန်းသည် လှေကားထစ်များ အတိုင်းပြေးဆင်းရင်း သူသည် အောက် ဘက်ရှိ ကျောက်ပြားခင်းစင်္ကြံပေါ်သို့ လဲကျသွားပြန်သည်။ အက်စ်ရာနှင့် ရိုက်ဒီတို့သည်လည်း လှေကားထစ် အပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ ဖိန်းသည် သူတို့ကိုမမြင်နိုင်သော်လည်း သူတို့အချင်းချင်း အော်နေကြသည်များ ကို ကြားနေရသည်။

ဖိန်းသည် ပြန်ထ၍ ဆက်ပြေး ပြန်သည်။ သူသည် ရှေ့ဘက်ကို မမြင် နိုင်ဘဲဖြစ်နေစဉ် သူ၏ဘယ်ဘက်ခြေ ထောက်သည် စူးစူးရှရှ နာကျင်လာ သော်လည်း ဆက်လက်ပြေးနေလေ၏။ နောက်ထပ် ဆယ်ကိုက်ခန့်အရောက် တွင် ရုတ်တရက် သူ၏ရှေ့၌ နံရံ အမည်းကြီးတစ်ခု၏ သဏ္ဌာန်ကို သူ တွေ့နေရသည်။ သူသည် နံရံကို တွေ့ ရှိရသည်မှာ နောက်ကျသွားပြီး အပြေး ဝင်ဆောင်ပစ်လိုက်သည်။

ဖိန်းသည် ထောင်ချောက်မိသွား ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူတွင် လွတ်လမ်းမမြင်

တော့ပေ။ သူ၏တစ်ဖက်တွင် နံရံမြင့် ကြီးတစ်ခုနှင့် အခြားဘက်တွင် အက်စ် ရာနှင့် ရိုက်ဒီတို့ ရှိနေကြသည်။ နံရံကို ကျော်တက်ရန်မှာလည်း အလွန်မြင့် မားလျက်ရှိသည်။ နောက်ပြီး ၎င်းတွင် ဖောက်ထွက်ရန် တံခါးလည်းမရှိ၊ ပြတင်းပေါက်လည်း ရှိမနေပေ။ သူ သည် အက်စ်ရာနှင့် ရိုက်ဒီတို့ဘက်သို့ လှည့်၍ သူသည် မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မော ဟိုက်နေကြသည့် အသက်ရှူသံများကို ကြားနေရပြီး သူတို့နှင့် ပေအနည်းငယ် လောက်သာ ကွာဝေးပေတော့သည်။

“ဖိန်း... မင်းဘယ်မှာလဲ”ဟု အက်စ်ရာမှ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့ မင်းဆီကိုလာဖမ်းကြ တော့မယ်”ဟု အက်စ်ရာမှ ပြောသည်။

“မင်း အခု မလွတ်နိုင်တော့ဘူး”

ယခုအချိန်အထိ အက်စ်ရာနှင့် ရိုက်ဒီတို့သည် သူ့ကိုမမြင်ကြသေးပေ။ သူတို့သည် ရေသို့တိုး၍ နံရံဆီသို့ အတော်နီးနီးကပ်ကပ် လာနေကြပြီဖြစ် သည်။ ဖိန်းသည် သူ၏ လက်ဝဲဘက် သို့ နှစ်လက်မ၊ ဆုံးလက်မခန့် ရွှေ့ပစ် လိုက်သည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်လိုက်စဉ် နံရံ မှ သတ္တုတစ်ပိုင်းတစ်စကို ကိုင်မိလိုက် သည်။ ၎င်းသည် တံခါးလက်ကိုင်တစ် ခုဖြစ်နေလေ၏။ အလွန်ညင်သာစွာဖြင့် တံခါးလက်ကိုင်ကို လှည့်၍ တိတ်ဆိတ် စွာဖြင့် တံခါးကို အနည်းငယ်တွန်းဖွင့် လိုက်သည်။ အတွင်းသို့ ဝင်နိုင်ရန် တံခါးကို ခပ်ကျယ်ကျယ်တွန်းဖွင့်လိုက် သည်။ ထို့နောက် ကြောင်တစ်ကောင် အလား လျင်မြန်စွာ နောက်ဘက်မှ တံခါးကို ပြန်ပိတ်ရင်း သော့ခလောက်

တစ်ခု ရှိနေမလားဟု စမ်းကြည့်လိုက် သည်။ သော့ခလောက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ၍ တံခါးကို သော့ခတ်ပိတ်လိုက် သည်။ နံရံ၏အခြားတစ်ဖက်မှ အက်စ် ရာ၏ အော်သံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက် ရသည်။ ဖိန်း လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပေ ပြီတည်း။

ဖိန်းသည် ပန်းခြံတစ်ခုအတွင်း ရောက်ရှိသွားပုံရသည်။ ရောက်နှင့် သံပရာ အနံ့များကို ရနေပြီး တံခါး၏ လက်ဝဲဘက်၌ ချုပ်ပတ်ကြီးတစ်ခု၏ သဏ္ဌာန်ကို သူမြင်နိုင်ရုံလောက်သာ တွေ့နေရပေသည်။ အဝေးဘက်၌ အလင်းရောင်တစ်ခုတွေ့ရ၍ ဖိန်းသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့သို့တိုးသွားသည်။ သူသည် မြေကြီးပျော့စိပ်ပေါ်တွင် လမ်း လျှောက်နေရပြီး ရှောက်၊ သံပရာသီး အနံ့များသည် အလွန်ပြင်းနေပေသည်။ အိမ်တစ်အိမ်၏ပြတင်းပေါက်မှ အလင်း ရောင်လာနေပြီး မိုးကောင်းကင်၏ နောက်ခံတွင် အိမ်မည်းကြီး၏သဏ္ဌာန် ကို မြင်နေရသည်။ ပြတင်းပေါက်၏ အောက်ဘက်အဆောက်အအုံ၏ဘေး သို့ ရောက်သွားသည့်တိုင်အောင် သူ သည် သတိကြီးစွာထား၍ လျှောက် သွားသည်။

ပြတင်းပေါက်၏ အောက်တည့် တည့်၌ ချပ်ဘူးသေတ္တာ တစ်ပုံကြီးရှိ နေသည်။ သူသည် ချပ်ဘူးပုံပေါ်သို့ တက်လိုက်လျှင် ပြတင်းပေါက်မှတစ် ဆင့် အိမ်တွင်းသို့မြင်နိုင်ပေသည်။ သူ သည် ၎င်းအပေါ်သို့တက်ရန် ကြိုးစား လိုက်စဉ်မှာပင် သူ၏ဒူးခေါင်းဖြင့် ချပ် ဘူးတစ်ခုကို တိုက်ချပစ်လိုက်မိသည်။ ၎င်းအပုံကြီးမှ ချပ်ဘူးများအားလုံး လဲ

ကျသွားသောအခါ ၎င်းတို့နှင့်အတူ သူပါ အောက်သို့ ကျရောက်သွားလေ တော့သည်။ သေတ္တာများ၏ အကြား ဌ် သူလဲကျသွားစဉ်မှ သူထံသို့ ချက် ချင်း အသံများကြားလိုက်ရသည်။ တစ် စုံတစ်ယောက်မှ သူ့ဆီသို့ ရုတ်တရက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကျွမ်းဝင်သိရှိနေပြီးဖြစ် သည့် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ လေ၏။

“ဖိန်း ဟုတ်နေပါပကော”ဟု ထို အသံမှ ပြောသည်။ “မင်းကို တွေ့ရ တာ တကယ်အံ့ဩစရာပါပဲလား။ ရဲ ဌာနက မင်းကို ကြိုဆိုပါတယ်”

မြေကြီးပေါ်ရှိ သေတ္တာပုံမှနေ၍ ဖိန်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အား ငုံ့ကြည့်နေသူမှာ ရဲမှူးရိုလန်ပင် ဖြစ် ပေသတည်း။

• • •

၁၇။

အစီအစဉ်များ

ဖိန်းသည် သူ့ဘာသာ ထရပ် လိုက်သည်။

“ဟဲလို...ရဲမှူး”ဟု သူက ပြော လိုက်သည်။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လာတွေ့တာပါ”

“အင်း...ငါသိပြီ”ဟု ရဲမှူးရို လန်မှ ပြောသည်။ “မင်းဒီမှာနေမှာ လား”

“ခင်ဗျားက အဲဒီလိုလုပ်ချင်ရင် ပေါ့”ဟု ဖိန်းမှဖြေသည်။

ရဲမှူးရိုလန်မှ ပြုလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်းကို ခေါ်ထားလိုက် မယ်”ဟု ရဲမှူးမှ ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရဲတပ်သားနှစ်ဦးသည် ဖိန်း၏လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင် ထားလျက် ရဲစခန်းအတွင်းသို့ ခေါ် ဆောင်သွားကြလေ၏။

နံရံတစ်ခု၏အပေါ်တွင် မြေပုံ အများကြီးရှိပြီး ၎င်း၏ဆန့်ကျင်ဘက် နံရံ၌ ပန်းချီဆွဲထားသည့် သမ္မတ၏ ရုပ်ပုံကြီးရှိသော အခန်းကျယ်ကြီးတစ် ခုအတွင်းသို့ ဖိန်းကို လမ်းပြခေါ်ဆောင် သွားသည်။ အခန်း၏အလယ်၌ စားပွဲ ရှည်ကြီး၏ ပတ်လည်တွင် ကုလားထိုင် ရှစ်ခု ရှိနေပေသည်။

“ထိုင်...ဖိန်း”ဟု ရဲမှူးရိုလန်မှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြပြီးပြော လိုက်၏။

ဖိန်းထိုင်လိုက်သည်။ အခြားသူ များကလည်း ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ရဲမှူးရိုလန်မှအပ အခန်းထဲ၌ အခြား လူသုံးဦးရှိနေကြသည်။ ရဲသားနှစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် မှတ်စုစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

“ကောင်းပြီ”ဟု ရဲမှူးရိုလန်မှ ဝမ်းသာအားရစွာ ပြောကြားကာ ဖိန်းကို ကြည့်နေလေ၏။

“နောက်ပြီး မင်းဘယ်ရောက်ခဲ့ သလဲ”

“ဟိုနား၊ ဒီနားကိုပါ”ဟု ဖိန်းမှ ပြောသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”ဟု ရဲမှူးမှ မေးလိုက်သည်။

“စဉ်းစားနေတာပါ”ဟု ဖိန်းမှ ဖြေ သည်။

“မင်း ဟပ်ကာကို တွေ့ခဲ့သလား” ဟု ရဲမှူးမှ မေးသည်။

“ဟပ်ကာသေသွားပြီ”ဟု ဖိန်းမှ

ဖြေသည်။

“ငါသိတယ်”ဟု ရဲမှူးရိုလန်မှ ပြောသည်။ “သူ့ကို မင်းသတ်လိုက်တာ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”ဟု ဖိန်းမှ ငြင်း လိုက်သည်။ “ဒါပေမယ့် ဘယ်သူသတ် လိုက်သလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်သိနေ ပါတယ်။ အက်ရောနဲ့ သူ့လူတွေက ဟပ်ကာကို သတ်လိုက်ကြတာ”

ထိုစဉ်တွင် ခဏတာ ငြိမ်သက် သွားသည်။

“ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပြချင်သလား”ဟု ရဲမှူးမှ မေး လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ”ဟု ဖိန်းမှဖြေ လိုက်၏။

မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြောင်း ဖိန်းမှ စတင်ပြောပြသည်။ တောထဲမှ အကြောင်း၊ ဟပ်ကာနှင့် အက်ရောတို့ အကြား စကားအချေအတင်များခဲ့ကြ ပုံ၊ ရွှေခေါင်းကိုခိုးမည့် ဟပ်ကာ၏အစီ အစဉ်တို့ကို ရဲမှူးရိုလန်ကို ပြောပြ သည်။ ဦးခေါင်းကို ဟပ်ကာမှ မည်ကဲ့ သို့ ခိုးယူခဲ့ကြောင်းနှင့် အက်ရော၊ ရိုက် ခိုနှင့် ရောဘက်တို့မှ သူ့ကို မည်ကဲ့သို့ သတ်ခဲ့ကြပုံအကြောင်းစုံကို ရဲမှူးအား သူက ပြောပြလိုက်သည်။

ရဲမှူးရိုလန်သည် ဖိန်းပြောသည့် အကြောင်းများကို နားထောင်သည်။ ထို နောက် အက်ရောနှင့် သူ၏ လူများမှ သူ့ကို ဖမ်းထားပြီး မေးခွန်းပေါင်းများ စွာကို မေးမြန်းခဲ့ပုံအကြောင်း ဖိန်းမှ ရဲမှူးကို ပြောပြသည်။ အက်ရောထံမှ မည်ကဲ့သို့ လွတ်မြောက်လာခဲ့ကြောင်း ဖိန်းမှ ရှင်းပြသည်။

“ငါသိပြီ”ဟု ဖိန်းပြော၍ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ရဲမှူးရိုလန်မှ ပြောလိုက်သည်။

“သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါသိချင်နေတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာရှိနေသေးတယ်။ အဲဒီဟာကို ငါ့ကို မင်းပြောမပြသေးဘူးလေ”

“အဲဒါ ဘာပါလဲ”ဟု ဖိန်းမှ မေးသည်။

“အဲဒီခေါင်း ဘယ်မှာရှိနေသလဲ။ ရွှေဦးခေါင်း။ ပြတိုက်က ဟပ်ကာခိုးယူသွားခဲ့တဲ့ ဖေးရီးရဲ့ ရွှေဦးခေါင်း ဘယ်မှာရှိနေသလဲ”

“အဲဒါ ဘယ်မှာရှိနေသလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်မသိပါဘူး”ဟု ဖိန်းမှ ပြောသည်။

ရဲမှူးရိုလန်သည် ရှေ့သို့ကုန်းလိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့် ဖိန်း”ဟု ၎င်းက ပြောသည်။ “မင်းဟာ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ငါလည်း ဉာဏ်ထက်မြက်တာပါပဲ။ ငါ့ကို လှည့်ပတ်မနေနဲ့တော့”

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”ဟု ဖိန်းမှ မေးလိုက်သည်။

“သေချာနားထောင်”ဟု ရဲမှူးမှ ပြောသည်။ “မင်း ဟပ်ကာကို အလုပ်လုပ်ပေးနေတာကို ငါသိတယ်။ နောက်ပြီး အက်ပ်ရာကလည်း ဟပ်ကာကို အလုပ်လုပ်ပေးနေတာကိုလည်း ငါသိထားတယ်။ ဟပ်ကာမှာ ဂိုဏ်းတစ်ခုရှိခဲ့တယ်။ သူမှ ရှိမနေဘူးလား”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”ဟု ဖိန်းမှ ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်။ မင်းတို့မှာ ရှိနေ

တယ်”ဟု ရဲမှူးမှ ပြောသည်။ “မင်းတို့မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ငါသိတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ဘာတွေမောင်ခိုလုပ်နေတာကိုတော့ ငါမသိဘူး။ ဘယ်သူသိနိုင်မလဲ။ ငါ မင်းတို့ကို ကြိုးစားဖမ်းမယ်ဆိုတာကို နယ်ခြားစောင့်တွေက အကြိမ်ကြိမ် မင်းကိုရှာခဲ့ပေမယ့် သူတို့ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ကြဘူး”

ဖိန်း ပြုံးလိုက်သည်။ “အဲဒါ တကယ်မှန်ပါတယ်”ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။ “အခု”ဟု ရဲမှူးမှ ဆက်ပြောသည်။ “ရွှေခေါင်းကို မင်း ငါ့ကို ကူညီရှာပေး။ နောက်ပြီး အဲဒီ မောင်ခိုအကြောင်း ငါမေးထားပေးမယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းမကူညီပေးဘူးဆိုရင် မင်းနဲ့ မင်းရဲသူငယ်ချင်းတွေ ထောင်ထဲပို့ပေးလိုက်တော့မယ်”

“ဘာအတွက်လဲ”ဟု ဖိန်းမှ မေးလိုက်၏။

“စတုတ္ထမြောက် ဖေးရီးချပ်စ်ရန်ရဲ့ ရွှေဦးခေါင်းခိုးယူခဲ့မှုအတွက်ပဲ”

“ဒါပေမယ့်...”ဟု ဖိန်းမှ စတင်ပြောရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ “ဒီခေါင်းကို ကျွန်တော်တို့ခိုးခဲ့တယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားသက်သေပြနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒါကိုမခိုးဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်။ ဦးခေါင်းကို ဟပ်ကာခိုးခဲ့ကြောင်း ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီပြီလေ”

“မင်း ဒီခေါင်းကို ခိုးခဲ့တဲ့သက်သေ ငါပြနိုင်မယ်ထင်တယ်”ဟု ရဲမှူးမှ ပြောသည်။ “မင်းခိုးတဲ့အထောက်အထားအများကြီးရှိနေတယ်”

ဖိန်းငြိမ်ကျသွားသည်။ ၎င်းစကားမှန်ပေသည်။ သူ့အပေါ် စွဲဆိုရန် သက်

သေခံရဖူး ရှိနေပေသည်။ သူသည် ဟပ်ကာ၏ အလေးထားရဆုံးလူ ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော ကဗျာရှိနေပေသည်။ ဟပ်ကာ သေဆုံးသွားသည့်ည သူနှင့် အချိန်အချက်တစ်ရပ် ရှိခဲ့သည်။

ရဲမှူးရိုလန်သည် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်အပိုင်းကလေးကို ယူ၍ ဖိန်းကို ပြလိုက်လေ၏။ စာရွက်ပေါ်တွင် မည်သည့်စာသား ရေးထားသည်ကို ဖိန်းချက်ချင်သလိုလိုက်သည်။ ၎င်းသည် ဟပ်ကာ၏ ကဗျာဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား ဒါကို ဘယ်ကရလိုက်တာလဲ”ဟု ဖိန်းမှ မေးလိုက်သည်။

“မင်းရဲသူငယ်ချင်းဆီကပဲ”ဟု ရဲမှူးရိုလန်မှ ပြောသည်။

“ဘယ်သူငယ်ချင်းပါလဲ”ဟု ဖိန်းမှ မေးလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ ဖိန်းကလေးမိတ်ဆွေလေ”ဟု ရဲမှူးမှ ဆိုသည်။

“ဇာရာလား”ဟု ဖိန်းသည် အံ့ဩပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဇာရာဆီကပဲ”ဟု ရဲမှူးမှ ဖြေသည်။ သူသည် စကားကို စတင်ပြောလိုက်ရင်း ရဲမှူးသည် စားပွဲပေါ်မှ ငွေခေါင်းလောင်းသေးသေးလေးကိုကောက်ကိုင်လိုက်ကာ ဂလိုင်းမြည်အောင် ခေါက်လိုက်လေ၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် တံခါးပွင့်လာပြီး ဇာရာနှင့် ခွန်တို့ဝင်လာကြရာ သူတို့၏နောက်မှ ရဲတပ်သားတစ်ဦး လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

အမှုတွေပြောအေးစေမယ် ဥပဒေအမေးအဖြေ

ဦးစောလှိုင် [B.A (HIST:) H.G.P., R.L]

တရားရုံးရဲ့ စီရင်ချက်ကို ပယ်ဖျက်လို့ရသလား

ဆရာခင်ဗျား...

ကျွန်တော်ခရီးသွားနေတုန်း အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ တူတော်မောင်တစ်ယောက် ပြဿနာတက်တာ ပြန်လာတော့ သိရပါတော့တယ်။ မနေ့ညက တူတော်မောင် အရက်အလွန် အကျွံမူးပြီး ဆိုင်ကအထွက်မှာ သူများစက်ဘီးကို ကိုယ့် စက်ဘီးအထင်နဲ့ မှားစီးလာမိလို့ ခိုးမှုနဲ့ ရဲစခန်းရောက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း၊ ရဲစခန်းမှာလည်း စကားပေးမရအောင် မူးယစ်နေတဲ့အတွက် ပြည်သူ့ဆေးရုံ ရဲအချုပ်မှာ ရောက်နေတဲ့ အကြောင်းပါ။

နောက်တစ်နေ့မှာ တရားရုံးတော်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ(၃၉၇)နဲ့ စွဲချက်တင်ပြီး အာမခံလည်း မရခဲ့ပါဘူး။ နောက်တစ်ပတ် ရုံးချိန်းမှာ တူတော်မောင်ရဲ့ အမှုကို စစ်ဆေးကြားနာပြီး သူတစ်ပါးစက်ဘီးကို မှားယွင်းစီးရလောက်အောင် အကျင့်စာရိတ္တချို့ယွင်းလို့ဆိုပြီး ထောင်ဒဏ်ခြောက်လ ချမှတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာ...ကျွန်တော်သိချင်တာက မြို့နယ်တရားရုံးရဲ့ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လို့ ရ၊ မရ၊ ရရင် ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာပါ။ အမြန်ဆုံးဖြေကြားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ်ခင်ဗျား။

လေးစားစွာဖြင့်

ဦးကျော်ဒင်

ပိုင်ကုန်းရပ်၊ ပဲခူးမြို့။

ဦးကျော်ဒင်ခင်ဗျား...

ဥပဒေအရခိုးမှုတစ်ခုမြောက်ဖို့ဆိုရင် သူတစ်ပါးပိုင်

ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရယူရန်အကြံနဲ့ ဒီပစ္စည်းကို လက်ရှိနေရာကနေ တခြားနေရာကို ရွှေ့စေရမှာဖြစ်ပါတယ်။

အခု ဦးကျော်ဒင်ရဲ့ တူတော်မောင်က သူများစက်ဘီးကို နေရာရွှေ့သွားစေတာ မှန်ပေမယ့် ရယူလိုတဲ့အကြံမပါတ်ကိုယ်ပစ္စည်းအမှတ်နဲ့ မှားယွင်းစီးနင်းသွားတာကြောင့်မို့လို့ ခိုးမငါးအင်္ဂါနဲ့ မညီညွတ်ဘူးလို့တောင် ဆိုရပါမယ်။

ဒါပေမယ့် တရားရုံးတော်အနေနဲ့က တူတော်မောင်ဟာ အရက်မူးပြီး သူတစ်ပါးစက်ဘီးကို မှားယွင်းစီးနင်းမိလောက်အောင် အကျင့်စာရိတ္တပျက်ယွင်းလို့ဆိုပြီး လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ ပြစ်ဒဏ်ခြောက်လ ချမှတ်ခဲ့တာပါ။

အမှန်တကယ်ဆို ဒီပုဒ်မအရ ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ်အထိ ထောင်ဒဏ်ချမှတ်နိုင်တဲ့ ပုဒ်မဖြစ်ပါတယ်။

မြို့နယ်တရားရုံးရဲ့ စီရင်ချက်ဟာ ပြဋ္ဌာန်းဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်နေမယ်ဆိုရင် မြို့နယ်ဥပဒေရုံးအနေနဲ့ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ အထက်ရုံးအဆင့်ဆင့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးဖို့ အယူခံဝင်နိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အခု မြို့နယ်တရားရုံးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ဥပဒေနဲ့ ညီညွတ်တဲ့အပြင် လူမှုရေးအရ ငဲ့ကွက်ပြီး သက်သက်ညာညာချမှတ်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စီရင်ချက်ကို ပယ်ဖျက်ပေးဖို့ အယူခံဝင်ဖို့ အကျိုးမရှိနိုင်ပါဘူးလို့ စေတနာနဲ့ ဖြေကြားပေးလိုက်ပါရစေ။

အမွေကို နှစ်ကြိမ်ခံစားလို့ရသလား

ဆရာရှင်...

ကျွန်မခင်ပွန်း ဆုံးပါးသွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မအသက် သုံးဆယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သားသမီးလည်း မကုန်ခဲ့ပါ။

နောက်ထပ် သုံးနှစ်လောက်အကြာမှာ ကျွန်မထက် အသက် နှစ်ဆယ်လောက်ကြီးတဲ့ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်နဲ့ နောက်အိမ် ထောင်ပြုခဲ့ပါတယ်။

နောက်အိမ်ထောင်ခင်ပွန်းမှာ သားသမီးသုံးယောက် ထွန်းကားခဲ့ပါတယ်။ သူက မိဘလက်ထက်ကတည်းက ချမ်းသာလာတာဆိုတော့ တိုက်တွေ၊ ကားတွေနဲ့ အတွင်း ပစ္စည်းတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားပါတယ်။

သူက ကျွန်မနဲ့ အိမ်ထောင်မပြုခင် သူပိုင်ပစ္စည်း တွေကို လေးပုံအညီအမျှပုံပြီး သားသမီးသုံးယောက်ကို တစ်ပုံစီပေးပါတယ်။ ကျန်တစ်ပုံကို သူယူပါတယ်။ ပစ္စည်း တွေကို စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ တရားဝင်လက်ရောက်ပေးခဲ့တာပါ။

သားသမီးတွေကိုလည်း “ဒါ ငါမသေခင် တရားဝင် အမွေခွဲလိုက်တာပဲ။ ကျန်တဲ့ပစ္စည်းနဲ့ မင်းတို့ ဘာမှမဆိုင် တော့ဘူး”လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို သားသမီးအားလုံးက လည်း သဘောတူလက်ခံကြပါတယ်။

ခင်ပွန်းသည်ဟာ ကျွန်မနဲ့ပေါင်းသင်းပြီး ၁၅ နှစ် လောက်အကြာမှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မမှာ ဒုတိယ အိမ်ထောင်နဲ့လည်း သားသမီးမရခဲ့ပြန်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ပွန်းသည်က ငွေအရှာကောင်းတော့ အတွင်းပစ္စည်းနဲ့ အိုးအိမ်တိုက်တာ ပိုင်ဆိုင်မှုဟာ အရင်ကထက် တိုးပွားခဲ့ ပါတယ်။

အဲဒီမှာ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ သားသမီးတွေက ကျန်ရစ် ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေကို မျက်စောင်းထိုးပြီး သူတို့ကို အမွေခွဲပေး ဖို့ တောင်းဆိုကြပါတယ်။ ကျွန်မက အိမ်ထောင်မပြုခင် ကတည်းက သားသမီးတွေကို စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ အမွေခွဲပေး ခဲ့ပြီးပြီမို့ အခုကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ သူတို့နဲ့ မဆိုင်တော့ ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒါကို သူတို့က လက်မခံဘဲ အသာတကြည့်ခွဲမပေး ရင် နာမည်ကြီးရှေ့နေတွေငှားရမ်းပြီး တရားရုံးရှေ့မှာ ရှင်း မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်လာပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ခုချိန်မှာ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် သင့်တယ်ဆိုတာ ဥပဒေအကြံဉာဏ်ပေးဖို့ တောင်းခံလိုက် ရပါတယ်။

ရှိသေးလေးစားစွာဖြင့်

ဒေါ်သီတာအေး

ဒိုင်းဝန်းကွန်း၊ မော်လမြိုင်မြို့။

ဒေါ်သီတာအေးခင်ဗျား...

မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတဲ့အချိန် မှာ အမွေခွဲပေးလေ့မရှိကြပါဘူး။ အဲလို မသေခင်ကတည်းက ကြိုတင်ပြီး အမွေခွဲဝေပေးတာဟာ မင်္ဂလာမရှိဘူး။ နိမိတ် မကောင်းဘူးလို့ ယူဆတတ်ကြလို့ပါပဲ။

အမှန်တော့ ကိုယ့်သားသမီးတွေ စိတ်ဝမ်းမကွဲစေချင် ရင် အဲလို ကြိုတင်အမွေခွဲပေးတဲ့ နည်းဟာ အကောင်းဆုံး ပါပဲ။ ခုတော့ အဲလိုလုပ်လေ့မရှိကြတော့ မိဘတွေလည်း သေရော သားသမီးတွေ အမွေမှုဖြစ်လို့ တရားရုံးတွေမှာ နှစ်ချိကြာအောင် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေကြရတာမှ အများကြီးရယ်။

အခု ဒေါ်သီတာအေးရဲ့ခင်ပွန်းကတော့ သူ့နောက်အိမ် ထောင်မှာ သားသမီးတွေ ပြဿနာမရှုပ်အောင် နောက်အိမ် ထောင်မပြုခင်ကတည်းက စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ တရားဝင် အမွေပေးပစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ဥပဒေအရလည်း ကျန်ခဲ့ တဲက သူပစ္စည်းတွေထဲက ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်ကိုမှ သားသမီး တွေရနိုင်ခွင့် မရှိတော့ပါဘူး။

ခု ခင်ပွန်းသည်မရှိတော့မှ သားသမီးတွေက လောဘ တက်လာပြီး ဒေါ်သီတာအေးဆီက ရလိုရခြား လာတောင်း ဆိုကြည့်ကြတာပါ။ မပေးရင် တရားရုံးကနေ ဆင်ခေါ်မယ် ဘာညာနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တာကလည်း ဒေါ်သီတာအေး ကြောက်လန့်ပြီး ပေးချင်လာအောင် သွေးတိုးစမ်းနေတာပါ။

ဒေါ်သီတာအေးအနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို ဘာမှ ပူပန်သောက မဖြစ်ဘဲ စိတ်အေးအေးထားဖို့ ပြောပါရစေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူတို့ဘက်က တရားမစွဲနိုင်သလို ဒီအမှုကို ဘယ် ရှေ့နေကမှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးမှာ မဟုတ်လို့ပါပဲ။

အရေးကြီးတာက ခင်ပွန်းသည်က သားသမီးတွေကို အမွေခွဲဝေပေးခဲ့တဲ့ စာချုပ်စာတမ်းတွေကိုတော့ သေသေချာ ချာ ထိန်းသိမ်းထားဖို့ လိုအပ်ပါကြောင်း အကြံပြုလိုက်ပါရစေ။

အောင်မြင်ပါစေ...

ဦးစောလွင် [B.A(Hist:) H.G.P., F.L]

ကျွန်ုပ်တို့သည် တီဗွီရုပ်သံလိုင်းမှ လွှင့်သော ဇာတ်လမ်းတိုတစ်ပုဒ်အား ကြည့်ပြီးနောက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုဇာတ်လမ်းအား စိတ်စွဲသွားခဲ့ခြင်းကြောင့်လား မသိ။ ထိုဇာတ်လမ်းအတိုင်း အိပ်မက်ပြန်၍ မက်နေခဲ့သည်။ ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်က အဓိကဇာတ်ကောင်နေရာ၌ ဖြစ်ချေ၏။ ဇာတ်လမ်းကား ...။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆွမ်းခံကြွလာသော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆွမ်းကပ်ရန်အလိုမှာ ဗြူမျက်နှာဖုံးပန်းထိမ်ဆရာကြီးက ၎င်း၏အိမ်သို့ ပင့်ဖိတ်လေသည်။ ထိုပန်းထိမ်ဆရာကြီးမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာကို လွန်စွာမှတ်သက်ဝင်ယုံကြည်၍ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသူဖြစ်လေသည်။

ဆွမ်းကပ်ရန် ထိုဒကာကြီး ထံအသွားတွင် လွန်စွာမှတောက်ပသော ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးကို ကလပ်ပေါ်တွင် တင်၍ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအနီကဝယ် ပန်းထိမ်ဆရာကြီးမှူးထားသော ကြိုးကြာငှက်ကြီးမှာ ရုတ်တရက် ပတ္တမြားကြီးကို ကောက်ယူချီလှိုက်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ပန်းထိမ်ဆရာကြီးလည်း

မကြာမီ ဆွမ်းများခူးခပ်ပြီး ဆွမ်းကပ်ရန် ကျွန်ုပ်တို့သို့ ထွက်အလာ ၎င်းထားရှိသော ပတ္တမြားကြီးကို မတွေ့သဖြင့် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ထိုမှအစပြု၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် အထင်နှင့် နည်းမျိုးစုံ ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့် တောင်းလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း “ငါမယူ” ဟု တစ်ခွန်းတည်းဖြေပြီး ဆိတ်ဆိတ်နေပြီး စဉ်းစား၍ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်ကာ ကြိုးကြာမျိုးလိုက်သည်ဟု ဖွင့်ပြောလိုက်လေသည်။ ကြိုးကြာငှက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ပယောဂဖြင့် သေရမည်ပင်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ငရဲကြီးရပေတော့မည်။ ဆက်၍ငြင်းနေလည်း အပိုပင်။ ယူမည့်သူဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့တစ်ဦးတည်းသာ အခန်းထဲတွင်ရှိသော ကြောင့် ပန်းထိမ်ဆရာကြီး စွပ်စွဲသည်မှာ လွန်အံ့မထင်။

ပန်းထိမ်ဆရာကြီးမှာ အလျော့ပေးမည်ပုံ မပေါ်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပြည်ရှင်မင်းအပ်ထားသော ပတ္တမြားဖြစ်သဖြင့် မင်းပြစ်မင်းဒဏ်ခံရမည်ဖြစ်သည်။ ကွပ်မျက်ခြင်းခံရလျှင် ခံရပေလိမ့်မည်။ ပန်းထိမ်ဆရာကြီးတစ်ဦးတည်းပင် မဟုတ်။ ဆွေခုနစ်

ဆက် မျိုးခုနစ်ဆက်ပါ ဒဏ်သင့်နိုင်သည်။

ယခုတွင်ပင် ကျွန်ုပ်တို့အား စွပ်စွဲ၍ ငရဲကြီးနေပြီ။ နောက်ပိုင်းတွင် ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း ပြုလုပ်လာလျှင် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲကို အတိုင်းမသိခံရပေဦးမည်။ အလှူဒါယိကာတစ်ယောက် သည်အဖြစ်မျိုးရောက်မည်ကို ကျွန်ုပ်တို့မလိုလား။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ အသက်နှင့် လူ(အလှူဒါယိကာ) တစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးမှာ များစွာ ကွာလွန်းလှချေသည်။ အလှူဒါယိကာကြီး ငရဲခံမလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့ငရဲကြီးမှာစိုးသည့် အတ္တကို ခွာချမလားစဉ်းစားရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သာ ခံလိုက်ပေတော့မည်။

တီဗွီဇာတ်လမ်းထဲက ကြိုးကြာငှက်မှာ အသေစော၍ တော်သေးသည်။ ထိုကြိုးကြာမသေခဲ့သော် ...။ ကျွန်ုပ်တို့အိပ်မက်ထဲက ကြိုးကြာငှက်ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့၏ပယောဂဖြင့် မုချသေပွဲဝင်ရမည်သာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ပိုက်မင်း

မိန်းမတောင်မှသည်

ကျော်မြသန်း

မိန်းမထောင်မှသဏ္ဌ

(ဇာတ်သိမ်းပိုင်း)

ကျော်မြသန်း

(တစ်ဆယ့်ခုနစ်)

ဦးကျော်သာထံမှ ရေးလိုက်သည့် စာကို ပြန်ကြားသည့် ဦးမျိုးလွင်ထံမှ စာရောက်လာသည်။

အချိန်အကန့်အသတ်ကို ခြောက်လသာ ရွှေ့ဆိုင်းပေးနိုင်မည့်အကြောင်း ထိုကာလစေ့ရောက်လျှင် စာချုပ်ပါ အတိုင်း ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားမည်အကြောင်း သူတစ်ယောက်တည်း သဘောဖြင့် လုပ်၍မရသောကြောင့် ပါတနာအဖွဲ့ဝင်များထံ တင်ပြခဲ့ရာ သူတို့၏သဘောထားအတိုင်း အကြောင်း ပြန်ကြားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆက်လက်ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စများအတွက် ဦးကျော်သာကိုယ်တိုင် လာစေလိုကြောင်း ပါလာသည်။

အချိန်အကန့်အသတ် ရွှေ့ဆိုင်းပေးသည့်ကလွဲ၍ အကြောင်းမထူးသော ပြန်စာဖြစ်၏။

ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင်သွားလည်း ထိုထက်ပို၍ အကြောင်းထူးစရာ မရှိ။ ကျွန်းမာရေးအခြေအနေကလည်း သွားဖို့သင့်သော အခြေအနေ။

ခိုင်မာသော စာချုပ်စာတမ်းကြီးက သူတို့၏လက်ထဲမှာ ရှိနေပြီ။

တရားတဘောင် ဖြစ်ရသည့် အဆင့်သို့ရောက်လျှင် အိမ်နှင့်စက်ကို ဝရမ်းကပ်နိုင်သောကြောင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရောင်းသည်ထက် ပိုဆိုးသော အခြေအနေ ဖြစ်လာနိုင်သည်။

တရားမအမှု။

ငွေကုန်လှပန်းပြီး အမှုရှုံးလျှင် ဖြူကာပြာကာ ကျမည်။

နောက်ဆုံး ကြိုးစားခြင်းအဖြစ် ဖခင်ကြီးကိုယ်စား သွားတွေ့ပြီး အချိန်အကန့်အသတ် တို့တောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုအခေါက် သွားတွေ့ရာတွင် ကိုယ်၏တောင်းဆိုချက် အရာမထင်ဘဲ နာကြည်းခံပြင်းစရာ သူ၏တောင်းဆိုချက်သာ အရာထင်သွားသည်။

“မခင်ထားနွယ်တို့က အချိန်တိုးတောင်းလို့ ဘာမှမထူးမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အတိုးတွေပိုတက်ပြီး ကိုယ့်ဘက်ကပဲ နှစ်နာမှာပေါ့။ ဒီထက်အချိန်တိုးရဖို့ကလည်း မလွယ်ဘူးလေ။ ခုလောက်ရဖို့တောင် ကျွန်ုပ်တို့အနေနဲ့ အတော်ကြီး ပြောယူရတာပါ။ မခင်ထားနွယ်ရဲ့ ဖခင်ကြီးအပါအဝင် ကျွန်တော်တို့ စီးပွားရေးသမားတွေဆိုတာ အလုပ်သဘောကိုပဲ

အလေးထားလုပ်ကြရပါတယ်။ လူမှုရေးတို့ ဘာတို့ကို အလေးပေးပြီးလုပ်လို့ မရပါဘူး။ ဒါကိုတော့ မခင်ထားနွယ်လည်း သဘောပေါက်မှာပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ခုလို အချိန်တိုးတောင်းရတာဟာ ကျွန်မတို့မိသားစုအတွက် ထပ်ပြီး ကြိုးစားကြည့်ချင်လို့ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင်ပေါ့လေ။”

“အေးဗျာ... ကျွန်တော်လည်း အများကြီး စိတ်မကောင်းပါဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ နည်းလမ်းရှာပြီး ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမယ်။ အကြောင်းထူးရင် ထူးသလို ကျွန်တော် စာရေးလိုက်ပါမယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဦးမျိုးလွင်... ကျွန်မကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး။”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါရစေ။ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် တစ်ခုခု ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေ။”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ စီးနင်းစင်လေး ပြန်ရမှာပါ။”

ဒုတိယအကြိမ် သွားရောက်တွေ့ဆုံခြင်းမှာ မထူးခြားသော်လည်း ဆယ့်ငါးရက်ခန့်အကြာတွင် သူ့နာမည်ကို

လိပ်မူ၍ ရောက်လာသည့် စာမှာမူ ထူးခြားသည်။

ထူးခြားသမှု အတော်ကို ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရမည်စာ။ စာမျက်နှာ ခုနစ်မျက်နှာနီးပါးရှိသည့် စာရည်ကြီး။

အနားအညွတ် တောင်းပန်ခြင်းနှင့် သူ၏ သန့်စင်သော စိတ်ရင်းစေတနာကို ပလ္လင်ခံရေးထားသည်မှာ စာတစ်မျက်နှာနီးပါး ရှိသည်။

စာပါ လိုရင်းအချုပ်မှာ သူမကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားမှုရှိရသလို လေးစားမှုလည်း ရှိကြောင်း၊ မိသားစုအပေါ်တွယ်ဝိုင်းလွန်းသည့် စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း စာနာလေးစားရကြောင်း အစချီ၍ သူတွင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေခဲ့သော်လည်း အိမ်ထောင်ရေး ကံခေခဲ့ပုံ၊ မိဘများ၏ အလိုဆန္ဒကို အလေးထားခဲ့ရသည့်အတွက် ရည်မှန်းထားရှိသော အိမ်ထောင်ဖက်ကို မရွေးချယ်နိုင်ခဲ့ပုံနှင့် သူ၏အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာများကို ဖော်ပြထား၏။

သူရေးသားဖော်ပြသလို တကယ်မှန်မမှန်ကိုလည်း စုံစမ်းမေးမြန်းနိုင်ကြောင်း။

သူမမှာ သူရည်မှန်းခဲ့သော အိမ်ထောင်ဖက်အရည်အချင်း ရာနှုန်းပြည့်နီးပါးရှိနေကြောင်း၊ ခုလိုအချိန်မှာ ဒီအကြောင်းမျိုးရေးရခြင်းအတွက် အပေးအယူသဘောလို မယူဆစေလိုကြောင်း၊ သန့်စင်သောစေတနာနှင့် စစ်မှန်သောမေတ္တာကို အရင်းခံသလို တုံ့လှည့်မေတ္တာကို ရယူရန် ဆန္ဒရှိပါကြောင်း။

သူသည် လူပျိုလူလွတ်တစ်

ယောက်မဟုတ်သော်လည်း ပထမအိမ်ထောင်နှင့် လုံးဝ ကင်းရှင်းပြတ်စဲနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ တရားရုံးအသိအမှတ်ပြုစာချုပ်စာတမ်းများဖြင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပထမအိမ်ထောင်မှာလည်း နောက်ထပ်အိမ်ထောင်သစ်ထူထောင်သွားပြီဖြစ်ကြောင်းများလည်း ရေးထား၏။

အကယ်၍ တုံ့လှည့်မေတ္တာကို ရယူနိုင်ခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် တရားဝင်လက်ထပ်ယူမည့်အပြင် အိမ်နှင့်စက်ကို ရွေးနှုတ်ပြီး သူမ၏ နာမည်ဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူနေထိုင်သော တိုက်နှင့် သူ၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်များကို တရားဝင် အခွင့်အရေးဆက်ခံနိုင်သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု လွှဲပြောင်းပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်များကို အတော်လေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရည်ရှည်လျားလျား ရေးသားထားသည်။

တုံ့လှည့်မေတ္တာ မပေးနိုင်လျှင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အကြောင်းပြန်စေလိုကြောင်း၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် ဆက်လက်ဆက်ဆံသွားစေလိုကြောင်းဖြင့် စာကို နိဂုံးချုပ်ထား၏။

စာဆုံးသွားပြီ။

အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ခံပြင်းစိတ် ဒေါသအရှိန် အမြင့်ဆုံးသို့ထိုးတက်သွားသည်။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းရင်းရင်း ကိုက်မိသည်။

ငါ့ခေါက်ပြီး သူ၏စာရွက်များ ပေါ်သို့ တံတွေး ထွေးပစ်လိုက်သည်။

အကယ်၍ ထိုအချိန်က ဦးခွေးလွင်တစ်ယောက် ကိုယ့်ရှေ့မှောက်တွင် ရှိနေလျှင်...

နောက်ဆုံးတွင် လှုပ်ရှားဖြစ်ပေါ်လာမှုအားလုံးကို မျက်ရည်ဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်ရသည်။

နှစ်နှစ်နာနာ အရေးအသားများဖြင့် ရေးထားသည့် စာကို နောက်တစ်နေ့တွင် တုံ့ပြန်ပေးပို့လိုက်သည်။

သို့စဉ်တိုင် ခံပြင်းစိတ် လျော့မသွားသလို နာကြည်းစိတ်လည်း တဖြေဖြေ တောက်လောင်နေသည်။

စက်ရော၊ အိမ်ပါ အမြန်ဆုံးရောင်းပြီး ဖြစ်သလိုနေထိုင်ကြရန် ဖခင်ကြီးအား တိုက်တွန်းတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဖခင်ကြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ပို၍ဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့် ဦးမျိုးလွင်ထံမှ စာအကြောင်းကို လုံးဝမပြောဘဲ သူတို့မိသားစု၏ ရှေ့ရေးကိစ္စအတွက် တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်မှ ဖြစ်တော့မည်အကြောင်း ပြောရသည်။

“အေးလေ၊ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ သမီးရယ်။ ရောင်းစရာရှိတာ ရောင်းပြီး ရှင်းစရာရှိတာ ရှင်းရတော့မှာပေါ့။ ဖေဖေတို့ ဒီမြို့မှာပဲ ဆက်နေမလား၊ တခြားတစ်နေရာရာကိုပဲ ပြောင်းမလား၊ ဒါပဲ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ဖို့ရှိတော့တာပေါ့။”

ဖခင်ကြီးက သူတို့အတွက်က အကြောင်းမဟုတ်၊ သမီးတွေအတွက်၊ အထူးသဖြင့်... အငယ်အထွေးလေးအတွက် ရင်ထုမနာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရသည့်အကြောင်း ပြောနေရင်း ရှေ့

ဆက်မည့်စကားကို မဆက်တော့ဘဲ ထိုင်နေရာမှ ထသွားသည်။

အတော်ကြီးစိတ်ထိခိုက်သွားရှာသော ဖခင်ကြီး၏ ကျောပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း မျက်ရည်များ စီးထွေကျဆင်းလာသည်။

အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်၍ မျက်နှာနှင့် ခေါင်းအုံး ထိအပ်လိုက်ရင်း ဖခင်ကြီးက သူတို့အတွက် အကြောင်းမဟုတ်ဟု ဆိုစေကာမူ စိတ်ထိခိုက်မှု လွန်ကဲနစ်မွန်းပြီး မပြောကောင်း မဆိုကောင်း အဖြစ်မျိုးများ...

မဖြစ်ဖို့ထက် ဖြစ်ဖို့ဘက်က များသည်။

ထိုမှတစ်ဆက်တည်း ဦးမျိုးလွင်၏ စာအကြောင်းသို့ အတွေးစဉ်ရောက်သွားရပြန်သည်။

ကိုယ်တစ်ယောက် အရာရာကို စွန့်လွှတ်ပြီး အနစ်မွန်းခံလိုက်ရင် တစ်မိသားစုလုံး ပြေလည်သွားမည်။

ခုထိ သူတို့တွေ့ကြုံနေရသည့် ဖြေရှင်းရန် လမ်းစပျောက်နေသော ပြဿနာကို ဖခင်ကြီးနှင့် သူကလွဲ၍ မည်သူ့ပင် မသိကြသေး။ သူတို့ သိလို့လည်း မည်သို့မှအကြောင်းထူးစရာမရှိ။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးအဆင့်ရောက်ခါမှ ဖွင့်ပြောကြမည်ဟု နားလည်မှုရှိထားကြသည်။

သုသာ ဦးမျိုးလွင်နှင့်ဆိုသော အနေအထားမျိုးရောက်ခဲ့ရင် မိသားစုပြဿနာအားလုံး ပြေလည်သွားမည် ခြံဆော်လည်း ဖခင်ကြီးမှာမူ အလွန်အမင်း စိတ်ထိခိုက်ပြီး နက်နက်နဲနဲ ယူ

ကျုံးမရဖြစ်သွားမည်။ သို့ဆိုလျှင် ဖခင်ကြီး၏အနေအထားမှာ အကောင်ဘက်ထက် အဆိုးဘက်သို့ ယိုင်သွားမည်မှာ သေချာသည်။

ပြီး... ဦးမျိုးလွင်ထံ ပြန်စာပို့လိုက်ပြီးပြီ။

နစ်နစ်နာနာဖြစ်စေမည့် လွန်လွန်ကျူးကျူးအရေးအသားများကြောင့် ဦးမျိုးလွင် ဆတ်ဆတ်ခါ နာကြည်းသွားမည်မှာ သေချာသည်။ ဆက်ရန် အကြောင်းမရှိတော့။

သို့ ရှိပြီးခါမှ ဘယ်သို့ဘယ်ညာဆိုပြီး ဆက်ရန်လမ်းကြောင်းကို ပြန်ဖော်ရင် ကိုယ်က အောက်စီးကနေ ခေါင်းလျှိုဝင်ရတော့မည်။

ခြောက်လ အချိန်တိုးပေးထားသည်ကိုပင် မပေးတော့ပါဘူးဟု အကျပ်ကိုင်လာကောင်း ကိုင်လာနိုင်သည်။

မလုပ်ဘူးဆိုသည်ထက် လုပ်ဖို့ဘက်က အလေးသာသည်။ စာချုပ်စာတမ်းနှင့် အချိန်တိုးပေးခြင်းမဟုတ်၊ နားလည်မှုဖြင့် အချိန်တိုးပေးခြင်းဖြစ်၍ မူလစာချုပ်ပါအတိုင်းဟု ဆိုလာသော် ကိုယ့်ဘက်က ငြင်းဆန်လို့မဖြစ်။

သည်လောက်တောင် ရှိလှတာဆိုပြီးများ ရာဇဝတ်ကြောင်းအရ တစ်စုံတစ်ရာလုပ်ခဲ့သော်...

ဒါကိုလည်း ထည့်မစဉ်းစား၍ မဖြစ်။ လုပ်ခဲ့ရင် ဖခင်ကြီးအတွက် မတွေးဝံ့စရာသို့။

တောင်စဉ်ရေမရ အတွေးဝင်ပါထဲမှာ လှည့်နေ၍မဖြစ်တော့။ မိသားစုကို ဖွင့်ပြောပြီး ကိုယ့်ဘက်က ပြင်ဆင်

ရမည့် ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို အမြန်ဆုံး ပြင်ဆင်ရတော့မည်မှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။

မြင်လွယ်ထင်လွယ် မီးကိုငြိမ်းသတ်ရန် လွယ်ကူသော်လည်း မမြင်လွယ် မထင်လွယ်မီးကို ငြိမ်းသတ်ရန် မလွယ်ကူ။

...

ပထမအကြိမ် ရုံးထွက်နှင့် ဒုတိယအကြိမ်ရုံးထွက်မှာ သုံးပတ်ခြားသည်။

ထိုသုံးပတ်အတွင်း အောင်သူထောင်ဝင်စာ နစ်ကြိမ်ရောက်လာသည်။ ယူဆောင်ခွင့်ရသလောက် စားသောက်စရာများ ယူလာသောကြောင့် အတော်လေး အဆင်ပြေသည်။

နေရေးက မထူးခြားသော်လည်း နေသားကျလာသည်မို့ ပြောပလောက်အောင် အခက်အခဲမရှိ။

ပုတီးစိပ်လည်း မှန်နေပြီ။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသိမ်းရသည့် သမထအလုပ်ကိုလည်း တတ်စွမ်းသမျှ လုပ်နေနိုင်ပြီ။

နစ်မျိုးစလုံးကို ထိုင်၍မလုပ်၊ လဲလျောင်းရင်းဖြင့်သာလုပ်ရသည်။ အိပ်ချိန်မရောက်မီအထိ အဆောင်ထဲမှာ အသံဗလံတွေ လွှမ်းကဲနေသဖြင့် ပုတီးစိပ်လို့မရ၊ သမထထိုင်လို့မရ။

အိပ်ချိန်နောက်ပိုင်းတွင် အသံဗလံများ တိတ်ဆိတ်သွားသော်လည်း ထိုင်နေခွင့်မရှိသောကြောင့် လဲလျောင်းရင်းဖြင့်သာ ပုတီးစိပ်ရသည်။ စိတ်ကို စုစည်းထိန်းချုပ်ရသည်။

အန်တီကြီးဆိုမှာ ခွင့်တောင်းပြီး

ထိုင်လို့တော့ရသည်။ အဆောင်တွင်း နေသူအချင်းချင်းထံမှ ပြောလာဆိုလာ မည် အတင်းအဖျင်း အပြောများကို မကြားချင်သောကြောင့် မထိုင်ဘဲ ဖြစ် အောင် လုပ်ရသည်။

မိန်းမတွေချည်း စုဝေးနေသည့် မိန်းမထောင်မှာ အုပ်စုကွဲလေးတွေ များ သလို စကားအပေါက်အစလည်း များ သည်။ ကောင်းတာလုပ်လုပ်၊ မကောင်း တာလုပ်လုပ် အပြောမလွတ်၊ ဘယ်သူ ဘာလုပ်သလဲဆိုတာကို မျက်စိဒေါက် ထောက်ကြည့်ပြီး တီးတိုးတီးတိုး သဖန်း ပိုး လုပ်ကြစမြဲရှိကြ၏။

ပြောစရာမရှိသည့်အခုံး ဘုရား ရှိမှီး ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်လုပ်သည်ကို ပင် အပေါက်အစရာပြီး ပြောကြသည်။

“ကြည့်ပါလား၊ ကောင်မတွေက ထောင်ထဲရောက်မှ ဟန်ချဲနေလိုက်ကြ တာ။ သူတော်ယောင်ဆောင်နေလိုက် ကြတာ။ အပြင်မှာတုန်းကသာ ပုတီးနဲ့ တရားနဲ့နေရင် ထောင်ထဲကို ဘယ် ရောက်ပါ့မလဲ”

“ပြောမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ တက တဲတော်...ထောင်ထဲရောက်မှ ပုတီး တကိုင်ကိုင်နဲ့ အပြင်မှာတုန်းကတော့ ဘယ်ပုတီးကိုင်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကိုင်စရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိနေတာကိုး”

“သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ ကမ္မဝါဖတ် တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့”

အဲဒီလိုအပြောမျိုးဖြင့် ခုကြ ရွဲ့ ကြ ခနဲကြသည်။

ထိုသို့သော အပြောအဆိုများကို ကြားရဖူးသောကြောင့် သူတို့မြင်ကွင်း

မှာ ပုတီးမကိုင်ချဲ။

အရေးထားစရာ မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။

ရောက်စကထက်စာရင် စားရေး နေရေး အတန်အသင့်အဆင်ပြေသည် ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း အတူနေရသူ များ၏ စရိုက်ဆိုး၊ စရိုက်ကြမ်းများ ကြောင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိတ်မကြည် မလင် ဖြစ်ရသည်။

တစ်နေ့သော တနင်္ဂနွေနေ့။

တနင်္ဂနွေနေ့မျိုးတွင် အကြောင်း မရှိဘဲ တာဝန်ရှိသူများ ထောင်မှူးလေး များ လာလေ့မရှိ၊ အားလပ်ရက် ဖြစ် သည့်အလျောက် ခါတိုင်းနေ့များထက် အနေအထိုင် လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထား သည်။

ထိုနေ့တွင် တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ပေးသည့် ဆပ်ပြာနှင့် အုန်းဆီ ရသည်။ နေ့လယ်ဘက်တွင် လက်ဖက်ရည် အကြမ်းပေးသည်။ ထန်းလျက်ကလေး ဘာလေး ရှိသူတွေကတော့ ထန်းလျက် နှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တွဲလို့ရသည်။ မရှိသူတွေကတော့ လက်ဖက်ခြောက်ပါ လေဟန် ရေမွှေးကြမ်းဖြင့်သာ တင်း တိမ်ရသည်။

နေ့လယ်ဘက်တွင် ဖျာလိပ်နတ် မေးကြသည်။ ကျောက်ပျဉ်၊ သနပ်ခါး၊ ပန်း၊ လျှပ်ပန်းထည်၊ ပဝါ စသည်များ မပါပေမယ့် အဖြစ်သဘောလုပ်ကြ သည်။ ဖျာလိပ်နတ်ကလည်း ဝင်သည်။ မလုပ်သည့်ဖျာလိပ်ကို လက်ဖြင့်လှုပ်၍ ဝင်စေသည်။

တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ဖျာ

လိပ်နတ်ပွဲ ဆင်နွှဲနေရာမှ ဘယ်လိုဖြစ် ကြသည်မသိ၊ နတ်ပွဲမှ သုံးယောက် နှင့် နှစ်ယောက် ရန်ပွဲသို့ ပြောင်းသွား သည်။ ရန်ပွဲမှာ တော်ရတန်ရုံပွဲမဟုတ်၊ သဲသဲမဲမဲ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြသည့် ရန်ပွဲ။

မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း ထဘီ လန်၊ ထဘီကျွတ်အောင် သဲကြိမ်ကြီး ဖိုက်ကြသည်။ ဝင်ဖျန်သူများပင် ထဘီ မနိုင်၊ ဘာမနိုင် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ရန်ပွဲ လူကွဲသွားသည်နှင့် အန်တီ ကြီးက ဘူးကြီးသို့ သတင်းသွားဖို့စရာ ဘူးကြီးတာဝန်ကျ ထောင်မှူးလေး လိုက်လာပြီး ရစရာမရှိအောင် ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းသွားသည်။

ပြောစရာ ဆိုစရာရှိပြီဆိုရင် အား လုံးကို သိမ်းကြုံးပြောတာ။ ကိုယ် ကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်မရွေ့ ဆိုပေမယ့် ထောင်ထဲမှာတော့ သူများမကောင်း လည်း ကိုယ်ပါရောပြီး ခေါင်းရွေ့ရသည်။

စည်းကမ်းချိုးဖောက်သူများကို အရေးယူသည်က တစ်ပိုင်း။ အပြော အဆို ခံရပြီဆိုရင်တော့ ဘယ်သူမှ မဟုတ်၊ ဝါးလုံးရည်နှင့် သိမ်းကြုံးရမ်း သမို့ ကိုယ်လည်း အဖျားခတ်ခံရစမြဲ ရှိ၏။

အဲသည်အတွက် အမြဲတမ်း စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည်။ ရန်ဖြစ်သူ ငါးယောက်ကို အဆောင်အပြင်ဘက် ထုတ်၍ နေရာမရွေ့ မတ်တတ်ရပ်နေရ မည်။ အဆောင်ပိတ်ချိန်ကျမှ အဆောင် ထဲပြန်ဝင်ရမည်ကို လောလောဆယ် ပြစ်ဒဏ်ချသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်နေ့ ရုံးတင်လိမ့်မည်။
ရုံးတင်ဆိုသည်မှာ အပြင်ရုံးမဟုတ်၊
ထောင်တွင်းရုံးမှာ စစ်ဆေးပြီး ပြစ်ဒဏ်
ချမှတ်မည်။

အမှုမှာ မပေါ့သေးသလို ပြစ်
ဒဏ်လည်း ပေါ့လိမ့်မည်မဟုတ်။ တန်း
စီး ဧကိတ်လည်း မျက်ခုံးလှုပ်ရပြီ။
ပြတ်မှာသေချာသည်။

တန်းစီးက အသွားအလာ၊ အနေ
အထိုင် လွတ်လပ်သလို ထောင်ဝင်
စာ၊ ရုံးပစ္စည်းများလည်း ထိုက်သင့်
သလောက် တန်းစီးကြေး (ငါ) ဆက်
ကြေးရသည်။

ရုံးထွက်ပစ္စည်းများ ပါလာလျှင်
လည်း တန်းစီးကို နားလည်မှုရှိရှိ ပေးရ
ကမ်းရသည်။ “တန်းစီးနဲ့မတည့်ရင်
မှည့်သွားမည်” ဆိုသော ဆိုရိုးစကား
ရှိသည်။

တန်းစီးဆိုတာက မြန်မာလို
အခေါ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုက “ကွန်ဗစ်အော်
ဖစ်ဆာ” အကျဉ်းစား အရာရှိ။

ယောက်ျားတောင်မှာဆို တန်းစီး
တွေ အလွန်စားသာသည်။ အချုပ်သား
အကျဉ်းသားတို့မှာ တန်းစီးလက်ခုပ်ထဲ
က ရေး။

မိန်းမထောင်မှာတော့ မိန်းမသား
ချင်းဖိုလား မသိ။ တန်းစီးတွေက ပြော
စမှတ်ပြုလောက်အောင် မဆို။ လိုက်
လျောညီထွေ နေကြတိုင်ကြ၊ လုပ်ကြ
တိုင်ကြသည်။

ခုလို ပြဿနာမျိုး ဖြစ်ပြီဆိုရင်
တော့ ရာထူးလျော့ဖို့ သေချာသည်။
ဧကိတ် မိုင်တွေချနေပြီ။ သူတို့လည်း

စိတ်ညစ်ရသည်။

ပိုက်ထွေထားရသည့် အမှုအခင်း
အတွက် ရတက်ပွေရသည်က တစ်မျိုး
အဆောင်တွင်း ပြဿနာမျိုးစုံအတွက်
စိတ်ညစ်ရသည်က တစ်ဖုံဖြင့် စခန်း
သွားနေရ၏။

ကြမ္မာဝင့်ကြွေး အလှည့်မပေး
သေးသမျှ ခံရပေလိမ့်ဦးမည်သာ။

...

ဒုတိယအကြိမ် ရုံးထွက်နေသို့
ရောက်လာသည်။

ပထမအကြိမ်တုန်းကလောက်
တုန်လှုပ်မှုမျိုးကို မခံစားရတော့။ ရုံး
ထွက်သဘောကို သိသွားပြီမို့ စိတ်ရော
လူပါ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် မဖြစ်တော့
ဘဲ ပြေပြေလျော့လျော့ရှိနေသည်။

ရှောင်လွှဲလို့ မရနိုင်သည့် ရင်ဆိုင်
စရာများကို သတ္တိရှိရှိရင်ဆိုင်ရန် ဆုံး
ဖြတ်ထားသည်ကလည်း အားမာန်ကို
ပြည့်ဝစေသည်။

မိဘများနှင့် အထွေးဆုံညီမငယ်
၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ၊ လုပ်ငန်း
ကိုင်ငန်း အဆင်ပြေမပြေနှင့် ညီမငယ်
နှစ်ယောက်အကြောင်းကိုပါ ကိုစိုးသိန်း
အား မေးရသည်။

ကောင်းပါသည်။ အဆင်ပြေပါ
သည်ဆိုသော အဖြေတုံ့ပြန်လာမည်ကို
သိနှင့်နေပါလျက် ကိုစိုးသိန်းကိုယ်တိုင်
ပြောသည်ကို ကြားချင်သောကြောင့်
မေးရခြင်းပါ။

တကယ် မကောင်းသည့်တိုင်၊
အဆင်မပြေသည့်တိုင် မကောင်းပါ။

အဆင်မပြေပါဆိုသည်မျိုးတော့ ဘယ်
ပြောလိမ့်မှာပဲ။

ဒါကြောင့် တုံ့ပြန်အဖြေကို သိပါ
လျက်ဟု ဆိုရခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးတော့မှ
အောင်သူနှင့် ပြောရသည်။

အမှုက ဘယ်လောက်ကြာဦးမည်
မသိသောကြောင့် အိမ်ပြန်ဖို့နှင့် ထောင်
ဝင်စာအတွက် ကိုစိုးသိန်း တစ်လတစ်
ခေါက်လာရင် အဆင်ပြေကြောင်းပြော
ပြုပြီး ကတိတောင်းရသည်။

သူတို့စကားပြောနေစဉ် ကိုမြင့်
မောင် ရောက်လာသည်။ နေထိုင်
ကောင်း မကောင်း၊ ထောင်တွင်းနေရေး
အဆင်ပြေ မပြေ မေးပြီး သူဘာအကူ
အညီပေးရမည်ကို မေးသည်။

လော့လောဆယ် ဘာအကူအညီ
မှ မလိုသေးသည့်အကြောင်း အခုလို
ကူညီသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရှိပြီးဖြစ်
ကြောင်း၊ ရုံးထွက်တိုင်း မလာဖို့
အကြောင်းပြောရသည်။

“မလာစေချင်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်
ကိုမြင့်မောင်။ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ကိုမြင့်
မောင်အတွက် တာဝန်ကြီးတစ်ခုဖြစ်နေ
မှာစိုးလို့ ပြောရတာပါ။ ကိုမြင့်မောင်ရဲ့
စေတနာကို လေးလည်းလေးစားပါ
တယ်။ လိုက်လို့လဲလဲ အသိအမှတ်
ပြုပါတယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက် အပန်းမကြီး
ပါဘူး မခင်ထားနွယ်”

သူတို့ စကားစမြည် ပြောဆိုနေ
ကြစဉ် ရှေ့နေကြီးရောက်လာသည်။

အထူးတန်းအတွက် သည်နေ့
လျှောက်လွှာတင်မည်အကြောင်းနှင့်

ထောင်ထဲမှာ တွေ့စဉ်က သူ့ကို မပြော
လိုက်သည့် ဦးမျိုးလွင်နှင့် အိမ်ထောင်
ပြုခဲ့ရသည့်အကြောင်းကိုမေးမြန်းသည်။

“ကျွန်မ ဒီကိစ္စကို မပြောရင်
မဖြစ်ဘူးပေါ့နော်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ မခင်ထားနွယ်။
အမှုသည်တစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်ရပ်အမှန်
ကို သိမှ အမှုသည်အတွက် ဘယ်လို
ပြင်ဆင်ရမယ်ဆိုတာကို လမ်းကြောင်း
ခင်းရတာဆိုတော့ မပြောလို့မဖြစ်ဘူး။
ခုတောင် တစ်ဖက်က တစ်စွန်းတစ်စ
ကြားလို့ မေးရတာ”

“ကျွန်မ ဖုံးကွယ်ထားချင်လို့
မဟုတ်ပါဘူး။ မိသားစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ
ပိုင်းနဲ့ သက်ဆိုင်နေလို့ မပြောတာပါ”

ရှေ့နေကြီးက လက်ပတ်နာရီကို
ကြည့်လိုက်သည်။

“အချိန်တော့ သိပ်မရှိဘူး။ တရား
သူကြီးထွက်ချိန် နီးနေပြီ။ ရသလောက်
အချိန်ကွပ် အတိုချဲ့ပြီး ပြောပေါ့”

အတိုချဲ့၍ ပြောပြလိုက်ရသည်။

ရှေ့နေကြီးက မေးစရာရှိသည်
များကို မေးသည်။

ပြော၍ မေး၍ မပြီးသေးမီ ရှေ့
ဖတ်စာရေးကြီး ထွက်လာပြီး ပြင်ဆင်
စရာရှိသည်များကို ပြင်ဆင်နေသည်။

ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီး ထွက်လာပြီး
ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ရုံးလှလင်
ထွက်လာပြီး ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီးကို တိုး
တိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

ရှေ့ဖတ်စာရေးကြီးက “တရား
သူကြီး”ဟု အသံပြုလိုက်၏။

အခန်းတွင်းရှိနေသူအားလုံး မတ်

တတ်ရပ်လိုက်ကြရသည်။

‘ထိုစဉ်မှာပင် တစ်ဖက်ရှေ့နေကြီး
ကမန်းကတန်း ဝင်လာပြီး တရားသူ
ကြီးကို အရိုအသေပြု၍ သူနေရာသို့
ဝင်ရပ်လိုက်၏။

တရားသူကြီး တရားခွင်မှာ ထိုင်
ပြီးနောက် သူမ၏ ရှေ့နေကြီး ဦးထွန်း
အောင်က အထူးတန်းအတွက် လျှောက်
ထားခွင့်ပြုဖို့ ခွင့်တောင်းပြီး လျှောက်
ထားချက်တင်သည်။

မိဘများ၏ စီးပွားရေးအခြေအနေ
နှင့် နေထိုင်ခဲ့သည့် အဆင့်အတန်း၊
ဦးမျိုးလွင်၏ တရားဝင်ဝန်းအဖြစ် အိမ်
ထောင်ဖက်ပြုပြီးနောက် နေထိုင်ခဲ့သည့်
အဆင့်အတန်းနှင့် တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရ
အဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြပြီး အချင်းဖြစ်
မှုခင်းမှာ ရာဇဝတ်ကြောင်း မှုခင်းဖြစ်
သော်လည်း ရာဇဝတ်ကြောင်းဖြစ်မှုကို
တမင်ကျူးလွန်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ လင်နှင့်
မယား ပဋိပက္ခမှုမှ လက်ရောက်မှုပါ
သွားရခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းကို အခြေ
ခံအကြောင်းတရားအဖြစ် ဖော်ပြ၍
အထူးခံစားခွင့်အင်္ဂါရပ်များ ပြည့်စုံသော
ကြောင့် အမှုစစ်ဆေးဆဲကာလတွင်
အထူးတန်းခံစားခွင့် အမိန့်ချမှတ်ပေးပါ
ရန် တင်ပြလျှောက်ထားလိုက်သည်။

(ထိုစဉ်ကာလက အကျဉ်းထောင်
များတွင် ရိုးရိုးတန်းနှင့် အထူးတန်း ဘီ
ကလပ်နှင့် စီကလပ်ဟူ၍ ခွဲခြား
ထားသည့် စနစ်ရှိသည်။)

တရားသူကြီးက တစ်ဖက်ရှေ့နေ
ကြီးအား ကန့်ကွက်ရန် ရိုမရို မေးမြန်း
ခဲ့ရာ တစ်ဖက်ရှေ့နေကြီးက ကန့်ကွက်

ရန်မရှိကြောင်း ဖြေကြားခဲ့သည်။

တရားသူကြီးက တင်ပြချက်ကို
လက်ခံကြောင်း အဆုံးအဖြတ်ပေးမည်
အကြောင်း ပြောသည်။

တစ်ဖက်ရှေ့နေကြီးက လျှောက်
ထားချက် တင်ပြသည်။

သူ၏အမှုသည် ဦးမျိုးလွင်မှာ
ဆေးရုံမှ ဆင်းလာပြီးဖြစ်သော်လည်း
ကျန်းမာရေးအခြေအနေ မကောင်းသေး
ကြောင်း၊ ခေါင်းမူးသည့်ဝေဒနာကို နေ့
ရောညပါ ခံစားနေရသဖြင့် တရားရုံးသို့
လာရောက်အစစ်ဆေးခံရန် အခြေ
အနေမရှိသေးသောကြောင့် အမှုစတင်
စစ်ဆေးရန်အတွက် တစ်လခန့်ခွာ၍
ရက်ချိန်းပေးပါရန် တင်ပြလျှောက်ထား
သည်။

ကျန်းမာရေးကို အကြောင်းပြု၍
အချိန်ဆွဲခြင်းဖြစ်၏။ ထောင်ထဲရောက်
နေသူကို စိတ်ဒုက္ခ၊ ကိုယ်ဒုက္ခ ခံစားမှု
ပို၍ဖြစ်စေရန် ပြုလုပ်သည့်သဘော
ဖြစ်၏။

ဘောင်ဝင်နေသဖြင့် တရားသူ
ကြီးကလည်း လက်မခံ၍မဖြစ်။ နောက်
တစ်ကြိမ်ဆိုရင်တော့ ဆေးစာတင်ပြဖို့
တောင်းနိုင်သည်။

တရားသူကြီးက တရားခံရှေ့နေ
ကြီး၏ သဘောထားကို မေးသည်။
ရက်ချိန်းတစ်လ များသည့်အတွက်
အရက်နစ်ဆယ်ခန့်ခွာ၍ ရုံးချိန်းပေး
သင့်ပါကြောင်း ပြန်လည်လျှောက်ထား
လိုက်သည်။

တရားသူကြီးက နောက်တစ်
ကြိမ် ရုံးချိန်းတွင် အမှုစတင်စစ်ဆေး

မည့်အကြောင်း ပြော၍ ရုံးချိန်းတစ်လ
ခွာချိန်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ်ကာလက အချုပ်ခံရက်၊
လ၊ နှစ်ကို ပြစ်ဒဏ်ကျမှတ်ရက်အဖြစ်
မသတ်မှတ်သေးသဖြင့် အချုပ်ရက်ကြာ
လေ တရားခံနှစ်နာလေ ဖြစ်ရသည်။

ထို့နောက် . . . တရားသူကြီးက
တရားခံဖြစ်သူအား အချုပ်ကာလတွင်
အထူးတန်းခံစားခွင့်ပေးကြောင်း အမိန့်
ချမှတ်လိုက်သည်။

ထောင်အပြန် မျက်နှာပန်းလှသွား
ပြီ။ အနေအထိုင်၊ အစားအသောက်
အတွက် လက်ရှိအနေအထားထက် ပို
၍ကောင်းလာမည်ဖို့ ရှေ့နေကြီးအား
ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်ရ၏။

အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အောက်
ဆုံးထပ်ရှိ ယာယီအချုပ်ခန်းသို့ ပြန်
ဆင်းခဲ့ရ၏။

တခြားအမှုများ ဆက်လက်စစ်
ဆေးမည်ဖြစ်သဖြင့် တရားခွင့်ရုံးခန်းထဲ
မှာ ဆက်လက်နေခွင့်မရှိ။

ရိုးရိုးတန်းအချုပ်သားမှ အထူး
ဆန်းရ အချုပ်သားအဖြစ်သို့။

ဝိန်းပိတ်အမှောင်ထဲမှာ အလင်း
ရောင်ပျံ့လေး တွေ့လိုက်ရသည့်နယ်။

...

ထောင်သို့ပြန်အရောက်တွင် ဘူး
ကြီး၌ ထောင်မှူးလေးနှင့် တွေ့သည်။
အစောင့်ရဲများပေးသည့် စာရွက်
စာတမ်းများကို ဖတ်ရင်းမှ -

“ဪ... မခင်ထားနွယ် အထူး
တန်းရလာပြီကိုး။ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။

နက်ဖြန်ကျမှပဲ ထောင်မှူးကြီးကို တင်
ပြပြီး စီစဉ်ပေးစရာတွေ စီစဉ်ပေးမယ်။
ဒီနေ့တော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ဟု ပြောလာ၏။

အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ အထူး
တန်းရခဲ့သည့်အကြောင်း ဒေါ်တင်လေး
ကြူနှင့် မညိုအေးတို့အား တိုးတိုး
ကျိတ်ပြောလိုက်ရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်
လည်း ဝမ်းသာသွားကြသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ခုတင်၊
မွေရာများနှင့်အတူ ထောင်မှူးလေး
လည်း ပါလာသည်။

သူက ခုတင်မယူဘဲ မွေရာနှင့်
ပင် လက်ရှိနေရာ၌ နေမြဲတိုင်း အိပ်
ပါရစေဟု ပြောကြည့်သည်။ မရ။

“ထောင်မှူးကြီးတွေ ဝင်လာလို့
မြင်သွားရင် မကောင်းဘူး မခင်ထား
နွယ်။ ကျွန်တော် အပြောခံရလိမ့်မယ်”
ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရ၏။

နံရံဘက်မှ ဒေါ်တင်လေးကြူက
သူနေရာကိုရွှေ့ သံခုတင်ကို နံရံနှင့်
ကပ်လျက် ဒေါ်တင်လေးကြူနေရာတွင်
ချပေးသည်။ ဒေါ်တင်လေးကြူကလည်း
လိုလိုလားလားပင် နေရာရွှေ့ပေးသည်။

မိန်းမထောင် အချုပ်ဆောင်မှာ
အထူးတန်းရသူက သူတစ်ယောက်
တည်း။

နေရင်းထိုင်ရင်း မျက်နှာကြီးသွား
ပြီ။ မျက်နှာကြီးတော့ ဟင်းဖတ်ပါလာ
သည်။ နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလိုပင် ဆက်
ဆံရေးပါ ပြောင်းလဲသွားသည်။

အချုပ်သားချင်းသာမက ဝါဒါ
အန်တီကြီးတို့ကပါ ဆက်ဆံရေးပြောင်း

လဲလာသည်။ တလေးတစား ဆက်ဆံ
လာသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဖျာကြမ်းဖြင့်
ခေါင်းအုံးမရှိ ဘာမရှိ အိပ်နေရသည်မှ
သံခုတင်နှင့် မွေရာ၊ ခေါင်းအုံးနှင့် အိပ်
ရသည့်အနေအထားသို့ ပြောင်းသွားပြီ။

အနေအထိုင်သာ ပြောင်းသည်
မဟုတ်။ အစားအသောက်ပါ ထူးထူး
ထင်ထင်ပြောင်းသွားသည်။

မနက်နှင့် နေ့လယ် ကော်ဖီရ
သည်။ မနက်ပြန်ညပြန် ဆန်ဖြူထမင်း
အသားဟင်း ရသည်။ ဟင်းချိုတစ်လှည့်
ချဉ်ရည်တစ်လှည့်၊ ကုလားပဲဟင်းတစ်
လှည့် အရည်သောက်ဟန်းရန်လေးပါ
ပါသည်။ ဟင်းရန် အရည်သောက်မပါ
ရင် အသီးအနှံကြော်တစ်ခွက်ပါသည်။

ဒါလောက်ဆို အိမ်က ထောင်
ဝင်စာ မလာသည့်တိုင် အကြောင်း
မဟုတ်တော့။ နေရေး၊ စားရေးအတွက်
အဆင်ပြေသွားပြီ။

ကိုယ့်ဘက်က အပြောင်းအလဲ
လုပ်ရသည်မှာ မျက်နှာထားနှင့်အပြော
အဆို အဆက်အဆံ။

နဂိုနေထက် မျက်နှာထားကို ပို၍
ပြုံးချိုရသည်။ အားလုံးကို ပြေပြေ
သွယ်သွယ် ဆက်ဆံရသည်။

ထိုသို့မလုပ်ရင် အထူးတန်းရလို့
ကောင်မမျက်နှာကြောကို တင်းနေတာ
ပဲ။ ပြောပေါက်ဆိုပေါက်ပါ ပြောင်းသွား
တာ၊ ဝင်လာတုန်းကပုံစံနဲ့တော့ တခြား
စိပ် စသည် စသည် မလိုတမာ ဘာ
ညာဘာညာတွေ အပြောအဆိုရှိလာ
မည်ကြောင့် အရင်ကထက် မျက်နှာ

ထားချိုးပြီး အပြောအဆို သတိထားပြီး ဆက်ဆံရသည်။

ဒါတောင် အပြောအဆိုမလွတ်။

ပစ်တာ ခတ်တာကို ရှောင်တိမ်း

ဖို့ လွယ်သော်လည်း အပြောလွတ်အောင် တိမ်းရှောင်ဖို့က မလွယ်။

ရှိပါစေတော့...

...

(တစ်ဆယ့်ရှစ်)

မိသားစုရှေ့ရေအတွက် ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ စခန်းသွားရမည်ကို သားအဖ နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ကြသည်။

စက်နှင့်အိမ်ကိုရောင်းဖို့ သဘောတူညီပြီးဖြစ်သော်လည်း နေရေးအတွက် သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ဖြစ်နေသည်။

ဖခင်ကြီးက သူ၏ညီရှိရာရွာသို့ ပြောင်းနေရန် ဆန္ဒရှိသည်။ ဖခင်ကြီး၏ ညီဖြစ်သူ ကိုနီသိန်းအဖေ ပိုင်ဆိုင်သည့် အိမ်ပိုင်းက ကျယ်သည်။

သစ်မရခင် ဝါးပေါင်းကွပ်ဆိုသလို ယာယီအိမ်တစ်လုံးဆောက်ပြီး နေထိုင်ကြမည်။

စီးပွားရေးအတွက် ညီဖြစ်သူနှင့် တိုင်ပင်ပြီး အလျဉ်းသင့်သလို လုပ်ကိုင်မည့် အစီအစဉ်ကို ပြောပြသည်။

သူကမူ အိမ်ကိုရောင်းသည့်အခါ မြေပိုကို ချိန်ရောင်းမည်။ နေသာထိုင်သာရုံ အိမ်တစ်လုံးဆောက်မည်။

သူက အလုပ်ဝင်လုပ်မည်။ ပေးဆပ်စရာများပေးဆပ်ပြီး ငွေပိုငွေလျှံ

ထွက်လာရင် အလျဉ်းသင့်သလို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်ရန် ဆန္ဒရှိသည်။

ဖခင်ကြီးကတော့ သည်မြို့ပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်မနေချင်။ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ဖြစ်နေသောကြောင့် အဆုံးအဖြတ်မချနိုင်ဖြစ်နေစဉ် မမျှော်လင့်သော စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။

ဦးမျိုးလွင်ထံမှ စာ။

ခင်ထားနွယ်ထံမှ သည်လိုစာမျိုး ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပြီးသားမို့ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားကြောင်း၊ သည့်ထက်မက အရေးအသားမျိုးဖြင့် တုံ့ပြန်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပြီး သားဖြစ်ကြောင်း၊ သူ၏စေတနာနှင့် မေတ္တာမှာ သန့်စင်ကြောင်း၊ သူတို့ မိသားစုအပေါ် အတတ်နိုင်ဆုံး ဆက်လက်တူညီသွားမည်သာဖြစ်ကြောင်း၊ သူထံသို့ ယခင်ကအတိုင်း ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်ကြောင်း၊ အခက်အခဲအကျပ်အတည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ တိုင်ပင်နိုင်ကြောင်းများ ရေးသားပြီး မခင်ထားနွယ်အတွက် သူ့ဘက်က အစဉ်အမြဲ တံခါးဖွင့်ထားပါကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ထားပါ၏။

ပထမစာမှာ ဦးမျိုးလွင်အပေါ် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်သွားစေသော်လည်း ဒုတိယစာမှာမူ အထိုက်အလျောက် နားလည်မှုရှိသွားစေခဲ့သည်။

စဉ်းစားစရာမလိုဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်မှ စဉ်းစားစရာတစ်ပတ်ပြန်လည်လာသည်။

ကိုယ်တစ်ယောက် အရာရာကို

စွန့်လွှတ်ပြီး အနစ်နာခံလိုက်ရင် တစ်မိသားစုလုံး ပြေလည်သွားမည်ဆိုသည့် အတွေးစဉ်ပေါ်လာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ဗုဒ္ဓအတူ ဦးမျိုးလွင်နှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးသည့်အဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။

ဦးမျိုးလွင်အပေါ် အတုံ့အပြန် တိမ်းညွှတ်စရာများ ရှိခဲ့သည့်ကိုတော့ ဝန်ခံရမည်ဖြစ်၏။

အငယ်အနောင်။ မယားပြိုင်ပြဿနာမျိုးရှိရင်တော့ လုံးဝငြင်းပယ်ရမည် ဖြစ်၏။

ထိုပြဿနာမျိုး လုံးဝမရှိသောကြောင့် ဝင်ကြွေးကြမ္မာ မရှောင်သာဟု သဘောမူပြီး လက်ခံလိုက်၏။

ထိုအကြောင်းကို မိသားစုထားလို အလွန်မြတ်နိုးချစ်ခင်ရသော ဖခင်ကြီးကိုသော်မှ ဖွင့်မပြော။ ပြောခဲ့ရင်လည်း မည်သို့မှ သဘောတူလိမ့်မည် မဟုတ်။

မိသားစုကို အသိမပေးသည့်အတွက် သူ့အပေါ် နားလည်မှုလွှဲပြီး ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာဖြစ်လာမည်ကိုလည်း ခံယူပြီးသား။

မည်သို့ပင်ရှိစေ တစ်နေ့သော အခါတွင် နားလည်မှုရှိလာပြီး ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကိုသာ ပိုက်ထွေးလိုက်၏။

ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို သာမည၊ ပြေလည်ခြင်းကို အဓိက သဘောမူပြီး ဂွတ်မှိတ်လိုက်ရ၏။

မိသားစုအရေး ပြေလည်မှုကို

စွန့်လွှတ်မှုနှင့် လဲလိုက်ရ၏။ မေတ္တာ မပါသော ပေးဆပ်ခြင်းမှသည်...

...

တိုက်နှင့်၊ ကားနှင့် စိန်၊ ရွှေ၊ ငွေ လိုလေသေးမရှိ။

အိမ်ဖော်သုံးယောက်နှင့် ခြေမွေး မီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင် အခံ သား။ အမြိုင်သား ရွှေပေါ်မြတင် နေရ သည်။ ဘာဆိုတာမှ လိုလေသေးမရှိ။

ဒါပေသိ လွတ်လပ်မှုအခွင့်အရေး ကိုမှ ညားပြီးစ လေးငါးလပိုင်းလောက် သာ ခံစားလိုက်ရသည်။ နောက်ပိုင်း တွင် လုံးဝမခံစားရ။

အတိုင်းအဆမရှိသော ကန်သတ် မှုများဖြင့် ချုပ်ချယ်ခြင်းခံနေရသည်။ အကြောင်းကတော့ အောင်သူနှင့် အဆက်အဆံရှိခြင်းနှင့် သူနှင့်အတူ သွားလာရာရောတိုင်းမှာ သူမ၏အလှ ကို အကဲတင် ချီးမွမ်းစကားပြောကြ သောကြောင့် ဖြစ်၏။

အောင်သူနှင့် သူ၏ဆက်ဆံရေး အကြောင်းကို နဂိုကတည်းက ဖွင့်ပြော ထားပြီးသား။ အိမ်အကြောင်း၊ မိသားစု အကြောင်းကို အောင်သူနှင့်တွေ့ပြီး မေးမြန်းရသည်။ တခြားမေးစရာမရှိ။

တစ်မိသားစုလုံးက သူ့အပေါ် အမြင်မကြည်လင်သလို အဆက်အဆံ ထည်း မလုပ်ကြ။ သူနှင့်မိသားစု ဘယ် လိုမှ မပတ်သက်ကြောင်း သတင်းစာမှ ဖင် ထည့်သွင်းကြေညာခဲ့ကြသည်။

ဖခင်ကြီးတစ်ယောက်သာ သူ့ အပေါ် နားလည်မှုရှိသည်။ သို့စဉ်တိုင်

ခုလိုလုပ်သွားပုံကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရှိနေ သည်။

မိသားစုက သူ့အပေါ် နာနာ ကြည်းကြည်း ပစ်ပစ်ခါခါ ရိုနေကြပုံကို အောင်သူပြောပြ၍ သိထားသောကြောင့် သူကလည်း လောလောဆယ် အဆက် အဆံမလုပ်ဘဲ နားလည်မှုရှိလာသည် အထိ စောင့်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သည်အကြောင်းကိုလည်း ဦးမျိုး လွင်အား အသိပေးပြောထားခဲ့သည်။ အစဦးပိုင်းကတော့ ကောင်းပြီကောင်း လျက် သဘောတူကြည်ဖြူပြီးမှ နောက် ပိုင်းတွင် ပြဿနာလုပ်လာတာ။

ဦးမျိုးလွင်နှင့်အတူ သွားလာရာ တွင် သူက အရိုးခံအတိုင်း ဆင်ယင် ထုံးဖွဲ့သည်ကို ဦးမျိုးလွင်က နှစ်လိုဟန် မရှိကြောင်း ခဏခဏပြောသဖြင့် အရိုး ခံအပေါ် အပိုအလှ ထပ်ဆင့်ခြယ်မှုန်း ရသည်။

ခင်ထားနွယ်၏အလှသတင်းမှာ ပြန်ဝေသွားသည်။ ဦးမျိုးလွင် နောက် မိန်းမက လှလည်းလှ၊ ကျက်သရေ လည်းရှိ၊ ကျွန်ုပ်လည်းပြည့်တဲ့ တော်ဝင် မိန်းမပဲဆိုသော အသံများ ရိုက်ခတ် လာသည်။

မိတ်ဆက်သူတွေ့ အမျိုးမျိုးသော ပွဲလမ်းများသို့ ဖိတ်ကြားသူတွေ အိမ်သို့ အဝင်အထွက်များလာသည်။ လူမှုရေး လိုက်လိုက်လျောလျော ပြန်လည်ဆက် ဆံရသည်များ ရှိလာသည်။

ဤသည်အပေါ် ဦးမျိုးလွင်က အမြင်တစ်မျိုးဖြင့် သဝန်ကြောင်လာ သည်။ သဘောမတူ၊ မကြည်ဖြူဟန်

အရိပ်အသက်များ၊ အပြောအဆိုများ ရှိလာသည်။

သိက္ခာကိုထိပါးသည့် အပြော အဆိုများကြောင့် မကြာခဏ စကား များရသည်။

ထိုမှ နောက်ပိုင်း ဦးမျိုးလွင်က သူနှင့်အတူ ဘယ်ကိုမှ မခေါ်တော့ သည့်အပြင် အသွားအလာ အဆက် အဆံများကိုပါ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်လာ သည်။ ဟန့်တားပိတ်ပင်လာသည်။

အိမ်မွေး အလှငှက်ကလေးသို့ နယ် လှောင်ချိုင့်ထဲမှာသာ နေစေခဲ့ သည်။ အိမ်ဖော်သုံးယောက်က သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို မျက်စိဒေါက် ထောက်ကြည့်နေကြသည်။

တယ်လီဖုန်းဘယ်နှကြိမ်လာ၍ ဘယ်သူတွေနှင့်စကားပြောသည်အထိ ပြန်လည်သံတော်ဦးတင်ရသည်။

ဦးမျိုးလွင်၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ပြင်ပသို့ မသွားလာရတဲ့အထိ ချုပ်ချယ် ဟန့်တား ပိတ်ပင်လာသည်။ အဝတ် အထည်နှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ဝယ်လိုသည်ကိုပင် ခွင့်တောင်းရသည်။

သူ၏လူယု အိုင်ဘာနှင့် အိမ် ဖော်တစ်ယောက်က အရိပ်ပမာ တွဲစပ် လိုက်ပါစမြဲရှိသည်။

ထိုမှ အောင်သူနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း ကိုပါ လုံးဝ ပိတ်ပင်လာသည်။ သည်းခံ နိုင်ဖွယ်ရာအဆင့်ကို ကျော်လွန်လာ သည်။ မကြာခဏဆိုသလိုမှ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မိတိုင်း စကားအချေအတင် ပြောရသည်သို့ ဖြစ်လာသည်။

အချေအတင်ပြောရတိုင်း နှုတ်

စောင့်စည်းမှုကို ထိန်းသိမ်းရန် ခက်ခဲ လာသည်။ သူ၏ အပြောအဆိုများက ပို၍ လွန်ကျူးစမြဲ ရှိလာသည်။ အခြေ အမြစ်မရှိသော စွပ်စွဲမှုများက သူမ၏ သိက္ခာကို ထိပါးလာသောကြောင့် ခံ ဘက်ကချည်း နေလို့မရတော့။

နှုတ်ပြန်နှုတ်လှန်ရသည်။ နှုတ် ပြန်နှုတ်လှန်ရပြီဆိုတော့ သိမ်မွေ့နူးညံ့ သော နှုတ်ထွက်စကား မသိဝေနိုင်။ သို့စဉ်တိုင် ကိုယ့်ဘက်က နည်းနည်း သူ့ဘက်က များများဖြင့်သာ အဆုံး သတ်ရသည်။

တစ်နေ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့အသွား အောင်သူနှင့်တွေ့သည်။ မတွေ့ရသည် မှာ ကြာပြီ။ ပြောစရာတွေ ရှိသည်ဆို သောကြောင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်မည့် အိုရီယင့်သို့ ခေါ် ခဲ့သည်။

လူယုံဒရိုင်ဘာလည်း ပါသည်။ လူယုံအိမ်ဖော်အမျိုးသမီးလည်းပါသည်။ တွေ့ဆုံစကားပြောမည့် နေရာကလည်း ပုန်းလျှိုးဝှက်လျှိုးနေရာမဟုတ်။ သူတို့ လည်း ပါသောကြောင့် စိတ်သန့်သန့် ဖြင့် တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အိုရီယင့်ရှေ့မှာ ကားရပ်စေပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်ခဲ့သည်။ ဒါပေသိ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကား ပြောနိုင်ရန်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက် ကို သီးခြားစားပွဲမှာ ထိုင်စေပြီး အောင် သူနှင့်သူက သီးခြားစားပွဲမှာ ထိုင်ကြ သည်။

အတူတူမထိုင်ပေမယ့် မမြင် ကွယ်ရာမှာမဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက်

ရှေ့မှောက်မှာ၊ လိပ်ပြာအသန်စရာမရှိ။ တစ်ခုတော့ ပြောစရာရှိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောမည့် စကားကို ဘေးလူများမကြားစေချင် သောကြောင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ပြီး အနီးကပ်ပြော ကြသည်။

“အောင်သူက ဦးမျိုးလွင် သူနှင့် လာတွေ့သည့်အကြောင်း၊ မပြောအပ် သည့်စကားများကို ရိုင်းရိုင်းပျူပြောဆို ၍ သူ့ကိုလည်း အသားလွတ် ကြိမ်း မောင်းခြိမ်းခြောက်သွားကြောင်း၊ နောက် နောင် ဆက်သွယ်မှုလုပ်ရင် ခင်ထား နွယ်တို့ တစ်မိသားစုလုံး လမ်းပေါ်ပြန် ရောက်သွားအောင်လုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ခင်ထားနွယ်ကို တန်ရာတန်ဖိုးထက် အများကြီးပိုပေးပြီး ရယူထားကြောင်း” ပြောသွားသည်များကို ပြန်ပြောပြသည်။

“အသေးစိတ်ကိုတော့ အောင် ပြန်မပြောချင်ဘူးမော်။ အောင် အတော့ ကို သည်သည်ခံလိုက်ရတယ်။ အောင် လက်တုံ့ပြန်မိတော့မယ့်အထိ ဖြစ်သွား တယ်။ မော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျော် မကောင်း ကြားမကောင်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ ချုပ်တည်းလိုက်ရတာ။ ဒီလူ အတော့ ကို စိတ်ထားယုတ်ညံ့တယ်။ ရိုင်းလည်း ရိုင်းတယ်”

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ အသား တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး အပေါ်သွား နှင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကြိတ်ကြိတ် ခဲခဲ ကိုက်ထားလိုက်ရသည်။

စီးကျလာသည့် မျက်ရည်များကို ကပျာကသီသုတ်ပစ်လိုက်ရ၏။

နောက်ထပ် ဘာမှမပြောဖြစ်ကြ တော့။ လူချင်းခွဲပြီး အိပ်ပြန်ခဲ့သည်။ အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်။ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး ထိန်းထားရသည့် မျက်ရည်များ ကို ခေါင်းအုံးတစ်လုံး၌လူနီးပါး သွန် ထုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

မှာသွားပြီ။ ဘယ်သူမှ ပြုပြင်လို့ မရသည့် အမှားကို ဘယ်သူမပြု မိမိ မူဖြင့် ကျူးလွန်မိခဲ့ပြီ။

ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို စဉ်းစား တွေးတောရင်း တစ်ခေါင်းလုံး စီးဝေ နောက်ကျိပြီး ကိုက်ခဲလာသည်။

ည ၇ နာရီလောက် ဦးမျိုးလွင် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူက လုံးဝထွက် မတွေ့။

သူ့လူယုံတော်က ဘယ်သို့ဘယ် ပုံ သံတော်ဦးတင်လိုက်သည်မသိ။ အိပ် ခန်းထဲသို့ ရှူးရှူးရှားရှား ဝင်လာပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲနေသည့် သူ့ကို ခပ်ကြမ်း ကြမ်း ဆွဲထူလိုက်သည်။

ပြောလိုက် ဆိုလိုက်သည်မှာ ရ စရာမရှိအောင်ပင်။ အသုံးအနှုန်းစကား လုံးများ ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းလိုက်ပုံက လည်း ကမ်းကုန်အောင်ပင်။

သည်လောက်အထိ အဆင့် အတန်းနိမ့်ကျလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

သူ့ကို ပြောချင်သလိုပြောသည် မှာ အကြောင်းမဟုတ်။ မိဘများကို လွန်လွန်ကဲကဲ ထိခိုက်ပြောလာသည့် အတွက် နင်လုံးငါလုံးသုံး၍ တုံ့ပြန် လိုက်သည်။

ခါးထောက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်တိုး၍ တစ်သတ်

နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ နှုတ်ထွက်စကား မဆိုဖူးသည့် အသုံးအနှုန်းများပင် ပက် ပက်စက်စက် ပယ်ပယ်နယ်နယ် တွယ် ထည့်လိုက်၏။

ပြော၍ဆို၍ပင် မဆုံးသေး။ မျက် လုံးထဲမှာ မီးပွင့်ထွက်သွားပြီး ခုတင်ပေါ် သို့ တစောင်းလဲကျသွားသည်။

ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေနှောကံကိုသွား သောကြောင့် ရုတ်တရက် မထနိုင်။ ခေါင်းမူးအနည်းငယ် သက်သာတော့မှ လက်နှစ်ဖက်ကို အားပြုထောက်၍ ထ လိုက်ရသည်။

သူ့လူကိုယ့်ဘက်သား လုပ်နေ သည့် အိမ်ဖော် မတူးက ဖေးမကူညီ ပေးသည်။ သူ့ကောဟု မေးလိုက်သည့် အခါ မရှိကြောင်း ကားနှင့်အပြင်သို့ ထွက်သွားကြောင်း ပြန်ဖြေသည်။

စပ်ဖျင်းဖျင်း နာကျင်မှုမပျောက် သေးသည့် ပါးကိုပွတ်ရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ခေါင်းကိုယမ်းပြီး အံ ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

မတူးကို အပြင်သို့ထွက်ခိုင်းပြီး ဗီရိုထဲမှ ငါးလုံးဖြူး မိန်းမကိုင်သေနတ် ကို ထုတ်ယူ၍ ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်ကာလက အထက်တန်း လွှာ အမျိုးသမီးလောကတွင် သေနတ် ကိုင်သည့်အလေ့ ခေတ်စားခဲ့သည်။ သေနတ်ကိုင်ဆောင်ခွင့်အတွက် ခိုင်လုံ သော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် သက်ဆိုင် ရာ ရွာနု၏ ကန့်ကွက်ရန်မရှိကြောင်း ထောက်ခံစာ ပူးတွဲ၍ ရဲမင်းကြီးရုံးသို့ လျှောက်ထားရသည်။

သေနတ်ဝယ်ယူကိုင်ဆောင်ခွင့် အတွက် စိစစ်ပြီးနောက် ဝယ်ယူခွင့် အမိန့် ထုတ်ပေး၏။ ထိုအမိန့်စာဖြင့် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းရှိ ချိုပရာဘာရားသား နှင့်တွဲလျက် ဝိုင်အီးမိုဒန် လက်နက် ဝယ်ယူပြီး သေနတ်အမျိုးအစား၊ သေနတ်နံပါတ်စဉ်နှင့် ကျည်အရေအတွက် ကို ရဲမင်းကြီးရုံးသို့ ထပ်မံတင်ပြရသည်။

ထို့နောက် သတ်မှတ်ချက် စည်း ကမ်းချက်များဖြင့် ကိုင်ဆောင်ခွင့်ထုတ် ပေးသည်။

တစ်နှစ်တစ်ခါ လိုင်စင်ကြေး ဆောင်၍ လိုင်စင်လဲရ၏။ ဦးမျိုးလွင် တို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအတွက် သေနတ်ကိုင် ဆောင်ခွင့် လိုင်စင်မျိုး မခဲယဉ်းသည့် အလျောက် ဇနီးချောလေးအတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ပေးပြီး ကျည် ဆန်အသွင်းအထုတ်နှင့် ပစ်ခတ်နည်းကို ပါ သင်ပေးထားသည်။

ဗလာကျည်ဖြင့် ဆယ်ချက်၊ ဆယ်ငါးချက်လောက် ပစ်ဖူးသည်။

အပြင်ထွက်လျှင် ဆောင်ယူသွား ရမည်ဟု ပြောထားသော်လည်း သုံးခါ လောက်သာ ယူဆောင်၍ နောက်ပိုင်း တွင် ဗီရိုထဲမှာသာ သိမ်းထားခဲ့သည်။

ခုတော့ ထုတ်ယူလိုက်ရပြီ။

...

(တစ်ဆယ့်ကိုး)

နှုတ်ဖြင့် ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ စော်ကားရုံမက လက်ရောက်ကျူးလွန် မှုကိုပါ မဆင်မခြင် လုပ်လာပြီ။

နောက်ထပ် ထို့ထက်ကဲမလာဘူး

ဟု မပြောနိုင်။ မနက်မိုးလင်းရင် အိမ် က ထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

ညကြီးမင်းကြီး ထွက်သွားလို့ တော့ မဖြစ်။ သူပြန်လာပြီး နောက် ထပ် ရန်မန္တဘူးဟု မပြောနိုင်။ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားရ မည်ဖို့ သေနတ်ကို အဆင်သင့်ထုတ် ယူထားခြင်းဖြစ်၏။

ဦးမျိုးလွင် ၉ နာရီကျော်ကျော် ပြန်ရောက်လာသည်။ အတော်လေး လည်း မူးလာသည်။ ဝင်လာကတည်း က အယုတ္တအနတ္တ ပေါင်းစုံကို တရစပ် ပစ်လွှတ်လာသည်။

အတန်းထဲက မိန်းမတစ်ယောက် လောက်မှ တန်ဖိုးမရှိအောင် အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ပြောဆိုနေသည်။

နားမခံသာပေမယ့် မနက်ထွက် သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖို့ ခွန်းတုံ့မပြန် တော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်မှာလဲပြီး အခန်းထဲ မှာပဲ နေလိုက်သည်။

သူက ခွန်းတုံ့မပြန်လေ ဦးမျိုး လွင်က ပိုကဲလာလေ။ ထိုမှတစ်ဆင့် တက်လာသည့် အပြုအမူမှာ ဘယ်လို မှ သည်းခံနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိ။

ဒရိုင်ဘာနှင့် အိမ်ဖော်သုံးယောက် ကို ခေါ်ယူပြီး သူ့ပါ အခန်းထဲဝင်လာ သည်။

“နင်တို့အားလုံး ဟောဒီ မိန်းမ ယုတ်ကို ကြည့်ထား။ အတန်းထဲက —မတောင် သူထက် တန်ဖိုးရှိတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ငါ့ရှေ့မှာရော ငါ့ကွယ်ရာ မှာရော မမလို့ ခေါ်စရာမလိုဘူး။ ဟဲ့ မိခင်ထားနွယ်လို့ပဲခေါ်ရမယ် ကြားလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားပါတယ်”

ပြိုင်တု အသံထွက်လာသည်။

“ကဲ...ခေါ်စမ်း”

“ဟဲ့...မိခင်ထားနွယ်”

နှုတ်ဖြင့် ခွန်းတုံ့မပြန်တော့။

ခေါင်းအုံးအောက်သို့ လက်နှိုက်

ပြီး ထလိုက်သည်။

ငါးလုံးပြီးသောနတ်မှ မီးပွင့်လေး

များ လက်သွားသည်။ သုံးချက် ပစ်

လိုက်ရာ တစ်ချက်သာထိသွား၏။

နှုတ်ပိတ်သွားသည်။

အချုပ်ထဲသို့ရောက်သည်။ ထိုမှ

မိန်းမထောင်သို့...

...

(နှစ်ဆယ်)

ရှစ်လကျော် အံ့မှုစစ်ဆေးပြီး

နောက် အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာကို

တရားဥပဒေဘောင်အတွင်းမှ ဖြေရှင်း

ရန် နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ရှိပါလျက်

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်သည့်သဘော

မသက်ရောက်သော ဒေါသအလျောက်

ကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုဖြစ်သောကြောင့်

ပြစ်ဒဏ်ကျခံစေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်

သည်။

အလုပ်မဲ့ ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ်။

အထူးတန်း ခံစားခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ထောင်ကျပြီး တစ်လကျော်ခန့်

အကြာ အရပ်ရပ်အခြေအနေ ပြောင်း

လဲသွားသည်နှင့်အတူ အကျဉ်းထောင်

အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်လည်း ပြောင်းလဲသွား

သည်။

ပြစ်မှုကျူးလွန်သူချင်းအတူတူ၊

အပြစ်ချမှတ်ခံရသူချင်းအတူတူ မတူညီ

သော အခွင့်အရေးခံစားခွင့် ပေးထား

သည်မှာ သဘာဝမကျ။

တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကို အလေး

ပေးဆောင်ရွက်နေသော ကာလတွင်

ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများအား ရိုးရိုးတန်း၊

အထူးတန်းဟူ၍ အခွင့်အရေးနှစ်မျိုးနှစ်

စား ပေးထားသည်မှာ ခေတ်စနစ်နှင့်

မလျော်ညီသောကြောင့် အထူးတန်း

ခံစားခွင့် ဖျက်သိမ်းလိုက်သည်။

တရားဥပဒေကို ကျောခိုင်း၍ ပြစ်

မှုကျူးလွန်သူများအား တစ်တန်းတစ်

စားတည်း နေထိုင်စေ၍ ပြစ်မှုကြွေး

ချွေးဖြင့်ဆပ်ရမည်စနစ်သို့ ပြောင်း

လိုက်သည်။ အလုပ်မဲ့ ထောင်ဒဏ်ကျ

ခံရသူဟူ၍ မရှိတော့။

ခင်ထားနွယ်လည်း ခုတင်း မွေရာ

ပေါ်က ဖျာကြမ်းပေါ် ဆန်ဖြူထမင်းက

နေ လုံးတီးထမင်းနှင့် ပြန်လည်မိတ်

ဆက်၍ မိန်းမထောင်အဆောင် စိုက်

ခင်းသို့ အလုပ်ဆင်းနေရပါလေပြီ။

အောင်သူ တစ်လတစ်ကြိမ်

ထောင်ဝင်စာ ရောက်လာသလို ကိုမြင့်

မောင်ကလည်း အလျဉ်းသင့်သလို

ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သည်။

သူလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိ

နေပြီ။ အောင်သူယူလာသော သတင်း

အရ မိသားစုက သူ့အပေါ် နားလည်

မှုရှိသွားပြီဆိုသောကြောင့် အစား

အသောက်၊ အနေအထိုင် ဆင်းရဲခြင်း

ကို ပြုံးပြုံးကလေး ခံနိုင်ရည်ရှိသွား၏။

တစ်ခုပဲ စဉ်းစားစရာရှိသည်။

ထောင်ကလွတ်ရင် ဘာလုပ်

မလဲ။

...

မယ်သီလရှင်ကလေးက ကျက်

သရေရှိလိုက်တာ။

ဣန္ဒြေလည်းရှိ၊ အပြောအဆို

လည်း သိမ်မွေ့ ဆရာလေးကို တွေ့

တိုင်း စိတ်ကြည်လင် ချမ်းမြေ့လိုက်ရ

တာ။

တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီးသားတဲ့။

ပရိယတ္တိတက်မှာ ထွန်းပေါက်မှာလည်း

သေချာတယ်။ ပထမလတ်တန်းမှာ

တစ်ပြည်လုံး ပထမရတာ။ စာအံ့ပြီး

တာနဲ့ တရားထိုင်တာ။

ချီးမွမ်းဆိုစကားများ ပဲ့တင်ထပ်

နေသည်။ ချီးမွန်းခနစ်ရက်၊ ကဲ့ရဲ့ခနစ်

ရက် လောကဓံအလှည့်အပြောင်း ပြည်

ထင်လွန်းနေပြီမို့ သန့်စင်ကြည်လင်

သော အပြုံးဖြင့်သာ...

ရခဲလှသော လူ့ဘဝထက်ပို၍

ရခဲလှသော ဝတ်ကြောင်စွန့်ဘဝတွင်

တရားဓမ္မနှင့် ဖွဲ့ပျော်နေသည့် ဆရာ

လေး မခေမာစာရီမှာ...

မခင်ထားနွယ်ခေါ် ဆရာလေး

မခေမာစာရီမှာ ဘဝ၏ အစစ်ငြိမ်းချမ်း

ရေးကို ရရှိသွားပါလေပြီ...

ကျော်ပြသန်း

ငါ့ခွင့်

ရှစ်ခွင်ကျော်-ဖောင်တော်သိ

မဆလခေတ်ကြီး ပျက်သုဉ်းသွားတော့ ၁၉၈၈ ခုနှစ်ထဲကဆိုတော့ ခုဆိုရင် ၂၇ နှစ်ကြီးများတောင် သက်တမ်းရှိသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မဆလဆိုတဲ့အသံကြားရင် အော့နလုံးနာနေဆဲပါ။

ကျွန်တော် ၁၉၇၄ ခုနှစ်က ဌာနကြီးတစ်ခုရဲ့ အရာရှိဖြစ်ဖို့ အင်တာဗျူးရာမှာ အခက်အခဲမရှိ ပြောဆိုနိုင်ပါလျက် အပယ်ခံရပါတယ်။ ပညာအရည်အချင်း လက်ရှိအဆင့်၊ လုပ်သက် အားလုံး ပြည့်မီပါလျက် အရွေးမခံရဘူးဆိုတော့ ချဲ့လင့်ခေါ်တာမှာ အဖြေက မဆလပါတီဝင် မဟုတ်လို့တဲ့ဗျာ။

ပါတီ ဝင်ချင်စရာကောင်းကောင်း လို့လား။ ၁၀၉/၁၁၀ တွေက ပါတီ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးတွေယူ၊ ဆိုက္ကားသမားက ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌလုပ်၊ ထောင်နဲ့အချုပ် အချုပ်နဲ့ထောင် တစ္ဆတ်တစ္ဆတ်ဝင်ထွက်နေတဲ့ ငန်သားကို တရားသူကြီးခန့်တဲ့ ခေတ်ကြီး။

အဲ... ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့်ပေါ့လေ။ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းတဲ့ ပါတီဝင်မှ ရာထူးတက်မှာ၊ အရာရှိ ဖြစ်မှာဆိုတော့ တစ်နှစ်အတွင်း တင်းတင်းပြည့်အောင် ကြိုးစားရတော့တာ ဖြစ်တာတော့ မပြောတော့ပါဘူး။

သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ အရာရှိ သက်တမ်း ငါးနှစ်မှာ ပါတီကောင်စီနဲ့ ပြဿနာတက်ပါရော။ ကိုယ့်ဘက်က မှန်နေတော့၊ ပူးပေါင်းကြောင့်ကြမှု ဘာတစ်ခုမှမရှိပါဘူး။ အေးဆေးပါ။

အဲဗျာ . . . အမိန့်လည်းချရော ရာထူးချ၊ ထောင်နှစ်နှစ်တဲ့ သေရော။

ကျွန်တော် ထောင်ကထွက်တော့ မိန်းမတတ် သိမ်စရပ်မှာ အခြေချနေထိုင်ဆဲတစ်ရက်မှာ မြို့နယ်ပါတီယူနှစ်က ဆင့်စာရောက်လာတယ်။

“မြို့နယ်ပါတီယူနှစ်ရုံးကို သတင်းပို့ပါ”တဲ့။

လွယ်လိုက်တာ။ သိမ်စရပ်နဲ့ ကျိုက်ထို ခြေကျင်လျှောက်ရောက်တဲ့ ခရီးအကွာအဝေးကျနေတာပဲ။ မိသားစု ထမင်းနပ်မှန်အောင် ရှန်းကန်နေရတဲ့ ကျွန်တော်။ ရထားတစ်တန်း၊ ကားတစ်တန်းနဲ့ သွားရပါဦးမယ်။ ခရီးစရိတ်၊ စားစရိတ် ကုန်ရပါဦးမယ်။ အကျိုးရှိရင် တော်ရဲ့။ အကျိုးမရှိတဲ့ခရီးဆိုရင် ရင်ကျိုးရချည်ရဲ့။

သက်သက် လူပါးဝတာဗျာ။ တစ်ကျပ်မိုးလောက် အာဏာလေးကို တစ်ရာမိုးလောက် အသုံးချချင်တော့ ငါ ဥက္ကဋ္ဌ၊ တစ်မြို့နယ်လုံး ငါ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေရမယ်ဆိုတဲ့ အစွဲနဲ့ -

“အဲဒီစာရွက်မှာ သိရှိကြောင်း လက်မှတ်ထိုးပါ”

ဆိုလို့ စာပါအကြောင်းအရာကို ကျုပ်ဖတ်ပြီး မသိလေးစားမျက်နှာကြီးကို ခွပ်ခနဲ ထိုးပစ်ချင်တာ လက်သီးကို ယားလို့။

အဲဒီစာ လူကြုံနဲ့ ပေးထိုးခိုင်းလိုက်လည်းရတယ်။ စာတိုက်ကထည့်လည်းရတယ်။ ကျွန်တော် ခံပြင်းတယ်ဗျာ တကယ်ပဲ။

“သင့်အား မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီမှ ရာသက်ပန်ထုတ်ပယ်လိုက်သည်”...တဲ့။

ရာသက်ပန်မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆယ်သက်လည်း ဂရုမစိုက်ဘူး။ အစထဲက ဝင်ချင်လို့ဝင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရာထူးတက်ဖို့ဝင်တာ။

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ မသေရင်တောင် အသက်ရှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက်တော့ရှိပြီ။ မရှိသင့်တော့တဲ့ ငါ့စွဲ ရှိနေကြတုန်းပဲလား။ ဘဝကူးကောင်းအောင် တရားဓမ္မနဲ့ မကျင့်ကြံတော့ဘူးလားလို့။

ရှစ်ခွင်ကျော်-ဖောင်တော်သိ

ရန်ငြိုးရန်စ

သစ္စာရှင်-မဟာသာဓု

ရန်ငြိုးရန်စ

သစ္စာရှင်-မဟာသာရွာ

ထွက်ပြုခါစ သူရိန်နေမင်းရဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ ရေကျော် ရွာကလေးဟာ သာယာလှပလို့နေပါ သည်။ ရေကျော်ရွာဆိုသည်အတိုင်း နွေရာသီတွင် ချောင်းရိုးကလေးနှင့် လှပ သလို ဝိုးအခါဆိုလျှင်ဖြင့် ချောင်းရိုးက ရေလှံလို့ လမ်းတာပေါ်ရေကျော်ပြီး အိမ် တွေအောက်မှာ ရေဖွေးဖွေးနှင့်မို့ တစ် အိမ်နှင့်တစ်အိမ် လေ့ဖြင့်သွားကြရပါ သည်။ တချို့အိမ်တွေက ဟိုဘက်အိမ် နှင့် ဒီဘက်အိမ်တံ တားထိုးထားကြပါ သည်။ အိမ်ခြေနှစ်ရာ ကျော်လောက်ရှိ သည့် ရွာကလေးတွင် လယ်ပိုင်ယာပိုင် က အိမ်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲရှိပြီး ကျန် သည့်အိမ်များက လက်လုပ်လက်စား လယ်ကူလီသမားများနှင့် တံငါသမား များဖြစ်ကြပါသည်။

ရွာအရှေ့ထိပ်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းနှင့် စေတီတစ်ဆူကို ကြည့်ညှိ ဖွယ် တွေ့မြင်ရသလို ရွာရဲ့အနောက် ဘက်မှာတော့ ခန့်မိုး ထရံကာ စာသင် ကျောင်းကလေးကို အဝေးကပင် လှမ်း မြင်နေရပါသည်။ တောရွာရဲ့သဘာဝ သို့ မိုလင်းသည်နှင့် ချောင်းရိုးအတွင်း မှာ အစုန်အဆန် မောင်းနေကြသည့် စင်္ကြံလှေအသံများ၊ အချင်းချင်းခေါ် သံ အော်သံ၊ ကြက်တွန်သံ၊ ခွေးဟောင်

သံ၊ စီဒီဖွင့်သံ၊ ကလေးငိုသံများနှင့် အသက်ဝင်ဆူညံလို့နေပါသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ရွာလယ်ပိုင်းမှာ ဖိုးနီနှင့် ခင်မြတို့သားစုနေသည့် ငါးအိမ် ကလေးပေါ်မှာ ခင်မြတစ်ယောက် မီးဖို ထဲတွင် ထမင်းချက်နေပါသည်။ မနေ့ က ခွေထားသည့်ထင်းတွေက သိပ် မခြောက်တော့ မီးခိုးအူပြီး ထမင်းတစ် အိုးကို အတော်ချက်နေရပါသည်။ သူ ယောက်ျား ဖိုးနီတစ်ယောက်ကဖြင့် မနေ့ညနေက သောက်ဖောက် သောက် ဖက်တွေနှင့် တွေ့ပြီး ရေချိန်လွန်သွား သည်ထင်ရဲ့။ ညမိုးချုပ် ပြန်ရောက် ကတည်းက ထမင်းမစားဘဲ အိပ်ရာထဲ ထိုးအိပ်လိုက်တာ ခုမနက်လည်း မထ နိုင်ဘူး။ ခေါင်းကိုက်နေပုံရသည်။

အဖာဖာအထေးထေး ဖြစ်နေ သည့် စီဝိုင်စီခြင်ထောင်လေးထဲမှာ သမီးအကြီးမလေး ချစ်စုနှင့် နီစိုသား လေး ဖိုးမောင်ပါ သူ့အဖေနှင့်အတူ အိပ် ပျော်နေကြတုန်းမို့ မီးဖိုထဲပြန်ဝင်ပြီး နပ်ထားသည့် ထမင်းအိုးကိုချပြီး ငါးပိ ရည်ကျို ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရေဟင်းချက် ပြီး ငါးပိရည်ကို ငရုတ်သီးအစိမ်းလှော် ထောင်းပြီး ငါးပြုတ်အသားထွင်၍ ပျစ် နေအောင်ဖျော်ကာ မနက်စာကို ဖြစ် သလို ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါသည်။ ထို

နောက် ကိုဖိုးနီကို နှိုးလိုက်ပါသည်။

“ကိုဖိုးနီ ရှင်ကလည်းနော်။ ထပါ တော့လား။ ညကလည်း ထမင်းမစား ဘူး။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အသက်ကိုလိမ့် မယ်။ ရှင်သေသွားရင် ကျုပ်တို့သား အမိတွေ ဘယ်သူ့ကိုအားကိုးရမလဲရှင်” ခင်မြတစ်ယောက် ကလေးနိုးမှာ စိုးလို့ လင်ကို လက်ကုတ်နှိုးပြီး တိုးတိုး ပြောလိုက်ပါသည်။ ဖိုးနီတစ်ယောက် စိတ်ဆိုးသွားသည်ထင် ငေါက်ခနဲထ ထိုင်လိုက်ပြီး -

“မင်းကလည်းကွာ စောစောစီးစီး နိမိတ်မရှိပြောပြီ။ ငါကလည်း နေ့တိုင်း သောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့တွေ့တုန်းသောက် တာပါ။ မင်း ဘာမှမပူနဲ့။ ငါမသေနိုင် သေးပါဘူး။”

“တော်စမ်းပါရှင်။ ရှင့်အပေါင်း အသင်းတွေမလာလည်း ရှင်က သွား တွေတာပဲ မဟုတ်လား။”

“သွားစမ်းပါကွာ။ ခေါင်းကိုက်ရ တဲ့ကြားထဲ။ ဒီမိန်းမကလည်းတစ်မှောင်”

ဖိုးနီလည်း ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ထ ပြီး ပျက်နာသွားသစ်နေပါသည်။ စကား ပြောသံများကြောင့် ကလေးများလည်း နိုးလာကြပါသည်။ ခင်မြတစ်ယောက် ဖိုးနီကိုမကျေမနပ်လှမ်းကြည့်၍ ကလေး

နှစ်ယောက်ကို မျက်နှာသစ်ပေးကာ အကြီးမလေးကို ထမင်းဆီဆမ်းပြီး ဆားနည်းနည်းထည့်နယ်ပေး၍ ငွန်းတပ်ပြီး အဆာပြေကျွေးထားလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ ဖိုးမောင်ကို နို့တိုက်ပြီး ဆေးလိပ်ခဲနေသာ ဖိုးနီလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ကာ ထမင်းခူးခပ်ပြင်ဆင်ပြီး ကလေးနို့တိုက် ရင်းနှင့်ပင် ထမင်းစားကြပါသည်။

“မင်းကလည်းကွာ ငါးခြောက်နည်းနည်းကျန်သေးတာ ဆီလေးနဲ့ ကြော်လိုက်ရင်သိပ်ကောင်းမှာ”

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့ရှင်။ ဆီကလည်းကုန်ပြီ။ သမီးကို ဆမ်းပေးလိုက်တာ ရှင့်အမြင်ပဲ။ ဆန်လည်းကုန်တော့မယ်။ မယ်ညိုတို့အိမ်မှာ ချေးထားတာ သုံးပြည်ရှိပြီ။ အေးခင်ကိုလည်း ငါးပြည်ဆပ်ရဦးမယ်”

“အေးပါကွာ။ ဦးလေးအုံးသန်းနဲ့ အချိန်ပြက ငါ့ကို သူတို့အိမ်မှာလုပ်ဖို့ ပြောထားတာ ငါလည်း မင်းနဲ့တိုင်ပင်ရဦးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ အခု ထမင်းစားပြီးရင် အဲဒီမှာ လူတူးလုပ်ဖြစ်တယ်ပြောပြီး လောလောဆယ်စားဖို့ စပါး ၁၀ ဖိုးလောက်ကို စပါးပေးငွေကြိုယူကြတာပေါ့ကွာ”

ဖိုးနီတစ်ယောက် ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ထမင်းဝသွားပြီမို့ လက်ဆေးပြီး ထမင်းစိုင်းက ထသွားပါသည်။ ဖိုးနီက မသောက်လျှင် လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် သောက်ဖြစ်ရင် နည်းနည်းမှူးလျှင် များများယစ်တတ်ပြီးများများသောက်မိလို့ စိတ်အခန့်မသင့်ရင်

သွေးအလွန်ဆိုးပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မယားကို ဆဲဆိုကန်ကျောက်လုပ်တတ်ပါသည်။ အမူးပြေရင်တော့ သူမဟုတ်သလိုပင်။ မယားကျေနပ်အောင် ပြန်ပြီးလည်း ချောတတ်ပါသည်။ ခင်မြတစ်ယောက်ကတော့ လင်ကိုချစ်လည်းချစ်သလို အားလည်းကိုးတာမို့ အစစအရာရာ သည်းခံရှာပါသည်။

မိုးကုန်ပြီမို့ ကောက်စောစပါး ထည့်တဲ့သူတွေက ရိတ်ကုန်ကြပါပြီ။ ဖိုးနီလည်း သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၈ ရက်နေ့ အလုပ်ဝင်ရတော့မှာမို့ အခုရက်မှာ အပြင်ထွက်များသလို အသောက်အစားလည်း များနေပါသည်။ ဒီနေ့လည်း အဆာပြေစားပြီး မနက်ပိုင်းက တည်းက ထွက်သွားသည်မှာ အနောက်ရွာဖျားက ကိုတင်ဦးတို့အရက်ဆိုင်တွင် အပေါင်းအသင်းတစ်သိုက် သောက်စားပြီး နေ့လယ် ၁၁ နာရီလောက်ကျမှ ပြန်လာပါသည်။

“ခင်မြရေ သန်ဘက်ခါဆိုရင် ငါစာရင်းငှားဝင်ရတော့မှာ။ အမေ့ကို အလုပ်မဝင်ခင် သွားကန်တော့ရအောင်ဟာ။ ရွာကိုလည်း မရောက်တာကြာပြီ။ ပြင်ဆင်ပြီးသွားကြမယ်”

ခင်မြတစ်ယောက် ကလေးသိပ်ရင်းနဲ့ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားချိန်မို့ နားထဲမှာကြားပေမယ့် အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ စကားမပြန်မိပါဘူး။

“ဟဲ့... ဒီမိန်းမ ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ သမီးလေးချစ်စရာရော ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ဘွားဘွားတို့ရွာကို အလည်သွားကြမယ်ဟေ့”

“ရှင့်သမီး ခေါင်းရင်းအိမ်မှာ တီဗွီသွားကြည့်တယ်။ ကိုဖိုးနီရယ် ရှင့်မလဲ မနက်ဖြန်မှသွားပါလားရှင်။ နောက်ပြီး အမေ့သွားကန်တော့မှာ ရှင်ကသောက်ထားတယ်မို့လား။ မကောင်းပါဘူးရှင်။ ဘာမှလည်း ဝယ်ရသေးတာမဟုတ်ဘူး”

“ရပါတယ်ကွာ။ ငါရေချိုးသန့်စင်လိုက်ဦးမယ်။ မင်းဈေးဆိုင်သွား။ သားလေးအိပ်နေတုန်း အမေ့အတွက် နို့ဆီဘူးနဲ့ မုန့်အကောင်းစား တစ်ထုပ်၊ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်နဲ့ လက်ဖက်လည်းပါပစေနော်။ ငါအမေက လက်ဖက်သိပ်ကြိုက်တာ။ ပြန်ရင် သမီးပါခေါ်လာခဲ့ဦး”

ခင်မြလည်း မထချင် ထချင်နှင့် ထပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကိုယူ၍ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဖိုးနီ၏အမေက ရေကျော်ရွာနှင့်ဆို တစ်မိုင်လောက်ဝေးသည့် ထန်းတောရွာမှာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖိုးနီငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေဆုံးသွားခဲ့ပေမယ့် အမေက နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သားနှစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ သားနှစ်ယောက်သည် အိမ်ထောင်ကျ၍ သမီးအငယ်ဆုံးကြူကြူက အိမ်ထောင်မပြုဘဲ မိခင်ကြီးကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရေကျော်ရွာမှ ထန်းတောရွာသို့ ကုန်းလမ်းမှသွား၍ရသော်လည်း ဖိုးနီကတော့ အမြဲတမ်း ကန်စွန်းရွက်ခူး၊ ငါးရှာရန်ဝယ်ထားသည့် လှေကလေးဖြင့်သာ သွားလေ့ရှိသည်။ ဒီလိုနှင့် ပြင်ဆင်ဝတ်စား၍ သူတို့မိသားစုထွက်ခဲ့ကြသည့်

သမီးလေးချစ်စရာကတော့ ခရီးထွက်ရ၍
ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်။ သားလေးဖိုးမောင်
ကတော့ ခင်မြရဲ့ခွင်ထဲတွင် အပူ
အပင်ကင်းစွာ အိပ်ပျော်နေရှာသည်။
ခင်မြတစ်ယောက်ကတော့ ဘာတွေ
တွေးနေသည် မသိ။ စကားနည်း နှုတ်
ဆိတ်နေသည်မို့ -

“ခင်မြ ဘာလဲ၊ နင်ကမကျေနပ်
ဘူးလား။ ငါ့အမေလည်း နင့်အမေ
မဟုတ်လား။ နင်ဘာဖြစ်နေလဲ ငါသိ
တယ်နော်”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကိုဖိုးနီ
မူးလာတယ်ဆိုပြီး အမေဆွေမှာဖိုးလို့ ရှင့်
ကို နောက်နေ့မှ မသောက်ဘဲသွားရ
အောင် ကျွန်မက ပြောတာပါ”

“ဟ...ငါက အခုမူးနေလို့လား။
မူးရင် လေ့ဘယ်လိုလှော်နိုင်မလဲကွ။
မင်းတို့မိန်းမတွေ လင်ကလုပ်ကျွေးရင်
ကောင်းကောင်းမစားချင်ဘူး။ ကျေးဇူး
တရားကိုနားလည်ရင် မင်းက အမေ့ကို
နားလည်အောင် ပြောပြပေါ့ကွ။ ပင်ပန်း
လို့ နည်းနည်းပါးပါးသောက်တာပါဆို
မင်းကို အမေက ကျေးဇူးတောင်တင်ဦး
မှာ”

ဖိုးနီတစ်ယောက် မူးစပ်စပ်နှင့်
တစ်လမ်းလုံး မကျေမနပ်နှင့် ယစ်နေပါ
သည်။ ခင်မြကတော့ ဘာမှပြန်မပြော
မိအောင် သတိထားနေမိပါသည်။

“ငါသောက်တယ်ကွာ။ မင်းတို့ကို
ငါအဝတ်ထားသလား။ ငါတောဝန်မကျေ
ခဲ့တာရှိသလား။ ငါပညာမတတ်လို့ ငါ့
ခွန် ငါ့အားနဲ့ နွားလိုရုန်းကျွေးခဲ့တာ
နှင့်ကို နောက်ကနေ ကန်လိုက်ရင်

အတောင့်လိုက်ထွက်ကျမယ်ဆိုတာ သိ
ရဲ့လား။ မသားမ ကြပ်ကြပ်သတိထား”

ဖိုးနီက ပြောပြောဆိုဆို လေ့
လှော်တက်နှင့် ကျောကိုထိုးလိုက်ပါ
သည်။ ရုတ်တရက်မို့ ခင်မြလည်း ရှေ့ကို
စိုက်ကျသွားသလို အိပ်ပျော်နေရှာသည်
သားငယ်မှာ လန့်နိုးပြီး အော်ငိုပါတော့
သည်။ ချောင်းရိုးအတွင်းမှာ စက်လေ့
ရော၊ လေ့များပါ သွားလာနေသည်မို့
အမူးသမားက မရှက်ပေမယ့် ခင်မြက
တော့ အရမ်းကိုရှက်မိပါသည်။ ပါးပြင်
ပေါ်ကျလာသည့် မျက်ရည်များကို ခေါင်း
ပေါင်းစဖြင့်သုတ်ရင်း ရှက်ဒေါသဖြင့်
ပြန်ပြောမိပါသည်။

“ရှင်နော်...လူတွေနဲ့ ရှင်မရှက်
ပေမယ့် ကျွန်မရှက်တယ်။ မိကောင်း
ဖခင်ကမွေးထားပြီး ရှင်ဒီလိုတော့ မမှိုက်
ရိုင်းနဲ့”

“မိုက်ရိုင်းတော့ မင်းက ဘာလုပ်
ချင်လဲ”

ဖိုးနီက ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ
လက်ထဲကတက်နဲ့ ခင်မြကို လှမ်းရိုက်
လိုက်ပါတယ်။ ဘေးစောင်းရှိက်လိုက်
တာမို့ ခင်မြရဲ့ပခုံးနှင့်လက်မောင်းမှာ ပူ
ခနဲဖြစ်သွားပြီး နာကျင်စွာခံစားလိုက်ရ
ပါသည်။

“ဖေကြီး...ဖေကြီး မေကြီးကို
မရိုက်ပါနဲ့နော် ဖေကြီး”

ချစ်စရာလေးက သနားစဖွယ်ငိုပြီး
သူ့အဖေကို တောင်းပန်နေရှာသည်။
ခင်မြတစ်ယောက်ကတော့ ရှိုက်ကာငို
နေရှာသည်။ အခု သူတို့ဖြစ်နေကြ
သည့်နေရာက ထန်းတောရွာ မရောက်

တစ်ရောက် ကွေ့ကလေးမှာမို့ ဒီအဖြစ်
အပျက်တွေကို ကမ်းစပ်မှာ လေ့တစ်စီး
နှင့် ပိုက်ချနေသည့် ကိုတင်ကျော်က
မြင်တွေ့နေရသည်မို့ အမြင်မတော်သည်
ကတစ်ကြောင်း။ ဖိုးနီကိုလည်း တစ်ရွာ
တည်းသားချင်းမို့ တားလိုက်မိသည်။

“ဟေ့ကောင်ဖိုးနီ၊ မင်းကွာ ကိုယ့်
မိန်းမကို ဒီလိုပဲလုပ်ရလားကွ။ မင်း
တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်ကွာ။ ချစ်လို့
ယူထားတာမို့လား။ သင့်သင့်မြတ်မြတ်
ကြင်ကြင်နာနာနေကြစမ်းပါကွာ”

“ဟေ့လူ...ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်လို့
ဝင်ပြောရတာလဲ။ ခင်ဗျားပါ အဆစ်ပါ
ချင်ပြီထင်တယ်”

ဖိုးနီက လေ့လှော်နေရာကရပ်ပြီး
ကိုတင်ကျော်ကို ရန်စကားစပြောလိုက်
သည်။

“ဖိုးနီရယ် ငါက တစ်ရွာတည်း
သားချင်းမို့ ကိုယ့်ညီလိုသဘောထားပြီး
ဆုံးမမိတာပါကွာ”

“ဘာကွ...မင်းက ငါ့ကိုဆုံးမရ
အောင် ဘာကောင်မို့လို့လဲ။ ဘာစောက်
ဆင့်မှမရှိတဲ့ကောင်ကများ လူပါးဝလို့”

မဟုတ်မခံ လူပုစိတ်တို ကိုတင်
ကျော်တစ်ယောက် စေတနာက ဝေဒ
နာဖြစ်သွားသည်မို့ စောစောက ထန်း
တောထဲတွင် ထန်းရည်သောက်ထား
သည့်အရှိန်က ဒေါသကိုပင့်ပေးလိုက်
တာမို့ လှေဝမ်းထဲမှာ အပြန်တွင် ထင်း
ခြောက်ကိုင်းချိုင်ရန်ထည့်လာသည့် ရဲ
တင်းကို ကောက်ကိုင်းလိုက်ပါသည်။
လှေနှစ်စီးက ကပ်နေသည်မို့ ပုံတွင်
ထိုင်နေသည့် ဖိုးနီကို ရဲတင်းနှင့် လှေ

ခုတ်လိုက်သည်။ ကံကောင်းချင်တော့
ရဲတင်းကို ခုတ်မလို့ အားယူမလိုက်
ကတည်းက အသွားကကျွတ်ပြီး ရေထဲ
သို့ကျသွားသည်။ ရုတ်တရက်မို့ မှင်
တက်မိသလို ဖြစ်နေသည့် ဖိုးနီအား
ခင်မြက -

“ကိုဖိုးနီ လော်လေ မြန်မြန်လော်”
ဖိုးနီလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်
နေရာက လှေကို အမြန်လှော်ထွက်ခဲ့ပါ
သည်။ နောက်မှာတော့ ကိုတင်ကျော်
တစ်ယောက်တည်း ရှူးရှူးရှားရှားနှင့်
ဒေါသဖြစ် ကျန်နေခဲ့ပါသည်။

ဖိုးနီတို့မိသားစု အမေ့ကိုကန်
တော့ပြီး နေစောင်းမှ ညစာစားပြီး ပြန်
ခဲ့ကြပါသည်။ ဖိုးနီရဲမျှက်စိထဲမှာတော့
သူ့ကို ရဲတင်းနဲ့လမ်းခုတ်တဲ့ ကိုတင်
ကျော်ရဲပုံကို အတွေးထဲက ဘယ်လိုမှ
မေ့ပျောက်လို့မရခဲ့ပါ။

ဥတုရာသီ အလီလီပြောင်းလို့ ဖိုး
နီနဲ့ကိုတင်ကျော်တို့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ခဲ့
တာ နှစ်နှစ်ကျော်ပြီမို့ ကာယကံရှင်တွေ
လည်း မေ့လောက်ပြီလို့ထင်စရာပါ။
ဒီကြားထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ခါမှ
မဆုံဖြစ်ကြပါ။ ဖိုးနီလည်း ဒီနှစ်တော့
ဦးလေးဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ နေထိုင်သည့်
နံကြိုးစုရွာမှာ လူငှားသွားလုပ်ဖြစ်ပါ
သည်။ နံကြိုးစုနှင့် ထန်းတောရွာသည်
ကွင်းတစ်ကွင်းသာ ခြားပါသည်။ ဦးလေး
ချစ်မောင်က လယ်ဆယ်ကေရှိပြီး သူ
များထက် ဖိုးနီကို ပိုပေးပြီးငှားသည်
ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ မိသားစုစိတ်
ဓာတ်အရ လုပ်ပေးသင့်သည်ထင်၍
စပါးရှစ်ဆယ်နှင့် ငှားဖြစ်သွားပါသည်။

တလင်းသိမ်းခါလည်းနီပြီမို့ အခိုး
အေးမြင့်ချက်ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ စတီး
လေးဆင့်ချိုင့်ကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲ
၍ နွားနှစ်ကောင်ကို ကြိုးပူး၍ လက်
တစ်ဖက်ကကိုင်ကာ ကွင်းထဲသို့ စော
စောထွက်ခဲ့ပါသည်။ လယ်တဲရောက်ပြီ
မို့ ထမင်းချိုင့်ကို တဲပေါ်တင်ပြီး နွား
နှစ်ကောင်ကို စားကျက်မှာ တိုင်စိုက်
ကြိုးချည်ပြီး ထားခဲ့ပါသည်။ ပြီးမှ
ကောက်ရိတ်နေကြသည့် အဖွဲ့ဆီသို့
လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကိုဖိုးနီကြီးတို့ကတော့ လယ်
တွေပြီးတော့မှာမို့ ပျော်နေထင်ပါ”

“ပျော်တာပေါ့ ကုလားရယ်...။
ဆင်းရဲလို့သာ ဒီလို သားပစ်၊ မယားပစ်
နဲ့ လာလုပ်နေရတာ မိန်းမနဲ့ သားသမီး
တွေကို လွမ်းလှပြီ။ ဒါကြောင့် အမြန်
ပြီးချင်လို့ ငါကြိုးစားလုပ်နေတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်စကားကို နား
ထောင်နေတဲ့ ရာဇာက -

“ကိုဖိုးနီ ကျုပ်တို့မှာ ထန်းရည်ပုံး
ပါတယ်။ ထမင်းစားရင် အတူတူစား
မယ်။ ထမင်းစားခါနီး သောက်ကြမယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကြွက်ကင်အဖြည်း
လည်းပါတယ်။ ဒီနေ့ပျော်ရအောင် မိန်းမ
တွေ တခြားလယ်ကိုလွှတ်လိုက်တာ
မင်းမငြင်းရဘူးနော်။ ဒါမှ မင်းပိုပျော်
သွားမှာ”

“မင်းတို့ပြောတာနဲ့ ငါတောင်
သွားရည်ယိုလာပြီ။ ဦးလေးက သောက်
တာမကြိုက်ဘူးကွ။ ဒီရောက်မှ ငါ
မသောက်ဘူး။ ဦးလေးကို ကြောက်
လည်းကြောက်၊ ရိုသေတာလည်း ပါ

တာပေါ့ကွာ”

“နည်းနည်းပဲသောက်ပေါ့ ဖိုးနီ
ရယ်။ ဒါဆို မင်းဦးလေး မသိပါဘူး”

“အေးပါကွာ။ အခုတော့ ကောက်
လှိုင်းစည်းလိုက်ဦးမယ်”

ဖိုးနီတစ်ယောက် နေသိပ်မပူခင်
အားကြိုးမာန်တက် ကောက်လှိုင်းစည်း
နေပါသည်။ နွားတွေဘက်ကိုလည်း
မကြာမကြာ လှမ်းကြည့်ရပါသည်။ ဒီ
လိုနှင့်ပင် နေလည်းအတော်မြင့်နေပြီမို့
အလုပ်ကိုလက်စသတ်လိုက်ပြီး ကုလား
တို့အဖွဲ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကုလားရေ ထမင်းစားကြမယ်
ဟေ့။ မစားခင် တစ်ခွက်တစ်ဖလား
တော့ ချဦးမှထင်တယ်”

“လာပြီဟေ့ မင်းခေါ်သံကို စောင့်
နေရတာကြာလှပြီ”

တဲပေါ်မှာဝိုင်းပြီး သူတို့အဖွဲ့ ထန်း
ရည်သောက်ကြပါသည်။ နေပူလာတာ
နှင့်အမျှ ထန်းရည်ကလည်း အမြှုပ်
တစ်စီနှင့် ပြင်းလာပါပြီ။ ချိုပြင်းလေး
မို့ ကြွက်ကင်ကိုကိုင်လိုက်၊ ထန်းရည်
သောက်လိုက်၊ စကားပြောလိုက်နှင့်
လောကကြီးကို မေ့နေကြပါတော့သည်။
ထန်းရည် နှစ်ဂါလင်ဝပ်နဲ့ အပြည့်ထည့်
လာတာ အခုတော့ ပုံးဖင်ကပ်ပဲ ကျန်
တော့တာမို့ -

“တော်ပြီဟေ့။ ထမင်းစားဖို့လည်း
စိုက်ချန်ထားဦးမှ။ မင်းတို့တော့မသိဘူး။
ငါတော့ အတော်မှူးနေပြီ”

“ကိုဖိုးနီကလည်းဗျာ။ ဒါလေးများ
ပါးပါးလေးပါဗျာ။ ထမင်းစားလိုက်ရင်
အမူးပြေသွားမှာပါ”

အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါးစားကြပါသည်။ အရိုးအေးမြင့်ချက်ပေးလိုက်သည့် ငါးဘဲဟင်းနှင့် ပဲကြီးဟင်းက လိုက်ဖက်သလို သူတို့မှာပါသည့် ချဉ်ပေါင်ရွက်ငါးပိချက်၊ ငါးမွန်ချက်နဲ့ ငါးချဉ်သုပ်တို့ကလည်း စားလို့အရမ်းပဲ မြိန်လှပါတယ်။ ထမင်းစားပြီး ဗိုက်ကလည်း တင်း၊ မူးရိပ်ရိပ်ကလေးတွေနှင့် တပေါ်တွင် အားလုံးအိပ်ပျော်သွားကြပါသည်။ မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။

“ကိုဖိုးနီ ထ...ထ၊ ခင်ဗျားနွားညှိတစ်ကောင်မရှိတော့ဘူး။ ကြိုးပြေပြီး လွှတ်သွားပြီထင်တယ်”

ကုလားနွားပြီးပြောလို့ အိပ်ချင်မှူးတုန်းနဲ့ လမ်းကြည့်လိုက်တော့ နွားအကျားတစ်ကောင်တည်း မြက်စားနေတာ တွေ့လိုက်ရသည်မို့ -

“ဒုက္ခပါပဲကွာ။ ငါလည်း အိပ်ပျော်သွားတယ်။ တိုးအောင်တို့၊ ရာဇာတို့ဆိုတာ အလုပ်ပြန်ဆင်းတာတောင် ငါ့မနိုးဘူး။ ခု ဘယ်လိုက်ရှာရပါမလဲ။ ဦးလေးတော့ ငါ့ကို ဆူတော့မှာပဲ”

“ကိုဖိုးနီကို အိပ်ပါစေဆိုပြီး... စေတနာနဲ့ မနိုးဘဲထားတာ။ ရာဇာတို့လည်း ခုလေးတင်ဆင်းသွားကြတာပါ”

“အေးကွာ ငါနွားလိုက်ရှာလိုက်ဦးမယ်။ မင်းတို့ပြန်ချိန်ရောက်လို့မှ ငါပြန်မရောက်ခဲ့ရင် ချိုင့်နဲ့ ဒီနွားတစ်ကောင်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး ပို့ပေးပါကွာ။ ဦးလေးကိုလည်း ကြည့်ပြောပေးဦး”

“အေးပါဗျာ။ စိတ်ချပါ။ ခင်ဗျားနွားကိုသာ တွေ့အောင်ပြန်ရှာခဲ့။ ဦးလေး

ကို ကျွန်တော် ပြောထားလိုက်မယ်”

ဖိုးနီလည်း တပေါ်က နွားလုန့်ကြီးအပိုတစ်ချောင်းကိုယူ တပေါ်မှာ လိုရမည်ရဆောင်ထားတဲ့ ပျဉ်းကတိုးသားအရည် တစ်တောင့်ထွာလောက်ရှိတဲ့ တုတ်တစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလာခဲ့ပါသည်။ နေမွန်းလွဲချိန်မို့ အပူချိန်ကလည်း ပြင်းလှပါသည်။ မုန်းဆပြီး လျှောက်လာခဲ့ရာ ကောက်ရိတ်နေကြသည့် အဖွဲ့များကို တွေ့၍ -

“အဒေါ်ရေ နွားတစ်ကောင်များသွားတာ မတွေ့မိဘူးလား”

“တွေ့တယ် . . . နွားအညိုတစ်ကောင် လှည်းလမ်းအတိုင်းသွားတာ တစ်နာရီလောက်ရှိသွားပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဖိုးနီလည်း ကျေးဇူးစကားဆိုပြီး လှည်းလမ်းအတိုင်း လိုက်လာခဲ့သည်။ နေပူရှိန်ကြောင့် ခမောက်ဆောင်းထားသည့်ကြားမှ ကျလာသည့်ချွေးများကို ပုဆိုးနှင့်သုတ်လိုက်ရင်း နေပူရှိန်ကြောင့် မောမောနှင့် နွားညှိကိုအိမ်ထဲဖြစ်၍ ကျိန်ဆဲနေမိပါသည်။ လှည်းလမ်းအတိုင်း လိုက်လာလိုက်တာ ထန်းတောရွာစပ်က မြက်ခင်းစပ်တွင် နွားတစ်အုပ် အစစားနေကြသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တွေ့နေရသည်မို့ အမြန်သွား၍ကြည့်လိုက်တော့ လား...လား။ ကြည့်စမ်း နွားညှိက ဒီကနွားအုပ်ထဲဝင်ပြီး အစာလာစားနေတာကိုး။ သူ့ကိုသွားဆွဲတော့ မလိုက်ချင်သလို ပေကတ်ကတ်လုပ်နေသည်မို့ ကြီးကို နဖားကြိုးမှာ ခိုင်အောင်ချည်၍ ကြိုးစဖြင့် တင်ပါးကို နာနာ

လေးတစ်ချက်ရိုက်ပြီး ဆောင့်ဆွဲ၍ ပြန်မည်လုပ်ပြီးကာမှ ထန်းတောရွာရောက်မှ အမေ့ဆီ ခဏတော့ ဝင်ဦးမည်ဟု တွေးမိပြီး ခြံစပ်ကသစ်ပင်တွင် နွားကြီးကိုခိုင်အောင်ချည်၍ ထန်းတောများဘက်ကို ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ အမေ့တို့အိမ်က ရွာလယ်ပိုင်းတွင်မို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်လျှောက်လျှင် ရောက်ပါသည်။

ထန်းတောထဲတွင် ဆူညံငြင်းခုံနေကြသည့်အသံများကို ကြားနေရပါသည်။ ဖိုးနီတစ်ယောက် ထန်းတောများသို့ မဝင်ခင်လေးတွင် လူတစ်ယောက် ဒယ်ဒယ်နှင့် သိုင်းကွက်နင်းဆွဲက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်မို့ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ ကိုတင်ကျော်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ စွပ်ကျယ်ချိုင်း ပြတ်သာဝတ်ထားသော ကိုတင်ကျော်ကတော့ အတော်မူးနေပုံရပြီး ဖိုးနီကို မှတ်မိပုံမရပေ။ ဖိုးနီကို အမှတ်တမဲ့သာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကျော်သွားပါသည်။ ဖိုးနီလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်လိုက်တော့ လူရိပ်လူယောင်မတွေ့ရ၍ ကိုတင်ကျော်နောက် မယောင်မလည်လိုက်ခဲ့ပါသည်။ လူပြတ်တဲ့အချိန်မို့ ဖိုးနီအတွက် ကံကောင်းတယ်ပြောရမလား။ ကိုတင်ကျော်အဖို့ ကံဆိုးသည်ဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ ကိုတင်ကျော်တစ်ယောက်ကတော့ အန္တရာယ်ကိုမသိရှာ။ စိုက်ထိုးစိုက်ထိုးနှင့် ထန်းတောရွာ၏ အနောက်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် လယ်ကန်သင်းစပ်တွင် ကိုတင်ကျော်တစ်ယောက် အပေါ်

အပါးသွားသည် ထင်ပါသည်။ ထိုင်
လိုက်သည်ကို ဖိုးနီမြင်ရသဖြင့် ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို လေ့လာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်
သည်။

မြင်ကွင်းတစ်လျှောက် ရှင်းနေ
သည့်မို့ ခတ်သွက်သွက်လျှောက်လာပြီး
ထတော့မည့်ဟန် ပြင်နေသည့် ကိုတင်
ကျော်၏ဦးခေါင်းအား လက်ထဲတွင်ပါ
လာသည့် တုတ်ဖြင့်ရိုက်ချလိုက်ပါသည်။

“ကဲဟာ”

“ဒုတ်”

“အား”

အော်သံနှင့်အတူ မှောက်ခုံလဲကျ
သွားသည့် ကိုတင်ကျော်၏ ဦးခေါင်း
နောက်သို့ ထပ်ပြီး လေးငါးချက်ဆင့်ပြီး
ရိုက်လိုက်ပြန်ပါသည်။

“ဒုတ်”

“ဒုတ်”

“ဒုတ်”

“ဒုတ်”

“ကဲ...သွားပေတော့ တင်ကျော်
ရေ”

ဖိုးနီလည်း ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်
ဟန်မယျက် လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။
အသက်ကင်းမဲ့နေသော ကိုတင်ကျော်
၏ အလောင်းကတော့ နားဆွဲ၍ပြန်လာ
ခဲ့သော ဖိုးနီနှင့် ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်
ခဲ့လေပြီ။ အပြန်လမ်းမှာဖြင့် ချစ်ဝန်း
ခင်မြ သားလေးဖိုးမောင်၊ သမီးလေး
ချစ်စု၊ အမေနှင့် ညီမတို့၏ပုံရိပ်များက
အစီအစဉ်ပေါ်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်း
ပင် သားသမီး သုံးယောက်နှင့်ကျန်ခဲ့
သည့် အေးစိန်၏ ပရိဒေဝသောကမီး

တောက်လောင်နေမည့်ပုံကိုလည်း ဖိုးနီ
ကြုံပြီး မြင်ယောင်နေမိပါသည်။ အပြီး
အတေးကို ခေါ်သန့်ပေါင်းစပ်ပြီး သူရာ
ရည်နှင့်မိတ်ဖွဲ့ကာ လက်တုံ့ပြန်ပြီးခါမှ
ဖိုးနီတစ်ယောက် နောင်တရနေမိပါ
သည်။

တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပွဲချင်းပြီးသေ
တာဆိုရင် ရှေ့နေရဲ့ အလျှောက်ကောင်း
ရင် ထောင်ကျနှစ်နည်းနိုင်ပေမယ့် မသေ
မချင်း အခုလိုရိုက်သတ်တဲ့ အမှုမျိုးက
တော့ ကောင်းကင်က သိကြားတောင်
ဆင်းကယ်လို့ မရလောက်ပါ။ သို့ပေ
မယ့်လည်း ရာဇဝတ်ဘေးပြေးမလွတ်မို့
လာမည့်ဘေးပြေးတွေရန် ဖိုးနီဆုံးဖြတ်
လိုက်ပါသည်။ ရွာပြန်ရောက်သည်နှင့်
ဦးလေးနှင့်အစီအစဉ်ကို နားပြန်အပ်ကာ
အကျိုးအကြောင်း ပြောဆိုကန်တော့ပြီး
သူမိသားစုကိုလည်း စောင့်ရှောက်ရန်
မှာကြားကာ လေးဖင့်သည့်ခြေလှမ်းများ
နှင့် အပြစ်တွေကိုခံယူရန်အတွက် ရဲ
စခန်းတွင် ကိုယ်တိုင်သွားရောက်အဖမ်း
ခံရန် လှည့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဩော်
မထင်မှတ်သည့် “ရန်ငြိုးရန်စ”လေး
တစ်ခုကြောင့် လူ့အသက်တစ်ချောင်း
ဆုံးရှုံးကာ အပြစ်မဲ့သည့်မိသားစုနှစ်စု
လည်း ဘဝယျက်ခဲ့ရသည်မို့ ဘဝနှင့်ရင်း
ပြီး သင်ခန်းစာရခဲ့ပြီမို့ ဖိုးနီတစ်ယောက်
အပြစ်ကြွေးကို ချွေးနှင့်ပေးဆပ်ရပေဦး
တော့မည် မဟုတ်ပါလား။

သစ္စာရှင်-မဟာသာရွာ

၀၉-၄၉၇၅၉၃၃၇

အောက်ပါဌာနများသို့ လှူဒါန်းလိုပါလျှင်...

HIV ပိုးကူးဆက်ခံ

မိဘမဲ့ကလေးများ၏

သုခရိပ်မြုံလေဟာ

၀၁-၅၀၁၉၅၅

ဆည်းဆာရိပ်

ဂီလာနဘိုးဘွားရိပ်သာ

၀၉-၇၃၀-၁၈၀၀၇

နာရေးကူညီမှုအသင်းသို့

လှူဒါန်းလိုလျှင်ဖြစ်စေ

အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ

ဆက်သွယ်ရန်...

၆၃၉၄၉၀

၇၀၉၂၇၇

၅၀၁၃၆၃

၇၀၄၇၈၄

မျိုးဆက်သစ်

မောင်စည်သူ (အဖျောက်)

ဆေးခန်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ ဆေးခန်းရှေ့ နားနေ
နံများတွင် ဆေးထိုးမည့်သူများ ထိုင်စောင့်နေကြသည်။ အခန်း
တွင်းမှ ဆရာဝန်အကူ၏ တိုက်ကန်ပိတ်ခေါ်သံက တစ်ချက်
တစ်ချက် အခန်းပြင်သို့ လျှံကျလာသည်။ ထိုစဉ် သားအဖ
နှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ဆရာဝန်ထိုင်ခုံနှင့်နီးသော ခုံတန်း
လျားတွင် သားအဖနှစ်ယောက် သွားထိုင်သည်။ ဖအေ
ဖြစ်သူသည် ဆရာဝန်နှင့် စကားပြောနေခိုက် ကလေးငယ်
သည် ဆေးပုလင်းလေးတစ်လုံး ကိုင်လျက် -

“ဖေဖေ...ဒါ ဘာပုလင်းလဲဟင်”

ကလေး၏အမေးကြောင့် ဆရာဝန်က တစ်ချက်လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဆေးပုလင်းကိုယူကြည့်၍
ပြောလိုက်သည်။

“ဒါ...မိုးရေပုလင်းကွ။ တန်ဖိုးရှိတယ်”

ဆရာဝန်၏ ပြန်ဖြေလိုက်သော စကားကြောင့် ငါးနှစ်
အရွယ်ကလေးငယ်၏ အမှတ်မထင်ပြန်ဖြေလိုက်သော စကား
ကြောင့် ဆေးထိုးရန်စောင့်နေကြသော လူအချို့လည်း ပြုံးမိ
ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကလေး၏ အဖြေ
စကားကို တွေးကြည့်၍ ပြုံးမိပါသည်။ ကလေးငယ်ပြော
လိုက်သော စကားမှာ -

“ဖေဖေ ဒီတစ်ခါမိုးရွာရင် သား မိုးရေများများ ခံထား
မယ်သိလား” ဟူသတည်း။

မောင်စည်သူ(အဖျောက်)

ပြစ်တင် ဝါဒသံ

တင်္တလေး

II

မြစ်တတ်ပါတယ်

■ တ င် ထူ : (ဇေယျဝတီ)

ဆရာမျိုးအောင်မှာ ဇေယျဝတီမှ ဆယ်ပိုင်မျှဝေးသော ညောင်ပင်သာ အလယ်တန်းကျောင်းသို့ ကျောင်းဖွင့် ရက်များတွင် နေ့စဉ် ခရီးသည်ပို့သော လိုင်းကားစီးသွားရပြီး အပြန်တွင်လည်း ထိုလိုင်းကားစီး၍ပင် ပြန်ရလေသည်။ ထိုအချိန်က ရိုးမအရှေ့ ဟီးနီးဘတ်စ် ကားများ မပေါ်သေးသဖြင့် ရိုးရိုးကား များကိုပင် ဘေးတန်းနစ်တန်း၌ ထိုင်ရန် ပျဉ်ချပ်ရည်ခင်းထား၏။ အလယ်တွင် လည်း ခုံတန်းနစ်ခုံခံကာ ပျဉ်ပြားနစ် ချပ်ခင်းကာ ခရီးသည်များက ဘေးတန်း ပြည့်သွားလျှင် အလယ်ပျဉ်ခင်းပေါ် တွင် ကျောချင်းကပ်ကာ ထိုင်လိုက်ကြ ရလေသည်။

နံနက်ခင်းနှင့် ညနေဘက်အချိန် များတွင် လိုင်းကားများတွင် အမြဲလူ ပြည့်ကျပ်နေ၏။ ဆရာမျိုးအောင်မှာ ကားစီးရသည်မှာ ကျပ်လှသော်လည်း ထိုကားကို မစီးပြန်လျှင်လည်း ကျောင်း ထိုရောက်နိုင်မှာ မဟုတ်သောကြောင့် ကျပ်ကျပ်နှင့်ပင် စီးလိုက်ခဲ့ရလေသည်။ နေ့ဝယ်သွားသူများ အလုပ်တာဝန်ကျ ဘာသို့ စီးနင်းလိုက်ပါသူများ ရုံးကိစ္စ၊ သာဓုနာရေးကိစ္စ စသည့် အမှုကိစ္စများ သွားလာနေကြသူတွေက ကနေတိုင် နီးသဖြင့် ကားချောင်ချောင်စီးရသည် ချောင်မှာ မရှိသလောက်ပင်ဖြစ်သည်။

ကားစပယ်ယာက ထိုမျှထိုင်စရာ မရှိလောက်အောင် ခရီးသည်များ ငါးပိ သိပ်၊ ငါးချဉ်သိပ် တင်ထားပြီးသည်ကို ပင် အားမရသေးဘဲ လမ်းတွင် စီးမည့် သူများကိုတွေ့လျှင် ရပ်ပြီးတင်သေး၏။

“လိုက်မှာလား၊ ကားပေါ်မှာ က၊ လို့တောင်ရတဲ့ နေရာတွေရှိနေပါတယ်။ ဝါသနာပါရင် အောင်မင်းတောင် ကလို့ ရနိုင်ပါတယ်”

“ဟိုရှေ့ကခရီးသည်တွေ ရှေ့ကို နည်းနည်းတိုးပေးကြဗျာ။ ကျုပ်တို့ ကား သမားတွေက တစ်ခေါက်ဆိုတစ်ခေါက် နဲ့တန်အောင် ခရီးသည်တွေကိုတင်ကြ ရတာဗျာ။ ကားချောင်ချောင် စီးချင်ကြ ရင်တော့ ဒီကားတက်မစီးကြဘဲ ကိုယ် ပိုင်ကားသာ ဝယ်စီးကြဗျာ”

“အင်း... ကျလည်းကျတဲ့ စပယ် ယာပဲ။ ကိုယ်ပိုင်ကားဝယ်မစီးနိုင်လို့ ဒီကားစီးတော့ပေါ့။ ခန့်စကားပြောနေ သေးတယ်။ သူပြောမှလား ကားဝယ်စီး နိုင်တဲ့အခြေအနေရှိရင် ဒီလိုကားမျိုးကို စောင်းငဲ့လို့တောင် မကြည့်ဘူး”

စပယ်ယာ၏ ထေ့တေ့တေ့ပြော စကားကို မခံနိုင်သော ခရီးသည်တချို့ က မခံချင်စိတ်နှင့် မကြားတကြား ပွစ် ပွစ် ပြန်ပြောနေကြလေသည်။

ဆရာမျိုးအောင်ကတော့ လိုင်း ကားနှင့် စီးလိုက်လာရပေမယ့် ချီသည်။

ခါးသည် မဝေဖန်ခဲ့။ သူ့ကျောင်းချိန် အပီရောက်ဖို့ကိုသာ စိတ်စောသည်။ ထိုင်စရာနေရာမရှိလျှင်လည်း မတ်တတ် ပင်ရပ်၍ လိုက်ရလိုက်ရ သူ့ကျောင်းကို အချိန်မီရောက်ဖို့သာ အဓိကဖြစ်သည်။

“အင်း... ငါ ဒီညောင်ပင်သာ အလယ်တန်းကျောင်းမှာ တာဝန်လာ ကျနေတာကတော့ ငါ့အတွက် သွား ရေးလာရေး အတော်ခက်ခဲတာပဲ။ ဆောင်းနှင့် နွေပိုင်းတော့ တော်သေး တယ်။ မိုးတွင်းပိုင်းဆိုရင် ထီးကတစ် ဖက်၊ လွယ်အိတ်တစ်ဖက်၊ နေ့ခင်းစာ ထမင်းချိုင့်ပါယူရတော့ ကားပေါ်တက် စီးရင် ကိုင်စရာလက်က မအားနဲ့ အတော်ကသီလင်တနိုင်တာပဲ”

ညနေကျောင်းဆင်းလျှင် ကား စောင့်စီးပြန်ရသည်။ ကျောင်းတွင် အတန်းများကို သူ့အချိန်နှင့်သူ တစ်နေ ကုန်လှည့်ဝင်ပြီး သင်ခဲ့ရသဖြင့် လူက ဖတ်ဖတ်မောနေသည့်အထဲ ကားကျပ် ကျပ်ကို စီးလိုက်လာခဲ့ရပြန်တော့ စိတ် ကျဉ်းကျပ်ပြီး လူမောစိတ်မော ဖြစ်ရ ပြန်လေသည်။

“အင်း... ငါ ဒီလိုသာ ကားစီးပြီး ကျောင်းတက်နေရရင် စိတ်မောလူမော နဲ့ ကြာလာရင် စိတ်ဖိစီးမှုဖြစ်လာတော့ မှာပဲ။ ဒီတော့ ငါ နေထိုင်တဲ့နေရာနဲ့နီး တဲ့ ကျောင်းကို ကျောင်းပြောင်းအပြန်

www.burmeseclassic.com

လျှောက်ပြီး ကျောင်းပြောင်းတော့မှပဲ”

ညနေပိုင်း ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ကလေးများလည်း အသီးသီး အိမ်ပြန်ခဲ့ကြပြီ။ ဆရာမျိုးအောင်လည်း တစ်နေ့တာအလုပ်တာဝန် ပြီးဆုံးသွားခဲ့သဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှု သက်သာခဲ့ရသည်။ ရုံးခန်းသို့လာကာ ကျောင်းဆင်းလက်မှတ်ထိုးပြီး၊ အိမ်ပြန်ရန် အတွက် ကျောင်းရှေ့ကားလမ်းသို့ ထွက်ခဲ့ပြီး ဘတ်စ်ကားအလာစောင့်နေသည်။

“ဟော...ဘတ်စ်ကားလာနေပြီ”

“ဟာ...ကားကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျပ်သိပ်နေတာပါလား”

ကျပ်၍ တက်မစီဘဲ နောက်ကားအလာကို ဆက်စောင့်နေမည်ဆိုလျှင် ကားချောင်မည်၊ ကျပ်မည် အတတ်မပြောနိုင်သော်လည်း အိမ်အပြန်အရောက်ကတော့ မိုးချုပ်မည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာမျိုးအောင်မှာ ထိုကားကျပ်ကျပ်ပေါ်သို့ တိုးဝှေ့တက်ရောက်ကာ မတ်တတ်ရပ်လျက်သာ လိုက်ပါလာခဲ့ရတော့သည်။ ကားစထွက်ပြီး နှစ်မိုင်မျှလောက် အရောက်တွင် အန္တရာယ်တစ်ခုနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတော့သည်။

“ဖောင်း”

“ဟာ...ကားနောက်ဘီးပေါက်ပြီ ဒုက္ခပါပဲ။ လမ်းခုလတ်ကြီးမှာ”

“ကားဆရာရေ ကျုပ်တို့ ခရီးသည်တွေ ဘယ်လိုဆက်သွားကြရတော့မှာလဲဗျာ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ။ နောက်ကလာမည့် ဘတ်စ်ကားပေါ် ပြောင်းပြီးတင်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ကားနောက်ဘီး ပေါက်၍သာ တော်တော့သည်။ ကားရှေ့ဘီးသာ ပေါက်ခဲ့လျှင် ကားမှာ လမ်းဘေးချောက်ထဲ ဆွဲချသွားနိုင်ပြီး ကားပင်မှောက်နိုင်လေသည်။

“အင်း...ဘုရားသိကြားမလို ကားမမှောက်ခဲ့တာပဲ”

“မှောက်များမှောက်ခဲ့လျှင် ခရီးသည်တွေအတွက် မတွေ့ဝံ့စရာပါပဲလား”

ထိုနေ့ညနေက စီးလာသည့်ကားဘီးပေါက်ခဲ့သဖြင့် နောက်ကားနှင့်ပြောင်းပြီး စီးလာခဲ့ကြရ၍ ဆရာမျိုးအောင် သူ့အိမ်သို့ ည ၇ နာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်ခဲ့လေသည်။

* * *

ညနေပိုင်း ကျောင်းဆင်းလျှင် ဆရာမျိုးအောင် ကားစီး၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ သည်နေ့မှာတော့ ကံကောင်းလှစွာ ဘေးထိုင်ခုံတွင် နေရာရခဲ့၍ ထိုင်လိုက်လာသည်။ ထိုစဉ် နောက်မှတွယ်လိုက်လာသော လူရွယ်တစ်ယောက်က တွယ်မလိုက်တော့ဘဲ ကားအတွင်းပေါ်တက်ကာ ကားပေါ်ပါ ခရီးသည်များကို ချိတ်ကြည့်နေလေသည်။

“ဒီလူက သူ့အသိကို ရှာနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ထိုင်စီးစရာနေရာ လိုက်ပြီးကြည့်နေတာလား။ သို့တည်းမဟုတ် အကြံအဖန်လုပ်ရအောင် သားကောင်ကို ရှာနေတာလားဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး”

ထိုလူရွယ်မှာ တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်ကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး သားသား

နားနားပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် ဆရာမျိုးအောင်၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ကျောပေးကာ အလယ်တန်း၌ ထိုင်နေသော တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ် ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်ဘေးနားသို့ အနည်းငယ်ကျွဲခိုင်းကာ အပ်၍ဝင်ထိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုဦးလေးကြီးကလည်း ခရီးသည်အချင်းချင်းဖြစ်၍ ကူညီပေးခဲ့လေသည်။ စီးလိုက်လာရင်း အတန်ကြာသောအခါ ထိုလူရွယ်က သူ၏တိုက်ပုံအနက်ကိုချွတ်၍ ထိုလူကြီးနှင့်ကပ်ထိုင်နေသောဘက်မှ သူ့ပခုံးပေါ် ခေါက်တင်လိုက်လေသည်။

“ဟာ...ဟိုဦးလေးကြီးဘေးမှာ ကပ်ထိုင်နေတဲ့ လူရွယ်ဟာ သူ့ပခုံးပေါ်ကတိုက်ပုံကို ပခုံးပေါ်ကလျှောကျအောင် ဟိုလူညီသည်လူညီလုပ်ပြီး လျှောချနေတာပါလား”

“ဟော...တိုက်ပုံအင်္ကျီက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားထဲကို ကျသွားပါလား”

တိုက်ပုံအင်္ကျီ လျှောကျသွားသည်ကို ထိုဦးလေးကြီးလည်း သိခဲ့သည်။ လေးလေးပင်ပင်မဟုတ်သဖြင့် အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ပင် နေခဲ့လေသည်။

“ဟင်...ရှေ့ကလူရွယ်က သူ့ဘေးကဦးလေးကြီးရဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီရဲ့ အောက်အိတ်ကပ်ထဲကို လျှောကျနေတဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီ အကာအကွယ်ယူပြီး စမ်းနေပါလား”

ထိုသို့ စမ်းနေသည်ကို နောက်ဘက်တည့်တည့်မှာထိုင်နေသော ဆရာမျိုးအောင်မှ အတိုင်းသား တွေ့မြင်နေရသည်။ ဦးလေးကြီးကတော့ ဘာမှမသိပုံမရချေ။

“ဟော...ဟာ...ထိုလူရွယ်က ဦးလေးကြီးတိုက်ပုံအင်္ကျီ အောက်အိတ် ကပ်ထဲက တစ်ခုခုကို နှိုက်ယူနေပါ လား။ ဦးလေးကြီးတော့ အနှိုက်ခံလိုက် ရပြီပဲ”

ထိုသို့နှိုက်ယူပြီး တအောင့်ခနဲ အကြာတွင် လူရွယ်လည်း သူ၏လျှော ကျနေသော တိုက်ပုံကို ပြန်ယူ၍ သူ့ ပခုံးပေါ် ပြန်တင်ခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ် ထိုလူရွယ်၏ တစ်ယောက်ကျော်မှ ခရီး သည်ဆင်းသဖြင့် လူရွယ်လည်း ထို လွတ်နေသော နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ထိုင် ခဲ့တော့သည်။

“ဟာ . . . ငါတိုက်ပုံအိတ်ထဲက ငွေငါးသောင်းအထုပ် မရှိတော့ပါလား”

သူ့ငွေပျောက်ခဲ့သဖြင့် ဟိုကြည့် သည်ကြည့်ဖြင့် သူ့နောက်ဘက်တည့် တည့်တွင် ထိုင်လိုက်လာသော ဆရာ မျိုးအောင်ကို တွေ့မြင်ခဲ့တော့သည်။ ထိုဦးလေးကြီးမှ သူ့အားကြည့်နေပုံမှာ မသင်္ကာသည့်မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ခဲ့ သည်ကို ဆရာမျိုးအောင် ခိုဝှမ်းမိလေ သည်။

“ကားစပါယ်ယာရေ ကားပေါ်မှာ ခါးပိုက်နှိုက်ပါလာတယ်ဗျ။ ကျုပ်တိုက် ပုံအိတ်ကပ်ထဲက ငွေငါးသောင်းအထုပ် အနှိုက်ခံလိုက်ရလို့ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ ဘယ်ခရီးသည်မှ မဆင်းစေဘဲ ဗြူးထဲ ဝင်ရင် ရဲစခန်းထဲကို တန်းမောင်းခိုင်း ပေးပါ”

“ကားဆရာရေ ကားပေါ်မှာ ငွေ အနှိုက်ခံလိုက်ရပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း ဗြူးထဲ ဝင်တာနဲ့ ရဲစခန်းထဲကို တန်းမောင်းပါ ဆရာ”

“ကားပေါ်မှ ခရီးသည်များခင်ဗျာ အခု ကားပေါ်မှာ ပိုက်ဆံအနှိုက်ခံလိုက် ရလို့ ကားကို ရဲစခန်းဆီမောင်းနေပါ တယ်။ ကားပေါ်မှ တစ်ယောက်ကိုမျှ ဆင်းခွင့်မပြုပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဟာ...ခုကွပါပဲ။ အရေးကြီးပါ တယ်ဆိုမှ အဟန့်အတားက ဖြစ်နေရ ပြန်ပြီ”

“စခန်းရောက်လို့ ခါးပိုက်နှိုက်မိ ရင်တော့ ဒီကောင်မလွယ်ဘူး”

“အလုပ်ကိုတော့ လက်ကြော တင်းအောင် လုပ်မစားချင်ဘူး။ သူများ ဥစ္စာကို အချောင်ယူချင်တဲ့အကောင် တော့ မိများမိခဲ့ရင် ငါ့လက်သီးစာကို ကျွေးပစ်လိုက်မယ်”

ကျုပ်တိုက်ပုံ
အောက်အိတ်ကပ်နဲ့
အနီးဆုံးလူဟာ သူပါပဲ။
ကျုပ်အိတ်ထဲ တွဲကျနေလေ
တော့ သူတွေ့ပြီး
နှိုက်ယူလိုက်တာနေမှာပေါ့ဗျာ။
ပြီးတော့ ဒီလူက
ကျောင်းဆရာဆိုတော့
မဖြစ်စလောက်လစလေးပဲ
ရတာမဟုတ်လား။
ဘာအပိုဝင်ငွေမျှ
မရှိလေတော့...

ခရီးဖင့်နေသဖြင့် ညည်ညူသူ ကသည်။ ကြိမ်းမောင်းသူက ကြိမ်းနှင့် တစ်ကားလုံး ဆူညံပွက်လောရိုက်၍နေ လေတော့သည်။

“ငွေပျောက်တဲ့သူက ဘယ်သူပါ လဲ”

“ကျုပ်ပါ စခန်းမှူး”

“ငွေဘယ်လောက် အနှိုက်ခံ လိုက်ရတာလဲဗျ”

“ကျုပ်ရဲ့ တိုက်ပုံဘေးအောက် အိတ်ထဲမှာ လိပ်ပြီးထည့်ထားတဲ့ ငွေငါး သောင်း အနှိုက်ခံလိုက်ရတာပဲ”

“အနှိုက်ခံရတဲ့ ငွေတွေကို ဘယ် လိုခေါက်လိပ်ထားတာလဲဗျ”

“အို...ကျုပ်ရဲ့ငွေငါးသောင်းက အားလုံး ငါးထောင်တန်တွေချည်းပါပဲ။ ဘုရားတည်ဖို့ လှူဒါန်းထားတဲ့ ငွေတွေ ပါ။ ကျုပ်က ဘုရားဂေါဗက ဘဏ္ဍာရေး မှူးတစ်ဦးပါ။ ညနေဘက်မှာ အလှူငွေ တွေသိမ်းလာပြီး ထိန်းသိမ်းထားဖို့ အိမ် ကို ကားစီးပြန်လာခဲ့တာပါ”

“ဒါနဲ့...ဦးလေးကြီးငွေကို ဘယ် သူနှိုက်ယူမယ်လို့ ထင်မိခဲ့တာများ ရှိပါ သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း ကားစပါယ်ယာကို ကားပေါ်မှ တစ်ယောက်မှမဆင်းစေဘဲ စခန်းကို တန်းပြီး မောင်းခိုင်းစေခဲ့တာပါ”

“ကဲ . . . ဒီလိုဆိုရင် ဦးလေး သင်္ကာမကင်းဖြစ်တဲ့လူကို ဟောဒီကား ပေါ်ပါသူတွေထဲက ပြပေးနိုင်မလား”

“အို... ပြပေးနိုင်ပါပြီလားဗျာ”

“ဟောဒီကျောင်းဆရာဟာ ကျုပ် ထိုင်တဲ့နောက်ဘက်တည့်တည့်မှာ ထိုင်

နေခဲ့သူပါ။ ကျုပ်တို့ကပုံ အောက်အိတ် ကပ်နဲ့ အနီးဆုံးလူဟာ သူပါပဲ။ ကျုပ် အိတ်ထဲ တွဲကျနေလေတော့ သူတွေ ပြီး နှိုက်ယူလိုက်တာ နေမှာပေါ့ဗျာ။ ပြီး တော့ ဒီလူက ကျောင်းဆရာဆိုတော့ မဖြစ်စလောက် လစလေးပဲရတာ မဟုတ်လား။ ဘာအပိုင်ငွေမျှ မရှိလေ တော့ ကျုပ်အိတ်ထဲကငွေတွေကိုတွေ့ ပြီး နှိုက်ယူလိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ စခန်း မျိုးရယ်”

ဆရာမျိုးအောင်မှာ သူလည်း ထို ငွေများကို နှိုက်ယူခဲ့ရခြင်းမဟုတ်ပါဘဲ လျက် လူကိုပါ သိက္ခာကျအောင် ပြော ဆိုခဲ့ရသဖြင့် သူတွေ့ရှိချက်ကို ပေါ်တင် ပဲ ထုတ်ဖော်ပြောပြတော့မည်ကို သိခဲ့ တော့သည်။

“ကဲ...စခန်းမျိုး ဟိုခရီးသည် တွေထဲက လျှာထိုးဦးထုပ်ဆောင်းထား တဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်နဲ့လူကို အရင် ဆုံးရှာလိုက်ပါ။ ကားပေါ်မှာ အတူပါလာ ခဲ့တာဖြစ်လို့ နှိုက်ယူထားတဲ့ငွေတွေ သူ ဆီမှာ ရှိနေမှာပါ”

စခန်းမျိုးလည်း ဆရာမျိုးအောင် ညွှန်ပြခဲ့သော တိုက်ပုံအနက်နှင့်လူအား သေချာစွာ ရှာခဲ့သည်။

“စခန်းမျိုး...ဒီလူရဲကိုယ်အနံ့ ရှာတာ ဘာငွေမှမတွေ့ဘူးဆရာ”

“သူတစ်ကိုယ်လုံးကို စမ်းပြီးရှာ ကြည့်ဦး”

“မတွေ့ဘူးဆရာ”

“ပုဆိုးခါခိုင်းကြည့်ပါဦး”

“ပုဆိုးခါပြီးရှာတာလည်း မတွေ့ ဘူးဆရာ”

“မင်းတို့ကလည်း ရဲလုပ်နေပြီး ဒီ

လောက်ပဲ တုံးရသလားကွာ”

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်ကို လွှတ်ပြီး ပုဆိုးခါစမ်းပါ”

ပုဆိုးခါပုံစံကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကိုဖြေ၍ ပုဆိုးခါချလိုက်သော အခါ လိပ်ထားသော ငွေထုပ်များ အောက်သို့ကျလာခဲ့တော့သည်။

“ဟော . . .ငွေအလိပ်တွေပြီ မဟုတ်လား”

“ဟာ...ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလူဆီ မှာ ငွေတွေရောက်နေတာလဲပဲ”

“ဒီမှာ ဦးလေးကြီး၊ ကျုပ်ဟာ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ပါ။ လစဉ် ပုံ မှန်ရတဲ့ လစာကလွဲလို့ တခြား ဘာ အပိုင်ငွေမှ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဆရာ တွေမှာ အောက်ဆိုင်ငွေဆိုတာလည်း မရှိကြပါဘူး။ ရတဲ့လစာလေးနဲ့ ချွေ တာသုံးစွဲပြီး စေတနာ၊ အနစ်နာ၊ ဝါသ နာတွေနဲ့ ဒီဆရာအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ကြ တာပါ။ ဦးလေးကြီးထင်သလို အပိုင် ငွေမရှိလို့၊ လစာနည်းလို့ ငွေတွေ ခါပိုက်နှိုက်ယူတယ်ဆိုတာ လုံးဝမဟုတ် ကြောင်း သိခဲ့ပြီ မဟုတ်လားဗျာ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ရယ်။ ဆရာရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကား အထင်မှားမိခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ကျုပ်တောင်းပန်ပါရစေဆရာ”

“ကျုပ်တို့ ဆရာ/ဆရာမတွေရဲ့ ဘဝရပ်တည်နေရတဲ့ အခြေအနေတွေ ကို ဦးလေးကြီး နားလည်သဘောပေါက် ခဲ့ပြီဆိုရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာ/ဆရာမတွေဟာ စားစရာမရှိလို့ လျာမှာ အမွှေးပေါက် ချင် ပေါက်လာပါစေ။ သူတစ်ပါးပစ္စည်း

ဥစ္စာကို ခိုးဝှက်ရယူဖို့ လုံးဝမစဉ်းစား တတ်တဲ့သူတွေပါဗျာ”

စခန်းမျိုးလည်း ငွေအလိပ် လက် ဝယ်တွေ့သော တိုက်ပုံအနက်နှင့် လူ ရွယ်အား ခါးပိုက်နှိုက်ယူဖြင့် ဖမ်းဆီးခဲ့ ပြီး ငွေများကိုတော့ ပိုင်ရှင်ဦးလေးကြီး သို့ ပြည်မပြည် ရေတွက်ယူစေခဲ့သည်။

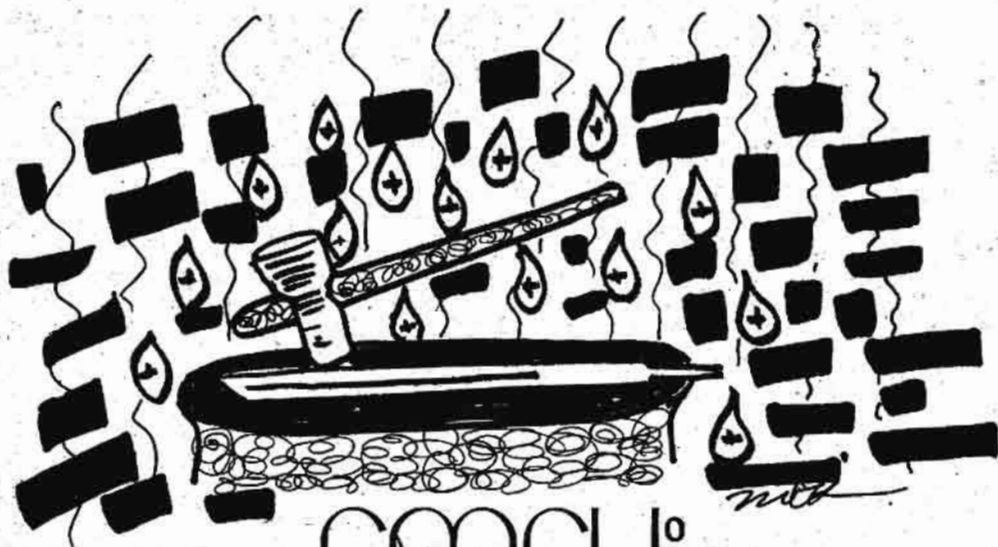
“ကဲ...ကားဆရာ၊ တရားခံကို ဖမ်းမိခဲ့ပြီဖြစ်လို့ ကားပြန်ထွက်လို့ရပါ ပြီ။ အခုလို တာဝန်သိသိ ကျုပ်တို့ရဲ့ တပ်ဖွဲ့ကို အကူအညီပေးခဲ့တဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်လှပါတယ်။ ခရီး သည်များကိုလည်း အချိန်ဖင့်နှေးမှု ‘အတွက် အနားအညွတ် တောင်းပန်ပါရ စေခင်ဗျား”

ငွေပျောက်ခဲ့သော ဦးလေးကြီး လည်း သူ့ငွေများကို ပြန်ရခဲ့ပြီး နှိုက်ခဲ့ သူပါ အဖမ်းခံသွားရသည်ကို ကျေနပ်ခဲ့ တော့သည်။

“ဪ...ငါ့အဖြစ်နယ် ကြုံမှ ကြုံတတ်ပလေ။ ငွေပြန်ရှာတွေ့လို့ တရားခံပါမိခဲ့လို့ တော်သေးတယ်။ ငွေ လည်းပြန်မတွေ့၊ တရားခံကိုလည်း မမိ ခဲ့ဘူးသာဆိုရင် နေရင်းထိုင်ရင်း အဖမ်း ခံရတော့မလို့ပါလား”

ဆရာမျိုးအောင်မှာ သူ့အဖြစ်ကို ပြန်တွေးရင်းနှင့် ရဲစခန်းမှ သူ့အိမ်သို့ လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက် လှမ်းကာ ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)

လှေငွေ

ဝေပံချစ်

သာဒင်ဆိုတာက သူ့ဆရာညွှန် ကြားရေးမှူး ဦးကျော်လှိုင်ရဲ့ မင်းစေ။

သူ့အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း မျက်နှာပေါက်လည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ဆရာ ဦးကျော်လှိုင်က သာဒင်မှ သာဒင်ပဲလေ။

သူ့ဆရာကွယ်ရာမှာတော့ သာဒင်က စကားကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အရမ်းပြောတဲ့လူ။ ပြီးတော့ သူ့ဘကြီးက ဘယ်လိုမိုက်တာ။ သူ့အဖေက ဘယ်လိုသတ္တိရှိတာ စတဲ့ စတဲ့ ဘာမထီမျိုးရိုးဂုဏ်ကို အမြဲထုတ်ဖော်ပြီး ကြွားတတ်သူ။

မသိတဲ့သူတွေကတော့ သာဒင်ရဲ့ဟန်ပန်နဲ့ အပြောအဆို အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ဖြန့်နေကြတာအမှန်။ ခုလည်း ရုံးမတက်ခင် လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ သူ့ရဲ့

လူစိုက်မျိုးရိုးဂုဏ်ကို ထုတ်ကြားနေတာလေ။ နားထောင်နေတဲ့သူတွေကတော့ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူး ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ပေါ့။ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သာဒင်ပဲလို့ အားလုံးက ထင်နေကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရုံးတက်ချိန်တန်တော့ ရုံးပေါ်ကို ဓာတ်လှေကားနဲ့တက်လာတယ်။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာတော့ သာဒင်ရယ်၊ အသက်ခြောက်ဆယ်နား ကပ်နေတဲ့ ရုံးအုပ်မကြီးတစ်ဦးရယ် ပါလာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လှေခနဲတက်လာတဲ့ ဓာတ်လှေကားကြီးဟာ လမ်းတစ်ဝက်အရောက်မှာတော့ ဖြုန်းခနဲရပ်သွားတယ်လေ။

ဒီလိုအဖြစ်လည်းကြုံရော သာဒင်တစ်ယောက် “အမေကယ်ပါ၊ အဖေကယ်ပါ”နဲ့ ထအော်ပါလေရော။ အော်တာမှ တစ်ရုံးလုံးကြားအောင် ဝက်ဝက်

ကွဲအော်တာ။ သူ အဲဒီလို အော်လွန်းတာမို့ သူနဲ့ပါလာတဲ့ ရုံးအုပ်မကြီးခမျာ မှာလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ သာဒင်ကို ကြည့်နေမိသည်။

ဒီလိုနဲ့ ဖြူးစံပြတ်သွားတဲ့ ဓာတ်လှေကားကြီးဟာ ရပ်နေရာကနေ လျှော့ခနဲ ပြန်တက်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ ရုံးအုပ်မကြီးလည်း သာဒင်အတွက် ဟင်းချမိတယ်လေ။

ဒီအချိန်မှာ သာဒင်ကတော့ ကြောက်စိတ်ပြေပုံမပေါ်သေးဘူး။ မျက်လုံးကြီးအစုံက ပြူးလို့၊ ပြီးတော့ နဖူးပြောင်ပြောင်ပေါ်မှာလည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ခိုတွဲလို့လေ။

ဒါဆိုရင် သာဒင် ဘယ်လိုလူတားဆိုတာ အားလုံးသိကြရောပေါ့။

လှေငွေချစ်

အလင်းလေးတေ
မြတ်ဗုဒ္ဓ
(၁၈၈၂/၈၄)

အလန်းလေးတွေ

ကိုမောင်စံသိန်း(ပိုလ်ချပ်ရွာ)

တစ်နေ့ မြို့ထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပါတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်၊ အသားကဖြူဖြူ၊ ရွှေကိုင်းတပ်မျက်မှန်နဲ့ လက်မှာလည်း လက်စွပ်နှစ်ကွင်း၊ ခါးမှာလည်း လက်ကိုင်ဖုန်းကလေးက အချိတ်သား။ သူတော်တော်ကြီးပွားနေတဲ့ပုံပါပဲ။ အစကတည်းက သူက ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့သူပါ။

သူနဲ့ မတွေ့ရတာတော့ကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူက တစ်ချိန်က ရန်ကုန်က ရုံးတစ်ရုံးမှာ လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရုံးတက်နေကြတုန်းကတော့ အတူသွား။ အတူလာနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ကြပါတယ်။ သူ့အလုပ်ကထွက်သွားပြီးတော့ သူနဲ့ အဆက်အသွယ် အတော်လေးပြတ်သွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မြို့ထဲက သူ့ဌေးတစ်ယောက်က ဖွင့်ထားတဲ့ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာလိုလို အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလိုလို လုပ်နေကြောင်း တော့ သတင်းသွဲ့သွဲ့ကြားရပါတယ်။ သေသေချာချာတော့ မသိပါ။

“ကဲ ... ထိုင်ဗျာ။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦး။ ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့တာတောင် အတော်ကြာပြီ”

သူက လက်ဖက်ရည်စားပွဲက နေ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ကြိုဆိုညှော်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခုံအလွတ်လေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။

“သူငယ်ချင်း ... မတွေ့တာတောင် အတော်ကြာပြီပဲ။ နေကောင်းလား။ အလုပ်အကိုင်ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဒီလိုပဲ အဆင်ပြေအောင်တော့ လုပ်နေရတာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားလည်း မြို့ထဲထွက်တာတောင် မတွေ့ဘူး။ အမှုတွေနဲ့ နှစ်နေပြီနဲ့တူတယ်”

“အေးပေါ့ဗျာ။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ် မအားကြဘူးဆိုပါတော့”

“ခေါင်းတွေ သိပ်နောက်ရင်လည်း ကျွန်တော့်ဆီလာလည်ဗျာ။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့။ အလန်းလေးတွေ အများကြီးပဲဗျ”

သူက သူ့ကျပ်လည်နေတဲ့ တည်းခိုခန်းစကားနဲ့ ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်မိ။ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားတယ်။

“ဘာလဲဗျာ၊ အလန်းလေးဆိုတာ”

ကျွန်တော်က မသိမသာ မေးလိုက်မိပါတယ်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ငါ့လူက ဒီနေရာမှာတော့ ခေတ်နောက်မကျသင့်တာ ကျနေပြန်ပါပြီဗျာ။ အလန်းလေးဆိုတာ အလန်းလေးပေါ့”

သူပြောမှ ကျွန်တော် နည်းနည်း သဘောပေါက်သွားပါတယ်။

“ဒါဆို အလန်းလေးတွေနဲ့ ခင်

ဗျား အလန်းလေးတွေ ပြောနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ လူကို ဝလို့ လူလို့ စိပ်လို့ နေတာကိုး”

“ဒီလိုပေါ့ဗျာ။ စီးပွားရေးအရ လည်းပါသပေါ့”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ အဲဒီအလန်းလေးတွေကလည်း စီးပွားရေးလုပ်နေကြတာလား။ ဝါသနာပါလို့လား”

ကျွန်တော်က သူနဲ့တွေ့တုန်း အလန်းလေးတွေရဲ့ ဘဝကို တစ်တိုတစ်စ လေ့လာလိုက်ပါတယ်။

“သေသေချာချာ သူတို့ဘဝလေးတွေကို အတွင်းကျကျလေ့လာကြည့်တော့ ဝါသနာပါလို့ လုပ်နေကြရတာတွေက နည်းပါတယ်ဗျာ။ စီးပွားရေးအဆင်မပြေလို့ ဝတ်ချင်စားချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် ငွေလိုလို့ ယောက်ျားက ကောင်းကောင်းမလုပ်ကျွေးဘဲ တစ်ဖက်က အရက်ဖိုးပါပေးနေရလို့ သားသမီးစားစရိတ်၊ ကျောင်းစရိတ်က လိုလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကတော့ တော်တော်များများပါ”

“ဪ ...”

“တချို့ကလည်း ... အပေါင်းအသင်းမကောင်းလို့ ငွေရလွယ်တဲ့ အလုပ်ကို လိုက်ရင်း ဒီဘဝကိုရောက်လာကြရတာပါ”

“အေးဗျာ ... ခင်ဗျားကတော့ အတော်လေ့လာမိမှာပဲ”

“မလေ့လာလည်း သူတို့ပြော
တာဆိုတာ ကြားသိနေရတာနဲ့ ဗဟု
သုတတွေ ရနေတာပေါ့ဗျာ”

“အေးဗျာ .. အဖြေထုတ်ရရင်
တော့ မုန့်လုံးစက္ကူကပ်တယ်ပဲ ထား
လိုက်ပါတော့ဗျာ .. ဟားဟားဟား”

သူက ဟားတိုက်ရယ်နေနိုင်ပေ
မယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကတော့ မရယ်
နိုင်ပါ။ အလန်းလေးတွေကိစ္စကိုပဲ တွေး
နေမိပါတယ်။

အဲဒီနေ့က .. လက်ဖက်ရည်
သောက်ပြီး လူချင်းခွဲကာ ပြန်လာခဲ့ပေ
မယ့် အဲဒီအတွေးကမပျောက်။

ဥပဒေသမားပီပီ ဥပဒေကိုပဲ
တွေးရတာပေါ့။

ဒီအလန်းလေးတွေဟာ ဘယ်
ခေတ်ဘယ်အခါကစပြီး ပေါ်လာခဲ့
လည်းတော့ မသိပါ။ ဒါက သမိုင်း
သုတေသီတွေရဲ့ အလုပ်ပါ။ မြန်မာ
ပြည်မှာတော့ လွတ်လပ်ရေးရပြီး
၁၉၄၉ ခုနှစ် ပြည်တန်ဆာနှိပ်ကွပ်ရေး
အက်ဥပဒေအမှတ်-၂၄ အမြန် ၁၉၄၉
ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၁ ရက်နေ့မှာ စတင်
ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပါတယ်။ တစ်ဖန် ၁၉၅၆
ခုနှစ်မှာ ပြည်တန်ဆာပပျောက်ရေး
(ပြင်ဆင်ချက်)ဥပဒေကို ထပ်မံပြဋ္ဌာန်း
ခဲ့ပါတယ်။

ဒီဥပဒေတွေအရ အရေးကြီးတဲ့
ပုဒ်မတွေကတော့ ပုဒ်မ ၃ မှာ

“ပြည်တန်ဆာ ကိစ္စအလို့ငှာ
မြူခေါ်သွေးဆောင်ခြင်း၊ မည်သူမဆို
ပြည်သူတို့နှင့်ဆိုင်သော လမ်း၌သော်
လည်းကောင်း၊ ပြည်သူတို့နှင့်ဆိုင်
သော နေရာ၌သော်လည်းကောင်း၊

ပြည်သူတို့ ဝင်ထွက်သွားရောက်မြဲ နေ
ရာ၌သော်လည်းကောင်း ထိုလမ်း၊ ထို
နေရာတို့မှ မြင်သော၊ ကြားသော
အိမ်အဆောက်အဦ၊ အခန်း၊ ရေ
ယာဉ်၊ သို့တည်းမဟုတ် ကုန်ယာဉ်
အတွင်းကသော်လည်းကောင်း၊ အပ
ကသော်လည်းကောင်း၊

(က) ပြည်တန်ဆာ ကိစ္စအလို့
ငှာ နှုတ်အမူအရာဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်
အမူအရာဖြင့်ဖြစ်စေ ဟိရိသြတ္တပ
တရားကင်းလျက် မိမိကိုယ်ကာယကို
တမင်လုပ်ပြခြင်းဖြစ်စေ၊ အခြားနည်း
ဖြင့်ဖြစ်စေ အာရုံစွဲငြိစေလျှင်၊ သို့
မဟုတ် အာရုံစွဲငြိစေရန် အားထုတ်
လျှင်၊ သို့မဟုတ်

(ခ) ပြည်တန်ဆာ ကိစ္စအလို့ငှာ
တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူအား မြူ
ခေါ်သွေးဆောင်ခြင်း၊ နှောင့်ယှက်ခြင်း

“မည်သူမဆို
အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်
ပြည်တန်ဆာအဖြစ်ဖြင့်
စီးပွားရှာဖွေရရှိသည်ကို
သိလျက်နှင့် ထိုသူရှာဖွေရရှိသော
စီးပွားကို လုံးဝဖြစ်စေ၊
တစ်စိတ်တဒေသဖြစ်စေ မှီ၍
အသက်မွေးမြူလျှင်
ထိုသူကို အလုပ်ကြမ်းနှင့်
တစ်နှစ်အောက်မနည်း၊
သုံးနှစ်ထက်မပိုသည့်
ထောင်ဒဏ်စီရင်နိုင်စေရမည်”

တားဆီးခြင်း (သို့) အနီးအနားတွင်
ရစ်ဝဲခြင်းပြုလျှင်၊

ထိုသူကို အလုပ်ကြမ်းနှင့် တစ်
နှစ်အောက်မနည်း သုံးနှစ်ထက်မပို
သော ထောင်ဒဏ်စီရင်နိုင်စေရမည်
လို့ ပြဋ္ဌာန်းထားပါတယ်။

ဒါနဲ့ တစ်ဆက်တည်းပဲ ပြည်
တန်ဆာအဖြစ်နဲ့ ရှာဖွေရရှိတဲ့ စီးပွား
ကိုမှီ၍ အသက်မွေးမြူတဲ့အတွက်
အပြစ်ဒဏ်အနေနဲ့ သတ်မှတ်ထားတာ
ကတော့ ပုဒ်မ-၅(၁) မှာ ဖော်ပြထား
ပါတယ်။

“မည်သူမဆို အခြားသူတစ်ဦး
တစ်ယောက် ပြည်တန်ဆာအဖြစ်ဖြင့်
စီးပွားရှာဖွေရရှိသည်ကို သိလျက်နှင့်
ထိုသူရှာဖွေရရှိသော စီးပွားကို လုံးဝ
ဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တဒေသဖြစ်စေ မှီ၍
အသက်မွေးမြူလျှင် ထိုသူကို အလုပ်
ကြမ်းနှင့် တစ်နှစ်အောက်မနည်း၊ သုံး
နှစ်ထက်မပိုသည့် ထောင်ဒဏ်စီရင်နိုင်
စေရမည်” ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပါတယ်။

အဲဒီအလန်းလေးတွေ ကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ပြီး အဖြစ်များတဲ့ အမူတွေ
ကတော့ အဲဒါတွေကိုပဲ အတော်များ
များ တွေ့နေရပါတယ်။

ငွေရေးကြေးရေး ကျပ်တည်းလို့
ဘဝအခက်အခဲပြဿနာတွေကြောင့်
အဲဒီအလုပ်တွေလုပ် အကြောင်းမသင့်
လို့ ဖမ်းမိတော့ ရုံးတွေ ရဲစခန်းတွေ
ရောက်လာ၊ အမူတွေဖြစ်တော့ ငွေ
ကုန်၊ လူပန်း၊ ဒီကြားထဲ အခန့်မသင့်
လို့ ထောင်တွေဘာတွေကျသွားရင်
ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ငွေကုန်လူပန်း
ဘဝလမ်းကို ဘယ်လိုပြန်လျှောက်ကြ
မလဲ။ အင်း ... ဒါကြောင့် မုန့်လုံး
စက္ကူကပ်လို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာပေါ့။

ဟင်း ... ရင်မောစရာ။

နောက် .. လေးငါးခြောက်လ
လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော့်ရုံးခန်း
ထဲကို ရဲလေးတစ်ယောက် ဝင်လာပါ
တယ်။

“ဆရာ ...”

“ဗျာ ...”

“အချုပ်ခန်းထဲက တရားခံတစ်
ယောက်က ဆရာနဲ့တွေ့ချင်လို့ ပြော
ခိုင်းပါတယ်ဆရာ”

“ဟေ ... ဘယ်သူများပါလိမ့်”

“မသိဘူးဆရာ”

“အေး ... အေး၊ ငါသွားတွေ့
လိုက်မယ်”

ရုံးခန်းမှာ အလုပ်ကလေးအား
တော့ တရားရုံးဘက်ရှိ အချုပ်ခန်းကို
လျှောက်လာခဲ့တယ်။

“ဟာ ... သူငယ်ချင်း”

အံ့အားသင့်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိ
တယ်။ အမှန်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ခြုံထဲ
မှာ လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး ပြုစုခဲ့တဲ့
သူငယ်ချင်းကြီး။

“အေးဗျာ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ခံ
လိုက်ရတယ်”

သူ ဘာရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေ
တယ်လို့တော့ မသိပါ။

အချုပ်ခန်းက အမျိုးသားတွေ
က တစ်ခန်း တစ်ဘက်က ကပ်လျက်
အမျိုးသမီးတွေက အချုပ်ခန်းတစ်
ခန်း။ အဲဒီအချုပ်ခန်းထဲကို မျက်စိ
ကစားပြီးကြည့်လိုက်တော့ သူပြောတဲ့
အလန်းလေးတွေက ခန့်မှန်းခြေ ခုနစ်
ယောက်လောက်ရှိတယ်။

“တိုင်းစီမံချက်နဲ့ ဝင်ဖမ်းတာ

သူငယ်ချင်းရ။ ဖိုက်တာတွေထည့်ပြီး
ဝင်ဖမ်းတာ”

သူပြောတဲ့စကားထဲမှာ ဖိုက်တာ
ဆိုတာက ရဲတပ်ဖွဲ့ကဖမ်းရင် သူတို့
ဘက်ကလူတွေ အရင်လွှတ်ပြီး သေ
ချာမှဝင်ဖမ်းတာကို ပြောနေမှန်းသိ
လိုက်တယ်။

“ဖြစ်လာမှတော့ ဖြေရှင်းရ
တော့မှာပေါ့ သူငယ်ချင်းရ။ ဒါနဲ့
ခင်ဗျားကို ဘာပုဒ်မနဲ့ ခီမန်ယူတာလဲ”

“၅(၁)လို့ ပြောတာပါပဲဗျာ”

“ဪ ... ဪ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကူညီပါဦး
သူငယ်ချင်းရ”

“အေးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တတ်
နိုင်သလောက် ကူညီပါမယ်။ အချုပ်
ထဲမှာ ကျန်းမာရေးသာ ဂရုစိုက်နေပါ”

“အေးပါ သူငယ်ချင်းရ”

ကျွန်တော် သူနဲ့ အမှုဖြစ်ကြောင်း
ခြင်းရာလေးတွေကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်
မေးပြီးတော့ အချုပ်ခန်းက နေပြန်
ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအမှုကို ကျွန်တော်မကိုင်ပါ
ဘူး။ ကျွန်တော့်ဂျူနီယာတစ်ယောက်
ကိုင်ပါတယ်။

အလန်းလေးတွေ အတွက်က
တော့ ရှေ့နေတွေ ဘာတွေ မပါရှာပါ
ဘူး။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအတွက်
သာ ကျွန်တော့်ဂျူနီယာက လိုက်ပါ
ဆောင်ရွက်ပေးတာပါ။

အဲဒီအမှု အခြေအနေနဲ့စပ်လျဉ်း
ပြီး တစ်နေ့ ရုံးခန်းမှာ ကျွန်တော့်
ဂျူနီယာက တင်ပြဆွေးနွေးမိကြပါ
တယ်။

“ဆရာ ဟို .. ၅(၁)အမှုက
တစ်ဖက်ကတင်ပြတဲ့ သက်သေတွေ
ကတော့ အတော်ခိုင်တယ် ဆရာရေ၊
ကွက်တိတွေချည်းပဲ”

“မင်းအမှုသည်က မန်နေဂျာဆို
ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ”

“မန်နေဂျာဆိုပေမယ့် တည်းခို
ခန်းခတွေ၊ တည်းခိုခန်းထဲမှာ စား
သောက်စရိတ်တွေ၊ အပိုကြေးတွေ
သူ့ကိုပေးရတာ အထောက်အထား
တွေက ပေါ်နေတယ်ဆရာ”

“ဘာ ... အပိုကြေးက ဘာ
တွေလဲကွ”

“အချိန်ပိုခတွေ၊ သယ်ယူပို့
ဆောင်ခတွေလို့ ပြောတာပဲ ဆရာ
ရယ်”

“ဟာ ... မင်းဟာ မလွယ်ပါ
လား”

“မလွယ်ဘူးထင်တယ် ဆရာ”

“အေးကွာ။ ဒါကတော့ ဥပဒေ
အရ အဆုံးအဖြတ်ပေါ့ကွာ။ ဘယ်
တတ်နိုင်မလဲ”

ကျွန်တော် ဒီလောက်ပဲ ဆွေး
နွေးဖြစ်ပါတယ်။

နိုင်ငံတော်ကလည်းပဲ ဒီလိုအမှု
မျိုးတွေ ပပျောက်အောင် အမျိုးမျိုး
စီမံချက်ချပြီး ဆောင်ရွက်နေတယ်
မဟုတ်လား။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အလန်း
လေးတွေရော၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
ပါ ထောင်နန်းစံသွားရှာပါတယ်။

‘ဇနိတ် ပါပကံ ဇနေတိ’ပဲပေါ့။

မိမိမကောင်းမှုဟာ မိမိသာလျှင်
ခံရစမြဲပေါ့။

ကိုမောင်ခံသိန်း(ဗိုလ်ချုပ်မှူး)

ကာတွန်း
ပြည်ဝင်း
ထမင်းရည်ပူစည်း

ထမင်းရည်ပူစည်း

ကထွန်းကြည်ဝင်း

“ဟေ့ ... ညီညီ ရှေ့မတိုးနဲ့။ မင်း အဲဒီမှာရပ်လိုက်။ မမမွန်လက်ကို ကမ်းမယူနဲ့။ မင်းလက်ကိုလည်း လှမ်း မပေးနဲ့။ မမမွန်မယူနိုင်ဘူး။ ဒီမှာညီညီ မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းပေါ်မှာ မင်းနဲ့ မမမွန် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှောက်လာ တာမှန်တယ်။ ခုဆို လက်တစ်ကမ်းပဲ လိုတော့တယ်။ စည်းတစ်ခုပဲခြားတော့ တယ်။ အဲဒီစည်း မမမွန်မကျော်နိုင် ဘူး”

“အဲဒီစည်းက ခေါင်ကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ထမင်းရည်ပူလောင်မယ့် စည်း။ ထမင်းရည်ပူလောင်ရင် မင်းနဲ့ မမမွန် နှစ်ယောက်ထဲသေမှာမဟုတ် ဘူး။ တစ်သိုက်တစ်မြဲလုံးပျက်ရော ကွ။ မမမွန်ဟာ ချစ်ရုံသာချစ်တတ်ပြီး အချစ်အတွက် သတ္တိမရှိဘူးလို့ မင်း ထင်ချင်ထင်မယ်။ အဟင်းဟင်း ... မမမွန် သတ္တိရှိပါတယ်။ စွန့်စားရဲပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် အတောင်တစ်ရံ နက်တဲ့ သားရဲတွင်းထဲ ခုန်ချတာမျိုးကို တော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မလုပ်နိုင်ဘူး”

“မမမွန် မင်းကိုမုန်းပါဘူး။ ဒါ ပေမယ့် ချစ်တယ်လို့တော့ မပြောနိုင် ဘူး”

စင်စစ် ညီညီနှင့် မွန်မွန်ဘဝက ခင်မောစရာပါ။ မွန်မွန်တို့တွင် ညီ

အစ်မ နှစ်ယောက်ရှိသည်။ အစ်မဖြစ် သူ မျိုးမျိုးက ဆရာဝန်ဘွဲ့ရရှိထားသူ။ မွန်မွန်ကလည်း ဌာနတစ်ခုမှအရာရှိ။ မောင်ဖားဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ ဖခင်ဖြစ်သူက မွန်မွန်ဘွဲ့ယူသည်နှစ် မှာ ဆုံးပါးသွားသည်။ ညီအစ်မနှစ် ယောက် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ပြီး မိခင်အို ကြီးနှင့်အတူ နေထိုင်ကြသည်။ နှစ် ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်လည်းမပြု ဖြစ်ကြသေး။

ညီညီတို့မိသားစုနှင့်က ခြံချင်း ကျပ်လျက် နေကြသူများမို့ ညီညီ သည်ပင် မျိုးနှင့် မွန်တို့၏မောင်၊ ညီညီ တို့မိသားစုတွင်လည်း ညီညီနှင့် မိခင် မုဆိုးမကြီးသာရှိသည်မို့ မျိုးနှင့်မွန် သည်ပင် သူ့အစ်မ၊ သူ့အားထားခင် တွယ်ရာ။

ညီညီသည် သူ့ကိုပဲပြတ်ရောင်း ကျောင်းထားပေးရသော မိခင်အိုကြီး သက်သာစေရန်အတွက် မနက်ပိုင်း ပဲပြတ်ထွက်ရောင်းသည်။ နေ့လယ် ခင်း ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာလည်း ကြုံရာကျပန်း ဈေးထွက်ရောင်းသည်။ မိခင်ကို အိမ်မှကွာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး သည်။ ပြီး ... ရသည့်အချိန်ကိုလု ကျောင်းစာကျက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့မမမွန်အိမ်တွင် လုပ်စရာရှိသည်တို့ ကို လုပ်ကိုင်ပေးသည်။ အလိုက်သိ တတ်သော ညီညီ။ အလုပ်ကို မရှက်

မကြောက်လုပ်တတ်သော ညီညီကို မျိုးနှင့်မွန် ညီအစ်မကပင် မလိုက်နိုင် သည့်ဘာသာရပ်များကို တစ်လှည့်စီ ပြပေးသည်။

“အင်း ... မမမျိုးနဲ့ မမမွန်တို့ လည်း ညီညီအတွက် အလုပ်ပိုရပြီ နော်”

“ညီရယ် ဘယ်နှယ်အလုပ်ပိုရ မလဲ။ ညီအတွက် မမမွန်တို့ အလုပ် မျက်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ မမမွန်။ ဒါပေ မယ့်”

“ကဲ ... တော်တော့။ မမမွန်တို့ ညီညီတို့ကြားမှာ သာတယ်နာတယ် တွက်စရာ လိုလို့လား။ ညီညီဟာ မမ မွန်တို့မောင်လေးပဲ ဟုတ်ဖူးလား”

“အင်း ... ဒီလိုသဘောထား။ ဒီလိုသံယောဇဉ်မျိုး ထာဝရထားနိုင်ပါ စေလို့ ညီဆုတောင်းနေရမှာပေါ့နော် မမမွန်”

“အမယ် ဆုတောင်းစရာလိုလို့ လား”

“လိုတာပေါ့ တော်ကြာ မမမျိုး ကော မမမွန်ပါ ဟိုအာဂျာပြုသွားရင် ညီကိုမေ့သွားကြမှာလေ”

ညီညီက စပ်ဖြဖြမျက်နှာပေးနှင့် ပြောလိုက်သဖြင့် မွန်မွန်နားမလည်ဖြစ် သွားရပါသည်။

“ဘာ ... ဟိုအာဂျာပြုရမှာလဲ။

စကားကိုရှင်းအောင်ပြော”

“ဒီလိုလေ၊ လူကြီးစကားနဲ့ပြောရရင် သမီးကညာအချိန်ခါမလင့်စေနဲ့တဲ့။ အမှန်က မမမွန်တို့ယောက်ျားယူသင့်တာ ကြာပြီ”

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း... ခွေးကလေး။ ကိုယ့်အစ်မတွေကို ယောက်ျားပေးစားရသတဲ့လား ကဲ... ကဲ”

“အား... မမမွန်ကလည်းဗျာ။ စကားဖြင့်ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘူး။ လက်သံပြောင်ဖို့က အရင်ပဲ”

ညီညီ ခေါင်းကလေးပွတ်ကာ ပွတ်ကာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မငှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်လုံး ပေးစားပြီးမှတော့ လမ်းဆုံးနေပြီလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး မမမွန်ရယ်... တကယ်လို့များ မမမွန်တို့ညီအစ်မအဲဒီထုံး နှလုံးမူပြီး ယောက်ျားယူလိုက်ရင် ဒီကောင့်ကို မေ့သွားကြမှာလို့ပြောမလို့... အဟင်းဟင်း”

“ညီရယ်နော် ဟွန်း... သွားပြန်တော့။ အိမ်ရောက်ရင် စောစောကပြထားတဲ့အပုဒ်တွေ ပြန်ကြည့် ခွေးကောင်လေး”

မျိုးနှင့်မွန် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်ကာ ပြုံးဖြစ်သွား၏။ မွန်မွန်က မျက်စောင်းတစ်ချက်လှမ်းချိတ်လိုက်မှ ညီညီသည်ပြုံးစစလုပ်ကာ စာအုပ်များကိုပိုက်လျက် စားပွဲမှထခဲ့၏။ အပေါက်ဝနားရောက်တော့ ညီညီကပျာကသီပြန်လှည့်လာကာ ကြမ်းပြင်ကို ဖနောင့်နှင့်သုံးလေးချက်ပေါက်သည်။ ပြီးတော့ -

“ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ညီအဲဒါဘာလုပ်တာလဲ။ ဘာလုပ်တာလဲ”

“အဟဲ... ဟိုလေ စောစောက မမမွန်တို့ ယောက်ျားယူဖို့ပြောလိုက်တာ အဲဒါ သတိပေးသလိုဖြစ်သွားပြီး မမမွန်တို့ တကယ်ယောက်ျားယူသွားမှာစိုးလို့ ခြံဖွန့်ဖယ်လိုက်တာ အဟားဟားဟား... သွားမယ်နော် တာတာ”

“ဟယ်... ကြည့်စမ်းကြည့်စမ်း ခွေးစုတ်လေး”

မွန်မွန်က လိုက်ရိုက်ဟန်ပြုသည်။ ညီညီ ခြံထဲမှပြေးထွက်သွားရင်းဖြင့် လှည့်ကြည့်ကာ လက်ပြသွား၏။ မွန်မွန်ခမျာ ညီညီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာတော့ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးစွာဖြင့် ပိတ်လှိုင်းတပိုးလေး နှလုံးသားသို့တိုင် စိမ့်ဝင်ယိုစီးသွားပါတော့သည်။

မျိုးနှင့်စာလျှင် မွန်မွန်က ညီညီနှင့် ပို၍အထိအတွေ့များသည်။ မျိုးထက်မွန်က သံယောဇဉ်ပိုကြီးသည်။ ညီညီကလည်း မွန်အပေါ်မှာသာ ဆိုးရဲသည်။ မွန်ကလည်း ညီညီဆိုးသမျှ အနွံတာခံသည်။ ညီညီသည် အားလုံးကောင်းသည်ဆိုပေမယ့် စိတ်ကောက်ကာ အမှားအမှန်မခွဲခြားဘဲ တရှူးထိုးလုပ်တတ်သည့်အကျင့် ရှိသည်။ ဒါကို မွန်လည်းသိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညီညီစိတ်ကောက်လျှင် မွန်ချော့ရ၏။ သည်လို ညီညီကို ချော့ရသည်ကိုပင် မွန်က စိတ်ထဲကြည်နူးရသလိုရှိ၏။

မျိုးကတော့ ဆရာဝန်ပီပီ ဆေးရုံမှာ အချိန်ပိုပေးတတ်သလို အား

လျှင်လည်း ဆေးပညာနဲ့ပတ်သက်သော စာပေများကို လေ့လာဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် အချိန်ကိုကုန်စေတတ်၏။ မွန်ကမူ ဘုရားသွားလည်း ညီညီနှင့်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်လည်း ညီညီပါသည်ချည်းသာ။ မွန်လှုပ်ရှားရာနေရာတိုင်းတွင် ညီညီမပါလျှင် မွန်မသွားပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ လသာညများဆိုလျှင် ခြံထဲမှ ခုံတန်းလေးပေါ်တွင် နှစ်ယောက် စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“မမမွန် ပုံပြော”

“မင်းက ကလေးလေးလား”

“မမမွန်နဲ့ပတ်သက်ရင် ညီဟာကလေးပဲပေါ့”

“မရှူးစမ်းပါနဲ့ညီရယ်။ မင်းကိုယ်မင်း ငယ်သေးတယ်များထင်နေလို့လား။ မင်း လူပျိုဖားဖားဖြစ်နေပြီ သိရဲ့လား”

“ဒါဆို ညီ ရည်းစားထားလို့ရပြီပေါ့နော်”

“ဘာ”

မွန်မွန် အထိတ်တလန့်အသံထွက်ကာ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ညီ ရည်းစားထားလို့ရပြီလားလို့”

“ညီမှာ ချစ်ရမယ့်သူများ တွေ နေလို့လား”

“ဒါပေါ့ မမမွန်ရဲ့... အဟင်းဟင်း”

“ဘယ်သူလဲဟင် ဘယ်ကလဲ”

ပျာပျာသလဲမေးသည်။ မျက်နှာလည်း ရုတ်ခြည်းပျက်သွားသည်။

“ဟင့်အင်း... အခုမပြောဘူးဘွဲ့ရမှ”

“ဟင်း... ဒါလေးပြောမှာများ ဈေးကိုင်လိုက်တာ”

“ဈေးကိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ညီ
ဘွဲ့ရရင် ဘာလိုချင်လိုချင် ပေးမယ်
ပြောထားတဲ့သူရှိလို့ အဲဒီအခါကျမှ
ညဉ့်နက်နေပြီ ညီသွားတော့မယ်...
တာ့တာ”

ညီညီ ပြောပြောဆိုဆို မွန်မွန်
အပါးမှ အပြေးကလေးထွက်သွား
သည်။ မွန်မွန် ညီညီပြောသွားသော
စကားကို နားလည်သဘောပေါက်စွာ
ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ
လည်း ကြည်နူးချမ်းမြေ့စွာဖြင့်။ အမှန်
သူတို့နှစ်ဦး၏ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး
နှလုံးသားအသိချင်းက နားလည်နေ
ကြပါပြီ။

ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်
လားမသိ။ ညီညီဘွဲ့ရတော့ သူ့မမမွန်
ရုံးတွင် အလုပ်ရသည်။ အလုပ်ရသည်
နှင့် မွန်ကို ညီညီရင်ဖွင့်ပါတော့သည်။
မွန်မွန်အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသော်
လည်း မသိဟန်ပြုခဲ့သည်။ ဟိုလိုလို
သည်လိုလို လုပ်နေလိုက်မိခဲ့၏။ တစ်
ကယ်တမ်းကျတော့ မွန်မွန်သည် ပွင့်
ပွင့်လင်းလင်းမရှိခဲ့။ မဝံ့မရဲစိတ်ဖြင့်
နှလုံးသားမှ နီးထလာသော ဆန္ဒ၏
အလိုကို သူ့အသိုင်းအဝိုင်း၊ သူ့ဂုဏ်
သိက္ခာတို့ဖြင့် အဟန့်အတားပြု ဟန်
ဆောင်ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ပါသည်။

ဒါကို အားမလိုအားမရဖြစ်ရသူ
က ညီညီ။ ညီညီသည် ဖွတ်သမား
လေးပီပီ ဒီကနေ့ အပွင့်လင်းဆုံး
စကားကို ဆိုလာပါတော့၏။

“မမမွန်... ညီရင်ထဲမှာ ခံစား
နေရတဲ့ဝေဒနာကို ညီမခံနိုင်တော့ဘူး။

မမမွန်နဲ့ညီ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြပါ
စို့နော်”

ရုတ်တရက်တော့ မွန်မွန်တွေဝေ
သွားပါသည်။ ရင်ခုန်နှုန်းသည်လည်း
ပုံမှန်မဟုတ်တော့။ သို့ငြားလည်း ခုန်
နေသောရင်ကို ဟန်ဆောင်ထိန်းသိမ်း
လိုက်ပြီး မျက်နှာကိုတည်လိုက်ပါ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ညီရယ်။ မမမွန်
မင်းကိုလက်ထပ်ရအောင်က မင်းကို
ချစ်တယ်လို့လည်း မမမွန်မပြောရ
သေးပါလား”

“ဘာ... ဘယ်လို မမမွန်”

“မမမွန်ပြောတာ ရှင်းရှင်း
ကလေး။ ဒီထက်ရှင်းအောင်ပြောရရင်
မမမွန်ဘဝနဲ့ မင်းဘဝက”

“ဒါဖြင့်လည်းနေ”

မွန်မွန်စကားမှ မဆုံးရသေး။ ညီ
ညီချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ စိတ်
ကမြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ မွန်မွန်က
လှမ်းခေါ်သည်။ ညီညီက လှည့်၍မျှ
ပင်မကြည့်တော့။ ထုံးစံအတိုင်း ညီညီ
စိတ်ကောက်သွားပြန်ပြီ။ မွန်မွန် ညီညီ
ကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ပင့်သက်ကို
အသာချပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ညီညီနားလည်အောင် မွန်မွန်
ဘယ်သို့သောသက်သေဖြင့် ရှင်းပြရ
မည်နည်း။ တွေးရင်းဖြင့်ပင် မွန်မွန်
အတွေးအာရုံများသည် ချာချာလည်
သွားရပါသည်။ တကယ်ဆိုတော့ သူ
တို့နှစ်ဦး၏သံယောဇဉ်က နားလည်ရ
ခက်လှသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မမှန်း
နိုင်ပါလျက် မချစ်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်
အဖြစ်။ သည်လိုပုံပင် သုံးလခန့်ကြာ

သည်အထိ ညီညီ မွန်မွန်ထံမလာ
တော့။ အမှတ်တမဲ့တွေ့ရပြန်သော်
လည်း မမြင်ဟန်ဆောင်သွား၏။
မတွေ့ချင်။ မမြင်ချင်တော့ဘူး ဆိုပြန်
တော့လည်း နီးလျက်နှင့်ဝေးသလို ရှိခဲ့
ရ၏။ မွန်မွန်ရင်နာလိုမဆုံးတော့။ နှလုံး
သားတို့ ကြွေဆွတ်လှမတတ်ပါ။

တစ်နေ့တော့ ညီညီ မွန်မွန်အိမ်
သို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရောက်လာပါ
သည်။

“ဘယ်လိုလဲညီ ပျောက်လှချည်
လား”

မေးပင် မေးလိုက်ရသော်လည်း
ညီညီ တစ်ခုခုဖြစ်လာပြီဆိုတာ မွန်မွန်
နားလည်လိုက်သည်...။ ထင်သည့်
အတိုင်းပင်။

“မမမွန် ညီတော့မှားခဲ့ပြီ။ ညီ
ညက မိန်းမခိုးခဲ့ပြီ”

ရုတ်တရက်တော့ မွန်မွန်နှလုံး
သားတို့ ကျင်စက်နှင့် တို့ဘိသကဲ့သို့
ခံစားလိုက်ရပါသည်။ မျက်ရည်ဥတို့
သည်လည်း မျက်ဝန်းမှာ ခိုတွဲလို့လာ
သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မွန်မွန် ဟန်
ဆောင်ထိန်းသိမ်းခြင်းငှာ စဖွမ်းသာ
တော့။

“မမမွန်ကို မခံချင်တာနဲ့ ညီ”

“တော်ပါတော့ ညီရယ်။ ခုလို
ဖြစ်ရတာတွေဟာ မမမွန်အပြစ်တွေ
ပါ။ မမမွန်သာ ပွင့်လင်းခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ်
မှာမဟုတ်ဘူး။ မမမွန်ဟန်ဆောင်ခဲ့
တယ်။ သတ္တိနည်းခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကို
ကိုယ်လည်း ညာခဲ့မိတယ်။ ညီကို
လည်း ညာခဲ့မိတယ် ခုတော့...”

ကြာတော့ကြာခဲ့ပြီ။ ခုဆို ညီနှင့် သွယ်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေးသက်တမ်း ပင် နှစ်နှစ်ရှိပြီ။ သမီးလေးယမင်း သွယ်သည်ပင် တစ်နှစ်တင်းတင်းပြည့် ခဲ့ပြီ။ မိန်းမနှင့် ကလေးနှင့် ဆိုတော့ လည်း ညီညီငြိမ်သွားသည်။ အရင်က လို မွန်မွန်အပေါ် မဆိုးတော့။ လူကြီး တစ်ယောက်လို နေတတ်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ မွန်မွန်ကပင် စယူ ရသည်။

“ဟေ့ ... ညီစိတ်မကောက် တော့ဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမမွန်”

“မင်း စိတ်မကောက်တာကြာ တော့ မမမွန်ပျင်းလို့ပါ”

“အဟင်း ... အမွန်ကစိတ် ကောက်တယ်ဆိုတာ အချောခံချင်လို့ မမမွန်။ မမမွန်ချောရင် ညီပျော်တယ်။ ခုတော့ ညီစိတ်မကောက်ချင်တော့ ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မမမွန်အချောကို မခံထိုက် လို့”

“ဪ ... ညီရယ်”

သည်လိုနှင့်ပင် မွန်မွန်ရင်မှ ဝေဒနာ သက်သာသလိုရှိခဲ့သည်။ လိမ်လိမ်မာမာနေသော ညီနှင့်သွယ် တို့၏ အိမ်ထောင်ရေးကိုကြည့်ပြီး ပီတိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒါပေမယ့် မကြာပါ။ ထုံးစံအတိုင်းဖောက်လာသည်။ ဇနီး သွယ်ကိုလည်း ကြင်နာရကောင်းမွန်း မသိ။ သမီးလေးယမင်းသွယ်ကိုလည်း ချစ်ရကောင်းမွန်းမသိ။ အပြစ်ရှာတတ် လာသည်။ လင်မယားရန်ဖြစ်သံလည်း မကြာမကြာ ကြားရသည်။ ညီညီ

တကယ်ပင် မကောင်းတော့ပါ။

သည်ကြားထဲ ရုံးဆင်းခါနီးတိုင်း မွန်မွန်ထဲ ပိုက်ဆံလာတောင်းတတ် သည်။ မွန်ကလည်း ညီညီစိတ်ချမ်း သာလျှင်ပြီးရော။ အမေးအမြန်းမရှိ လာတောင်းတိုင်း ပေးခဲ့သည်ချည်း သာ။ အစတွင် မွန်မွန်မရိပ်မိခဲ့။ နောက်တော့ ညီညီ အရက်ကိုနေ့စဉ် သောက်နေသည်ဟု သိလာရ၏။ မွန် မွန် ညီညီအတွက် ရင်လေးမိရသည်။ တစ်ဆက်တည်း တွေးလိုက်မိတော့ သွယ်နှင့် သမီးလေးယမင်းသွယ်ကိုပါ စာနာစိတ်ဖြင့် သနားပိုရပြန်ပါသည်။ ညီညီဆိုးသမျှ သွယ်သည် ဇနီးမယား ပီသစွာ အနှံ့တာခံသည်။ ဒါကိုပင် ညီ ညီက အခွင့်အရေးတစ်ခုဟု ယူဆ ထားဟန်တူပါ၏။

ခုဆို ညီညီက စည်းလွတ်ဝါး လွတ်ဖြစ်နေချေပြီ။ စနေနေ့တစ်ညက အရက်ဆိုင်မှာ ပူးပြီးရမ်းလို့ အဖမ်းခံ ရကြောင်း သတင်းဆိုး မွန်မွန်သိခဲ့ရ သည်။ ညီညီအတွက် မွန်မွန်ရတက် မအေးနိုင်စွာ ပူပင်ခဲ့ရပါ၏။

ဝဲနလာနေ့ရုံးတက်တော့ ညီညီ ကို မွန်မွန်ခေါ်တွေ့သည်။ ညီညီပုံစက အရင်ကနှင့်မတူ။ ညှဉ်းသီးသီးထုံထိုင်း ထိုင်း အရက်နာကျထားသည်ပုံ။

“မင်း ဒီနေ့တော့ ရုံးကို အရက် သောက်မလာပါဘူးနော်”

“ကျွန်တော် ဒီလောက်အထိ စည်းလွတ်ဝါးလွတ် မဖြစ်သေးပါဘူး မမမွန်။ ညီ အရက်ကိုမကြိုက်ပါဘူး။ သောက်လည်းမသောက်ချင်ဘူး ဒါပေ မယ့်”

“ဘာဖြစ်လဲ ... ညီသိပ်စိတ်ညစ်

တယ် ဒါပဲပြောဦးမလို့လား။ ဒီမှာ ညီ လူဆိုတာ ဘောင်တို့စည်းတို့ရှိရတယ်။ ဘောင်ကိုမလွန်ရဘူး။ စည်းကိုမကျော် ရဘူး”

“တရားဥပဒေကို ကျူးလွန်ရင် ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ် ခံရတယ်။ အေး ... လူမှုရေးစည်းဖောက်ချင်တဲ့ သူတွေကျတော့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အပြစ်ဒဏ်မရှိတူ။ ဒါပေမယ့် ညီ၊ မင်း တစ်ခုတော့မှတ်ထား။ လူဆိုတာ မလုပ်သင့်တာ မလုပ်ထိုက်တာလုပ်မိ ရင် တရားဥပဒေနဲ့ အကျုံးဝင်မှမဟုတ် ဘူး အပြစ်ရှိတာချည်းပဲ”

“အေး ... ဥပဒေကို ကျူးလွန် တဲ့သူတွေမှာ ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ် ပေးလို့ ကျေအေးသွားသလိုရှိတယ်။ လူမှုရေးစည်းဖောက်တဲ့သူတွေ အာဖို့ ကျတော့ သတ်မှတ်ထားတဲ့အပြစ်ဒဏ် မရှိလို့ တစ်သက်လုံးကျေအေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သေတဲ့အထိ အဲဒီအမည်း စက်ကြီးကပါသွားရော။ ဒီလောက်ဆို မမမွန် ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မင်း နားလည်ရောပေါ့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ မမမွန်”

မနေ့က ညီညီအရက်သောက် သည့်ကိစ္စကို မွန်မွန်ဆူသည်။ သည် ကနေ ညီညီရုံးမတက်တော့။ ညီမလာ ပြီဆိုတော့လည်း မွန်မွန်မျှော်မိသည်။ ညီမရှိလျှင်လည်း မွန်မွန်မနေတတ်။ “ငါ ဘာကြောင့် သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးနေပါလိမ့်။ ငါ သူ့ကို ချစ်နေတုန်းပဲလား။ သူ့နဲ့ငါက စည်း တွေခြားခဲ့ပြီပဲ။ ငါ သူ့အကြောင်း

မတွေ့သင့်တော့ဘူး”

သို့စဉ်လျက် မတွေ့တော့ဘူးဆိုသော်ငြား အတွေ့တို့က သိလျက်နှင့် လှည့်စားသည်ပဲဖြစ်မည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ မွန်မွန် ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း အပြစ်တင်မိသည်။ ညနေအိမ်ပြန်ရောက်တော့ မျိုးမျိုးနှင့် စကားပြောဖြစ်သည်။ မျိုးမျိုးက ညီညီ သူ့ဆေးရုံရောက်လာကြောင်း ပြောသည်။ ရုတ်တရက်တော့ မွန်မွန်ထိတ်လန့်သွားမိ၏။

“ဟင် ... ညီညီ မမမျိုးဆေးရုံကိုလာတယ် သူ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အရက်ဖြတ်ချင်လို့တဲ့”

“အရက်ဖြတ်ချင်လို့”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါနဲ့ မမမျိုးက မင်းအရက်ဖြတ်ရအောင် မင်းအရက်စွဲနေလို့လားလို့မေးတော့ ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူ အရမ်းစိတ်ညစ်တယ်တဲ့”

“သူ ဘာကြောင့် အရက်သောက်တယ်ဆိုတာ မွန်သိပါတယ်။ မမမျိုးလည်း နှိပ်မိသင့်သလောက် နှိပ်မိမှာပေါ့”

“မမမျိုး အားလုံးကို သဘောပေါက်နားလည်ပါတယ်။ မွန်ကို မမမျိုးတစ်ခုပြောမယ်။ မွန်စကားကိုနားထောင်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို မွန်အတွက်နဲ့ လမ်းမှားမရောက်စေရဘူး။ တစ်ခါတလေ လိုက်လျောဖို့မသင့်ဘူးလို့ ယူဆရပေမယ့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လိုက်လျောသင့်ရင်လည်း လိုက်လျောရတယ်။ ရှည်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမမျိုး”

သည်ညတစ်ညလုံး မွန်မွန်အိပ်မရတော့။ စဉ်းစားလေလေ ဝေဒနာက ကြီးလာလေလေ။ မစဉ်းစားဘဲလည်းမနေနိုင်။ ခဏတော့ မွန်မွန်မှေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ စင်စစ် မွန်မွန် ဝိညာဉ်က တစ်နေရာသို့လိုက်ပါသွားသည်ဖြစ်မည်။

“ဟေ့ ... ညီ ရှေ့မတိုးနဲ့၊ မင်းအဲဒီမှာရပ်လိုက်။ မမမွန်လက်ကို ကမ်းမယူနဲ့။ မင်းရဲ့လက်ကိုလည်း လှမ်းမပေးနဲ့။ မမမွန်မယူနိုင်ဘူး မယူနိုင်ဘူး”

“ဒီမှာ ... ညီ၊ မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းပေါ်မှာ မင်းနဲ့မမမွန် မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာတာမှန်တယ်။ ခုဆို လက်တစ်ကမ်းပဲလိုတော့တယ်။ စည်းတစ်ခုပဲခြားတော့တယ်။ အဲဒီစည်း မမမွန်မကျော်နိုင်ဘူး။ မကျော်သင့်ဘူး”

“အဲဒီစည်းက ခေါင်ကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ထမင်းရည်ပူလောင်မယ့်စည်း။ ထမင်းရည်ပူလောင်ရင် မင်းနဲ့မမမွန် နှစ်ယောက်တည်းသေမှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်သိုက်တစ်မြုံလုံး ပျက်ရောကွ”

“မမမွန်ဟာ ချစ်ရုံသာချစ်တတ်ပြီး အချစ်အတွက် သတ္တိမရှိဘူးလို့ မင်းထင်ချင်ထင်မယ်။ ဟင်းဟင်း ... မမမွန် သတ္တိရှိပါတယ်။ စွန့်စားရဲပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အတောင်တစ်ရာနက်တဲ့ သားရဲတွင်းတစ်ခု ချတာမျိုးလိုတော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့မလုပ်နိုင်ဘူး။ မမ

မွန် မင်းကိုမမှန်းပါဘူး။ အေး ... ချစ်တယ်လို့ လွယ်လွယ်ပြောပြီးလည်း စည်းမဖောက်နိုင်ဘူး”

“မမမွန် မညာပါနဲ့။ မမမွန် ညီကိုချစ်ပါတယ်။ မမမွန် သတ္တိမရှိတာ၊ မပြတ်သားတာ”

“အို မချစ်ဘူး၊ မချစ်ဘူး၊ မချစ်ဘူး။ သွား ... သွား ... မင်းသွား”

“မမမွန် မမမွန် ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ”

မွန်မွန်နားနှစ်ဖက်ကို စုံပိတ်လျက် သံကုန်အော်နေခိုက်မှာပင် သွယ်အခန်းထဲ ရောက်လာသည်။ မွန်မွန်တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ဇောချွေးများဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေဟန်ရှိ၏။ သူ့ခုတင်ဘေးတွင် သွယ်ကိုတွေ့ရပြန်တော့ ...

“ဟင် ... သွယ်”

“မမမွန် မမမွန်၊ အိပ်မက်မော်နေတာထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် သွယ်ရယ်။ မမမွန်ကို ရေတစ်ခွက်လောက်ပေးစမ်းပါ”

သွယ်က ရေတစ်ခွက်အလျင်အမြန်ခပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲသွယ်ရယ်။ ဒါထက် သွယ် ဘယ်အချိန်ကရောက်နေတာလဲ”

“သွယ် ရောက်နေတာတော့ ကြာပါပြီ။ မမမွန်အိပ်နေတာနဲ့ စောင့်နေတာ။ အခု မမမွန်အော်သံကြားလို့ ဝင်လာတာ”

“ဪ ... စောစောစီးစီးလာပုံထောက်တော့ သွယ်ကိစ္စရှိလို့လားထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမမွန်”

ခဏတော့ သွယ်စကားကိုဆက် မပြောပဲ ဝိုင်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို လည်း စဉ်းစားသလိုရှိသည်။

“ပြောလေ သွယ်ရယ်။ သွယ် ပြောမှ မမမွန်သိရမှာပေါ့”

“ကိုညီ ညကပြန်မလာဘူး။ ခု တလော အရက်တွေချည်းပဲသောက် နေတယ်။ သွယ်ကိုလည်း သူနဲ့ကွာ ရှင်းမပေးနိုင်ဘူးလားလို့ မေးတယ်။ သွယ် သူ့ကိုချစ်ပါတယ်။ သူ့စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဘာမဆို သွယ်လုပ် ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးလေး”

သွယ်စကားမဆုံးတော့ သွယ် ငိုပစ်လိုက်သည်။ သွယ်ငိုပြီဆိုတော့ မွန်မွန်လည်း အလိုအလျောက် မျက်ရည်တွေကျဖြစ်ပြန်၏။

“မိတ်လှချည်လား ညီရယ်”

စိတ်ထဲတွင် မကောင်းလှသော်လည်း သွယ်ကိုချော့မော့နှစ်သိမ့်၍ ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။ သွယ်ပြန်သွားတော့ မွန်မွန်မျက်စိထဲတွင် သွယ်နှင့် သွယ်သမီးလေးယမင်းသွယ်၏ သနားစဖွယ်မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေမိပါတော့၏။ ထိုရောအခါ မိုက်တွင်းနက်လှသော ညီညီကိုသာ ဒေါသဝင့်၍ ထွက်မိရသည်။

“ညီညီလူယုတ်မာ .. ညီညီလူယုတ်မာ”

မွန်မွန်အတွေးစိတ်ထဲမှာ သည်သို့ပင် အားရှိပါးရှိ အော်ပစ်လိုက်မိပါသည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲလိုက်ပြီး -

“သစ္စာမဲ့လှချည်လား ညီညီရယ်။ သစ္စာမဲ့လှချည်လား”

ဒီတစ်ခါတော့ မွန်မွန်အသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထွက်သွားပါသည်။

“ညီညီသစ္စာမဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မမမွန်နဲ့ ညီမခွဲနိုင်တော့လို့ပါ”

ရုတ်တရက်တော့ မွန်မွန် စိုးထိတ်သွားသည်။ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာသည်မသိ။ မွန်မွန်အခန်းဝယ် ညီညီကရပ်နေသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ညီညီမုညီအစစ်ပါ။ မွန်မွန်အိပ်ရာမှ ရုတ်ခြည်း ထထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ညီညီမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းလိုယုတ်မာတဲ့သူရဲ့ မျက်နှာကို ငါမကြည့်ချင်တော့ဘူး။ မင်းငါ့အခန်းထဲက အခုထွက်သွား ထွက်သွား”

“မထွက်နိုင်ဘူး မမမွန်”

ညီညီက အခန်းတွင်းသို့တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာသည်။

“မင်း ပြောနေတာမကြားဘူးလား”

မွန်မွန်က ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲပေါ်မှကတ်ကြေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ညီညီကတော့ တုန်လှုပ်မှု အလျဉ်းမရှိ။ ရှေ့ကိုသာ တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာနေသည်။

“ညီ မင်းရှေ့မတိုးနဲ့နော်။ ဒီတစ်ခါ မမမွန် မင်းကိုညှာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ထိုးလိုက်စမ်းပါ မမမွန်။ မမမွန်ထိုးလို့များ ညီအပြန်တစ်ရာသေရတယ်”

ညီညီက ရင်ကော့၍ ရှေ့တိုး

လာသည်။ ကတ်ကြေးကိုင်ထားသော မွန်မွန်လက်တို့သည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။

“ဒီမယ် မမမွန် ညီအကြောင်းကို မမမွန်သိပါတယ်လေ။ ဒီကနေ့ ညီဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ညီ ဘယ်လမ်းကို လိုက်မလဲဆိုတာ ညီနားလည်ပြီ။ ညီအတွက်တော့ နှစ်လမ်းပဲရှိတယ်။ အဲဒါ မမမွန် ရွေးပေတော့”

“ဘာကွ၊ မင်းစိတ်ချမ်းသာဖို့၊ မင်းအလိုဆန္ဒပြည့်ဖို့ ငါက အမှန်းခံအမိုက်ခံ မိန်းမရိုင်းကြီးလုပ်ပြရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ညီ”

“ဒါတွေ ညီမသိဘူး။ မမမွန်အတွက် ညီတစ်သက်လုံး ကြိတ်မှိတ်ခံစားလာခဲ့ရတဲ့ စိတ်ဝေဒနာရဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘူး။ ညီကိုယ်ညီလည်း မညာနိုင်တော့ဘူး။ မမမွန်လည်း မညာပါနဲ့တော့”

“ဒီမယ် ညီ၊ မမမွန် မင်းကိုချစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်လင်နှစ်ယောက် စနစ်ကိုမုန်းတယ် မုန်းတယ်။ သစ္စာတရားဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ပဲ။ သစ္စာမဲ့တဲ့လူမျိုးလောက် မုန်းစရာကောင်းတာ လောကမှာမရှိဘူး”

“လူတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တာ၊ မေတ္တာထားတာ သစ္စာမဲ့တာလား မမမွန်”

“တော်စမ်းပါ။ မင်းလိုချင်တာတစ်ခုတည်းကြည့်မပြောစမ်းပါနဲ့။ မင်းသွယ်အပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့တာ ကောင်းသလား”

“ညီ သွယ်ကိုယူခဲ့တာ ချစ်လို့မဟုတ်ဘူး။ မမမွန်ကို မခံချင်လို့ပဲလား”

“ဒါ မင်းရွေးခဲ့တဲ့လမ်းပဲ။ ခု အခြေအနေမှာ သွယ်ဟာ မင်းမယား ဖြစ်နေပြီ။ မင်း သွယ်အပေါ် သစ္စာရှိရမယ်”

“ညီ အဲဒါတွေမသိဘူး။ မမမွန် နဲ့ခွဲပြီး ညီမနေနိုင်ဘူး။ ဒါပဲ ညီသိတယ်”

ညီညီက အပြတ်သားဆုံးစကားကိုဆို၍ ရင်ကော့ပြီး ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်းတိုးဝင်လိုက်သည်။ မွန်မွန်တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။ ချွေးသီးချွေးပေါက်များလည်း ရုတ်ခြည်းကျလာ၏။ ညီညီကတော့ တကယ့်ကို မမူသည့်ဟန်။

ကတ်ကြေးကိုင်ထားသော မွန်မွန်လက်တို့ တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့် မျက်စိစုံမှိတ် အားယူထိုးမည့်ပြုခိုက်မှာပင် မွန်မွန်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံလျက်လဲကျသွားသည်။ ညီညီပွေ့ထူ၍ခေါ်သည်။ မွန်မွန်ခံယူ သတိမရတော့။ ညီညီဘာလုပ်ရမုန်းမသိတော့။ အတန်ကြာမှ မွန်မွန်သတိရလာ၏။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စများတွဲခိုလို။ မွန်မွန်ဘာလုပ်ရမည်လဲ။ လမ်းဆုံးတော့ရောက်ချေပြီ။ မွန်မွန် တစ်ခုခုတော့ ရွေးချယ်ရပါတော့မည်။ သွယ်တို့သားအမိအတွက်လည်း မစဉ်းစား၍မရ။ ပြီးတော့ သူ့အသိုင်းအဝိုင်း၊ ပြီးတော့ ဇွတ်သမားလေးညီညီ၏ လတ်တလောဆုံးဖြတ်ချက်။

ရှိပါစေတော့။ ညီညီကတော့ နောက်ဆုတ်မည့်သူ မဟုတ်ကြောင်း မွန်မွန်သိသည်။ ဒီတော့ လောလောဆယ် မွန်မွန်သာ အမုန်းခံ အမှိုက်ခံ၍

မိန်းမရိုင်းကြီး လုပ်ရတော့မည်သာ။ မတတ်နိုင်။ မွန်မွန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် အခိုက်မှာပင် ညီညီရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်မိပါ၏။

“ညီ ... ညီရယ်”
“မမမွန်”

နွေးထွေးသော ညီညီရင်ခွင်ဝယ် မွန်မွန်မျက်ရည်တို့က နှလုံးသားသို့ တိုင်တိုင် စီးဆင်းသွားသည်ထင်၏။

“ညီဆန္ဒကို မမမွန် လိုက်ပါတော့မယ်။ တကယ်တော့ လူတွေဟာ ဆန္ဒရဲ့သားကောင်တွေပါ။ ဒါပေမယ့် သွယ်ကိုတော့ ညီမပစ်ပါနဲ့။ မမမွန်ဟာ တစ်ချိန်လုံး ညီနဲ့သွယ်တို့အပေါ်မှာ အကြီးနေရာကနေခဲ့ရပေမယ့် ဒီနေရာမှာတော့ မမမွန်ငယ်ရတော့မယ် ညီရယ်”

“တကယ်ပြောတာလား မမမွန်”

“ညီကို မညာရက်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် မမမွန် ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ မနေရဲသေးဘူး။ ဒါကိုတော့ ညီစိစဉ်ပါ”

“ဒါတွေအားလုံး ညီတာဝန်ထားပါ။ မမမွန်ကို တစ်နေရာခေါ်သွားပါ့မယ်”

“ညီ ကောင်းမယ်ထင်သလိုလုပ်ပါ။ မမမွန်က အမုန်းခံ၊ အမှိုက်ခံလူတကာရဲ့ အကဲ့ရဲ့ခံပြီး စွန့်စားရမယ့်သူပါ”

“ဪ ... မမမွန်ရယ်”

သည်နေ့ မွန်မွန်စွန့်စားရမည်နေ့။ တကယ်တမ်း စွန့်စားရမည်ဆိုတော့ မွန်မွန်ရင်မှာ ခုန်နေသည်။ ခုန်နေသည် ကြားကပင် မွန်မွန်တစ်ယောက် မင်္ဂလာခုံလေယာဉ်ကွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရပြီ။ သူတို့နှစ်ဦး တောင်ကြီးသို့သွားကြမည်။ ညီညီက မွန်မွန်ကို ခိုး၍ မမမွန်က ညီညီခိုးရာနောက်လိုက်ရမည်သဘော။ လေယာဉ်ကွင်းမှာ ညီညီက မရောက်နှင့်သေး။ မွန်မွန် ညီညီကိုစောင့်ရင်း ညွှေခန်းခုံလွတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။

မွန်မွန်ထိုင်လိုက်မိသည့် ခုံတန်းရှေ့မှာတော့ စုံတွဲတစ်တွဲနှင့် ကလေးငယ်တစ်ဦး။ ကလေးငယ်က အမျိုးသား၏ရင်ခွင်တွင် ထိုင်နေသည်။ အမျိုးသမီးက အမျိုးသားထက် အသက်ငယ်ပုံရသည်။

“သမီး သူ့ကိုချစ်လား”

အမျိုးသားက သမီးငယ်ကိုမေးလိုက်သည်။ သမီးငယ်က အမျိုးသမီးကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း မချစ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်”

“သမီးမေမေမှ မဟုတ်တာ။

ဖေဖေက မေမေ့ကိုပစ်ပြီး ဒီမိန်းမကြီးကို ယူတာကိုး။ ဖေဖေလည်းမကောင်းဘူး။ ဒီမိန်းမကြီးလည်းမကောင်းဘူး။ အီးဟီးဟီး ... အဟီး”

ခဏတော့ မွန်မွန်တွေဝေသွားသည်။ ကလေးစကားက မွန်မွန်ရင်ကို နာကျင်စေခဲ့ပါပြီ။ နာကျင်သောဝေခံ နာခံစားနေရခိုက်မှာပင် မွန်မွန်ခေါင်း

ထဲသို့ အသိတစ်ခု ရုတ်ချည်းပင်လာ သည်။

“လူဆိုတာ စည်းတို့ ဘောင်တို့ ရှိရတယ်။ စည်းကို မကျော်ရဘူး။ ဘောင်ကို မလွန်ရဘူး။ ဒီစည်းက ခေါင်ကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ထမင်းရည် ပူလောင်မယ့် စည်း။ ထမင်းရည်ပူ လောင်ရင် တစ်သိုက်တစ်မြိုလုံးပျက် ရော ...”

အတိတ်စကားများက မွန်မွန်ကို ချောက်ချားစေခဲ့ပါ၏။

တစ်ခါက မွန်မွန် ညီညီကိုသည် သို့ဆိုခဲ့သည်။ အခု သည်စည်းကို မွန် မွန်ကိုယ်တိုင် ကျော်ရတော့မည်။

“ငါတော့ မှားပြီထင်တယ်။ ညီ ကိုချစ်တယ်ပဲထား။ သွယ်တို့သား အမိကို ငဲ့ရမယ်။ သစ္စာရှိရမယ်။ အင်း လေ ... အခုမှတော့ မတတ်နိုင်တော့ ဘူးပေါ့”

မွန်မွန်စိတ်အစဉ်ဝယ် တွေဝေ မှိုင်းပြနေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ညီညီရောက်လာ သည်။ မွန်မွန်ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါ သည်။ ခဏတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားသလို ရပ်နေလိုက်မိပါ၏။ နောက်ဆုံးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ကို အပြီးတိုင်ချလိုက်တော့သည်။

“ညီ ... မင်းနေရစ်တော့”

မွန်မွန်က လေယာဉ်လက်မှတ် တစ်စောင်ကိုဆုတ်ဖြဲပြီး လေယာဉ် ထွက်ခွာခန်းထဲသို့ အပြေးကလေးဝင် သွားသည်။ ညီညီတစ်ယောက်မှာ တော့ နားမလည်နိုင်စွာငေးလျက်။ ညီ ညီငေးမောကြည့်ရှုနေခိုက်မှာပင် မွန်

မွန်လိုက်ပါသွားသော လေယာဉ်ကြီး သည် ကောင်းကင်ထက်သို့ ပြန်တက် စပြုနေပေပြီ။

“နေရစ်တော့ ညီရေ။ မမမွန် သွားပြီ။ မမမွန်ဆန္ဒရဲ့အလိုကိုလိုက်ဖို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မလွယ်ဘူး။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ပိုင် ဆိုင်လိုတာနဲ့မပြီးဘူး ညီ။ ဆိုလိုတာ က ဆန္ဒကိုဖြည့်စွမ်းရုံနဲ့ မလုံလောက် ဘူး။ စွန့်လွှတ်သင့်တဲ့အခါလည်း စွန့် လွှတ်ရဲရမှပဲ။ ပြီးတော့ သစ္စာ။ စည်းမကျော်အပ်တဲ့စည်းကို ကျော် တာနဲ့ အဆိပ်သင့်မှာပဲ”

“နေရောင်ခြည်ဟာ တစ်လော ကလုံးကို အကျိုးပြုပါတယ်။ ဒါပေ မယ့် ဒီနေမင်းနဲ့တော့ ဘယ်သူမှမျက် နှာချင်းမဆိုင်နိုင်ကြပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ညီတစ်ယောက် တစ်လင်တစ်မယား စနစ်ကို တန်ဖိုးထားပြီး သွယ်ရင်ခွင်ထဲ ကိုပြန်သွားပါ။ သမီးလေးယမင်းသွယ် ကို ဖခင်မေတ္တာပေးပါ။ မမမွန်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် မမမွန်ဆန္ဒ ကို ဒီနည်းနဲ့ပဲ ဖြည့်စွမ်းပေးပါလို့”

မျှော်လင့်ခြင်း၏ အဆုံးမဲ့နောင် တတရားတို့ဖြင့် ညီညီရဲ့အပြန်လမ်း မှာ မမမွန်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရပါစေ့ မယ်ဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်တို့ဖြင့် သွယ်နှင့် သမီးလေး ယမင်းသွယ် မိသားစု ရင်ခွင်ဆီသို့ ...။

ကာတွန်းကြည်ဝင်း

၀၉-၅၀၇၂၉၅၂

အောက်ပါဌာနများသို့ လှူဒါန်းလိုပါလျှင်...

HIV ပိုးကူးဆက်ခံ

မိဘမဲ့ကလေးများ၏

သုခရိပ်မြို့ဂေဟာ

၀၁-၅၈၁၉၅၅

ဆည်းဆာရိပ်

ဂိလာနဘိုးဘွားရိပ်သာ

၀၉-၇၃၀-၁၈၀၀၇

နာရေးကူညီမှုအသင်းသို့

လှူဒါန်းလိုလျှင်ဖြစ်စေ၊

အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ

ဆက်သွယ်ရန်...

၆၃၉၄၉၀

၇၀၉၂၇၇

၅၈၁၃၆၃

၇၀၄၇၈၄

“ဟယ်လို အမိန့်ရှိပါ”

“ဟေ့ကောင် ငါမျိုးမြင့်ပါကွ”

“ဟာ... သူငယ်ချင်းမျိုးမြင့်၊ ပြော... ဘာကိစ္စရှိသလဲ။ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

“အိမ်မှာ ငါ့သား မူးပြီးရမ်းနေတယ်တဲ့။ ငါ့ချွေးမက ဖုန်းဆက်တယ်။ တော်တော်ကို သောင်းကျန်းနေတယ်တဲ့။ ဖျက်ဆီးထားတာလည်း ပွစာတက်နေပြီလို့ ပြောတယ်။ ငါ့မိန်းမက ၆ နာရီလောက်မှ ရုံးက ပြန်ရောက်မှာကွ။ အိမ်ကိုသွားပြီး ငါ့သားကို ဆုံးမပေးပါကွာ။ ဒီကောင် မင်းစကားကိုတော့ နားထောင်ပါတယ်”

“အေးအေး... ငါအခုသွားလိုက်မယ်။ စိတ်ချနေသူငယ်ချင်း”

သူငယ်ချင်း၏သား ဆိုတော့လည်း မိမိမှာ ကူညီဖို့ရာတာဝန်ရှိသည်။ ပြီးတော့ တစ်ရပ်ကွက်တည်း နေကြသူတွေ။ ဇနီး သားနှင့် ချွေးမတို့က ရန်ကုန်မှာ ဝန်ထမ်းတွေဖြစ်ကြသည်။ သည်ကောင်က အရောင်းအဝယ်သမားဆိုတော့ တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှာ ရောက်နေ၏။ မိသားစုအရေးကို ပစ်ထား၍ စီးပွားရှာနေသည်။

သူ့သားအကြောင်းလည်း သူမသိမဟုတ်။ အသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်သာ ရှိသေးသည်။ အရက်ကို သောက်စပြုလာပြီး သောက်တော့လည်း သွေးကဆိုးချင်သည်။ အပြင်မှာ ထုတ်။ အိမ်မှာပြန်ရမ်းခြင်းသာဖြစ်၏။ ချွေးမဆိုသော်လည်း သားဖြစ်သူတက်က မှားနေတော့ အမှန်လုပ်သူဘက်မှ ရပ်တည်ပေးရမှာ သူတာဝန်ဟု သူငယ်ချင်းက မကြာခဏပြောသည်။

ခုတော့ အရက်မူးနေသူကို နားဝင်အောင်ပြောဖို့ မိမိမှာ ဝန်ကျလာပြီ။ သူမိဘမဟုတ်၍ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း သတ်ဆုံးရမှာ ပြောတတ်ဖို့လိုသည်။

“ခွမ်း”

ကြံ့ဆုံကဖြင့် သင်းသည်။ သူငယ်ချင်း၏အခန်းရှေ့သို့ ဆုတ်သည်နှင့် ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ် မိမိရှေ့မှာ ကျလာ

ကွဲသည်။

“ဟ... ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲကွ”

အော်ဟစ်ရင်း ပန်းကန်ကွဲတွေကို ခွကော်ကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်း၏ချွေးမသည် မိမိကိုတွေ့၍ အားတက်သွားဟန်တူသည်။

“ဟောဒီမှာ ဦးတူ သောင်းကျန်းနေတယ်လေ”

“ငါတူ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဦးကိုပြောပါဦး”

“ဦး... ကန်တော့နော်။ သားနည်းနည်းသောက်ထားမိတယ်။ အဲဒါကို ဦးတူမက ပုံကြီးချဲ့ ပြဿနာရှာနေလို့ နည်းနည်းပါးပါး ဆုံးမနေတာပါ... ဟဲ့ဟဲ့”

အရက်သမားတို့ထုံးစံအတိုင်း လေးစားရမည့်သူကို တွေ့တော့ လက်အုပ်ကလေးခို၍ ပြောလာသည်။ မမှူးပါဘူးဆိုသော်လည်း လျှာက လေးနေပြီ။

“အေးကွာ... နည်းတာများတာ၊ မူးတာမမှူးတာ အသာထား။ အရက်သောက်တာကတော့ သောက်တာပဲပေါ့။ သောက်ပြီဆိုကတည်းက ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာပြောပြော ကိုယ့်အမှားပဲကွ။ လူများကို ဆုံးမချင်ရင် ကိုယ်က အရင်အမှားကို မကျူးလွန်မိစေနဲ့။ မင်းမသောက်တတ်မှန်း ဦးလေး သိတာပေါ့။ ပတ်ဝန်းကျင်က ရှိတယ်လေ။ ကိုယ့်ကိုအထင်သေးမယ်။ ကိုယ့်မိဘလည်းသိက္ခာကျမယ်။ ကဲ... ငါတူ အိပ်တော့။ သမီးက ပွနေတဲ့ပစ္စည်းတွေ ရှင်းလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးစကား သားနားထောင်ပါမယ်”

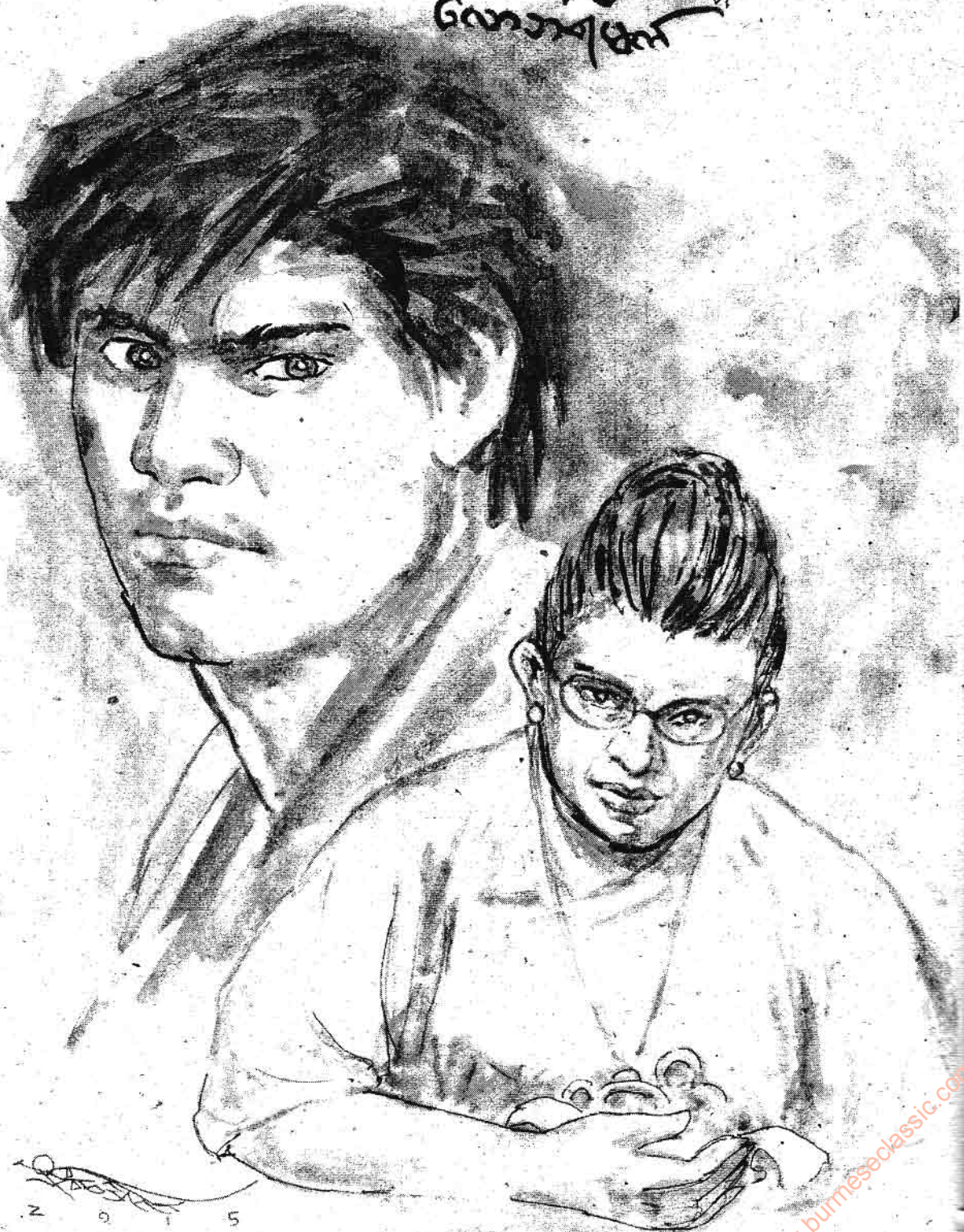
အရက်၏ဆိုးပြစ်များကို ဆက်၍ရှင်းပြနေမိသည်။ ထိုစဉ် မိမိ၏အိတ်ထဲမှ ဖုန်းသံကမြည်လာသည်။ နံရံမှနာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ညနေ ၅ နာရီပင် ရှိလေပြီ။

“ဟယ်လို... အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“အမိန့်ရှိပါ လုပ်မနေနဲ့။ ၄ နာရီခွဲချိန်းထားတာ၊ ၄ နာရီတောင် ထိုးနေပြီ။ ငါတစ်ယောက်တည်းချတာ ပုလင်းတစ်ဝက်ကျိုးတော့မယ် အမြန်ဆုံးလာခဲ့...”

ချစ်မုန်းငြိမ်း

နန်းမုဒုံ
လောကဗေဒ

လောကဗျာ

□ နင်းသုန္ဒဒီ (စီးကုန်း)

(၁)

ဒေါ်မြယဉ်မဆုံးပါးမီ သမီးရွှေမျှင် နှင့် သားလုပ်သူ ညိုမောင်အား ရွှေ ၁ ပိဿာပုံကို (၅)ဆယ်သားစီခွဲ၍ အညီပေးခဲ့သည်။ ညိုမောင်မှာ ဒီကိစ္စ နှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထဲ လုံးဝမကျေနပ် ခဲ့ ရှိသမျှ အမွေအနှစ်အားလုံးကို သူ တစ်ဦးထဲသာ အပိုင်လိုချင်နေသည်။ အစ်မရှေ့တွင် ချပေးထားသော ရွှေပုံ ကြီးကို ဒီနေ့ထက်ထိ မျက်လုံးထဲက မထွက်နိုင်ခဲ့။ မည်သို့ပြန်ရအောင် လုပ်ရ ချင်ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တွေးတော ကြဆဲနေသည်။ ယခုဆိုလျှင် ပိခင်ကြီး ဒေါ်မြယဉ် ဆုံးပါသွားခဲ့သည်မှာ တစ်လ နီးပါးရှိနေပြီ။ ဒေါ်မြယဉ်အမွေခွဲပေးခဲ့ သောရက်နှင့် ပေါင်းလိုက်လျှင် နှစ်လသို့

ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီ။ ညိုမောင်မှာ အမွေ ရတဲ့နေ့ကစလို့ ဒီနေ့ထိတိုင် မစားနိုင် မအိပ်နိုင်ဘဲ နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်ကာ ဝမ်းတွင်း မီးလောင်မြိုက်လျက်ရှိနေ ပါတော့သည်။ ဒီအဖြစ်ကို အစ်မ လုပ်သူ မုဆိုးမကြီးမသိ။ သူ့သားသမီး လေးနှစ်ယောက်နှင့် ငြိမ်းအေးချမ်းမြစွာ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

ညိုမောင်က တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဖြစ်သည်။ ဤသို့ လူပျိုကြီးဖြစ် နေခြင်းမှာ ရုပ်ရည်ဆိုးရွား၍ ယူမည်သူ မရှိခြင်းကြောင့် လူပျိုကြီးဖြစ်နေခြင်း မဟုတ်။ တောသား လူချော နုထွားကြီး ဖြစ်သည်။ “တောင်ညို”တစ်ရွာလုံးက အပျိုဖျန်း၊ အပျိုမဒမ်း၊ အပျိုကြီး၊ အပျို လွန်း မုဆိုးမ၊ တစ်ခုလပ်မကျန် ညိုကြီး

ကို အိမ်ဦးနတ်အဖြစ် တင်မြှောက်ချင် နေကြသည်။

ညိုကြီးမှာ အရက်မသောက်၊ လောင်းကစားမလုပ်တတ်၊ မိဘပိုင်ဆိုင် သော လယ်ယာမြေကို ကြီးကြီးကုတ် ကုတ်အားထုတ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ လယ်မြေ ၈၀ (၄၀)ကနေ လယ်မြေ ၈၀ (၈၀)ထိ ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီးရှိစဉ်က ၈၀ (၄၀)သာရှိခဲ့တာ ဖြစ်ပြီး ညိုကြီးလက်ထက်ကျမှ တစ်ဆ ထက်တိုး၍ ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိခင်ကြီးမှာ သားလုပ်သူ ညိုမောင် ကို အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးရန် အတန်တန် ကြိုးစားခဲ့ပါသော်လည်း ညို မောင်မှာ အကြိမ်ကြိမ် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ညိုကြီး အိမ်လောင်

မပြုချင်သည့် အဓိက အကြောင်းရင်းမှာ သူ၏လုပ်စာကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ တစ်ပိဿူအား မပေးနိုင်ကြောင်း သူရှာဖွေစုဆောင်းထားသမျှသည် သူစားဖို့ သာဖြစ်ကြောင်း ခံယူထားသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကို လားလားမျှ စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ဘယ်သူတိုက်တွန်းမှုကိုမှ လက်မခံဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဘဝနှင့် အရိုးထုတ်နေလာခဲ့ရာ ယခုဆိုလျှင် အသက်ပင် (၄၀)ထဲသို့ ဝင်လာပြီ။ ယခုအခါ မိခင်ကြီးလည်း မရှိတော့ပြီ။

မိခင်ကြီး မဆုံးခင် သမီးနှင့်သားကိုခေါ်၍ -

“သမီးရွှေမျှင်နဲ့ သားညိုမောင် မင်းတို့ သေသေချာချာ နားထောင်ကြ ခီရွှေထည်တွေဟာ မင်းတို့ဖခင်ကြီး ရှိစဉ်အချိန်ကတည်းက ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ။ အခုချိန်မှာ မင်းတို့ ဖခင်ကြီးလည်း မရှိတော့ဘူး။ နောင်အခါမှာ အမေလည်း မရှိတော့တဲ့အချိန်ကျ မောင်နမနစ်ယောက် အမွေကိစ္စနဲ့ စိတ်ဝမ်းမကွဲရလေအောင် အခုကတည်းက ခွဲဝေပေးတာပဲ”

ဒေါ်မြယဉ်မှာ မောပန်းလာသဖြင့် ပြောလက်စ စကားကို ခဏရပ်ပြီး အိပ်ရာထက်တွင် လှဲနေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရွှေမျှင်မှာ သူ့အရှေ့တွင် ချပေးထားသော ရွှေပုံကြီးကို လက်ဆွဲ အိတ်ကလေးထဲသို့ ထည့်နေသည်။ ညိုကြီး အစ်မရေက ရွှေပုံကိုကြည့်၍ လုံးဝမကျေနပ်နိုင်ခဲ့။

“သမီးက ခီရွှေထည်ပစ္စည်းပဲ ရမယ်။ ညိုမောင်က လူလွတ်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ခီအိမ်ကြီးနဲ့ လယ်ယာမြေအားလုံးကို အမေမရှိတော့တဲ့နောက် သမီးမောင်လေးကိုပဲ ပေးရမယ်။ ခီကိစ္စကို သမီးကျေနပ်နိုင်မလား...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေနပ်ပါတယ်အမေ” အစ်မလုပ်သူ ကျေနပ်နိုင်ပေမဲ့ ညိုကြီးက မကျေနပ်နိုင်ပါ။ ရှိသမျှအမွေအားလုံးသည်လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် သူသာလျှင် အပိုင်ရလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုရွှေများ ပြန်ရလာနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားရင်း အိပ်ရေးပျက်ပေါင်း၊ အစားပျက်ပေါင်းများလာခဲ့ရသည်။

(၂)

“သမီးရေ မင်္ဂလာဆောင်သွားရင် ခီရွှေတွေ ဝတ်သွား အမေဆိုင်သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

ရွှေမျှင်၏ခင်ပွန်းသည် ကိုလှရွှေမှာ အငယ်ဆုံးသားလေး (၂)နှစ်ခန့် အရွယ်ကတည်းက (၉၆)ပါး ရောဂါနှင့် ဆုံးပါးသွားရှာပြီဖြစ်သည်။ ရွှေမျှင်မှာ သမီးလေးနှင့် သားလေး၏ ဝမ်းစာရေးအတွက် ဈေးကြီးထဲတွင် ဆိုင်ခန်းဖွင့်၍ ငါးပိရေချို အမျိုးမျိုးရောင်းချ၍ ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့သည်။ ဈေးနှင့် သူမတို့နေထိုင်သည့် ရပ်ကွက်နှင့်က မိုင်ဝက်ခန့်သာဝေးသည်။ သမီးဖြစ်သူ နီလာမှာ (၁၀)တန်းကျ၍ ကျောင်းဆက်မတက်

ချင်တော့ဘူးဆိုသဖြင့် အိမ်မှာပင် အိမ်အလုပ်များကို လုပ်စေခဲ့သည်။ သားအငယ်လေးမှာ (၅)တန်းတက်နေသည်။ ခီနဲ့ သမီးလေးကို ဂုဏ်ထည်ဝါ တင့်တယ်စွာ ရတနာများကို ဆင်မြန်းစေခဲ့သည်။

မိန်းကလေးမို့ အလုပ်နှစ်သက် မြတ်နိုးတာ မဆန်း။ မိခင်ဆင်မြန်းစေလိုသော ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် တစ်ခုချင်း ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ အရင်ဆုံး စိုက်ဘီးနှင့် ဆံထိုးကို နက်မှောင်ကျောရှင်းသော ဆံကေသာတွင် တပ်ဆင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လည်ဆွဲဒေါင်းဘယာက်၊ နာသံသီး၊ ကျန်စစ်လက်ကောက်တစ်ဘက် (၁၀)ကွင်း၊ စီး၊ လက်စွပ် (၈)ကွင်း၊ ရွှေကြယ်သီး (၇)ပွင့်၊ အတွင်းခံအင်္ကျီတွင် နှင်းဆီပွင့်ခက်များ စီမံဖော်ထားသည့် ရွှေဘော်လီကြိုးနှင့်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ဝင်းလက်တောက်ပစ္စာ ရတနာများကို ဝတ်ဆင်၍ မင်္ဂလာဆောင်အိမ်သို့ ကျော့ကျော့မော့မော့လေး လှမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။

(၃)

အချိန်များက လေနှင့်အတူ တိုက်စားလိုနေပါသည်။ နေ့လည် ထမင်းချိုင့်လာပို့မည့် သမီးကြီး (၁)နာရီမျှထိုးနေသည့်တိုင် လာမပို့သေးသဖြင့် မရွှေမျှင် သမီးအတွက် စိတ်ပူလာမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘေးကဆိုင်ရှင်ကို မိမိ၏ဆိုင် ခဏအပ်ခဲ့ပြီး အိမ်သို့အပြေးပြန်လာခဲ့သည်။ ခြံရှေ့ရောက်သည်နှင့် အိမ်တံခါးပွင့်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရတော

စိတ်ထဲတွင် ပူပင်နေမှူက နည်းနည်း လျော့သွားမိသည်။ မရွှေမျှင် သမီးအိပ် ခန်းဘက်သို့ အပြေးတက်ကြည့်မိလိုက် စဉ် “ဟင်” ဟု အာမေဗိုတ်သံ ထွက် သွားပြီး အနိဗ္ဗာရုံ မြင်ကွင်းအစုံကို ကျက်သေ သေ၍အချိန်တော်တော်ကြာ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ သမီးကလေး နီလာမှာ အိပ်ခန်းမှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ရင်ဝမှာ စားဒဏ်ရာနှင့် သွေးအိုင်ထဲ လဲကျသေဆုံးနေလေပြီ။ မရွှေမျှင် သမီး ငယ်အား ပွေဖက်၍ အော်မြည်ငိုကြွေး နေစဉ်...

တဖက်မှ ညိုမောင်ကတော့ -

“ဟား...ဟား...ဟား အစက တည်းက ဒီရွှေတွေ ငါအကုန်အပိုင်ရ ရမှာ၊ ခုမှပဲ ငါ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ရတော့ တယ်။ ဟင်း ဒီနေ့ကစပြီး ထမင်း ကောင်းကောင်း စားလို့ရပြီ။ အိပ်ရေး လည်း ဝဝအိပ်နိုင်ပြီ”

ညိုမောင်မှာ တူမလုပ်သူကို သတ် ၍ရလာသော ရွှေထည် (၃၀)သား လောက်ကို သူ့ရှေ့တွင်ပုံ၍ လောဘ ရမက်ငွေများနှင့် ကြည့်နေရင်း အားရ ဖီရ တစ်ယောက်ထဲ ပြောနေသည်။

ထိုစဉ်...

“ညိုမောင် ဟိတ် ညိုမောင် ညိုမောင်ဘယ်သွားလဲကွ မရှိဘူးလား”

ညိုမောင်မှာ အိမ်အောက်မှ ဆယ်ကြောင့် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင် မြဲကာ ရွှေများကို မည်သည့်နေရာ တွင် ဂုဏ်ရမှုန်မသိ။ လက်ထဲတွင် ဆုပ် ထိ၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေစဉ် ဦး

မောင်ပု အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်ကို ညိုမောင်မြင်လိုက်သောအခါ -

“ကျုပ် မသတ်ဘူးဗျ၊ ဒီရွှေတွေ ကျုပ်ရွှေတွေ နီလာသေတာ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ကျုပ်ကိုလာဖမ်းစရာ မလိုဘူး။ သွား သွား အခုချက်ချင်း ကျုပ်အိမ်ပေါ်ကနေဆင်း သွား...”

ဦးမောင်ပုမှာ တူလုပ်သူ အော် ဟစ်ပြောဆိုနေသော စကားများကို နားထောင်ရင်း အံ့ဩမင်သက်စွာ နေရာ၌တွေတွေကြီးရပ်၍ ညိုမောင်အား ကြည့်နေမိသည်။

အိမ်အောက်ထပ်တွင် နီလာဆုံးပါး သွားကြောင်းကို မရွှေမျှင်၏ ဆွေမျိုး သားချင်းများအား အကြောင်းကြားရန် လွှတ်လိုက်သော လူငယ်နှစ်ဦး ထိုင်၍ ဦးမောင်ပုနှင့် ညိုမောင်ကိုစောင့်နေစဉ် ညိုမောင်၏ စကားသံများကို ကြားလိုက် သောအခါ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက် သွားပြီး တစ်ယောက်က အိမ်ပေါ်ကို ရောက်သည်နှင့် -

“ဟိတ်လူ ခင်ဗျား နီလာကို သတ် ပစ်တယ် ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူးကွ မင်း တို့ဘယ်သူတွေလဲ ရဲတွေမဟုတ်လား အနားမကပ်ကြနဲ့နော်” ဟုဆိုကာ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ နှင့် နောက်ပြန်လှမ်းတက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဦးမောင်ပု ကြောင်အမ်း၍ ရပ်နေရာမှ သတိဝင်လာကာ

“ဟိတ်ကောင် ညိုမောင် ပြန်ဆင်း ခဲ့ ပြန်ဆင်းခဲ့စမ်းပါကွာ”

“မဆင်းဘူး မလာနဲ့ ကျုပ်ကို လာ မဖမ်းနဲ့ လုံးဝအဖမ်းမခံဘူး။ ဒီရွှေတွေ က ကျုပ်ရွှေတွေဗျ၊ ကျုပ်ပိုင်ရမယ် ရွှေတွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးနိုင်ဘူး။ အဖမ်းလည်း မခံနိုင်ဘူး။ လွတ်အောင် ပြေးမယ်” ဟုဆိုကာ ပြတင်းပေါက်ပေါ်မှ (၁၀)တောင်အမြင့်ရှိ မြေပြင်ပေါ်သို့ ခုန် ဆင်းလိုက်စဉ် ...

“ခွမ်း” ဟူသော အသံနှင့်အတူ “အား” ဟူသော အသံနက်ကြီး ထွက် ပေါ်လာပါတော့သည်။

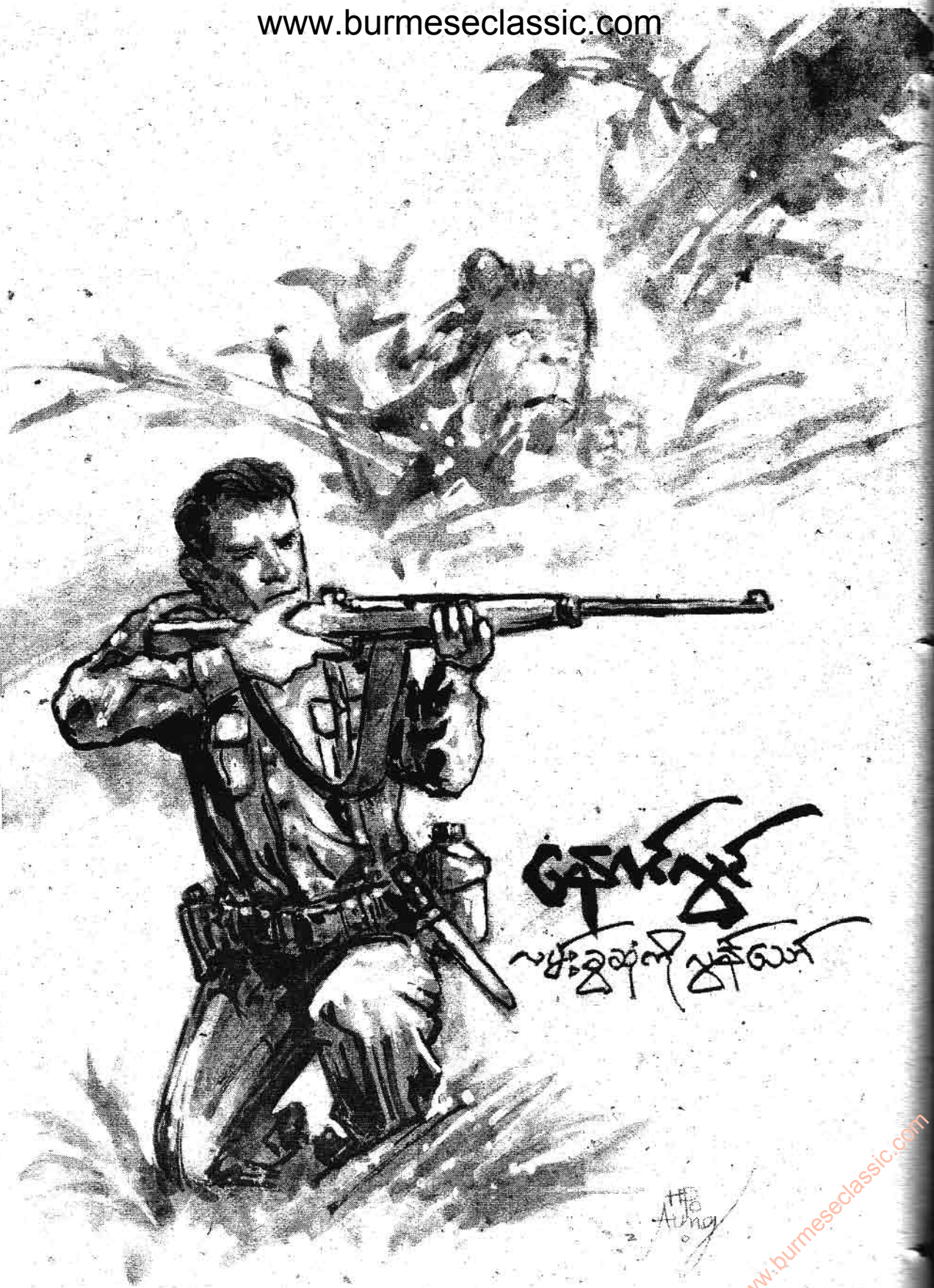
“ဟာ”

“ဟင်”

“သွားပြီ”

ဦးမောင်ပုတို့ (၃)ဦးသား အိမ် အောက်ဆီသို့ ပြေးဆင်းလာကာ ညိုမောင်အား ကြည့်လိုက်စဉ် အနိဗ္ဗာရုံ မြင်ကွင်းကို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တွေ့ မြင်လိုက်ရသည်။ ညိုမောင်မှာ လောဘ တောက်၍ ပြတင်းပေါက်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်း လိုက်စဉ် မြေပြင်သို့ မကျဘဲ ရေစဉ် အိုးကြီးပေါ်တည်တည်ကျမိရာ စဉ်အိုး ကြီးလည်းကွဲ ညိုမောင်၏ ခေါင်းလည်း အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ ကွဲကာ သွေးအလိန်း လိန်းနှင့် ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေပါတော့ သည်။ သူလိုချင်တပ်မက်သော ရွှေ ထည်များမှာလည်း သူ့ဘေးနားတွင် ပြန်ကျ၍ သူနှင့်အတူ ပါမသွားနိုင်ရှာ တော့။

နင်းသုန္ဒဒီ (ဇီးကုန်း)

ဂန်နု
မန္တလေး

လမ်းခွဆုံကို လွန်သော်

■ နောင်လွင်

“တပ်ဖျောက်ပြီး နားမယ်”

ရွာသို့ရောက်ရန် လေးဖာလှံခန့် အလိုတွင် တပ်ခွဲအတွက် ကျွန်တော် ပေးလိုက်သော အမိန့်ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် စစ်သည်တစ်ယောက်မျှ မမြင်ရတော့။ လမ်းဘေးညာဘက်အခြမ်း အကာအကွယ်များအတွင်းသို့ ဖြန့်ဝင်တပ်ဖျောက်ကာ နားလိုက်ကြပါသည်။ လမ်း၏ ဘယ်ဘက်အခြမ်းတွင် တောပါးပါးသာ ခြားများသည့် ကွင်းပြင်ရှည်တစ်ခုကိုဖောက်၍ လှမ်းမြင်နေရသည်။ လမ်းညာဘက်တွင် အပင်ကြီးများရှိသည်။ အရိပ်ကောင်းသည်။ တောထူပါသည်။

တစ်နာရီသာသာမျှ ချီတက်လာခဲ့ကြပြီးဖြစ်၍ ရွာအဝင်တွင် သတိရှိဖို့လိုပါသည်။ အချိန်က နေ့လယ် ၁ နာရီ။ တပ်ဖျောက်နေရာယူနားနေချိန်တွင် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ရွာသို့ ထောက်ကင်းအဖွဲ့လွှာတည်သည်။ ထောက်ကင်းအဖွဲ့ထံက အခြေအနေ သတင်းပြန်ပြောချိန်တွင် ဆက်ထွက်ရန် အသင့်ဖြစ်ကြပါသည်။

ထိုအခိုက် မျောက်အုပ်တစ်အုပ်၏ အော်ဟစ်သံ၊ လှုပ်ရှားပြေးလွှားသံများကို ဆူညံစွာကြားလိုက်ရပါသည်။ မိမိသည်အားလုံး ငြိမ်နေကြသည်။

မကြာမီ မျောက်အော်သံများ တိတ်သွားပါသည်။

ရွာအနီးအနား ဝန်းကျင်တွင် မျောက်များကို အုပ်လိုက်တွေ့ရခဲ့ပါသည်။ ယခုသော် ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်ပေါက်လာကြမှန်း မသိနိုင်ပါ။ ယခင်က ရွာနှင့်ဝေးရာ တောတောင်များတွင် ချီတက်ကြသည့်အခါ မျောက်များကို တွေ့ရတတ်သော်လည်း များသောအားဖြင့် အော်သံမြိုင်မြိုင်စူးစူးကို အဝေးကသာ ကြားရတတ်လေ့ရှိပြီး ယခုလို အကောင်အုပ်လိုက် ပက်ပင်းတိုးခဲ့ပါသည်။

“ဗိုလ်ကြီး...ကျွန်တော် မျောက်ပစ်ချင်တယ်”

ရှေ့ပြေးတပ်စုက တပ်ကြပ်ကြီး ဖုန်ဇီးခင် သတင်းလာပို့ပါသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို တပ်ခွဲ၏ ဝါအရင့်ဆုံး လက်ဖြောင့်မှဆိုးဖြစ်သည်။ ပူတာအိုဒေသက ရဝမ်တိုင်းရင်းသား၊ တစ်ခါက အမြင့်ပေ တစ်ရာကျော်တွင်နားနေသည့် ငှက်ငွေ့တစ်ကောင်အား ဦးခေါင်းကို မှန်အောင်ပစ်မည်ဟုပြောကာ ပြောသည့်အတိုင်း တကယ်မှန်အောင် ပစ်ချပြခဲ့ဖူးပါသည်။ သူ့ကို စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြကာ ပစ်ခွင့်ပြုလိုက်ပါ

သည်။

အဓိပ္ပာယ်မှာ တစ်ချက်သာပစ်တစ်ကောင်သာပစ်ဟူ၍ ဖြစ်ကြောင်း သူနားလည်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

သေနတ်သံ မကြားရဘဲ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဖုန်ဇီးခင် သတင်းလာပို့ပါသည်။

“စိတ်ကြိုက်မတွေ့လို့ မပစ်တော့ဘူး ဗိုလ်ကြီး”

“အေး...မင်းနေရာပြန်ရောက်ရင် ဆက်ထွက်မယ်”

“ဟုတ်”

တပ်ကြပ်ကြီး ဖုန်ဇီးခင် ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ရောက်ပါဦးမည်။ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်ရှိ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများကိုဆွဲကာ လမ်းတစ်ဖက်မှ အခြားတစ်ဖက်သို့ အော်သံမထွက်ဘဲ ပြေးလွှားခုန်ကူးနေကြသော မျောက်များကို တွေ့ရပြန်ပါသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်မှ ဖြတ်ကူးနေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

“ဗိုလ်ကြီးရဲ့ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်လောက်မှာ မျောက်ကြီးတစ်ကောင် ငြိမ်နေတာ သိပါသလား”

“အေး...သိတယ်”

“ဗိုလ်ကြီး လက်စွမ်းလေးပြပါဦး”

“အေး...”

အခန့်သင့်လိုက်လေ။ ကျည် အသင့်ထိုးထားသော ကာဘိုင်သေနတ် ၏ လုံခြုံရေးခလုတ်ငယ်ကို ကျွန်တော် ဆွဲယူဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ငြိမ်နေသော မျောက်ရိုမည့်နေရာကို စူးစိုက်အတည် ပြုရင်း ပစ်ကွင်းသာမည့်နေရာသို့ ကျွန် တော် ရွှေ့ရပ်လိုက်ပါသည်။ ကာဘိုင်ဒင် ကို ညာပန်းပေါ်တွင် ထောက်ကာ စိတ် ကြိုက်မောချိန်ထားလိုက်ပါသည်။ ထို စဉ် ဖင်ခုထိုင်ထားဟန်တူသော သစ် ခက်သစ်ရွက်အချို့ကို ဘေးသို့ဖယ်၍ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သော မျောက် ကြီးတစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်မြင်လိုက် ရပါသည်။

ကျွန်တော် ပစ်ဖို့မဆုံးဖြတ်ရသေး မီ မျောက်ကြီးက သစ်ခက်များဖြင့် အမြန်ဖုံးကွယ်လိုက်ပြန်ပါသည်။ သေ နတ်မောင်းခလုတ်၏ ပထမတစ်ဆင့်ကို အသာအယာကုတ်ထားလိုက်ပြီး တည် ငြိမ်မှုကို ကျွန်တော် ဆက်ယူထားလိုက် ပါသည်။ ပုန်းကွယ်နေရာမှ တစ်ဖန် ပြန် လည် ချောင်းမြောင်းကြည့်တတ်သော မျောက်၏အကျင့်အား ကျွန်တော် သတိ ရမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကွယ်နေခိုက် မုန်းဆပြီး ပစ်လိုက် မည်ဆိုပါက ထိချက်ကောင်းရန် မသေ ချာနိုင်သောကြောင့် ကျွန်တော် မပစ် လိုပါ။

နောက်တစ်ကြိမ် သစ်ခက်ကိုဖယ် ပြီး အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သော မျောက်ကြီးကို သေချာတွေ့လိုက်ရသော အခါ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော်

မပစ်ဖို့ ပြောင်းလဲဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ လုံခြုံရေးခလုတ်ငယ်အား တွန်းပိတ် လိုက်ပြီး သေနတ်ကိုဖယ်လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော် မျောက်ကိုမပစ်ဖို့ ဆုံး ဖြတ်လိုက်ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပါသည်။ အကွာအဝေးက အနေတော်၊ ခြေ ထောက်ကို အလိုက်သင့်ခဲ့ရပါပြီး အပေါ် ဘက်တည့်တည့်နီးပါး မော့၍ စိတ် ကြိုက် ချိန်ခွင့်ရသည်။ ပစ်မှတ်က ငြိမ် နေပြီး မြင်ကွင်းက ရှင်းနေသည်။ သို့ ဖြစ်ပါလျက် ကျွန်တော် မပစ်လိုက်ခြင်း မှာ မျောက်ကြီး၏ သောကမျက်နှာတစ် ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ပါ။

သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်ထား သော သူ၏ရင်ဘတ်တွင် တွယ်ကပ်နေ ရှာသည့် မျောက်ငယ်လေးတစ်ကောင် ကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရ၍ဖြစ်ပါ သည်။

ရင်ဘတ်ထဲက ရင်သွေးငယ်လေး ကြောင့် ချီတုံ့ချတုံ့ဖြစ်ကာ အခြား မျောက်များကဲ့သို့ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ သူ့ခမျာ ခုန်ကူးပြေးလွှားမသွားနိုင်ရုံမျှ မက ဖင်အောက်မှာ ခုထိုင်ဖုံးကွယ်ထား သော သစ်ခက်သစ်ရွက်များကို အသာ ဖယ်၍ဖယ်၍ အောက်ဖက်သို့ ချောင်း ချောင်းကြည့်ရင်း မလုံမလဲဖြစ်နေရာ ဟန် တူပါသည်။

ကျွန်တော် အတွေးလွန်နေမိ သည်။

မျောက်မနှင့်ယှဉ်လျှင် ကျွန်တော် က အားသာချက်များဖြင့် လုံးဝ အသာ စီးရနေသလောက် သူမမှာ အားနည်း ချက်များဖြင့် သစ်ကိုင်းထက်တွင်

တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေရာမည်လား ပင် မသိနိုင်ပါ။ အကယ်၍များ ကျွန် တော်က ပစ်လိုက်မိ၍ ထိမှန်သွားကာ ကျွန်တော့်ရှေ့မြေကြီးပေါ် သူမ ပြုတ် ကျလာပြီး သေသွားမည်ဆိုပါက သူမ ရင်ဘတ်မှာ တွယ်ကပ်နေရာသူ ရင် သွေးမျောက်ငယ်လေးခမျာ မြေစာပင် ဘဝသို့ ရောက်ရရှာပေတော့မည်။

တပ်ကြပ်ကြီး ဖုန်ဇီးခင်လည်း ကျွန်တော်နှင့် အဖြစ်ချင်း တူများနေ သည်လား မသိနိုင်ပါ။

x x x

ဆက်လက် ချီတက်ခဲ့ကြပါသည်။ ရွာသို့ရောက်သောအခါ စနစ် တကျ ရှင်းလင်းပြီး ပတ်လည်လုံခြုံမှု ယူကာ တပ်ခွဲအား နေရာချထားရပါ သည်။ စစ်ကြောင်းရုံးနှင့် ဆက်သွယ်မှု ရသောအခါ အစီရင်ခံစာ ပေးပို့တင်ပြ ရပါသည်။

ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် ရွာလူကြီး နှင့် တွေ့ရပါသည်။ ရွာလူကြီးမှာ သူ့ဖ ခင်သူကြီး ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် ဆက်လက်ခန့်ထားခံရသူဖြစ်ပြီး ကျွန် တော်နှင့် ရွယ်တူခန့်သာရှိ၍ သိပ်မကြီး သေးပါ။

မြေပြင်သတင်း၊ ရန်သူသတင်း ထူးခြားမှု၊ ကျေးရွာလုံခြုံရေး စသည် များ ပြောပြီးကြသောအခါ ကျွန်တော် တပ်ခွဲအတွက် ရိက္ခာအသားစို ဝက်ရေ အမဲရရ မည်မျှလိုအပ်ပါကြောင်း စီစဉ် ရောင်းချပေးရန် မှာကြားလိုက်ပါသည်။ “ဒီနေ့ပဲ လိုချင်တာလား၊ ငါ့ထံထဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟာဗျာ ဗိုလ်လုံတို့လာတော့လည်း အမဲအမဲ၊ ဝက်ဝက်၊ အခု အခု၊ ဟိုဘက်ကလာကြရင်လည်း ကြက်ကြက်၊ အမဲ အမဲ၊ အခု အခုနဲ့ ခက်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် စီစဉ်ရတာ မလွယ်ပါဘူး။ ရွာသားတွေကလည်း ညည်းနေကြပြီဗျာ”

“ဒီလိုလုပ်ပါ။ စီစဉ်ကြည့်ပါဦး။ အဆင်ပြေရင် ရောင်းပေးပါ။ အဆင်မပြေရင်လည်း ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ရပ်ရွာရောက်ခိုက်မှာ အားကိုးတကြီးနဲ့ စီစဉ်ရတာပါဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်လုံ။ ကျွန်တော်လည်းပဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရှာဖွေ စီစဉ်မယ်ဗျာ။ အကယ်၍ အဆင်မပြေရင်သာ ကျွန်တော့်အပေါ် နားလည်ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူကြီး ရွာထဲထွက်သွားပြီး မကြာမီ သူကြီးကတော် ရောက်လာပါသည်။

“ဗိုလ်လုံ ကျွန်မ သူကြီးရဲ့မယားပါ။ ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောစရာရှိတာပြောပါ”

“ဗိုလ်လုံ ကျွန်မယောက်ျားက ဒီထိုပါပဲ။ ဒီလိုပဲ ပြောတတ်တာပါ။ သူ့အပေါ် စိတ်မဆိုးပါနဲ့ရှင်။ သူက ဗိုလ်လုံထံ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်လေးစားလို့ သူ့မှာရှိတဲ့ အခက်အခဲကို ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာပဲ။ ပြောရဲတာပဲ။ ဗိုလ်လုံကို ကျွန်မက တောင်းပါဦးရေ”

“ရပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခင်မင်နေလို့ စိတ်ထဲလည်း မထားတတ်လို့ ထုတ်ပြောတာပေါ့။ ကျွန်တော် နားလည်လို့ရပါတယ်။ နားလည်ပါတယ်။ တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဧည့်သည် အသားစီစဉ်မှုမှာ အဆင်မပြေပါ။ အဆင်မပြေပေမယ့် အမြစ်မဆိုသာပါ။ သူကြီးပြောသလို ဘယ်ဘက်ကပဲလာလာ လာလိုက်လျှင် အခု အခုဆိုတော့ အဆင်ပြေသည့်အခါ ရှိသလို အဆင်မပြေတာလည်း ရှိနိုင်ပါသည်။

သူတို့အဖြစ်က မြေစာပင်နှင့် မခြားပါ။

အမှန်တော့ . . . မြေစာပင်ဘဝရောက်ရလျှင် မကောင်းသကဲ့သို့ ကျွဲဘဝ၊ ကျွဲအဖြစ် ရောက်ရလျှင်လည်း ကောင်းလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

x x x

နောက် တစ်နှစ်ခွဲခန့် ကြာသောအခါ ထိုရွာသို့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲ ရောက်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် တပ်ခွဲတစ်ခွဲတည်း မဟုတ်တော့ပါ။ လှုပ်ရှားစစ်ကြောင်း၊ စစ်ကြောင်းရုံးနှင့် တပ်ခွဲနှစ်ခွဲဖြစ်ပါသည်။ ရွာသို့ ညဉ့်လယ်သန်းခေါင်အချိန်ကြီးမှာ ရောက်ကြပါသည်။ စစ်ကြောင်းအတွက် အသားစီစဉ်မှုမှာ အမြစ် အမဲသားကို နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်းတွင် စီစဉ်ရောင်းချပေးရန် မှာကြားစေပါသည်။ ကြိုတင်မှာကြားထား

သည့် အမဲသားများ ဝယ်ယူရရှိသဖြင့် မျှဝေခွဲခြမ်းယူကြရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ချီဖွေ၊ လောခေါင်ဒေသသို့တစ်လှည့် စစ်ဆင်ရေးတစ်ကြိမ် ဝင်ရောက်တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုမှ တပ်ရင်းသို့ပြန်နား။ လေ့ကျင့်ပွဲစဉ်ချီပြီး ယခုအခါ ဗန်းမော်ဒေသဘက်သို့ တစ်လှည့်တစ်ကြိမ် စစ်ဆင်ရေးတာဝန် ဝင်ရောက်ထမ်းဆောင်ကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နှစ်ခွဲ နှစ်နှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလသည် ဘာမျှကြာလှသည်မဟုတ်ပါ။ ယခင်တစ်ခေါက်က ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆုံခဲ့ဖူးသော သူကြီးမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာပြီဟု သိလိုက်ရပါသည်။

စစ်ကြောင်းမှူး ဦးဆောင်သော ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့ သူကြီးကတော်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ သတင်းမေးအားပေးကြပါသည်။

တစ်ဖက်က ချိန်းဆိုသောနေရာသို့ အစည်းအဝေးသွားတက်ရာ သုံးလေးငါးရက်တိုင် ပြန်မရောက်လာ၍ ဇနီးဖြစ်သူက လိုက်သွားပြီးမေးမြန်းသောအခါမှ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဆက်ကြား ဆန်း၊ ပမာဏနှင့် ရက်ချိန်းကဲ့လွဲ နောက်ကျမှအပေါ် ရှင်းလင်းတာဝန်ယူနိုင်ခြင်း မရှိသောကြောင့် ဒဏ်ခတ်အရေးယူ အပြစ်ပေးခံရသဖြင့် သေဆုံးသွားရကြောင်း၊ သေဆုံးသွားသူ၏ မြေပုံကိုကြည့်ပြီး ပြန်ခဲ့ရကြောင်း ဝမ်းနည်းပက်လက် ပြောပြရှာပါသည်။

သူကြီးကတော်ထံမှ ပြန်လာကြစဉ် အပြန်လမ်းတွင် စစ်ကြောင်းမှူးက

သံယောဇဉ်ဖြင့် သံဝေဂစကား ဆိုပါသည်။

“မြေစာပင်ဘဝက ပြည်သူတွေ ဘယ်တော့များမှ လွတ်မြောက်နိုင်ကြမယ် မသိပါဘူး”

* * *

မြန်မာစာအဖွဲ့ ဦးစီးဌာနက ၁၉၉၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလထုတ်သည့် ခရီးဆောင် မြန်မာအဘိဓာန်၌ “နစ်ဖက် ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်မှုကြားတွင် ဒုက္ခရောက်ရသူ”ကို မြေစာပင်ဟု ဥပစာစကားအဖြစ် ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။

၁၉၄၈ ခု၊ ဒီဇင်ဘာတွင် မွေးခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်က ငယ်လွန်း၍ ကိုယ်တိုင်မသိနိုင်စေကာမူ ရှိနေနှင့်ကြသည့် ပဋိပက္ခများကြားတွင် ခေတ်ပြိုင် တောသူတောင်သား၊ နယ်သူနယ်သား၊ ရွာသူရွာသားများ၊ ကျွန်တော့်မိဘများနှင့်အတူ မြေစာပင်ဘဝရောက်ခဲ့ဖူးမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော့်ဒေသတွင် ကျွဲနစ်ကောင်ခတ်သည့်ကြား မြေစာပင် ကြေမွရသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။

ပဋိပက္ခများဖြင့် အသားကျနေသော နိုင်ငံတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းကာ စစ်သားဘဝကို ခံမိသော ကျွန်တော်သည် ကျွဲဘဝ၊ ကျွဲအဖြစ်သို့လည်း မရောက်ဘူးဘဲ နေမည်မဟုတ်ပါ။

ကျွဲနှင့် မြေစာပင်များ တစ်နေ့တခြား များပြားလာနေသည့် ကာလကြီးတွင် မြေစာပင်မဖြစ်ဖို့သာလိုသည်မဟုတ်။ ကျွဲမဖြစ်ဖို့လည်း လိုသည်ဟု

ကျွန်တော် နားလည်ကောက်ချက်ဆွဲထားမိခဲ့ပါသည်။

ယခု အသက်အရွယ်တွင် ကျွန်တော့်မှာ သားသမီးသုံးဦးနှင့် မြေးလေးဦး ရနေပါပြီ။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဆေးအဆင့် အမြဲတမ်းနိမ့်ကျနေသူ၊ ပင်စင်စား စစ်သားအိုကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့ချေပြီ။

ကျွန်တော့်သားသမီးများ မြေးများသည် မြေစာပင်လည်း မဖြစ်ခဲ့ကြ။ ကျွဲလည်းမဖြစ်ကြဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော် မိမိ၏သား၊ သမီးများ မြေးများ မြေစာပင်မဖြစ်ကြ။ ကျွဲမဖြစ်ကြပါဟု ထင်ရုံမျှဖြင့် နေသာကျေနပ်၍ရမည်လား။ နေသာကျေနပ်၍ သင့်ပါမည်လား။ သင့်လျော်သည့်ကောက်ချက် ထပ်မံဆွဲနိုင်အောင် အလေးအနက် စဉ်းစားရပါဦးမည်။

* * *

ဘာကိုဘယ်လိုပဲပြောပြော လမ်းခွဆုံတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

လမ်းခွဆုံ၏ အလွန်တွင် လမ်းခွများရှိနေကြပါသည်။ လမ်းတစ်လမ်းကို တူရူပြု မျက်နှာမူသော် အခြားသော လမ်းများအား ဘေးတိုက်ပြုတန်ပြု၍ ကျောခိုင်းတန် ခိုင်းရပါလိမ့်မည်။

နောင်လွင်

ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းရတနာဒီပံ ရွှေအလင်းတိုင်

ပဋ္ဌာန်းဆက် အားကောင်း၍ လူ့ဘုံလောကတွင် ကျင်လည်နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ပါရမီရှင်များအတွက် အားထားစရာ ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်း ရတနာဒီပံ ရွှေအလင်းတိုင် ပေါ်ထွက်လာပါပြီ။

ဤသို့ ပေါ်ထွက်ရအောင်လည်း ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းကျင့်စဉ်ကို အဓိဋ္ဌာန်တင် သမထစွမ်းအင်ဖြင့် စီမံ၍ထားသဖြင့် ပါရမီရှင်များ လိုအပ်သော ကိစ္စအဝဝကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

အထူးသဖြင့် လျှို့ဝှက်စီမံထားသော ဂမ္ဘီရပစ္စည်းတစ်မျိုးနှင့် တွဲဖက်၍ စီမံထားပါသည်။ အသေးစိတ်သိလိုသူများ လူကိုယ်တိုင်ကြွရောက်၍ မှာယူနိုင်ပါသည်။

— ဆက်သွယ်ရန် —

ဇေယျာဓိဗြဟ္မာဏ်ထိုက်

အမှတ်(၂၇)၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း- ၀၉-၂၅၁၀၂၃၃၁

မအားသေးဘူးကွ

ရွှေမောင်(သစ္စာ)

လတပေါင်းရဲ့ ညနေစောင်း ရုံး ဆင်းချိန် လိုင်းကားပေါ်မှာပေါ့။

လူပေါင်းစုံ၊ အနံ့ပေါင်းစုံ။ အသက် ၅၅မှားလောက်အောင် ကားက ကျပ် လွန်းလို့ လူတိုင်း သတိဆွဲပြီး ရပ်နေ ကြသလား မှတ်တယ်။ နေမင်းကြီး က လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် အပူတတ် တွေ ဖြန့်လွှတ်နေတယ်။ ညနေစောင်း ကျနေရဲ့ အပူရှိန်ကို ငြိမ်ပြီး ပေခံနေ ကြရတာက လိုင်းကားပေါ်က ခရီး သည်များဘဝ။ ခေါင်းကိုမော့ရင်ကို ကော့လို့ အသက်ဝအောင် ပါးစပ်ဟ ချနေကြရတယ်။ ကားက မထွက် သေး။

ခပ်စောစောက အဖြစ်အပျက် တလေးကို ပြန်တွေးမိတယ်။ ထိုင်ခုံ ခေလို့ ထိုင်နေတဲ့ ခရီးသည်ရဲ့ ကျော နီတို ဗိုက်နဲ့ အသာမှေးပြီး ရပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်နောက်က မမကြီးတစ်

ယောက်ဟာ ကိုယ်ချင်းစာတရား ကင်းမဲ့စွာ အတင်းတိုင်းဝင်သွားတာ ရုတ်တရက်မို့ ကာကွယ်ချိန်မရလိုက်။ ခါးအောက်ပိုင်းနဲ့ ရှေ့ထိုင်ခုံကျောမို့နဲ့ ညပ်ပြီး အဆောင့်ခံလိုက်ရတာ။ မျက် ရည်ဝဲကာ အောင့်ပြီး ကျန်ရစ်တယ်။

“ခရီးသည်တွေ ကိုယ်ချင်းစာ စိတ်လေးနဲ့ ကူညီကြပါ”

“ဟိုဦးထုပ်အနီနဲ့ အစ်ကိုကြီး နောက်ကိုရွှေပေးပါ”

“ဟိုဦးထုပ်နီနဲ့ အစ်ကိုကြီးရေ၊ ကူညီတာ ဗိုက်ဆံမကုန်ပါဘူးဗျာ”

“ဟိုဦးထုပ်နီနဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးမေတ္တာ ရပ်ခံနေတာနော်။ ခင်ဗျားနောက်မှာ ကွက်လပ်က အကျယ်ကြီး။ မင်းသား ဖိုးချစ်တောင် ကလို့ရတယ်”

ခရီးသည်တွေ အထင်လွဲလောက် အောင် စပယ်ယာက တိုက်စစ်တွေဖွင့်

နေပြီ။ ကားဂိတ်မှာတုန်းကလည်း မဘုတ်ဆုံကြီးရဲ့ လျှပ်တစ်ပြက်တိုက် စစ်က ခါးအောက်ပိုင်းကို ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်စေခဲ့ပြီးပြီ။ သည်းခံတယ်ဆို တာ ကြောက်တာမဟုတ်ကြောင်းနဲ့ နောက်နောင် လူဝါးမဝရဲအောင် ကျွန် တော်အော်ပြောချလိုက်တာ။ ကား စပယ်ယာနဲ့ မဘုတ်ဆုံတို့ အတောင့် လိုက် ဆိုသွားကြသလို ခရီးသည်တွေ လည်း တဒဂ် အမောအကျပ်တွေ ပြေ သွားကြတယ်။ ကျွန်တော် အော် ပြောလိုက်တာက ...

“ဟ ... ဖိုးချစ်ကဖို့ မအား သေးဘူးကွ။ ဒီမှာ မင်းအစ်မကြီး ရှေ့ မှာခံနေတယ်”

ရွှေမောင်(သစ္စာ)

မြောက်ပုဒ်ခြောက်သော အစော့အနွယ်

ဖိုးစောင့်လှိုင်

ပြောင်းပြန်ခြောက်သော ကျစ်စားတွင်း

ဖိုးတင့်(ကပြူရှာ)

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက တောင်ခြေရွာဖြစ်သော ကပြူကျေးရွာ၏ အနောက်တောင်ဘက် သုံးမိုင်ခန့်အကွာ ရှိ မြေနီတောင်တောအတွင်း မိဘများ စားမည့်ချ ပြောင်းရွှေ့ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ရ ၏။ မြေနီတောင်ဆိုသည်မှာ ပင်တောင် လေးတောင်တန်း၏ တောင်ခြေ ပင် တောင်လေးရေဝေဖြစ်သော မယ်လေီ ချောင်းနှင့် နတ်ချောင်းတို့ကြား အလွန် နက်သော တောကြီးဖြစ်၏။ အထက် တွင် အပင်ကြီးများအလယ်တွင် ဝါး တောများ အောက်ခြေတွင် နွယ်ပင်နှင့် အပင်ငယ်များအဆင့်ဆင့် ထူထပ်လှ သဖြင့် တောကောင်ကြီးငယ်များ၊ ငှက် များ၊ တွားသွားသတ္တဝါများ စုံလင်အောင် ပေါများလှ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုမှာ နတ်ချောင်း၏ လက်တက်ဖြစ်သော သွင် ပေါင်းချောင်းကလေးတစ်ဝိုက် မြေနီ လွင်ပြင်အား တောခုတ်၍ တောင်ယာ စပါးနှင့် အခြားသီးနှံပင်များကို စိုက်ပျိုး လုပ်ကိုင်ကြ၏။ ညအခါများတွင် နွား တင်းကုပ်အား ကျားများလာလာချောင်း သဖြင့် မီးဖို၍ ဝါးအစုံများကို ထည့်၍ ဖောက်ကြရ၏။ စိုက်ခင်းများတွင်လည်း နေအခါ ကြက်၊ ခါး၊ ရှဉ့် မျောက် စသော တောသတ္တဝါများလာ၍ ဖျက်ဆီးစား သောက်ကြသဖြင့် လူအမြဲမပြတ်အောင် စောင့်ရ၏။ ညအခါတွင် ကျီ(ချေ) တော ဝက် စသော သားကောင်များ ဝင်

ရောက်စားသောက်သဖြင့် လင့်ထိုး၍ အံ့ မောင်းတတောက် တောက်ခေါက်၍ အော်ဟစ်ရင်းစောင့်ရ၏။ တောသတ္တဝါ များနှင့် တစ်ယောက်တစ်ဝက် ဝေစားရ သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် ၏ဖခင်မှာ ကပိုင်ရဲစခန်းမှ ဦးလေးဝမ်း ကွဲတော်စပ်သူ ဦးလှထွေး(စခန်းမှူး)ထံ အကူအညီတောင်းခံရာ မုဆိုးဝါသနာ အလွန်ကြီးပြီး အသက် ၅၀ ကျော်နေ ပြီဖြစ်သော ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ဦးတင် အောင်အား ရိုင်ဖယ်သေနတ် နံပါတ် 24277 အမေရိကန်ပြောင်းရှည် ရိုင် ဖယ်တစ်လက်နှင့် ထည့်လိုက်၏။ ရရှိ သော သားကောင်၏ နောက်ပေါင်နှစ် ချောင်းအား စခန်းရိက္ခာနှင့် ကျည်ဆန် ဖိုးအဖြစ် အခြောက်ပြုလုပ်၍ တစ်လ တစ်ကြိမ် သွင်းရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မိသားစုဝင် ကိုးယောက်ရှိသည့်အနက် အစ်ကိုကြီး၊ အစ်မကြီးများမှာ တောင် ယာကို ဦးဆောင်၍ လုပ်ရ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် အစ်ကိုလေးမှာ မြေနီတောင်နှင့် ၁၂ မိုင်မျှဝေးသော ရင်ပေါင်တိုင်သို့ ကျောင်း နေရ၏။ ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်တိုင်း မြေနီတောင်သို့ပြန်၍ ဦးတင်မောင် နောက်သို့ မုဆိုးလက်သင် လိုက်ရာမှ ၁၀ တန်းအောင်ပြီးချိန်တွင် အပျော် တမ်း မုဆိုးတစ်ဦး ဖြစ်လာတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏အစ်ကိုလေးမှာ ရန်ကုန်မြို့ ဆုထူးပန်ဆရာတော်၏ အကူအညီဖြင့်

သားတပည့်ခံယူကာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် တွင် ဥပဒေအဓိကဖြင့် ပညာသင်ယူခဲ့ သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာမူ မိသားစုတာဝန် ကိုထမ်းရင်း ဒူးလေး၊ လောက်လေးတို့ ဖြင့် သားကောင်ပစ်ခြင်း၊ သုတ်ကိုင်း ထောင်ခြင်း၊ ဦးတင်မောင်လာလျှင် မုဆိုးလုပ်ခြင်း စသည့် တောတွင်းအလုပ် များနှင့်သာ ပျော်မွေ့နေခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် ဦးတင်မောင်မှာ အခြားရဲသားတစ်ဦးနှင့် ရိုင်ဖယ်ကိုယ်စီ ထမ်းကာ ရောက်ရှိလာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ တဲသို့ရောက်လျှင် ဦးတင်မောင်က သူ နှင့်ပါလာသော ရဲသားအား မိတ်ဆက် ပေး၏။

“ဒါ ငါတို့စခန်းကို မြို့ကလွှတ် လိုက်တဲ့ ရဲတပ်သားမောင်နဲ့တဲ့ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါ တယ်။ ကျွန်တော် ဖိုးတင်ပါ”

ကျွန်ုပ်က လက်ကမ်းပေးလိုက် ၏။ ကိုနုမှာ ကျွန်ုပ်လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း

“ကိုတင်အကြောင်းကိုတော့ ဆရာ ကြီး တင်မောင်ပြောလို့ သိပြီးပါပြီ”

“ကဲ...ထိုင်ကြပါဦး”

ကျွန်ုပ်လည်း ရေနွေးကြမ်းနှင့် ယုန်သားထောင်းတို့ဖြင့် ညှော်ခံပြီး

“ကဲ...သောက်ကြစားကြပါဦး။ ညှော်သည်ပါလာတယ်ဆိုတော့ ဒီအနီး အနားမှာ တောလည်ဖို့လား”

ထိုအခါ ဦးတင်မောင်က သောက်

လက်စ ရေနွေးခွက်ကိုချလိုက်ပြီး -

“ဒီလိုကွ မောင်တင့်ရဲ့ ယခု ငါ တို့လာတာက ဒီအနားမှာရှိတဲ့ တော ဝက်တို့၊ ကျီ(ချေ)တို့လောက်ပင်ဖိုလာ တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီက မောင်နဲ့ရဲ့ ဆရာက ပြောင်ချိုလှတဲ့တစ်ခု လိုချင်လို့ လာခဲ့တာပဲ”

“ဗျာ...ပြောင်ချိုဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ် ထိတ်လန့်သွားသည်ကို ကိုနုမှာ ပြီးစစဖြင့်ကြည့်ရင်း -

“ဒီလိုဗျ ကိုတင့်ရဲ့ ကျွန်တော် ဆရာဟာ အဆောင်ယတြာကို တော် တော်ယုံကြည်မှုရှိတယ်။ သူ့ရဲ့တိုက်ရှေ့ အဝင်လမ်း ဘယ်ညာပန်းပင်တွေရဲ့ ကြား မှာ ပြောင်ချိုကို အလှူချိတ်ပြီး ငွေကွပ် ထားရင် တော်တော်လာဘ်ရွှင်တယ်လို့ ဆိုပြီး ကျွန်တော်ကို တောင်ခြေရဲ့ အနီး ဆုံးစခန်းကိုပို့ပြီး ရှာခိုင်းရာက ဟောဒီ က ဆရာကြီးတင်မောင်နဲ့တွေ့ပြီး လိုက် လာခဲ့တာဗျ”

“ဟားဟား...ဒီလိုဆိုရင်တော့ အားကိုးလွှဲတာပဲ။ ကျွန်တော်မှ ပြောင် မပစ်ဘူးပဲဗျ”

“ကျွန်တော် ပစ်မှာပေါ့။ ကျွန် တော် ချင်းပြည်နယ်ဘက်မှာ တာဝန် ကျတုန်းက ပစ်ဖူးပါတယ်။ ခင်ဗျားက ပြောင်တွေရှိတဲ့နေရာကို လိုက်ပြရုံပဲ”

“အင်း...ကျွန်တော်ကလည်း ပင်တောင်လေးပင် တောင်ကြီးဝဲယာ တစ်လျှောက်ဘဲ တောကျွမ်းတာ။ စိုင့် တို့၊ ပြောင်တို့ဆိုတာ မဟုတ်မမြဲ ဆီး တော၊ ပေတောနဲ့ စိုင့်ထီးလချောင်း ဘက်မှရှိတာ အဲဒီဘက်ကျ သိပ်ပြီး မကျွမ်းဘူး”

(မှတ်ချက် ။ ။ ထိုအချိန်က

အမျိုးသားဥယျာဉ် မရှိသေးပါ။)

“ဪ...ဒီလိုဆို ဘယ်လိုလုပ် ကြမလဲ။ ဆရာကြီးတင်မောင်လည်း ဒီ တောတွေမှာ တောလည်ခဲ့တာ နှစ်ကြာ ပြီဆိုတော့ မကျွမ်းဘူးလား”

“ငါကလည်း ကဗျူရွာက မုဆိုး ကြီး ဖိုးထွန်းဝတီနဲ့ လိုက်ခဲ့ဖူးပေမယ့် တောမကျွမ်းဘူးကွ”

ကျွန်ုပ်လည်း အနည်းငယ် စဉ်း စား၍ -

“အား...သတိရပြီ။ မြောက် ဘက်တောမှာနေတဲ့ ကိုသန်းရွှေကြီးများ အားမလားဘဲ။ ကျွန်တော် သွားခေါ် ခေဦးမယ်။ နားကြပ်ဦး”

ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ခေါ်သာသာမျှ ဝေးသော ကိုသန်းရွှေ၏ တောင်ယာထဲ သို့သွားရာက ကိုသန်းရွှေကို အဆင် သင့်တွေ့သဖြင့် အကျိုးအကြောင်းပြော ၍ ခေါ်လာခဲ့၏။ တဲသို့ရောက်လျှင် ကိုမောင်နဲ့နှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ ဦးတင် မောင်မှာ သိကျွမ်းပြီးဖြစ်၍ မိတ်ဆက် စရာ မလိုချေ။ ကိုမောင်နုက အကူအညီ တောင်းလေရာ ကိုသန်းရွှေက ခေတ္တ စဉ်းစားလိုက်ပြီး -

“ခုချိန်က ဆောင်းဦးပေါက်ဆို တော့ တောကလည်းကြီးတုန်း၊ ခြေရာ ခံလိုက်လည်း မထင်ဆိုတော့ နည်းနည်း တော့ အခက်အခဲရှိမယ်။ ဒီအတိုင်း တောတိုးပြန်တော့လည်း မဟူခြေက တောနက်တော့ အခက်အခဲရှိမယ်။ ဒီ အတိုင်း တောတိုးပြန်တော့လည်း မဟူ ခြေက တောနက်တော့ အန္တရာယ်များ မယ်။ အဲ...တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျုပ် တမြန်နေက အင်တွဲကောက်ပြီး တောင် ပေါ်ကဆင်းလာတော့ မဟူခြေကျစ်စာ

တွင်းမှာ သားကောင်ကြီးခြေရာတွေ ပွစာ ကြပြီး ဗွက်ထနေတာပဲဗျ။ ဒီရာသီဟာ ညဘက်မှာ တောကောင်ပေါင်းစုံ ကျက် စားလေ့ရှိတယ်”

ကိုမောင်နုမှာ စိတ်အားထက်သန် စွာဖြင့် -

“ဒီလိုဆိုလည်း အဲဒီမှာစောင့်ပြီး ပစ်ကြတာပေါ့။ လူလည်းသက်သာ၊ အန္တရာယ်လည်းကင်း”

ကျွန်ုပ်မှာ ကျစ်တွင်းဆို၍ သတိ ရလာကာ -

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်ကြပါဗျာ။ ကျွန်တော်ကြားဖူးတာတော့ ကျစ်စား တွင်း(တောတောင်တွင်း သားကောင် များလာ၍ လျက်သောဆားကျင်း) ဆို တာ တောတော်တော်ခြောက်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင် ပြောတာတော့ ကျစ်တွင်းမှာ ညသား ကောင်စောင့်တာ သူ့အိမ်က မိန်းမလာ လိုက်၊ သားသမီးတွေလာလိုက်၊ သူကြီး လာလိုက် လိုက်လာပြီး အယောင် ဆောင် ခေါ်ခေါ်နေလို့ စင်ပေါ်မှာ ငုတ် တုတ်မီးလင်းခဲ့ရဆိုပဲဗျ”

စိတ်အားထက်သန်နေသော ကိုနု က -

“အဲဒီလို တောခြောက်၊ တောင် ခြောက်တာတွေဟာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ တွေပါဗျာ။ သိပ်ပြီးတွေးပူမနေစမ်းပါနဲ့။ ကိုသန်းရွှေ ပြောပုံအရဆို ညဘက်မှာ ဆားလာလျက်တဲ့ သားကောင်တွေထဲ ကမှ ပြောင်ထီးတစ်ကောင်ကို ရွေးပြီး ပစ်ကြတာပေါ့”

“ခင်ဗျား ညဘက်ပစ်တဲ့ အတွေ့ အကြုံတော့ ရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်ဗျ။ ချင်းနယ်မှာကျန်း

က ညဘက် ဆင်နဲ့လည်ပြီး ကိုင်းစား
တဲ့ ဆတ်တွေ ပစ်ဖူးပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုလည်း မနက်ဖြန်နံနက်
ထွက်ကြတာပေါ့။ သားကောင်ကြီးလှည့်
မှာဆိုတော့ ဒီအနီးအနား တောတွေက
သုံးယောက်လောက်တော့ ခေါ်ခဲ့မဖြစ်
မယ်”

နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်
သည်နှင့် နှစ်ရက်စာရှိကွာထုပ်၍ ကျွန်ုပ်
ကိုနု၊ ဦးတင်မောင်၊ လမ်းပြ ကိုသိန်း
ရွှေနှင့် အထမ်းသမားသုံးဦး စုစုပေါင်း
ခုနစ်ဦးဖြင့်ပင် တောင်လေးပင်တောင်
ကြီးတို့ကို ဖြတ်ကျော်လျက် နေ့လယ်
၁၂ နာရီအချိန်တွင် စခန်းချရမည်။
ပေတောချောင်းခွဆုံသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။
ပါလာသော ထမင်းထုပ်များကိုစားကြ
ပြီးနောက် ဒေသခံနှစ်ယောက်အား မိုး
ကာကို အလွယ်တကူမိုးနိုင်မည့် ယာယီ
မြေစိုက်တဲဆောက်လုပ်ပြီး ထမင်းချက်
ရန် ဦးတင်မောင်နှင့် နောက်တစ်
ယောက်မှာ အနီးတစ်ဝိုက် ဟင်းစား
တောလည်ရန် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသိန်းရွှေ
ကိုမောင်နုတို့မှာ တောင်ခြေကျစ်စာ
တွင်းသို့သွား၍ ညဘက်စောင့်ရန် လင့်
ထိုးထွက်ခဲ့ကြ၏။ မဟူတောင်ခြေနှင့် နီး
လာလေတော့ တောင်များမှာ ပို၍နက်
ရှိုင်းလေဖြစ်ပြီး အအေးဓာတ် ပို၍လွန်
ကဲလာလေ၏။ တောမှာ အလွန်ထူထပ်
သဖြင့် တောတိုး၍မသွားတော့ဘဲ ချောင်း
ရိုးကလေးအတိုင်း သုံးဟလုံခန့် လျှောက်
လာမိသည်နှင့် မြေသားမှာ စိုစွတ်လာ
၏။ ဟိုဘက်၊ ဒီဘက် ဖြတ်သွားဖြတ်
လာပြုလုပ်ထားသော သားကောင်ပေါင်း
စုံ ခြေရာများလည်း ထင်ထင်ရှားရှား
တွေ့လာရ၏။ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာ
သော မြေပို၍ စိုလာလေဖြစ်ပြီး ရေကွက်

ကလေးများ ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက်
ပင် တွေ့ရှိပြီး ဝက်လူးကျင်းများလည်း
တွေ့ရ၏။ အနီးအနားရှိ သစ်ပင်များ၊ ချုံ
နွယ်များမှာလည်း သားကောင်များ၏
အရိပ်အယောင်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုနုမှာ
သားကောင်များ အရိပ်အယောင်ကြောင့်
ရိုင်းဖယ်သေနတ်အား ပွေ့ကိုင်းထားပြီး
ကိုနုကန်းတောင်းမှောက် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်
လျက် လိုက်ပါလာ၏။ ချောင်းကလေး
အတွင်း ရေများ ပို၍များလာသဖြင့် ကမ်း
ပေါ်တက်ပြီး သားကောင်များသွားထား
သော လမ်းအတိုင်း ကိုသိန်းရွှေက -
“ဟောဒီချောင်းထဲက ရေတွေ
ဟာ ရေနားက ကျစ်တွင်းကစိမ့်ထွက်
နေတဲ့ ရေတွေ ကြောင့် အခုလို အစို
အခြောက်မပြတ် ဖြစ်နေတာ။ နွေရာသီ
ဆိုရင် ရေသောက်တဲ့ တောကောင်တွေ၊
ငှက်တွေအသံဟာ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ
ဆူညံနေလေ့ရှိတယ်”

ချောင်းရိုးကလေး ဆုံးသွားသည်
နှင့် တောင်ခြေမှာ နဂါးဗွက်ခေါ်တောင်
ခြေကျစ်တွင်းမှ ရေစိမ့်ထွက်နေပြီး ပတ်
ဝန်းကျင်ပါ စိုထိုင်းနေ၏။ အနီးရှိကုန်း
ကမူခြေတစ်ဝိုက် ဆားကျင်းများဖြစ်နေ
ပြီး သားကောင်များ စုပေါင်းလျက်ထား
ခြင်းကြောင့် ချိုင့်ကျင်းများဖြစ်လျက် ရှိ
၏။ ရေစိမ့်တစ်လျှောက် မြက်ခင်းပြင်
များပေါ်တွင် သားကောင်များ သွားလာ
ထားမှုကြောင့် ဗွက်ထနေ၏။ အနီးရှိ
စိန်နားပန်းချုံနှင့် ပေါင်းလောင်းပင်များ
ကြားတွင်လည်း သားကောင်လမ်းများ
ဖြစ်နေပြီး ရွှံ့ညွန်များဖြင့် ပေကျဲလျက်
ရှိ၏။ ထိုရွှံ့များ အစိုရောအခြောက်ပါ
မပြတ်ဖြစ်နေခြင်းကို ကြည့်ခြင်းအား
ဖြင့် ညစဉ် တောကောင်ကြီးများ ကျစ်
စားကျင်းတွင် လာရောက်ဆားလျက်ကြ

သည်မှာ ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာမလို
တော့ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသား ထိုနေ
ရာကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြပြီး သား
ကောင်ကြီးများ ဆင်းထားသောလမ်းနှင့်
အနီးကပ်ဆုံး ဝါးပိုးပင်ပေါ်တွင် လင့်ထိုး
ရန် သဘောတူလိုက်ပြီး ကျစ်တွင်းနှင့်
ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဝါး ၁၀ လုံးခန့်ခုတ်၍
ဝါးနုတစ်လုံးကိုပါ နီးနွှာခဲ့ပြီး ယူခဲ့ကြ၏။
ကျွန်ုပ်က -

“ကဲ . . . ကိုနု၊ ခင်ဗျားလည်း
မြေနှီတောင်ကနေ ဆက်တိုက်လာရ
တာ ပင်ပန်းရောပေါ့။ နားပါဦး။ လင့်ကို
ကျွန်တော်နဲ့ ကိုသိန်းရွှေပဲ ထိုးလိုက်ပါ
မယ်”

ကိုနုမှာ ခါးတွင်ချိတ်ထားသော
ရေဘူးထဲမှ ရေကိုသောက်လိုက်ပြီး
လက်ဖမိုးဖြင့် ချွေးသုတ်လိုက်ရင်း ဒီလို
ဆိုလည်း ဒီပျဉ်းမပင်အောက်မှာ နား
လိုက်ဦးမယ်ဗျာ။ အပင်ပေါ်တက် လင့်
ထိုးရမှာဆိုတော့ လူများများမလိုပါဘူး။”

ကိုနုမှာ သေနတ်ကို ပျဉ်းပင်တွင်
ထောင်လိုက်ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချ
လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုသိန်းရွှေတို့ ဝါးပိုး
ပင်ပေါ်တက်၍ နှစ်ယောက် ချောင်ချောင်
လည်လည် လှုပ်ရှားနိုင်လောက်သည့်
အနေအထား လင့်ထိုးကြပြီး မီးထိုးကွင်း
ပစ်ကွင်းမရှင်းသည့် ဝါးကိုင်း၊ သစ်ကိုင်း
များ ဖယ်ရှားခြင်း၊ ညအခါ အောက်
မဆင်းရဘဲ အဆင်ပြေရန်အတွက် ဝါး
ဆစ်ဘူးများကို နီးဖြင့်ချီ၍ လင့်စင်
အတက်အဆင်းအတွက် အမျက်ထူ
သော မျှင်ဝါးကိုခုတ်၍ လှေကားတစ်
စင်းပါပြုလုပ်၍ နီးနှင့် ကပ်ချည်ကာ
ကိုနုရှိရာ ပျဉ်းမပင်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြ
၏။ ကိုနုမှာ ပျဉ်းမပင်ကိုမှီရင်း အိပ်
ပျော်နေသည်မှာ ပါးစပ်မှ ကယောင်

ချောက်ချားများပင် ပြောလျက်ရှိ၏။
“ဟဲ့ဟဲ့... ဒီလူ တောင်တက်
ရတာ တော်တော်ပင်ပန်းသွားပြီထင်
တယ်”

ကျွန်လည်းပြောရင်း -
“ဟေ့လူး...ထတော့။ စခန်းပြင်
ရအောင် လင့်ထိုးလို့ပြီးပြီ”

ပခုံးကို လေးငါးချက်ပုတ်၍နိုးမှ
ဆတ်ခနဲတစ်ချက် တွန့်သွားပြီး မျက်
လုံးပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ
ကြည့်ရင်း နီးလာကာ ကျွန်ုပ်ကို မော
၍ကြည့်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက်ထကာ
ကျွန်ုပ်၏နောက်ကျောဘက်လှည့်၍ ဝင်
လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့ဆီသို့ လက်ညှိုး
ထိုးရင်း ကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်
လျက် -

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ...ပြောင်ကြီး၊
ပြောင်ကြီးလာနေပြီ ပစ်တော့လေဗျာ”

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသန်းရွှေတို့လည်း
အံ့အားသင့်လျက် ထိုသူလက်ညှိုးထိုးရာ
သို့ ပြင်တူကြည့်လိုက်ကြ၏။ မည်သည့်
သားကောင်မျှ မတွေ့ရချေ။

“ဟေ့လူး...ဘယ်မှာလဲဗျာ။ ဘာမှ
လည်း မရှိပါလား။ သတိထားဦးလေ
ဗျာ”

ကိုနုမှာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်
ပြီး ကျွန်ုပ်၏ ခြေနှစ်ချောင်းအား တင်း
ကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် -

“ပစ်ပါဗျာ။ ကျုပ်တို့ကို တိုက်တော့
မယ်။ ဟာ...လာနေပြီ။ ဒီနားရောက်
လာပြီ လုပ်ပါဦး”

ကျွန်ုပ်လည်း ကိုနု၏ အပြုအမူ
အား နားမလည်နိုင်ဖြစ်ကာ ကိုသန်းရွှေ
ကိုကြည့်၍ ဘာသဘောလဲဟူသော
အကြည့်ဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်၏။ ကိုနု

မှာ အလွန်ကြောက်လန့်နေဟန်ရှိ၏။
တစ်ကိုယ်လုံး နုတ်ကျသကဲ့သို့ တုန်နေ
ပြီး ချွေးသီးချွေးပေါက်များကျလျက်ရှိ၏။

“ဟာ...လာပြီ...လာပြီ ခင်ဗျား
မပစ်ရင် ပြေးရအောင်၊ ပြေးရအောင်”
ပြောရင်း ပြေးရန်ပြင်နေသော
ကိုနု၏ခါးကို သိုင်းဖက်ရင်း -

“ကိုသန်းရွှေ လုပ်ပါဦး။ ဒီအတိုင်း
ထွက်ပြေးလိုကတော့ မလွယ်ဘူး”

ထိုအခါမှ ကိုသန်းရွှေလည်း သတိ
ဝင်လာကာ တောတောင်များကို လက်
အုပ်ချီလိုက်ပြီး နောက်လှည့်၍ ပုဆိုး
တွင်း တစ်စုံတစ်ရာကို ဆွဲနုတ်လိုက်
ကာ ဘေးအိတ်ထောင်တွင်းမှ မီးခြစ်ကို
ထုတ်၍ မီးရှိလိုက်ပြီး ကိုနု၏ နှာခေါင်း
ဝအား တောပေးလိုက်လျှင် ကိုနုမှာ ပျော
ခွေလျက် ခွေခွေကလေး တခွားခွားဖြင့်
ပြန်၍အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

“ဟာ...ကိုသန်းရွှေ၊ ဒီလူ ဘာ
ဖြစ်တာလဲဗျာ”

“တောဖမ်းစားတာလေဗျာ။ ည
မှာပစ်ရမယ့် ပြောင်တွေအကြောင်းတွေ
ပြီး မိန်းရင်းအိပ်ပျော်သွားလို့ တောက
ဝင်ပြီးပူးကပ်တာကွ။ ငါတို့အရောက်
နောက်ကျရင် သူ ဒီနေရာက ထွက်ပြေး
လိုကတော့ မလွယ်ဘူး။ ကျားတို့၊ ဝက်
ဝံတို့ရှိတဲ့နေရာကို သွေးဆောင်ပြီး ခေါ်
သွားတတ်တယ်”

“အခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အခု ကောင်သွားပြီလေ။ တော
ထုတ်လိုက်ပြီ”

ကိုသန်းရွှေမှာ ပြောရင်း ရေဘူး
ထဲမှရေကို အနီးရှိ ဖက်ရွက်တစ်ရွက်
ခူးပြီး ကတော့လုပ်ထည့်ကာ မျက်နှာ
အားပက်လိုက်၏။ ကိုနုမှာ ထိုအခါမှ

နီးလာပြီး ငေါက်ခနဲ ထ၍ထိုင်လိုက်၏။
အင်း...အားဟု ပျင်းကြောတစ်ချက်
ဆွဲလျက် -

“အာ...ကိုတင်တို့ ပြီးကြပြီလား။
ကျုပ်လည်း ပင်ပန်းတာနဲ့ မေးလိုက်
တာ။ အိပ်ပျော်သွားတယ်ထင်တယ်”

ကိုနုမှာ စောစောကဖြစ်ပျက်ခဲ့
သမျှကို လုံးဝမှတ်မိပုံမရချေ။ ကျွန်ုပ်
လည်း ကိုသန်းရွှေအားကြည့်လိုက်ရာ
ကိုသန်းရွှေမှာ ပခုံးတွန့်ပြ၍ ကောင်း
သွားပြီဆိုသောသဘောဖြင့် မျက်စိပြာ
လက်ကို မသိမသာခါပြ၏။ စောစောက
အကြောင်းတွေ ဖွင့်မပြောနဲ့ ဆိုသော
သဘောဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သဘောပေါက်သွား
ပြီး အေးအေးဆေးဆေးပုံဖြင့် -

“ပြီးသွားပြီဗျာ။ စခန်းပြန်ကြစို့”

“ဗျာ...လင့်ပေါ်တက်ပြီး မစောင့်
ဘူးလား”

“ညနေမှ ပြန်လာပြီး စောင့်တာ
ပေါ့။ စခန်းပြန် ထမင်းစား။ လက်နပ်
ဓာတ်မီးတို့ လိုတဲ့ပစ္စည်းလေးတွေ ယူရ
ဦးမယ်လေ”

“ဪ...အင်း ဟုတ်သားပဲ။
ကျုပ်နည်းနည်းလောသွားတယ်”

ကိုနုမှာ ပြောရင်း ပျဉ်းမပင်တွင်
ထောင်ထားသော သေနတ်ကိုယူ၍
မောင်းကို သွင်းလိုက်ထိုးလိုက်လုပ်ကာ
ကျည်ကပ်ကို ထုတ်၍ စစ်လိုက်ပြီး
ဖြောက်ခနဲ ရိုက်သွင်းလိုက်၏။ ကိုသန်း
ရွှေက -

“အချိန်တော်တော်နည်းသွားပြီ။
ချောင်းရိုးတိုင်း မပြန်တော့ဘူး။ ဒီဘက်
ခင်ကြောအတိုင်းဖြတ်ပြီး ဆင်းကြတာ
ပေါ့။ နေစောင်းတော့ သားကောင်တွေ

ထွက်ချိန်ဆိုတော့ သတိနဲ့လိုက်ခဲ့ကြပေါ့”
 ပြောရင်း ကိုသန်းရွှေမှာ ရှေ့မှ
 တောတိုးရင်းသွား၏။ အလယ်မှ ကိုနု
 မှာ ရိုင်ဖယ်ကိုပိုက်ရင်း လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်
 မှာ နောက်ဆုံးကလိုက်၏။ ခင်ကြောမှာ
 သစ်ကြီးဝါကြီးများရှိသော်လည်း အောက်
 ခြေက တောမရှုပ်ချေ။ ကိုသန်းရွှေမှာ
 ရှေ့မှတောတိုးရင်း ခင်ကြောအတိုင်း
 ဆင်းသွား၏။ ခင်ကြောအဆင်း တစ်နေ
 ရာအရောက်တွင် ကိုနုမှာ ကျွန်ုပ်အား
 လက်ပြု၍ တောကောင်တစ်ကောင်ကို
 မြင်လိုက်သည်ဖြစ်၍ ကိုယ့်ကိုရို၍ သူနှင့်
 အနီးဆုံး သစ်တစ်ပင်အား အကာ
 အကွယ်ယူကာ ခင်ကြောတောင်ဘက်
 ခြေပြန်ဆီသို့ သေနတ်ကို ထိုး၍ချိန်
 လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ချက်ချင်းကိုယ်
 ရှိန်သတ်၍ ကိုနုဘေးဘက်တွင် ဝင်ထိုင်
 လိုက်ပြီး ကိုနုပစ်မည့် သားကောင်အား
 ကြည့်လိုက်၏။ ကိုနုမှာ သေနတ်ဒင်
 အား ပါးဖြင့်ဖိကပ်ကာ မျက်စိတစ်ဖက်
 မှိတ်၍ သားကောင်၏ ပစ်ကွင်းနေရာ
 အား ဆိုက်သွင်းလိုက်ပြီး အသက်ကို
 ရှုသွင်းလိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်မှာ ကိုနုပစ်မည့်
 သားကောင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကိုနု
 ကို ဆောင့်၍တွန်းလိုက်၏။
 “ဒိန်း”
 ကိုယ်ဟန်ပျက်သွားပြီး ပစ်မှတ်
 လည်း လွဲချော်သွားတော့၏။
 “ဟေ့...ဘာကောင်လဲကွ၊ ထိ
 သလား”
 ကိုသန်းရွှေမှာ သေနတ်သံကြား
 ကျွန်ုပ်တို့ဆီ ပြေးလာ၏။
 “ဟာ...ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်
 ချိတ်တာလဲ။ ဟိုမှာ ပြောင်နှစ်ကောင်
 ခင်ဗျားလုပ်တာနဲ့ လွဲသွားပြီ။ မပြေး
 သနား”

“ချောက်”
 ကိုနုမှာ အသက်ပြင်းပြင်းရှူရင်း
 နောက်တစ်ချက်ပစ်ရန် ပြုလုပ်နေသဖြင့်
 ကျွန်ုပ်မှာ သေနတ်ကိုဆွဲလှလိုက်ပြီး -
 “ဘယ်မှာလဲ ပြောင်”
 “ဟိုမှာလေဗျာ။ မမြင်ဘူးလား”
 ကိုနု လက်ညှိုးညွှန်ပြရာဆီမှ
 ဦးတင်မောင်နှင့် မြင့်ဆောင်တို့ ထွက်
 လာ၏။
 “ဟေ့...မောင်တင်တို့ပါလား။
 ဘာကောင်တွေလို့ ပစ်တာတုံးကွ”
 ထိုအခါမှ ကိုနုမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာ
 ပျာ ဖြစ်သွားပြီး -
 “ဟာ...ဘယ်ကဘယ်လို ဆရာ
 တင်မောင်တို့ ဖြစ်သွားရတာလဲ။ စော
 စောက အဲဒီနေရာမှာ ပြောင်နှစ်ကောင်
 တောင် ပိန္နဲပင်ကို ဦးချိန် အယား
 ဖျောက်နေတာပါ”
 ကျွန်ုပ်တို့ အသံကြားရာဆီသို့
 တက်လာသော ဦးတင်မောင်က -
 “ဒီလိုဆို တို့ကို တောမှောက်ပြီး
 ပစ်တာလား”
 ကျွန်ုပ်က -
 “ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ကိုသန်းရွှေကြီး
 က အောက်ဘက်ဆင်းနေတော့ မသိ
 လိုက်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ကိုနု
 သေနတ်နဲ့ချိန်တဲ့ဘက်ကို ကြည့်တော့
 ဦးတင်မောင်တို့နှစ်ယောက်တောင် ပိန္နဲ
 ပင်ကိုကိုင်ရင်း ကျောပေးနေတာတွေလို့
 အချိန်မီ တွန်းလိုက်လို့သာပေါ့ဗျာ”
 ကို သန်းရွှေကဝင်၍ -
 “အင်း...ကျစ်တွင်းကအရှိန်က
 ခုထိလိုက်နေတုန်းဖြစ်မယ်ဗျာ”
 ဦးတင်မောင်က နားမလည်ဟန်
 ဖြင့် -
 “ဘာတွေလဲကွ၊ ဘယ်လိုတွေဖြစ်

ခဲ့လို့လဲ”
 ကိုသန်းရွှေအား အဖြစ်အပျက်
 ကို အတိုချုံး၍ရှင်းပြလိုက်လျှင် ကိုမောင်
 နုမှာ မျက်လုံးလေး ပေကလပ်ပေ
 ကလပ်ဖြင့် ကတုန်ကယင်ဖြင့် -
 “အဲဒီလိုတွေဖြစ်ခဲ့တာ ကျွန်တော်
 တကယ်မသိဘူးဗျ။ အခုလည်း တကယ်
 ကို ပြောင်ညီနောင်လို့ ကျွန်တော့်
 မျက်စိထဲမှာ မြင်ရတာဗျ။ ထိုအခါ ကျွန်
 တော်တို့ထဲတွင် အသက်အရွယ်နှင့်
 အတွေ့အကြုံကြီးသော ဦးတင်မောင်က
 “အင်း...ကျစ်တွင်းဆိုတာ တော
 ကြီးတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့သင်ခန်းစာ
 ပဲကွ။ တစ်ချိန်က ကမြူရွာက မုဆိုး
 ကြီးဦးသာမောင်ဟာ ကျစ်စားတွင်း
 စောင့်တော့ ရွာကအမျိုးတွေလိုက်လာ
 ပြီးခေါ်တယ်လို့ မောင်တင်ပြောတယ်မို့
 လား။ အဲဒါ ညဘက် ကျစ်စားတဲ့သား
 ကောင်တွေ ဖြစ်မှာပေါ့။ မပစ်ရဲအောင်
 သားကောင်တွေကိုပူးကပ်ပြီး သူ့ရဲဆွေ
 မျိုးတွေအယောင် ဆောင်ပြတာပေါ့။
 ယခုတော့ အချင်းချင်း သားကောင်ဖြစ်
 အောင် ပြောင်းပြန် အယောင်ဆောင်ပြ
 တာပေါ့ကွ။ ကဲ...စခန်းပြန်ကြစို့ကွ။
 ငါတို့လည်း ဒီဘက်ကို ဟင်းစားရှာ
 ထွက်ခဲ့တာ”
 ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့လည်း စခန်းချရာ
 သို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။ ထိုညက ကျွန်ုပ်
 တို့မှာ ကျစ်တွင်းသို့ လင့်စောင့်မသွားရဲ
 ကြတော့ပါ။ နောင်တွင်လည်း ကျစ်စား
 တွင်းမှာ ဘယ်သောအခါမျှ သားကောင်
 စောင့်ရဲတော့မည် မဟုတ်ပါ။

စိုးတင်(ကမြူရွာ)

ကျွန်တော်တို့အတွက်
မဟုတ်တော့ဘူး

ကျွန်ုပ်တို့
အတွက်
အချစ်ရတနာ

ကျွန်တော်မောင်မောင်တာ

မဟုတ်တော့တဲ့

ကျွန်မ မခင်သီတာ

ပန်းတနော်(နောင်လတ်)

(၁)

“ဟာ ... ဆရာကြီးနဲ့တွေ့တာ အတော်ပဲ”

ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့တာက မခင်နီလာနဲ့ မခင်ကြည် ပြာဆိုတဲ့ ညီအစ်မ။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ တာနဲ့ မခင်နီလာက အံ့အားသင့် စကားဆိုတယ်။ မခင်ကြည်ပြာက ဖိတ်စာတစ်စောင်ပေးတယ်။

“ဒါ .. မမခင်သီတာရဲ့ ရက် လည်ဖိတ်စာပါ ဆရာကြီး”

“ဘာ ... ခင်သီတာသေပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီး။ မမ ခင်သီတာ သေပါပြီ။ ရက်လည်ကို ဆရာကြီး လာနိုင်ရင် လာစေချင်ပါ တယ်”

မခင်ကြည်ပြာရဲ့ စကားအဆုံး မှာ မခင်နီလာက -

“သမီးတို့ ဒီရက်လည်ဖိတ်စာ တွေ လာယူတာပါ။ ရွာပြန်ပြီး ဖိတ်စာ တွေ ပေးဖို့ရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦးဆရာကြီး”

လို့ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ရင်း ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြန်ထွက်သွား ခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်က အရွယ်ချင်းအတူ

တူလို့ဖြစ်လာကြတဲ့ တပည့်မနှစ်ယောက် ကို ကြည့်မိသလို ကျွန်တော်တို့ကို လည်း မအူပင်မြို့ ဘုရားလမ်းထိပ်၊ သင်္ဘောဆိပ်ရဲ့ မုခ်ဦးနားရီစင်ကြီးက ကြည့်နေမယ် ထင်ပါတယ်။

(၂)

အ. လ. က ရွှေတောင်မော်မှာ ကျွန်တော်ကျောင်းအုပ် ငါးနှစ်တိတိ လုပ်ခဲ့တုန်းက မိဘဆရာအသင်း ဒုဥက္ကဋ္ဌက ဦးသူတော်၊ ဦးသူတော်ရဲ့ ဇနီးက ဒေါ်ယုယုပိုင်၊ ဦးသူတော်တို့ရဲ့ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးက ကုန်မျိုးစုံပါ။

ဦးသူတော်မှာ သမီးသုံးယောက် ရှိတယ်။ သားမရှိဘူး။ သမီးကြီးက မခင်သီတာ၊ သမီးလတ်က မခင်နီ လာ၊ သမီးငယ်က မခင်ကြည်ပြာ။ သူ တို့သုံးယောက်က ဝါသနာတစ်မျိုးစီ၊ မခင်ကြည်ပြာရဲ့ဝါသနာက ကတာ၊ ခုနံတာ၊ ဂီတအနုပညာ။ မခင်နီလာ က ပန်းချီဆွဲတာ ဝါသနာပါတယ်။ ပန်းချီအနုပညာရှင်မလေး။ မိန်း ကလေးဖြစ်ပေမယ့် ယောက်ျားလေး လိုနေ၊ ယောက်ျားလေးလို ကျွန်တော် ကျွန်တော်နဲ့ပြော၊ မိန်းကလေးစော လုံးအသင်းမှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တာ

က မခင်သီတာ။

မခင်သီတာက သူ့ကိုယ်သူ ယောက်ျားလေးလိုလို ဘာလိုလို၊ ဆံပင်တိုတိုညှပ်လို့၊ အဝတ်အစားကို လည်း ယောက်ျားလေးလိုလို ဘာလို လိုဝတ်လို့၊ လမ်းသွားလမ်းလာတော့ လည်း ယောက်ျားလေးတွေလို သွက် သွက်လက်လက်နဲ့၊ မိန်းကလေးတွေ လို ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်း ကနဲ့ ကလျမကြိုက်ဘူး။ ပြောတော့လည်း ဟောဟောခိုင်းခိုင်း၊ မဟုတ်ရင်မဟုတ် ဘူး၊ ဟုတ်ရင်ဟုတ်တယ်။ တိုးတိုး တိုးတိုးမပြောတဲ့၊ မလုပ်တဲ့ မိန်းက လေး။ ဒီမိန်းကလေး မခင်သီတာက သူ့ကိုယ်သူ ‘မောင်မောင်တာ’တဲ့။

အဲဒီညီအစ်မသုံးယောက်နဲ့ အဲ ဒီမိသားစုနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မဆုံတာကြာ ပြီ။ အဲဒီကျောင်းက ကျွန်တော်ပြောင်း ရွှေ့ပြီး ဟိုကျောင်းရောက်၊ သည် ကျောင်းရောက်နဲ့။

တွေ့မယ့်တွေ့တော့ မအူပင်မြို့ လယ်မှာ မခင်နီလာနဲ့ မခင်ကြည်ပြာ ဆိုတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်နဲ့တွေ့တာ။ ရက်လည်ဖိတ်စာ လာယူကြတာတဲ့။ သေတဲ့သူက သူတို့ညီအစ်မ နှင် ယောက်ရဲ့မမ မခင်သီတာဆိုတဲ့

မောင်မောင်တာ။

မခင်သီတာဆိုတဲ့ မောင်မောင်တာ ဘာဖြစ်လို့များ ဘာရောဂါနဲ့ သေရတာပါလိမ့်။

ကျွန်တော် ရွှေတောင်မော်ကို တစ်ခေါက် ပြန်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

(၃)

ရက်လည်ကိစ္စ ပြီးပြီ။ ဆရာတော် သံဃာတော်တွေလည်း ပြန်ကြွပြီးပြီ။ လှူပရိသတ်တွေကိုလည်း ဧည့်ခံကျွေးမွေး လှူဒါန်းလို့ပြီးပြီ။ ပြောရရင် ဦးသူတော်တို့အိမ်မှာ ဦးသူတော်တို့မိသားစုနဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း အချို့ပဲ ကျန်နေကြတယ်ဆိုပါတော့။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က -

“မခင်သီတာ ဘာရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်ရတာလဲဗျာ”

လို့ ဦးသူတော်ကို မေးတော့ ဦးသူတော်က သူ့ဇနီး ဒေါ်ယုယုပိုင်ကိုကြည့်လို့ ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်တာ သတိထားမိခဲ့ပါတယ်။

“ဒီစာကိုသာ ဖတ်ကြည့်ပါတော့ ဆရာကြီးရယ်”

လို့ ဒေါ်ယုယုပိုင်က ပြောရင်း ကျွန်တော်ကို စာတစ်စောင်ထုတ်ပေးရင်း တအင်းအင်း၊ တအီးအီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုတော့တာမျိုးပဲ။

မအေဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ယုယုပိုင်နဲ့ အပြိုင်ငိုကြတာကမခင်နီလာနဲ့ မခင်ကြည်ပြာ။ ဦးသူတော်ကို ကြည့်မိတော့ အံတကြိတ်ကြိတ်နဲ့ မျက်စိတွေနီလို့။ ရှိုက်ကြီးတင် အသံထွက်အောင် မငိုပေမယ့် ငိုထားမှန်း သိသာပါတယ်။ မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်

တွေ လည်လို့၊ ပြီးတော့ ပါးပြင်ပေါ်မှာလည်း မျက်ရည်စတွေနဲ့။

မေးမိတာများ မှားသွားသလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွေးမိပေမယ့် ရေးထားခဲ့တဲ့ မခင်သီတာဆိုတဲ့ မောင်မောင်တာရဲ့ စာကိုတော့ ကျွန်တော် ဖတ်ဖြစ်အောင် ဖတ်လိုက်ပါတယ်လေ။

(၄)

“ဒေါင်းယောင်ဆောင်တဲ့ ကျီးအကြောင်း” သင်ခန်းစာ ကျောင်းတုန်းက သမီးဖတ်ခဲ့ရပါတယ် အမေ။ သမီးရခဲ့တာက အကြောင်းအရာပါ။ သင်ခန်းစာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလိမ္မာ စာမှာရှိဆိုတာ မှန်ပေမယ့် စာထဲမှာရှိတဲ့ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာ၊ အလိမ္မာတွေကို သမီးမရခဲ့ပါဘူး။ သမီးမလိမ္မာခဲ့ပါဘူး အမေနဲ့ အဖေရယ်။ သမီးမိုက်ခဲ့မိပါတယ်။

သမီးကိုယ်ကိုသမီး မိန်းကလေးဆိုတာ သိပါတယ်။ သိသိကြီးနဲ့ ယောက်ျားလေးလို လုပ်ခဲ့မိတာပါ။

ကျောင်းတုန်းက မိန်းကလေးဘောလုံးအသင်းမှာ သမီးက အသင်းခေါင်းဆောင်၊ မဝင်းစိတို့ မအေးအေးမိုးတို့၊ မဇ္ဈေးအောင်တို့က အသင်းဝင်တွေ။ အဲဒီတုန်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက သမီးကို ဆုံးမဖူးပါတယ်။

“သမီး မခင်သီတာ ... အမီးကိုယ်ကိုကိုယ် သမီးမိန်းကလေးဆိုတာ သိရဲ့လား”

“သိပါတယ် ဆရာကြီး”

“သိပြီး ဘာလို့ ကျွန်မလို့မပြောဘဲ ကျွန်တော် ကျွန်တော်ဆိုပြီး ပြောတာလဲ”

“ဒါက၊ ဟို .. ဟို ..”

“ဘာမှ ဟိုဒီလုပ်မနေနဲ့။ မဝင်း

စိတို့၊ မဇ္ဈေးအောင်တို့လည်း သမီးလိုဘောလုံးကန်တာပဲ။ ဘောလုံးကန်တဲ့အချိန်မှာတော့ ဘောလုံးရောက်စားသမားပေါ့။ ကျွန်တို့အချိန်မှာတော့ ကျောင်းသူဟာ ကျောင်းသူ၊ သူတို့က အဲဒီလို သဘောထားတာ။ သွားတာ၊ စားတာ၊ နေတာ၊ ထိုင်တာ၊ ပြောတာဆိုတာအားလုံး မိန်းကလေးပုံစံချည်းပဲ။ မိန်းကလေးဆိုတော့ မိန်းကလေးလို နေရမှာပေါ့။ သမီးမခင်သီတာကတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မိန်းကလေးလို သိပေမယ့် ယောက်ျားလေးလို ပြောတယ်၊ ဆိုတယ်၊ နေတယ်၊ ထိုင်တယ်၊ သွားတယ်၊ လာတယ်။ ပေါ့စားတာ သင်းတာတောင်မှ မိန်းကလေးတွေထက် ယောက်ျားလေးဦးရေက ပိုများတယ်ဆိုတာ ဆရာသူတို့ထားမိတယ်။ သမီး အဲဒီအမှုအကျင့်တွေ ပြင်ဖို့လိုတယ်။ ပြင်ကိုပြင်ရမယ်။ မပြင်ရင် တစ်နေ့ သမီးဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်” ... တဲ့။

ဆရာကြီးကိုတွေ့ရင် သမီးတောင်းပန်ကန်တော့ပြီး ပြောပြချင်ပါတယ်။

“ဆရာကြီးရယ် ... ဆရာကြီးရဲ့ ဆုံးမစကားကို နားမထောင်မိလို့ သမီး ဒုက္ခရောက်နေပါပြီ။ နောင်တရနေပါပြီ” ... လို့။

အမေရယ် ... သမီးက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဟုတ်လှပြီထင်ပြီး ယောက်ျားလေးအစစ်မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားလေးအယောင်ဆောင်ခဲ့မိပါတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ သွားလိုက်၊ စားလိုက်၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေခဲ့မိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အမေရယ်၊ သမီးနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေက လူရိုးလေးတွေပါ။

ဒါပေမယ့် ...

“ဒီနေ့ခေတ်မှာ လူရိုးဆိုတာ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာပဲ ရှိတယ်” ဆိုတဲ့ လူ နောက်၊ လူပြောင်တွေရဲ့ စကားကို သမီးမေ့ထားခဲ့ပါတယ်။ ကလေး စကား၊ အရူးစကားဆိုတာ မှန်တတ် တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း သမီး လျစ်လျူရှုခဲ့မိတယ် ဆိုပါတော့။

ဆရာ၊ ဆရာမတွေရဲ့စကား၊ လူကြီးမိဘတွေရဲ့စကား၊ အဲဒီစကား တွေကို အလေးမထားမိခဲ့တဲ့ သမီး၊ ဒေါင်းယောင်ဆောင်တဲ့ ကျီးလို ယောက်ျားလေးဟန်ဆောင်ခဲ့တဲ့ သမီး၊ တစ်နေ့မှာ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ရောက် ခဲ့ရပါတယ်။

ပြောရရင် ‘ကျွန်တော်’လို့ ပြော မှသဘောကျတဲ့ သမီးရဲ့နှုတ်က ‘ကျွန်မ’ လို့ စပြောတဲ့နေ့။

အဲဒီနေ့က သမီး မအူပင်ကပြန် တဲ့နေ့၊ ရွှေတောင်မော်ကို ပြန်မရောက် သေးဘူး။ ရောက်ဖို့ သိပ်မလိုတော့တဲ့ နေရာ၊ သမီးကတစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ပြန်လာတာ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နဲ့။ ဟန်ပါပါလျှောက်လာ တဲ့ သမီး၊ ဘေးနှစ်ဖက်ကိုရောက်လာ တဲ့ ယောက်ျားသုံးယောက်ဆိုတာပဲ သိလိုက်တယ်။ ဘယ်သူတွေလဲ သူ့သဲ ကွဲကွဲ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ရုတ်တရတ် နှာခေါင်းကို မေ့ဆေးလက်ကိုင်ပဝါနဲ့ အစိတ်ခံလိုက်ရတာကိုး။ ထူခြားတာ က မူးသွားပေမယ့် မေ့မသွားတာ။ ဘေးက လူနှစ်ယောက်က သမီးရဲ့ လက်ကို တွဲခေါ်ကြတယ်။ နောက် တစ်ယောက်က သမီးရဲ့ပခုံးကိုထိန်း ပြီး လဲကျသွားအောင်လုပ်တယ်။

သူတို့ ဘယ်ကို ခေါ်သွားကြတာ လဲ၊ အဲဒါတော့ သမီးမသိဘူး။ သိတာ

က မုတ်မာတာ။ သမီးကို ယုတ်မာ ကြတာ။ အားဆေးစား။ ဒါမှအားရှိ မယ်ဆိုပြီး သူတို့က သမီးကို ဆေး တွေကျွေးတယ်။ ဘာဆေးတွေလဲဆို တာမသိပေမယ့် သိတာက ကန်တော့ ပါရဲ့ သမီးမှာက ယောက်ျားနဲ့အိပ်ချင် တဲ့စိတ် ရှိနေတာ။

မိုက်ရိုင်းတဲ့လူတွေ။ သမီးကို မဟုတ်တရုတ်ကားတွေ၊ ယုတ်ယုတ် မာမာ၊ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်ကားတွေ အတင်းကြည့်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကားထဲကအတိုင်း သူတို့ သမီးကို အတင်းအဓမ္မ စော်ကားခဲ့ကြတယ်ဆို တာပါပဲ။

အဖေနဲ့ အမေရယ်၊ သမီး ခုလို ဘာလို့ စာရှည်ရှည်ရေးခဲ့ရတလဲဆို တော့ သမီးရဲ့ညီမလေးတွေ သမီးလို မဖြစ်စေချင်လို့၊ သမီးလို မိန်းကလေး တွေ လူယုတ်မာတွေရဲ့ မကောင်းကြ တဲ့ဘေးက ကင်းဝေးစေချင်လို့။

သမီးကို သူတို့စော်ကားတာ ဘယ်နေရာမှာလဲ မသိဘူး။ သိတော့ သမီး သတိပြန်ရနေပြီ။ သတိရတဲ့နေ ရာက ရွာကို မရောက်ခင် တောအုပ် ထဲမှာ။ ဇာတ်သေးတာပေါ့။ သမီး ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်အစားတွေ ပြန် ဝတ်ပေးထားလို့။

အတိတ်ဘဝက အကုသိုလ်ကံ အကျိုးပြန်ပေးလို့ ငါသူတစ်ပါး စော် ကားတာ ခံရတာပဲ။ အကုသိုလ်ကံ တွေ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေပါစေလို့ သမီး ဆုတောင်းပေမယ့် ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ ပါဘူး။

သမီးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့ပါတယ် အမေ။ ဒီကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ သိ တာနဲ့ သမီးရှက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့။ ကန်တော့ပါရဲ့၊ သမီးကို သူတို့

စော်ကားနေတုန်းက ရွက်တာထက် ဒုက္ခရာရာရှိတယ်။ အဆထောင်သောင်း ကွာမယ်။

ကိုယ်ဝန်က ကလေးမွေးလာ မယ်။ ကလေးအဖေက ဘယ်သူလဲ။ ငါ့အဖေ၊ အမေနဲ့ ငါ့ညီမလေးတွေ အရမ်းရှက်ကြရတော့မယ်။ ငါ့ရော လူ တွေကို ဘယ်လို မျက်နှာပြရပါ့မလဲ။

လူလောကထဲက ငါထွက်သွား တာ၊ ငါသေသွားတာ အကောင်းဆုံး။ အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်ပြီး သမီး အဆိပ် သောက်သေမှာပါ။

အဖေ၊ အမေနဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမ အားလုံးကို သမီးရဲ့သေလေးစားစွာ ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။

ညီမလေး မခင်နီလာနဲ့ ညီမ လေး မခင်ကြည်ပြာ လူ့ဘဝမှာ လိမ် လိမ် မာမာနေပြီး ကြီးပွားချမ်းသာ ပါစေ။

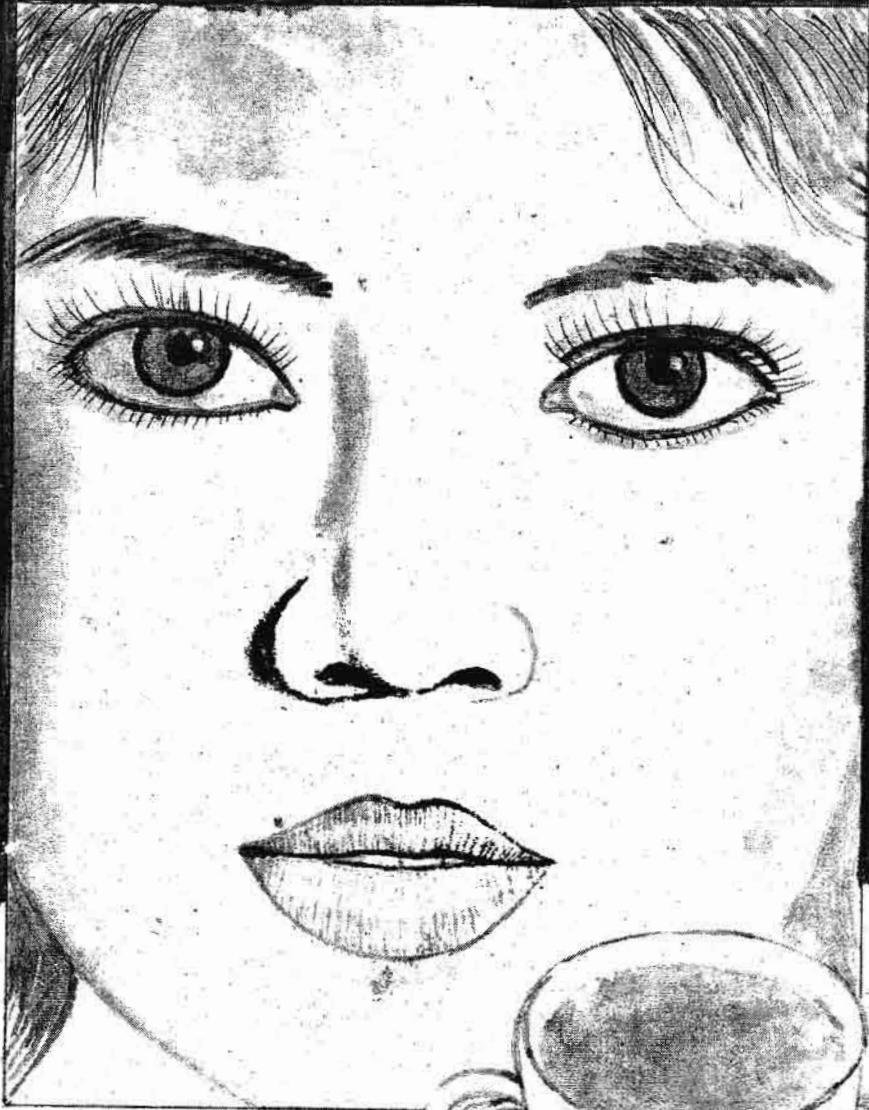
(၅)

ရွှေတောင်မော်က ပြန်လာတဲ့ ကျွန်တော် ...

“နောင်မှတရုတ် နောင်တမရ ခင် လူတိုင်း၊ လူတိုင်း အမှားတွေမြင် ပြီး အမှန်တွေမြင်နိုင်ကြပါစေ။ ကောင်း ကျိုးလိုရာ ဆန္ဒတစ်လုံးတစ်ဝတည်း ရပါစေ” လို့ ဆုတောင်းမိလိုက်တော့ တာပါပဲ။

ပန်းတနော်နောင်လတ်

(ဘဝတူဆရာကြီးတစ်ဦး ပြော ပြသော သူ့ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက် ကို အမည်နာမ၊ အရပ်ဒေသများ လွှဲပြောင်းရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။)

မင်းသိန်းကျွန်း
ရောင်းချသူ
လက်ဖက်ရည်

SWET/INT/2007

သောက်ဖြစ်ခဲ့သည့် လက်ဖက်ရည်

လဲဝင်းကြည်(ချီ)

သင်္ကေတ မြောက်များလှစွာ သော တဝ၏တွက်ကိန်းများထဲမှ မြင်တွေ့မရနိုင်သည့် တွက်ကိန်း လေးများ။ ကိုင်တွယ် ဖမ်းဆုပ်ပြရ လေသည့် ကိန်းဂဏန်းများနှင့် မှန်း ဆဲတွေးထင် ဖော်ပြရမည့် ဖြည့် ကိန်းတို့ဖြင့် တည်ဆောက်နေထိုင် ရှင်သန်ရုန်းကန်ရလေတော့ စိတ်ကို ရွှင်မြူးစွာ ဆောင်ရွက်ရသည့် လူမှု ရေးများရှိသလို 'မကောင်းပါဘူး လေ'၊ 'မသင့်ပါဘူးလေ'ဟု ရေရွတ် ကာ တက်ရောက်ခဲ့ရသည့် လူမှုရေး များ။ သာရေးနာရေး အထွေထွေနှင့် အပြုံးပေးအပြုံးယူဖြင့် လူမှုရေးများ စွာကို လုပ်ဆောင်နေရ၏။

များပြားလှစွာရှိသည့် လူမှုရေး များထဲမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အဖော် လိုက်ထိုင်ပြီး ပြောစကားများကို နား ထောင်ပေးရခြင်းသည်လည်း လူမှု ရေးတစ်ခုပင်ဖြစ်နေ၍ ထိုလူမှုရေး အလုပ်ကို စိတ်တည်ရာနှင့် လွဲစွာ ဆောင်ရွက်နေရလေပြီ။

ဘယ်လိုမှ နားထောင်မကောင်း သော၊ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော၊ ဆန်း ပြားမှုမရှိသော အပ်ကြောင်းအဖန် နံထပ်နေသည့် စကားလုံးအသုံး နှုတ်တို့ကို ဟန်လုပ်နားထောင် စိတ်

ဝင်စားဟန် ပြနေရလေ၏။ ဤသို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လိုက်ထိုင်ပေး ခြင်းနှင့်နွယ်၍ ဖြစ်တည်လာမည့် ကိစ္စရပ်တို့လည်း ရှိနေ၍ အဖော် ၏စကားလုံးများကို နားအူအောင် ခံယူနားဆင်ရ၏။

“အသက်ရှူသံခြင်း နီးသည့် သူနဲ့ဆို လက်ဖက်ရည် အတူထိုင် သောက်ရတာ အပန်းပြေစေသလို၊ အားတစ်မျိုးလည်း ရတယ်”

ဟုဆိုတတ်သည့် ကဗျာအရေး ကောင်းသည့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို အမှတ်ရကာ ထိုသူငယ်ချင်းကို သတိတရံတဲနေမိသည်။ သို့ပေမယ့် ကြိုက်လှသည့် ချိုဆိမ့်ဆိမ့် လက် ဖက်ရည်ပင် ဆေးခါးကြီး ဖြစ်လို့နေ ပြီ။ အသိကတော့ အမူအရာပါပါ ပြောနေပြန်၏။ ပြောနေသည့်စကား လုံးအကြောင်းအရာတွေထက် လက် ဖက်ရည်ဆိုင်မှ အလုပ်သမားတွေ၏ ဘဝကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားသည်။ သိ ချင်မိသည်။ အသိဖြစ်သူ၏ စကား လှိုင်းကိုခံယူ၍မရဘဲ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်နောက်ထောင့်စွန်းစားပွဲမှာ အေး စက်နေသည့် စမူဆာကို အလျင် စလို ဝါးစားရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်ဖြင့် စိတ်ရွပ်ထွေး

ဟန်ရှိနေသည့် အမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်၍ ဘာရယ်မသိ ခံစားမှုမျိုး ကို ခံစားနေရ၏။ အသိဖြစ်သူက စကားလုံးရွက်ဟောင်းတွေပေါ် နင်း လျှောက်ဆဲ။

“ဒါ ငါ့ရဲ့နှစ်သက်စွာ ရွေးချယ် မှုလေ ကိုယ်ပိုင်”

စားပွဲဘေး၊ နောက်ဘက်ဝိုင်းမှ အသက်နှစ်ဆယ်လွန် လူငယ်တစ် စု၏ စကားသံအချို့ ကျွန်မနားစည် အမြှေးပါးကို လာရောက်ထိခတ် လေ၏။ အဖော်၏စကားသွားနောက် လိုက်ပါဖို့ဝန်လေးနေသည့် ကျွန်မ အတွက် လွင့်ပျံ့ရောက်လာသည့် စကားစုလေးအောက်မှာ -

“နှစ်သက်စွာ ရွေးချယ်မှု ကိုယ်ပိုင် ဆိုပါလား”

ခြေသည်းရှည်ထားခြင်းနှင့် အရောင်ဖျော့ဖျော့၊ ရှည်ရှည်ပွပွ အင်္ကျီတို့ကို ကိုယ်ပိုင်ရွေးချယ်မှုဖြင့် နှစ်သက်ခဲ့သည်။ ပလက်ဖောင်း တိုက်လှေကားကြား လက်ဖက်ရည် ဆိုင် ခုံပုံလေးတွေပေါ် ထိုင်ရခြင်းကို နှစ်သက်ပြီး ဝက်သားတုတ်ထိုး ထိုင် စားခြင်းကို ရှက်ရွံ့စွာ မနှစ်သက်ခဲ့။ ဆိုင်ပေါ်ရောက်လာသည့် စာအုပ်ကို များစွာထဲမှ နှစ်သက်ရာ စာအုပ်ကို

ရွေးချယ်ယူဖတ်နိုင်မည်။ အကြိုက်ဆုံး ပန်းတစ်မျိုး၊ ဟင်းတစ်မျိုး၊ အသီးတစ်လုံးနှင့် သီချင်းကို ရွေးချယ်နားထောင်နိုင်မည်။ အနှစ်သက်ဆုံး ရာသီသဘာဝကို ရွေးချယ်နိုင်မည်။ ပြီးတော့ အညိုနုရောင် နှုတ်ခမ်းနီ။

(ရုချိန်ထိ) အဖော်ခွန်ကောင်းဟု ယုံကြည်ထားသေးသည့် လက်တွဲဖော်တစ်ဦးကိုလည်း ကိုယ်ပိုင်ဆုံး ဖြတ်ချက်ဖြင့် ရွေးချယ်ထားနိုင်ပြီ။ စောစောကပြောလိုက်သည့် ကောင်လေးလည်း နှစ်သက်သည့် အဆိုရှင် တစ်ဦးစ၊ နှစ်ဦးစ ဝတ်နေကျ တီရှပ်တံဆိပ်၊ ခေါင်းလိမ်းဆီ၊ လက်ပတ်ကြိုး၊ သူ့အတွက် ချစ်ခင်စွဲမက်စရာကောင်းမည်ထင်သည့် ကောင်မလေးတစ်ဦးနှင့် နိုင်ငံကလပ် ဘောလုံးအသင်းများထဲမှ နှစ်သက်မည့် အသင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ကစားသမားတစ်ဦးကို လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်အားပေးနိုင်မည်။ ရွေးချယ်မှု ရွေးချယ်မှု။

“ငါပြောတာ မှားသလား စဉ်းစားကြည့်လေ”

အသိ၏ အမေးစကားသံကြောင့် ရွေးချယ်နိုင်မှုတွေ ပျောက်ကား -

“ဪ... အင်း၊ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ မမှားဘူး”

ဟု ကမန်းကတန်း စကားလုံးစီချရင်း ပြာလဲ့လဲ့ ဝါဖန်ဖန် နံရံထက်က မလှပသော်လည်း စွဲမက်စရာကောင်းသည့် ပုံတွေကို ငေး

ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံဝင်းကြီးထဲက
အကူနာ(စ်)၊ ပလာဇာတွေမှာ
လှေကားသန့်ရှင်းရေး
လုပ်နေရသူ၊ ဝတ်စုံသန့်သန့်
လေးများဖြင့်
အရောင်းစာရေးမလေးတွေ၊
Beauty Saloon ထဲမှ
ခေါင်းလျှော်ပေးနေရသည့်
လက်ချောင်း
ဖြူသွယ်သွယ်လေးများ။

ကြည့်နေရ၏။ အသိ၏စကားသံကိုတော့ နားထောင်ဟန် ပြုထားဆဲ။ အသိကလည်း စာမျက်နှာဟောင်းများကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်နေမြဲ။ လူမှုရေးကို လူမှုရေးပြန်လုပ်နေရခြင်းသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါနွမ်းနယ်လေသည့် စကားကို ထပ်ဆင့်ထောက်ခံစကား ဆိုချင်နေမိပြီ။ သို့ပေမယ့် လူမှုရေးက -

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်း အအေးကဒီချပြီး ဝတ်စုံတူကောင်လေးတွေ ကားပေါ်ပြန်တက်သွားပြီ။ ဆေးလိပ်ဖြန့်သူအချို့ ဆိုင်အတွင်း ဝင်လာသည်။ နှစ်သက်စွာ ရွေးချယ်မှုအသံလှိုင်းအား စိတ်တွင်း ခိုဝင်ကာ အာရုံမှာ ငြိယုက်လာပြန်သည်။ “ဘယ်ညာဆီမိဆီမိလေး”

ဟု စားပွဲထိုးချာတိတ်လေး အော်သံရင်ဝကို အပူဟပ်သွားစေ၏။

‘ပေါ့ဆီမိ’လို့ဆိုလိုက်သည့် လူရွယ်တစ်ဦး၏ ရွေးချယ်မှု။

“ဒီပိုက်ဆံ ပြန်လဲပေးပါ” ညိုညက်ညက် ကျောင်းသူတစ်ဦး၏ တောင်းဆိုမှု။ “ရေခွေးပြည့်ပေးပါဦး” စားပွဲတချို့မှ တောင်းလှူမှု။

အသိမှာလည်း ပြောစရာတွေ ကုန်အုံ့ထင်သေး။ ရှေ့မှ သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ခွက်လည်း အပေါ်ရည်ကျော အေးစက်ပြီး မာတင်းနေလေပြီ။ အသိ၏ နှုတ်ခမ်းပါးနှစ်လွှာကတော့ သွေးပူလှုပ်ရှားဆဲ။ ပြင်းရှူနေရောင် ဆိုင်အတွင်း သို့ပင် လာဟပ်ပြီ။ အသိက စကားမျှင် မပြတ်နိုင်။

“ဈေးက သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ” ငွေရှင်းကောင်တာထက်မှ ဆိုင်ရှင်က တစ်စုံတစ်ဦးအား လှမ်းပြောသံမှာ ဈေးခြင်းတောင်းကိုလည်းအမှတ်ရစေသည်။ ဆန်တစ်ပြည်၊ ဆီတစ်ဆယ်သား၊ ငါးအစိတ်သား၊ ကြက်ဥတစ်လုံး ဈေးဝင်ငွေ၊ အေးစက်နေပြီဖြစ်သည့် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်မော့ သောက်ပစ်လိုက်သည်။ အသိက ဟောင်းနွမ်းပြီးသား စကားလုံးများကို မွမ်းမံပြောဆိုဆဲ။

“ငါပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်နော်၊ ဟုတ်တယ်မလား”

အသိ၏ စကားသွားနောက်လိုက်ပါလာသူမဟုတ်၍ ဘာကိုဘယ်သို့ပင် ဖြေရမှန်းမသိ။ ဒီတော့လည်း ဖြစ်နိုင်သည့်သဘာဝအတိုင်း

ပင် အဖော်သဘောကျ ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။ အသိက ရေဇွေးထပ်ငဲ့သောက်ပြီး “အဲဒါကြောင့် ပြောနေတာပေါ့”ဟု ဆိုနေပြန်၏။ သက်ပြင်းမောတစ်ချက်သာ ကြိတ်ရွှိက်သွင်းရင်း အပြုံးဖျော့ဖျော့နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြရသည်။ တစ်ရံတစ်ချိန်ကိုယ်တိုင်ပင် အမျိုးအမည်တပ်မရသည့် စကားကို ပြောဆိုနေရသည်။ အေးစက်နေသည့် ခွေးပြီးသား လက်ဖက်ရည်ကိုပင် ဇွန်းဖြင့် ထပ်မွှေနေလိုက်၏။ အသိက စကားလုံးများကို ဖုန်သုတ်နေပြန်၏။ စားပွဲထိုးချာတိတ်တစ်ဦး ရေဇွေးထပ်လာဖြည့်ပေးသည်။ ငွေရှင်းဖိုလှမ်းခေါ်သံ ကြားရသည်။ စားပွဲထိုးအချို့ ဆိုင်ပြင်ပပလက်ဖောင်းတွင် ခုံပုလေးတွေခင်းဖို့ ခိုင်းပြင်းနေပြီ။ နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းပြန်အမော့ ကြော်ငြာအား ကောင်းကောင်းဖြင့် ကြော်ငြာနေလေသည့် နွေရာသီကျောင်းတော်ကြီး၏ ခုံထည်ထည် ကားတစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆိုင်ရှေ့ပိတောက်ရိပ်မှာ ပုဆိုးဝတ်တတ်စ ရေခဲရေရောင်းသူနှစ်ဦး လက်တစ်ဖက်က ရေခဲပုံးခေါက်ဈေးခေါ်ရင်း ကျန်လက်နှင့် အအေးပုလင်းအဖုံးများကို ပြေးလွှား ဆော့ခိုင်းနေသည်။ ခုနက ကြားလိုက်ရသည့် ကောင်လေးပြောစကားအရ ဆိုလျှင် သင်္ကေတများတွင် ညီမျှခြင်းလည်း ပါဝင်၏။ ကျနေကျကျက ပူလွန်းလာပြီ။

မိမိ၏ ဖြစ်တည်လိုချင်မှုနှင့်

အသိ၏ လုပ်ပေးနိုင်စွမ်းတို့ကို အဖော်၏ စကားလုံးကွာဟမှုကြားတွင် အတင်းတိုးဝင် ပြောမိတိုင်းလည်း-

“စိတ်သာချနေပါကွာ”

“ဖြစ်ရစေမယ်”

“ငါ့တာဝန်သာထား”

“တွေးပူမနေပါနဲ့ကွာ၊ ဒီကိစ္စလောက်ကို ပြောနေစရာတောင် မလိုဘူး”

ဟု အဖော်က အာမခံရဲရဲဖြင့် ပြောသည်။ လိုအပ်သည့်အခါတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးနေကျ အပေးအယူမျှနေကြဖြစ်၍ စိတ်ဝင်စားမရသည့် အသိ၏စကားလုံးကို နားဆင်ပြီး ဖြစ်တည်လာမည့်အရေးကို စိတ်မှန်းဖြင့်လည်း တွက်မိနေသည်။ တွက်ခြေကိုက် စီးပွားရေးများတွင် လူမှုရေးလုပ်ငန်းများပါဝင် အားဖြည့်ရသည်ကို အသိနှင့် ကျွန်မ၏ လက်ဖက်ရည်ခိုင်းလေးကလည်း သက်သေတစ်ခုအလားပင်။ စကားဟောင်းများကို ခံစားချက်အဟောင်းများဖြင့် အဖော်က သိ‘တ’ ပြောနေဆဲ။ ကျွန်မမှာလည်း စိတ်နှင့် နားအလွဲစွာ နားဆင်မြဲ။

“တို့တွေကပဲ အရာရာကို နားလည်လက်ခံပေးထားတတ်သူတွေပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

လို့ ဝတ်စုံတူဝတ် မိန်းမရွယ်တစ်စု၏ ခပ်သောသော ပြောလိုက်သည့်အသံလှိုင်းကို သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ရယ်စရာမပါသည့် စကားကို ကျွန်မက ပြုံးလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။ အသိက ကြောင်သွား

သည်။

“တစ်ခါတစ်ခါ ရယ်ဖို့ကောင်းတယ်”

ဟု စကားကို ရောချရင်း ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

“ဪ . . . အင်း၊ ဟုတ်တယ်”

ဆိုရင်း အဖော်ကစကားဆက်လေ၏။ ကျွန်မကလည်း ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံဝင်းကြီးထဲက အကူနာ(စ်)၊ ပလာဇာတွေမှာ လှေကားသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရသူ၊ ဝတ်စုံသန့်သန့်လေးများဖြင့် အရောင်းစာရေးမလေးတွေ၊ Beauty Saloonထဲမှ ခေါင်းလျှော်ပေးနေရသည့် လက်ချောင်းဖြူသွယ်သွယ်လေးများ၊ ဆုတောင်းဝမ်းနည်းခြင်း ကြော်ငြာများ၊ အလှူရှင်ကြီးတွေ၊ ကံစမ်းမဲဗေဒင်ယတြာစာအုပ်တွေ အရောင်းသွက်ရခြင်း၊ မိတ်ကပ်ထူပျစ်ပျစ်၊ နှုတ်ခမ်းနီထူထူတချို့၊ စိန်ဈေးခေါ်နေသူများ၊ အင်တာနက်ကဖေးထဲမှ ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးများ၊ ဖုန်းလျှောက်လွှာရောင်းသူ . . . သူ . . . သူ . . . သူတို့နှင့် အရက်ထဲရေရောသည့်ကိစ္စ၊ နားနီထဲ ရေထည့်သည့်လုပ်ရပ်များကို ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထဟု သဘောပိုက်ကာ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုအဖြစ် လက်ခံသည်မဟုတ်ဘဲ လက်ခံထားကြရသည့် အကြောင်းမှာ အကြောင်းများကို နားလည်လက်ခံတတ်အောင် ကြိုးစားနေထိုင်ကြရင်း ရှူသွင်းခွင့်ရနေသေးသည့် လေနှင့်ပင် အရာရာကို နားလည်လက်ခံစွာ ရှင်သန်နေရလေတော့သည်။

“ငါက သူတို့တွေအတွက်ပဲ လုပ်ပေးနေရတာ မင်းအမြင်ပဲ”

ဘာကိုဘယ်သို့ မြင်ရမှန်းမသိဘဲ အသိ၏စကားသွားကို ယောင် နုတ်ဖြင့် -

“မြင်သားပဲ... အေးလေ”

လို့ သံယောင်လိုက်ရင်း နားလည်လက်ခံတတ်မှုက ကျင့်သားရနေပြီဟုပင် ထင်မြင်လာသည်။ ရေနွေးခွက်ထဲသို့ ရေနွေးထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။ အသိက ရေနွေးမော့သောက်ပြီး -

“မင်းကိစ္စ ခေါင်းအေးအေး သာထား သိလား၊ ပူမနေနဲ့”

ဆို၍ ကျွန်မ အားရှိပါးရှိ ပြုံးပြရင်း နောက်ဆက်တွက်လာမည့် အဖော်၏ ဓာတ်ပုံဟောင်းနှင့် စာသားများကို နားဆင်ရပြန်၏။ လူငယ်စုံတွဲတစ်တွဲ နှစ်လိုချမ်းမြေ့စွာ ဆိုင်အတွင်းဝင်လာကြသည်။

“ဘာသောက်မလဲ”

မေးသံအဆုံးမှာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်သံလေးတစ်ချက် သံဖြိုင်ထွက်လာသံကြားရ၏။ ဘဝအမောများ၏ ခင်းကျင်းမှုကို မမြင်တွေ့နိုင်သေးသည့် အရွယ်။ ကားဘီးနှင့် ကတ္တရာလမ်းပွတ်သံ အကျယ်ကြီးကြွားလိုက်ရ၍ ဆိုင်အတွင်းရှိသူများ ဆိုင်ပြင်သို့ ခေါင်းထောင်နားစွင့်ကြ၏။ စက္ကန့်ဝက်လောက်ကြာတော့ နဂိုအတိုင်း ပြန်လည်သက်ဝင်ကြသည်။ အဖော်က စကားလုံးများနှင့် ဝိုင်းခံနေဆဲ။ ကျွန်မကလည်း...။

အသိ၏အသံလှိုင်းအားကို ခံ

စားချက်မဲ့နားဆင်ရင်း နားစည်အမြှေးပါးမှ လက်ခံရယူလိုက်သည့် အသံကို ဦးနှောက်ဆံ(လိ)တွေမှ တစ်ဆင့် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာထုဆစ်ပြီး ရင်ခွင်တွင်း သက်ဆင်းကာ ခံစားစေမှုအထွေထွေအား ဘယ်အရွယ်ကများ စတင်လှုပ်နှိုးလာစေသည်ကို စဉ်းစားမိလေတိုင်း မရေမရာအတွေးများနှင့်ပင်။

ဖန်တီးမှုများမပါသည့် သဘာဝတရား၏ အသံစစ်စစ်ဖြင့်လား၊ သို့တည်းမဟုတ် လူတွေဖန်တီးပြုပြင်တည်ဆောက်ထားသည့် ဖန်တီးသံများနှင့်လား။ ဤသို့မဟုတ်လျှင် စိတ်ဆန္ဒအဟုန်စောကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသည့် သတ္တဝါတို့၏ အသံတွေနှင့် လှုပ်နှိုးစေခဲ့သည်လား။ မိခင်ဝမ်းကြာတိုက်တွင် နေထိုင်စဉ်မှာ ညစဉ်ညတိုင်း မေမေ၏ ငြိမ်းချမ်းအေးမြသည့် မေတ္တာဓာတ်နှင့်အတူ ဖြူတုတ်တုတ် ပြည့်ဖောင်းဖောင်း လက်ချောင်းလေးများဖြင့် ကျွန်မရှိနေသည့် ဝမ်းကြောတွင်းပေါ် ပွတ်သပ်ရင်း အင်္ဂုလိမာလသုတ် ရွတ်ဆို

နေသံလည်း ဖြစ်မည်ထင်သည်...။
ဖေဖေ၏ -

“သားလေးလား၊ သမီးလေးလား”

ဟု မေမေဝမ်းမိုက်နားကပ်၍ ချစ်ကိုယ်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည့် အသံလေးလည်းဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ဖိုးလမင်းကြီးထံမှ ထမင်းဆီဆမ်း ရွှေလင်ပန်းတောင်းတတ်သည့် အရွယ်နှင့် ပူးငုံအရွယ်လူးချိန်တို့ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးချိန်မှာတော့ -

“အမြဲကံကောင်းချင်လျှင်... အကောင်းအမြဲလုပ်”

ဟု တိုတိုရှင်းရှင်း ဆုံးမစကားနှင့် -

“ဒီမွေးနေ့မှသည် နောင်လာမည့် မွေးနေ့တိုင်းကို အသိ၊ သတိ၊ ဆင်ခြင်တုံ တရားများဖြင့် ကျော်ဖြတ်နိုင်ပါစေ”

လို့သာ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတတ်သည့် ဖေဖေ၏မွေးနေ့လက်ဆောင်စကားကို နှလုံးသားမှာ ခံယူငြိတွယ် ခံစားတတ်ချိန်မှစ၍ ပေးခဲ့၊ ယူခဲ့ဖူးသည့် လက်စုပ်သံ

ဘူတာရုံလေးက ရေသည်မလေးအသံ၊ တောင်းသံ၊
ပေးသံ၊ ယူသံ၊ တိတ်ဆိတ်နေလျက်က
ဆူညံစွာခံစားနေရသည် အသံများ၊ ဓမ္မ၊ အဓမ္မ၊
လောဘ၊ အလောဘ၊ အမနာ၊ မနာ၊
အသံတွေ... အသံတွေ...

များ၏ စစ်မှန်မှုကို ဝေခွဲချင်လာသည်။ နေရိန်ပြင်းပြင်းအောက်က “ဖရဲသီးစိတ် ချိုချိုလေး” ဖိုးမှန်သည်။ သည်းသည်းထဲမှာ “သကြားမှန် ဖက်ထုပ်” ဆောင်းချမ်းအေးခဲခဲမှ “ပဲပြုတ်ပူပူလေး” အော်သံ၊ မှတ်တိုင်ဆိုရင်း ခရီးသည်ခေါ်နေသည့် ဓပါယ်ယာအသံ၊ “ဆရာခေါ်နေတယ်” “ဗုန်းလာနေတယ်” “အလုပ်တွေပြီးပြီလား” “မင်းကိုချစ်တယ်” “မတရားဘူး” “ဒါသဘာဝပဲလေ” အသံ။ ဘူတာရုံလေးက ရေသည်မလေးအသံ၊ တောင်းသံ၊ ပေးသံ၊ ယူသံ၊ တိတ်ဆိတ်နေလျက်က ဆူညံစွာခံစားနေရသည့် အသံများ၊ ဓမ္မ၊ အဓမ္မ၊ လောဘ၊ အလောဘ၊ အမနာပ၊ မနာပအသံတွေ အသံတွေ။ အငိုနှင့်စတင်ခဲ့လေသည့် အသံအားကို ငိုသံကပင် ပြန်လည်သယ်ဆောင်လျက် တစ်မဟုတ်ချင်း ပြို့မျက်သွားကြရသည့် အသံရှင်များအားလုံး၊ အသံလှိုင်းတွေအားလုံး၊ အသံလှိုင်းတွေအားလုံး ...။

“အားလုံး ငါ့တာဝန်တွေပဲ။ မင်းလည်း သိတာပဲမဟုတ်လား” ပြောရင်း ရေခွေးအိုးကို ဆောင့်ကိုင်လိုက်သလိုမျိုး ဒေါသဟန်ပါပါ မေးပြောပြောလေသည့် အသံအသံကြောင့် အတွေးအာရုံကို ကန့်ကလျပြန်ကောက်မထည့်နိုင်တော့ဘဲ ခရောသောပါး ဖြတ်ချပြီး ‘သိပါတယ်၊ သိပါတယ်။ မင်းလုပ်နေရတာတွေဟု ကမန်းကတန်း ပြောရသည်။ ပြီးမှ လက်ကျန်တစ်ခွဲစာ

လက်ဖက်ရည်ကို နွမ်းနယ်နေသည့် စိတ်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်၏။ အသံက နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကိုလျှာဖြင့် အနားသပ်နေ၏။ နေမင်းကြီးသည် ကျောလယ်လောက် ရောက်လုလုရှိလာပြီ။ ကောင်တာထိုင်သူ တစ်ယောက်ပြောင်းသွားသည်။ စားပွဲထိုးတစ်ဦး ခပ်စွာစွာ သံစဉ်တေးအလိုက်သီချင်းသီဆိုနေ၏။ ဦးလေးကြီးနှစ်ယောက် ဆိုင်အပြင်ဘက်ထွက်သွားပြီ။ ဆိုင်သောက်ပါဆယ်လာဝယ်သူ ကောင်မလေးက အပြုံးပါးပါးလေးဖြင့် ချစ်စရာကောင်းသည်။ လူရွယ်တစ်ယောက် ဆိုင်အတွင်းကိုလက်ပြကာ အမြန်လျှောက်သွား၏။ ကောင်တာရှေ့သို့ နေရောင်ကျကျ ရောက်လာသည်။

အသံက တံတွေးတွေမျိုးချလိုက်၊ ရေခွေးကိုသောက်လိုက်၊ ပန်းကန်ထဲသို့ ရေခွေးငဲ့ထည့်လိုက်ဖြင့် ရိုးအီနေပြီဖြစ်သည့် စာတံရိုးကို ဆက်ရှင်းပြသည်။ ကျွန်မ၏စိတ်ကိုယ် နှစ်ပါးစလုံး မည်သည့်ရသမှ ခံစားမရတော့။ နွမ်းနယ်ပြိုရိကျချင်နေပြီ။ လူမှုရေးက ဆိုင်အတွင်း လူကျပါးသွားသည်။

မည်သို့မည်ပုံ စကားစဖြတ်ရမည်ကို စဉ်းစားတွေးတောလျက် နှင့်ပင် အဖော်၏စကားသွားနောက်သို့ ခံစားချက်မဲ့ လိုက်ပါနေရ၏။ တစ်ချိတစ်ချိ -

“မင်းကိစ္စ စိတ်ချထားနော်” အပြောဖြင့် ချုပ်ရိုးဟောင်းတွေကို အဖန်ဖန်ထပ် သီချုပ်လေ

သည့် အသံစကားလုံးကြောင့် နွမ်းနိမိတ်တို့အားဖြည့်ရပြန်သည်။ အချိန်တွေကုန်လွန်ပါဘိ၊ ကြာလွန်းပါဘိ။

“ဟာ... ငှာရီကျော်သွားပြီကွ”

အသံက အသံပြောလေသည့် စကားသစ်တစ်ခုဖြစ်လာ၍ -

“ဟုတ်တယ်၊ အချိန်မနည်းတော့ဘူး၊ သွားမှ။ ဟိုကိစ္စ စိတ်ချထားမယ်နော်။ ချာတိတ် လာ... ရှင်းမယ်”

စားပွဲထိုးချာတိတ်ကိုပါ တစ်ပါတည်း လှမ်းခေါ် ငွေရှင်းလိုက်တော့၏။ အသံက ခါးကိုသာသာလေးလိမ်၍အကြောဖြေ၊ အညောင်းဆန့်သေးသည်။ ပြီးမှ -

“နောက်ရက် ထပ်တွေ့မယ်နော်။ တစ်ဝိုင်းတည်းကျွေးမှာနော်။ ကိစ္စကိုတော့ တွေးပူမနေနဲ့။ အိုကေစေရမယ်”

နှုတ်ဆက်စကားပြန်ဆိုရင်း အသံနှင့်လမ်းခွဲလိုက်သည်။ လူမှုရေးက လူမှုရေးက ...။

အသံနှင့်လမ်းခွဲပြီး အိမ်ပြန်ခရီးမှာ ယခုလုပ်ဆောင်လိုက်ရသည့် လူမှုရေးကြောင့် ဖြစ်တည်လာမည့် အရေးကိုမှန်းဆလျက် နက်ဖြန်လုပ်ဆောင်ရမည့် လူမှုရေးများကို ဖြန့်တွေးတွက်ချက်နေလိုက်၏။

လူမှုရေးက ...

လဲဝင်းကြည်(ချို)

ပန်းချီဆောင်ရွက်သော

လေပူ
စိုးမြင့်မောင်
(သာရဇာ)

လေပူ

စိုးမြင့်မောင် (သာရပေါ)

ပကတိအားဖြင့် သဘာဝအတိုင်း သာရှိနေသော လောကကြီးကို တစ်စက္ကန့်လေးမျှပင် အကောင်းမမြင်တတ်သူက ကျော်အောင်ထူး။ သူ့ကိုဖြင့် အပေါင်းအသင်းများက ရှေ့မှာရော၊ ကွယ်ရာမှာပါ လေပူဟုခေါ်ကြသည်။ သူ့ပါးစပ်အတွင်းမှ ထွက်သမျှစကားများမှာ အကောင်းတစ်ခုမှမပါ။ သူပြောသော စကားလုံးတိုင်းသည် တစ်ဖက်သားများနှင့် မဆုံ၊ မခံနိုင်သည်ကများသည်။ သူ့ကို ပဲခူးမြို့အဝင် ခေါင်းဆေးကျွန်းတွင်မွေးဖွားခဲ့ပြီး ရာဇဝင်ကို သေသေချာချာမသိကြားလည်း သူက ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီးသည် သူနှင့်တစ်မြို့တည်းသားဟု ဝင့်ကြွားတတ်သည်။

“ဟေ့...ဟေ့၊ မင်းတို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လာတာ သီချင်းနားထောင်ဖို့ မဟုတ်ဘူးကွာ။ သီချင်းနားထောင်ချင်ရင် အိမ်မှာပဲနေမှာပေါ့ကွာ။ ပိတ်ထားစမ်းပါကွာ။ မင်းတို့ ရက်ပ်တွေ၊ ကြွက်တွေ နားပြီးတယ်ကွာ။ ပိတ်ထားစမ်းပါ”

သူလက်ဖက်ရည် သောက်နေကျ ရပ်ကွက်ထိပ်က ထူးမြင့်မိုရ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သူလာချိန်နှင့် သီချင်းဖွင့်ထားချိန် တိုက်ဆိုင်နေလျှင် သီချင်းကို ပိတ်ခိုင်းသည်။ တကယ်တော့ သူ့အိမ်တွင် သီချင်းနားထောင်ရန်အတွက် ရေဒီယိုအစုတ်ကလေး တစ်လုံးပင်မရှိရာ။

သီချင်းကို ပိတ်ခိုင်းသည်က တော်သေးသည်။ အကြောင်းသိသော စားပွဲထိုးလေးက လေကြောရှည်မနေ။ ပို၍ဆိုသည်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် မိသားစုကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဝေဖန်ခြင်း ကိစ္စပင်။

“အလကားပါကွာ။ ဒီဆိုင်မှာက ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီးက ထိန်းနေတာ။ အဘိုးကြီးအကုန်လိုက်လုပ်ပေးနေလို့။ အဘွားကြီးဆိုတာများ ကောင်တာမှာ ထိုင်နေလိုက်ရင် မျောက်အိုမကြီးကျနေတာပဲ။ ကျက်သရေကိုမရှိဘူး။ သမီးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ မီးယပ်ပိန် မီးယပ်ခြောက်၊ ပိန်ကပ်ကပ်၊ ရှုနာရိုက်ကုန်း။ သားအကြီးဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း အာကရွဲပြီး စကားပြောရင် ဘာပြောမှန်းမသိ။ ဒီဆိုင်မှာတော့ အငယ်ကောင် အရှည်ကြီးကို ‘ငါကြည့်မရဆုံးဘဲ။ မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံထူလပျစ်နဲ့’

“ဟာ...တော်ပါတော့ လေပူရယ်၊ သူတို့ဘာသာ သူတို့နေတဲ့ဟာကို”

လောကကြီးကို ဇောက်ထိုးကြည့်တတ်သော်လည်း သူ့ကိုရှားရှားပါးပါး ခင်မင်နေသူတစ်ဦးကတော့ ရှိပါသည်။ သူက ဇော်ဦး။ ဇော်ဦးမိန်းမက မီးခွက်ဈေးတွင် ကုန်ခြောက်ဆိုင်လေးဖွင့်ထားပြီး ဈေးသည်အချင်းချင်း ငွေတုံးလေးချထားသဖြင့် အဆင်ပြေသည်။

ဇော်ဦးက စွယ်စုံရပွဲစား။ တကယ်တမ်း အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရမရှိသည်က ကျော်အောင်ထူး။ သူလုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသည့် အလုပ်များနှင့်ပတ်သက်လျှင် ကျော်အောင်ထူးက ခပ်ကြွားကြွားဆိုတတ်သည်။ တပ်ကအရာရှိကြီးတစ်ဦးအိမ်တွင် အိမ်စောင့်လိုသဖြင့် ကျော်အောင်ထူးတို့ မိသားစုအထဲမှ သွားရောက်နေပေးခဲ့ဖူးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ “ဗိုလ်ချုပ်က...ဗိုလ်ချုပ်က” ဆိုသော အပြောကိုတော့ ကျော်အောင်ထူးတစ်ယောက် အလွန်ခံတွင်းတွေ့ပုံရသည်။

တံတားဦးလေယာဉ်ကွင်း တည်ဆောက်ရေးစီမံကိန်းတွင် သူကစက်ယန္တရားကြီးများကို မောင်းနှင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုခဲ့ရာ “ကျော်အောင်ထူး မင်းကား မောင်းပါလား” ဟု အကြံပေးလျှင် သူ့ကို ဤလိုအသေးအမွှားအလုပ်ကို ခိုင်းရပါမည်လားဆိုပြီး ဒေါမောင်းတတ်သေးသည်။

လေပူတိုက်ခွင့်မသောသောနေ့ကို အလိုမရှိသော ကျော်အောင်ထူးသည် သူ့ကိုခင်မင်ကာ နေ့တိုင်းနီးပါး လက်ဖက်ရည်ဒကာပြုနေသည့် ဇော်ဦးကိုပင် လှည့်၍လေပူမှတ်တတ်သည်။ ဇော်ဦးက စီးပွားရေးပြေလည်သူဖြစ်သဖြင့် မိဘိုင်းဖုန်းလေးကို ခါးချိတ်ပြီး စတိုင်ထုတ်နိုင်သည်။

“မင်းတို့ကွာ ကိုရီးယားကားတွေ
မှာ ကြည့်စမ်းပါ။ ဟန်းဖုန်းတွေကို
ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ ထည့်တယ်
ကွာ။ အမျိုးသမီးတွေဆိုရင် ပိုက်ဆံ
အိတ်ထဲမှာပဲ ထည့်ကိုင်ကြတာ။ မင်း
တို့ကောင်တွေကသာ ခါးချိတ်ပြီးဟန်
လုပ်နေတာ။ ဒါတွေက အလကားကွ။
နောက်ဆိုရင် ချေးပေါသေးပေါ ပေါလာ
မှာ”

ကျော်အောင်ထူးက မည်သို့ပင်
လေပူမှုတ်ပါစေ။ သူများတွေ မည်သို့
ပင်အမြင်စောင်းစောင်း၊ ဇောဦးကတော့
ကျော်အောင်ထူးကို အခင်အမင်မပျက်။
ကူညီစရာရှိလျှင် ကူညီသည်။ ရက်ရော
စွာကျွေးမွေးသည်။

■ ■ ■

သူ၏ချစ်မငြီးသည် နီးသည်
မခင်လှကြီးနှင့် ကျော်အောင်ထူးက
တံတားဦးလေဆိပ်စီမံကိန်းအစတွင်ပင်
တွေ့ဆုံခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က
စီမံကိန်းဧရိယာအတွင်း အလုပ်သမား
များကို ဈေးပေါပေါဖြင့် ထမင်းရောင်း
ချပေးသော အစ်မဖြစ်သူ၏ ထမင်းဆိုင်
တွင် လာရောက်ကူညီလုပ်ကိုင်သော
အပျိုကြီးမခင်လှသည် မိမိကိုယ်မိမိ
အမြဲတစေ တသသကြည့်ပြီး ကျေနပ်
ပီတိဖြစ်နေတတ်သည့် ကျော်အောင်
ထူးနှင့် မျက်လုံးချင်းစကားပြောခဲ့ကြ
ပြီး ညားစေသတည်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထမင်းဆိုင်တွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ခဲ့
သည်ဆိုသော်လည်း မခင်လှက ချက်
ရေးပြတ်ရေးချာတူးလန်သူဖြစ်သည်။
မခင်လှချက်ပြတ်သော ဟင်းလျာများ

ကြောင့် ကျော်အောင်ထူးမှာ အူမရှိရာ။
ကောင်းကောင်းစားချင်လျှင် ကျော်
အောင်ထူးမှာ သူ့ဖာသာသူ စားဖိုးမှူး
လုပ်ရသည်။ အပြင်တွင် လေပူမှုတ်
သံကဲ့သို့ သူ့အိမ်တွင်လည်း လေပူမှုတ်
တတ်သော ကျော်အောင်ထူး သူ့မယား
ရေခဲတုံးကြီးမခင်လှကိုတော့ဖြင့် နိုင်
အောင်မပြောနိုင်။ စကားများလွန်းသော
သူ့ယောက်ျားကို မခင်လှက ဝစီပိတ်
နေခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

တံတားဦးစီမံကိန်းတွင် အိမ်
ထောင်ကျခဲ့သော ကျော်အောင်ထူးတို့
လင်မယား သူတို့အဖွဲ့ပြောင်းရွှေ့ရာ
စီမံကိန်းဒေသများသို့ လိုက်ပါခဲ့ရပြီး
သမီးနှစ်ယောက်ရရှိခဲ့ချိန်တွင် အလုပ်မှ
ထွက်ကာ မိခင်ဖြစ်သူနှင့်အစ်ကိုရှိရာ
လှိုင်သာယာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။
မိခင်ဖြစ်သူနှင့် အစ်ကိုကြီးက သူတို့
အဆက်အသွယ်ဖြင့် ဈေးသက်သာ
သောအိမ်ခန်းတစ်ခန်းအား ဂှားရမ်းပေး
ခဲ့သော်လည်း ကျော်အောင်ထူးက လက်
မခံ။ သူ့မယားနှင့်သမီးများကို လူတန်း
စေ့ထားရမည်ဟုဆိုကာ လုံးချင်းအိမ်
တစ်လုံးကို ဈေးကြီးပေး၍ဂှားနေသည်။
အပေါင်းအသင်းများက ဝမရိတ် ဝိလုပ်
သည်ဟု ကဲ့ရဲ့သည်ကို ဂရုမစိုက်။
တကယ်တော့ သူကအလုပ်ဟူ၍ မည်
မည်ရရမရှိတော့။

“အေး...မင်းတို့ကတော့ လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ကြော့ကြော့မော့မော့
လာနိုင်တာပေါ့ကွာ။ ငါ့မှာသာ”

ကျော်အောင်ထူးက သူ့အပေါင်း
အသင်းများနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထိုင်လျှင် သူ့အိမ်တွင်းရေးကိုတော့

ရင်ဖွင့်တတ်သည်။

“မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်ကွာ။ ငါက
သမီးတွေစားဖို့ ပန်းသီးဝယ်သွားတယ်။
ဒီပန်းသီးကို သူ့အမေက သမီးတွေကို
အခွံနှာကျွေးမယ်ဆိုရင် သမီးတို့ရေ-
ဟောဒီပန်းသီးကဖြင့် သမီးတို့အဖေက
သမီးတို့စားဖို့ ဝယ်လာပေးရှာတာလို့
ပြောကျွေးရင် သမီးတွေက ဖအေကို
မချစ်ပေဘူးလား။ အခုတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ဘယ်လိုဘယ်လို စားလိုက်ကြမှန်း
တောင်မသိဘူး”

“ဒါကတော့ လေပူရယ်။ စားဖို့
ဝယ်သွားတဲ့ပန်းသီး ဘယ်လိုပဲစားစား
ပေါ့ကွာ”

“ဟာ...ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ။
ရှိသေးတယ်။ ပြောဖို့ရှိသေးတယ်။ ငါ
မှာ မနက်အစောကြီး သူတို့ချီးဖို့ရေကို
ခပ်ပေးရသေးတာကွ။ သူတို့ရေချိုးတဲ့
အချိန်လေးများ ဪ...ဒါဟာဖြင့်
ငါ့အဖေခပ်ပေးလို့ ရေချိုးရပါလားလို့
တွေးမိရင် ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ မအေ
က သင်ပြမထားတော့ သမီးတွေက
လည်း ဖအေကို မချစ်တတ်ဘူးကွ”

“အေး...ရေသုံးကြမ်းတဲ့မိန်းမ
ပိုက်ဆံအသုံးလည်း ကြမ်းတယ်လို့ဆို
တယ်”

ကျော်အောင်ထူးက သည်ကဲ့သို့
ပင် အပြင်ကလူများကို လေပူတိုက်စ
ရာမရှိလျှင် သူ့အိမ်တွင်းရေးများကို
ဖော်ထုတ်ပြီး ဇာတ်ထုပ်ခင်းပြသည်။
ကြားရသူအပေါင်း၏နားဝမှာ သုတမင်
လာ မရှိ။

အလုပ်အကိုင်မရှိသော ကျော်
အောင်ထူးအတွက် ဇောဦးက အလုပ်

စပ်ပေးသည်။ သို့သော် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြီး ကျော်အောင်ထူးက ငြင်းသည်။ မနေနိုင်သည့် ကျော်အောင်ထူး၏ အမေနှင့် အစ်ကိုကြီးက ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားသဖြင့်သာ ကျော်အောင်ထူးတစ်ယောက် အသက်ရှူချောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်ကို အကူအညီပေးတာကို မှတ်ထား။ ပြေလည်တာနဲ့တစ်နေ့ အကုန်ပြန်ဆပ်မှာ”

ကျော်အောင်ထူး၏ အကြောင်းကို သိသော မိခင်ကြီးနှင့်အစ်ကိုက ကျော်အောင်ထူး၏စကားကို အရေးအရာလုပ်မနေ။ သူတို့တာဝန်အရ ပေးသင့်တာပေးပြီး ကျွေးသင့်တာကျွေးသည်။

■ ■ ■

ကျော်အောင်ထူး၏ မယား။ တစ်နေ့ကုန်၍ စကားတစ်ခွန်းပြောဖို့ရန်ပင် ကပ်စေးနေသော အေးတိအေးစက်မခင် လှတစ်ယောက် စကားများလွန်းသော ယောက်ျားကို လင်လုပ်နေရသည်က ဘယ်သူက ဘယ်သူ့အပေါ်တင်ခဲ့သည့် ဝင့်ကြွေးမှန်းမသိ။ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်သွားနေတတ်ပြီး အိမ်ပြန်လာတတ်သည့် ကျော်အောင်ထူးက မခင်လှကြီး၏အယုအယကိုတော့ ခံချင်သည်။ ထမင်းစားချိန် ပြန်လာတတ်သည့် ယောက်ျားကို “ယောက်ျား ထမင်းစားတော့မှာလား။ ထမင်းပွဲပြင်လိုက်မယ်လေ” ဟု တစ်ခါဖူးမျှ မမေးခဲ့။ ဘုရားပန်းများညှိုးနေလျှင်လည်း ကျော်အောင်ထူးက သတိပေးရသည်။

တစ်နေ့တွင်တော့ သူမိန်းမ၊ သမီး

များနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျော်အောင်ထူးပေါက်ကွဲတော့သည်။ ဖြစ်ပျက်ပုံက ဈေးထဲမှ ငါးဝက်မအကောင်လတ်ကလေးများ ဈေးသက်သက်သာသာနှင့် ရသဖြင့် ကျော်အောင်ထူးကဝယ်လာပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကြော်သည်။ ငါးကြော်နေရင်းမှ ပေါက်ပြဲနေသော သူ့ပုဆိုးများအား သူမိန်းမကို ချုပ်ခိုင်းထားသည်များကို သတိရပြီးမေးသည်။ မခင်လှက အဝတ်ချုပ်အပ်မရှိသဖြင့် မချုပ်ရသေးကြောင်းပြောရာ ကျော်အောင်ထူးက -

“အပ်မရှိတာ ဝယ်ပေါ့ဟ။ ငါက လိုက်ဝယ်ပေးရဦးမှာလား။ နှင့်သမီးတွေရှိတာပဲ။ ခိုင်းပေါ့။ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး။ အိမ်မှာဆိုရင် အကုန်လုံးငါရှိမှ”

သူ့ပုဆိုးအပြက်စွနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျော်အောင်ထူးက ပြဿနာအစကိုဆွဲထုတ်သည်။ မခင်လှက ပထမပိုင်းတွင် ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေကာ ပြီးမှမကြားလိုဟန်ဖြင့် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းရန်ပြင်သည်။ ကျော်အောင်ထူးက သူရှိရာမီးဖိုချောင်သို့ လာရန်ခေါ်သည်။ မခင်လှကမလာဘဲ အိမ်ပေါ်မှအတင်းဆင်းနေသဖြင့် ကျော်အောင်ထူးက စိတ်မရည်တော့ဘဲ ငါးကြော်နေသည့် သံယောက်မနှင့် မခင်လှ၏ခေါင်းအား လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ယောက်မအပြားနှင့် ရိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ယောက်မစောင်းနှင့်ထိသွားရာ မခင်လှ၏ နဖူးကွဲသွားသည်။

သွေးမြင်ပြီး ထိတ်လန့်သွားသည့် မခင်လှက သူ့ကိုမညှာမတာလုပ်ရမည်လားဆိုကာ ကျော်အောင်ထူး၏လက်

မောင်းရင်းကို ကိုက်ခဲရင်သတိလစ်သွားခဲ့သည်။ အဖြစ်အပျက်က အသေးအမွှားသာဖြစ်သော်လည်း မခင်လှလေး ဖြတ်ချိန်တွင် ကိုယ်တစ်ခြမ်းလေးဖြတ်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ ကျော် အောင်ထူးတစ်ယောက် မျက်ကလူးဆန်ပျာဖြစ်ရတော့သည်။

သမီးအကြီးမကြီးက မန္တလေးရှိ သူတို့အဘွားဖြစ်သူထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီးတိုင်သည်။ မခင်လှ၏ မိခင်ကြီးကလည်း အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး သူ့သမီးကို ပြုစုရှာသည်။ သမက်ကျော်အောင်ထူးကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည်။ ပြီးသမီးဖြစ်သူနှင့် မြေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ မန္တလေးသို့ပြန်သွားသည်။ လေဖြတ်နေသော မခင်လှကို မန္တလေးတွင် ပင်ကုမည်ဟုဆိုသည်။ ကျော်အောင်ထူးကိုတော့ အလုပ်အကိုင်အတည်တကျရှိမှ မိန်းမနှင့်ကလေးများကို လာခေါ်ရန်မှာခဲ့သည်။

“ယောက္ခမကြီးကလည်း မမိုက်ပါဘူးဗျာ။ သူ့သမီးဆိုးတာကျတော့ ထည့်မပြောဘူး။ ဖြစ်သမျှကျူပ်အဆိုးချည်းပဲ။ သမီးတွေကလည်း မအေဘက်က”

“အဲဒါ မင်းကိုက ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ”

ဇော်ဦးတို့အုပ်စုက ကျော်အောင်ထူးကိုပဲ အပြစ်တင်သည်။

တကယ်တော့ ကျော်အောင်ထူးတွင် မိသားစုနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေချင်သည့်စိတ်ကလေးကရှိရှာသည်။ ဇနီးသည်နှင့်သမီးများ မန္တလေးပါသွားတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ကျိတ်လွှဲအ

သည်။ မိန်းမနှင့်ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြန်ခေါ်ရန်အကြံထုတ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့အပေါင်းအသင်းတစ်သိုက် ဆုံနေကျ ထူးမြင့်မိုရ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့သွားသည်။

“ဇော်ဦး ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့အလုပ်ကို သေသေချာချာလုပ်တော့မယ်”

အလုပ်ပွဲစားလည်းလုပ်သော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဇော်ဦးကိုပင် အမူကပ်သည်။

“မင်းကိုတော့ ယုံရခက်ခက်ပဲ ကျော်အောင်ထူး”

“နေဦး...နေဦး။ ဟိုမှာလာနေတာ အန္တရာယ်ကြီးမဟုတ်လား။ ဒီစက်လေးတွေကလည်းကွာ ဒီလိုမျိုး အဘိုးကြီးတွေနဲ့များဆို ပြုံးလို့ရွှင်လို့...။ အန္တရာယ် ကြီးကလည်း ခွားအိုမြက်နုကြိုက်”

“သူ့စန်းနဲ့သူပဲလေကွာ”

ကောင့်မလေးများက ရှေ့တွင် အန်ကယ်ကြီးဟုခေါ်ပြီး မျက်မှန်းကျိုးသူများက အန္တရာယ်ကြီးဟုခေါ်သည့် စက်ရုံတစ်ခုမှ ဖြာပွေသောမန်နေဂျာအဘိုးကြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် တွဲခတ်လာသည်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက လှမ်းတွေ့လိုက်ရတော့ ကျော်အောင်ထူးပါးစပ်က အငြိမ်မနေနိုင်။

“ဟေ့ကောင်...သူ့ကိုဂရုစိုက်မနေနဲ့။ မင်းနဲ့သင့်တော်မယ့်အလုပ်ကိုပဲ စဉ်းစားထား။ ငါရှာပေးမယ်”

သူ့မိန်းမနှင့်ကလေးများကို သွားခေါ်ဖို့ရာ အလုပ်အကိုင်မပြုနိုင်ဘဲ မသွားရဲ။ သူ့ယောက္ခမကြီး၏ပါးစပ်ကိုတော့ ကျော်အောင်ထူးအလွန်ကြောက်သည်။

လတ်တလောအလုပ်ရဖို့က ကျော်အောင်ထူးအတွက် အရေးကြီးနေသည်။ အလုပ်ရပါမှ ယောက္ခမကြီးက သူ့သမီးနှင့်မြေးမလေးများကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနှင့် ပြန်ထည့်ပေးလိမ့်မည်။

လက်စသတ်ခြင်း မရှိသေးသော အုတ်တံတိုင်းဝင်းကြီးအတွင်း နိုင်ငံခြားမှတင်သွင်းလာသော မြေသယ်ကားမျိုးစုံက ညီညီညာညာ စီထားသည်လည်းရှိ၏။ ဘော်ဒီတခြား၊ ဘီးတခြားတပ်ဆင်ခဲ မြေသယ်ကားများကလည်း ဝင်းအတွင်းပြန့်ကျဲလျက်ရှိနေသည်။ ကားဝင်းအတွင်းဖွင့်ထားသော ခါတော်မီစားသောက်ဆိုင်လေးများ အားလုံးနီးပါးတွင် နေရာလွတ်မရှိတော့။ အလုပ်လာလျှောက်သူများ၏ အရေအတွက်မှာလည်း မနည်းလှ။

“ခွီးမုပဲ။ အလုပ်အကိုင်တွေ ဒီလောက်တောင်ရှားရသလားကွာ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ သောက်ခွက်တွေက သူတို့ပဲ အလုပ်ကျိန်းသေးရတော့မယ်ပုံမျိုး”

“ဟေ့ကောင်...သူများအပြစ်ပြောမနေနဲ့။ ကိုယ်လို သူလိုတွေချည်းပဲ။ ဘာပဲပြောပြော မင်းက အားသာတယ်လေကွာ။ ဒီစက်တွေနဲ့ပတ်သက်လို့က မင်းမှာ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား အခြောက်တိုက်အာမချောင်နဲ့။ စကားပြောတိုင်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ရှေ့ပြောနောက်ကြည့်ရတယ်ကွာ”

“မင်းကလည်း အလုပ်ရှာပေးတယ်ဆိုပြီး အမှတ်ယူနေပြန်ပြီ။ ဒါလေးပြောမိတာကို”

ကျော်အောင်ထူးနှင့် ဇော်ဦးတို့နှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှေ့မယောင်မလည်ရပ်ပြီး နေရာလွတ်တစ်ခုကို ရှာသည်။

“ဇော်ဦးရေ လာဟာ။ ကိုးမှာ တစ်ယောက်တည်းပိုင်းရှိတယ်။ အဲဒီသွားထိုင်ရအောင်”

သူတို့နှစ်ဦး ချောင်ကျကျစားပွဲတစ်ခုတွင် တစ်ဦးတည်းရှိနေသော စားပွဲပိုင်းတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ရင်းကောဖီမစ်နှစ်ခွက်မှာသည်။ အပြင်တွင်ကနေပူလွန်းလှသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ နေရာရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးအတွင်း အချိန်ဖြုန်းရင်း အင်တာဗျူးဖြေဆိုရန်စောင့်ရမည်။ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသူ လူကြီးက ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်ထိုင်သော ကျော်အောင်ထူးတို့ကို တစ်စုံတစ်ရာပြောမည်ကြံပြီး မူလထိုင်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား အားနာသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်သည်။ လူစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်က ဘာမှမဖြစ်ကြောင်း ဟန်အမူအရာဖြင့် ဆိုင်ရှင်ကိုပြုမူပြီး သူဖတ်လက်စဖြစ်သည့် ဘောလုံးဂျာနယ်အား ဆက်ဖတ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ငါက ယောက္ခမကြီး ကြည်အောင်လိုသာ အလုပ်လုပ်ပြရတာ။ ခွီးထဲမုပဲ။ လုပ်ရမယ့်အလုပ်က ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘူးဟေ့ကောင်။ ငါလေယာဉ်ကွင်းဖောက်တုန်းက ဒီထက်ကြီးတဲ့အကောင်ကြီးတွေကို ကိုင်လာတာ”

“သက်သက်သာသာနဲ့ လစာကောင်းကောင်းရမှာလေကွာ။ ပြီးတော့မင်းနဲ့လည်း သင့်တယ်လေကွာ”

“သင့်တယ်မလုပ်နဲ့။ ငါတို့လျှောက်လွှာတင်တုန်းက ဒီကကောင်တွေ သောက်ခွက်ကြည့်ရတာ သူတို့လုပ်စာကို မျိုးဆိုရတော့မယ့်ကောင်ဆိုပြီး နှိမ်ကြည့် ကြည့်နေတာ။ ဇော်ဦးရာ... မင်းငါ့အကြောင်းကို သိပါတယ်။ ငါကတော့ မဟုတ်ရင် ငြိမ်ခံမယ့်ကောင်မဟုတ်ဘူး”

“တော်စမ်းပါ။ ကျော်အောင်ထူးရာ၊ မင်းလူကြားကောင်းအောင် လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“လူကြားကောင်းအောင်ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ တံတားဦးမှာတုန်းက အေးအီးခေါင်းကိုတောင် ရိုက်ခွဲလာတဲ့ကောင်ကွဲ့။ အခုလည်း ရိုက်ခွဲရမယ့်ကောင်တွေတွေနေရပြီ”

ကျော်အောင်ထူးစကားကြောင့် သူတို့ရှေ့ရှိပုဂ္ဂိုလ်က အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ စာစောင်ဖတ်နေသည်ကိုရပ်ပြီး ကျော်အောင်ထူးကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ လူစိမ်း၏အကြည့်ကြောင့် ကျော်အောင်ထူး အားနာသွားသည်။

“ဘယ်နှယ် ညီအစ်ကိုက ဘောလုံးခရေထိုင်ရဲ့၊ ပေးစမ်းပါဦး ခင်ဗျား ဂျာနယ်”

ကျော်အောင်ထူးက ဂျာနယ်ကိုယူကာ ဟိုလှန်သည်လှန်ကြည့်ပြီး-

“ခင်ဗျားက မန်ယူပရိသတ်ထင်ရဲ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ဆိုပါတော့”

“ခင်ဗျားတို့ မန်ယူပရိသတ်တွေ အမြင်ကတ်စရာဗျာ။ မန်ယူများကိုးသွင်းပြီးရင် ဖျော်လိုက်ကြတာများ သူတို့အမြင်ကို မရိတော့ဘူး။ ကိုယ့်နှမ

ယောက်ျားကောင်းရတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းကလည်း တစ်ဖက်ကို အားနာစမ်းပါဦး။ သူက မန်ယူပရိသတ်ပါဆိုနေတာကို”

“ငါကလည်း မန်ယူပရိသတ်ကိုပဲ ပြောချင်တာကွာ။ ကျုပ်ကမန်ယူကစားတာကိုကြိုက်ပါတယ်။ ဖာဂူဆန်ကြီးကိုလည်း အရမ်းလေးစားတယ်။ ဒါပေမယ့်ကအခုကြည့်လေ၊ မန်စီးတီးနဲ့တွေ့တုန်းကဘာလို့ အနိုင်မကန်တာလဲ။ အခုတော့ ဖလားရရှိ ကျုပ်အာကိုအားကိုးရတော့မယ်။ မန်ယူပရိသတ်တွေ ဘာပြောမလဲ”

မျက်နှာစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်က ဘာမှမပြော။ ကျော်အောင်ထူးကို ပြုံးစိစိမျက်နှာပေးဖြင့် ကြည့်နေသည်။

အချိန်များစွာ စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ကုမ္ပဏီ၏ အင်တာဗျူးအစီအစဉ်ကို စတင်သည်။ စကသောက်ဆိုင်များရှိ အလုပ်လျှောက်သူများ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရှေ့သို့ စုရုံးရောက်ရှိလာသည်။ ကျော်အောင်ထူးနှင့် ဇော်ဦးသည်လည်း လူအုပ်အတွင်းရောနှောကာ ကျော်အောင်ထူး၏အမည်ခေါ်မည့်အသံကို နားစွင့်နေရသည်။

“ဦးကျော်အောင်ထူး(ဘ)ဦးအောင်ဟောင်နံပါတ် ရှစ်ဆယ့်လေး”

သူ့အမည်ကြားသည်နှင့် ကျော်အောင်ထူးတစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရဖြင့် လူအုပ်အတွင်းမှ တိုးထွက်ပြီး ရုံးခန်းပေါ်တက်သွားသည်။

ရုံးခန်းတံခါးစောင့်သည့် ဝန်ထမ်း

လေးက ပြန်ပြကာ ကျော်အောင်ထူးကို ရုံးခန်းအတွင်းဝင်သွားရန် အချက်ပြလိုက်သည်။ ကျော်အောင်ထူးတစ်ယောက် အလွန်မင်းရင်ခန့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အလုပ်ရရမည်ဟု ယုံကြည်မှုရှိနေသော်လည်း နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ အင်တာဗျူးဖြေရမည့်ဆိုသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မနည်းထိန်းချုပ်နေရသည်။ သူ ယခင်လုပ်ခဲ့သည့်အလုပ်က အင်တာဗျူးဖြေစရာမလို။ လိုအပ်ချက်အရ တိုက်ရိုက်ခန့်ခွဲခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျော်အောင်ထူး သူ့ကိုယ်သူ အားပေးကာ ရုံးခန်းအဝင်ပေါက်ခန်းဆီးဖက် အသာအယာဖယ်ရှားကာ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ရုံးခန်းအတွင်း မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ကျော်အောင်ထူးပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ထူပူသွားပြီး အဖျားတက်ချင်သလိုဖြစ်လာသည်။ သူ့အခြေအနေကို သူသိလိုက်ပါပြီ။

လူတွေစစ်ဆေးမည့် ကုမ္ပဏီဘုတ်အဖွဲ့၏ ချယ်ယာမင်နေရာတွင် အခန့်သားထိုင်လျက် သူ့ကိုချိုပြီးသော မျက်နှာနှင့် ဆီးကြိုနေသူက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် တစ်စားပွဲတည်းထိုင်ခဲ့သည့် လူစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

စိုးမြင့်မောင်(သာရဝေါ)

ဝိညာဉ်လေလား၊ နိတ္တလေလား

ရှင်ဒေါင်းယဉ်

ဝိညာဉ်လေလား စိတ္တဇလေလား

ရှင်ဒေါင်းယဉ်

လကွယ်ည သန်းခေါင်ယံ၏ အမှောင်ထုသည် ပိန်းပိတ်အောင် နက်မှောင်နေသောကြောင့် လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်လျှင်ပင် ရနိုင်ကောင်းသည် ဟု ထင်မှတ်စဖွယ်ပင်။

အာကာတစ်ခွင် ကြည့်လိုက်ပါလျှင်လည်း အနက်ရောင်ကတ္တီပါစ ဖြန့်ခင်ထားသည့်အပေါ်တွင် စိန်ပွင့်လေးများ ဖြန့်ကြဲထားသည့်အလား တဖျပ်ဖျပ်လင်းလက်နေကြပေသည်။

ထိုအလင်းရောင် မှန်တိမှန်မှားလေးသည်ပင်လျှင် တောကြီးမျက်မည်းထဲ၌ ဝိညာဉ်များပမာ ရွေ့လျားလာကြသူ သုံးဦးကို မြွေဖားကင်းဖား ခလုတ်မထိ ဆူးမပြီစေရန် လမ်းပြလျက်ရှိသည့်ပမာ ထင်မှတ်စရာရှိသည်။

အရိပ်သဏ္ဌာန်သုံးခုတွင် ရှေ့မှဦးဆောင်သူ၏နောက်သို့ ကျန်နှစ်ယောက်က စမ်းတဝါးဝါးလိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသုံးယောက်စလုံးသည် အညှီရောင်ဖျင်ထည် ရင်ဖုံးလက်ရှည်နှင့် အနက်ရောင်ဖိသား ရှမ်းဘောင်းဘီပွရောင်း ရောင်းတို့ကို ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ လွှာချင်းဖိနပ် လျှာထိုးကိုယ်စီ စီးနင်းထားကြသောကြောင့် တိတ်ဆိတ် သောညဉ့်ယံတွင် ခြေနှင်းသံ ဖွဖွသာသာမျှသာ

ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။ နောက်လိုက်နှစ်ဦးက ထန်းခေါက်ဖာ အသီးသီးထမ်းထားကြပြီး သုံးယောက်စလုံး လွယ်အိတ်ကိုယ်စီ လွယ်ထားကြသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် တောကြက်ဖတစ်ကောင်က ကညင်ပင်အိုကြီးထက်မှ တောင်ပံခတ်သံပြုပြီးလျှင် အောက်အစ်အစ်အွတ်၊ အောက်အစ်အစ်အွတ်ဟူ၍ တွန်သံကျူးလိုက်သောကြောင့် သူတို့၏ခြေလှမ်းများက တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားကြသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူတို့၏ဦးဆောင်သူသည် စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသော ငှက်ကြီးတောင်စားကို ဓားအိမ်ထဲမှ လျှပ်တစ်ပြက် ဆွဲထုတ်ပြီးသား အသင့်အနေအထား ဖြစ်သွားသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ဖြစ်လင့်ကစား ငွေကြယ်ပွင့်ဆို၏ ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်အောက်တွင် ဖျတ်ခနဲ လင်းလက်သွားသည်။

“ဪ . . . သက်ကြီးခေါင်းချအချိန်ပင် ရောက်လေပြီကော”

ဟူ၍ ကြက်တွန်သံအချိန်ကို အသိအမှတ်ပြုသံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ဓားသွားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်လည်သွတ်သွင်းလိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ စကားသံထွက်ပေါ်လာ

သည့်အခါကျမှ ယောက်ျားရင့်မာကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်မှဘဲ ထက်မြက်သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ပြတ်သားသည့်အသံဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်သည်။

“ရှေ့တစ်ခေါ်လောက်ဆက်သွားရင် ဇရပ်ပျက်ကြီးတစ်ခု တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့မှ နားကြမယ်။ တို့လည်း ညစာစားကြဖို့ အချိန်တောင်လင့်နေပြီ။ အမှန်က သည်လောက်တောင် ခရီးမဖင့်သင့်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မိစ္ဆာကောင်တွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ လက်ပါးစေတွေ ကြီးစိုးမင်းမူနေကြတဲ့ စခန်းတွေကို အဝေးက ရှောင်ကွင်းခဲ့ရလို့ပါ။ အချိန်မတန်သေးဘဲ သူတို့နဲ့ ပက်ပင်းတိုးလို့ နွားရူးဆူးတိုးတိုက်ရရင် အကျိုးမဲ့ဖြစ်မှာစိုးတယ်”

ခေါင်းဆောင်အမျိုးသမီးက သူမကိုယ်သူမ ပြောသလိုလိုဖြင့် ရှင်းပြလိုက်သည်။ မကြာမီ ကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုလျက် ကုန်းမြင့်လေးပေါ်တွင် ထီးထီးမားမားတည်ရှိနေသော ဇရပ်အိုကြီးတစ်ဆောင်ကို အသွင်သဏ္ဌာန်အားဖြင့် မှန်းဆမြင်လိုက်ကြသည်။

ဦးဆောင်သူ အမျိုးသမီးသည် ကျိုးနေသော လှေကားထစ်ကို မနင်းတော့ဘဲ ဇရပ်၏ အခင်းကြမ်းပေါ်သို့

သွက်လက်ပေါ်ပါးစွာ ခုန်တက်သွားသည်။ ကျန်ပိန်းမပျံ့နှံ့ဘဲသည်လည်း ဦးဆောင်သူ၏ နောက်လိုက်ကောင်းများမဟာ ခုန်တက်သွားကြသည်။

ရပ်သည် ခြောက်၊ ငါးမျှပျံ့ခင်းများမှအပ အကာအရံနှင့်တိုင်များ ထုပ်တန်း၊ ရက်မများ ဆွေးမြည့်ကာ အချို့က ပြတ်ကျကာ တွဲလောင်းဖြစ်နေကြသည်။ သွပ်မိုးအချို့သည်ပင်လျှင် ပွင့်လန်ပျက်စီးနေပြီဖြစ်၍ မိုးကောင်းကင်ထက်ရှိ ကြယ်များကိုပင် မြင်နိုင်လေပြီ။

သုံးယောက်သား တြိဂံအနေအထား ထိုင်လိုက်ကြသည်။ တစ်ဦးက လွယ်အိတ်တွင်းမှ ပျားဖယောင်းတိုင်ကို ထုတ်ယူ၍ ကြေးဝါးခြစ်ကြီးဖြင့် ထွန်းညှိလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ရေပေါ်ရှိ သူတို့သုံးဦး၏ဝန်းကျင်တွင် လုံလောက်သောအလင်းရောင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် သူလွယ်အိတ်ထဲသို့လက်နှိုက်၍ အင်ဖက်ဖြင့်ထုပ်ထားသော အထုပ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။

နောက်တစ်ဦးက သူ၏လွယ်အိတ်ထဲတွင် ပါလာသော ကောက်ညှင်းထုပ်တစ်တွဲကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက် သူတို့သုံးယောက်၏အလယ်ရှိ ဖယောင်းတိုင်အနီးတွင် ချထားလိုက်သည်။

ထွန်းညှိထားသော ဖယောင်းတိုင် ကောက်ညှင်းထုပ်တစ်တွဲနှင့် ထုပ်ထားသောအင်ဖက်ထုပ်ကို ဖြေလိုက်သောအခါ ကြွပ်ရွာနေအောင်ကြော်ထားသော အမဲကြော်များကိုတွေ့ရသည်။

ဦးဆောင်သူ အမျိုးသမီးက ရေဘူးကို ချပေးလိုက်သည်။

“ကောက်ညှင်းထုပ်နဲ့ အမဲကြော်က လိုက်ဖက်ညီပါတယ်။ ကျုပ်ရေဘူးထဲမှာထည့်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကတော့ အခုလောက်ရှိ ခပ်နွေးနွေးဖြစ်နေပြီ။ ကဲ...စားသောက်ပြီး ခဏနားကြ။ အရယ်မတက်မီ ဒီနေရာက ပြန်ထွက်ကြမယ်။ ဒါမှသာ အစ်မတော် မယ်ဘယက်တို့ဆိုကို အချိန်မီရောက်နိုင်မှာ။ အိပ်လိုတော့မဖြစ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ရွာက ထွက်လာခဲ့တာကို မျက်နှာလိုမျက်နှာရနဲ့ သတင်းပေးမယ့် အလိုတော်ရိတွေ့မြင်လို့ သတင်းပေးရင် မိစ္ဆာတွေလိုက်လာနိုင်သေးတယ်။ အခုအချိန်အထိတော့ ကျုပ်တို့က သူတို့ထက် တစ်ကြောသာနေတယ်”

အမျိုးသမီး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသီးသီး ကောက်ညှင်းထုပ်များကိုဖြေ၍ စားစပြုသည်။ အမဲကြော်တစ်ဖက်ယူရန် အင်ဖက်ထဲသို့ နှိုက်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ရေခေါင်မိုးပေါ်မှ ကျိုးကျိုးကျည်ကျည်အသံများ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် အမဲကြော်နှိုက်မည့်လူက တွန့်သွားသည်။ ခေါင်းမိုးပေါ်သို့ ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်သူ အမျိုးသမီးက ...

“လေတိုက်လို့ လန်နေတဲ့သွပ်မိုးတစ်ချပ်နဲ့တစ်ချပ်ငြိပြီး မြည်တဲ့အသံပါဟယ်။ ဘာလဲ ညည်းတို့က သရဲခြောက်တယ်ထင်လို့လား။”

ဟု ရယ်သွင်းသွေး၍ မေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“ညည်းတို့ ကြောက်မယ်သာ ကြောက်နေကြတာ။ တကယ်တော့ဟောဒီရပ်ကြီးဟာ အသုဘတွေ သရဏဂုံတင်တဲ့ သင်္ချိုင်းရပ်ကွယ်။ ဒါပေမယ့် သင်္ချိုင်းကျန်းတစ်ခုလုံး တခြားတစ်နေရာကို ပြောင်းရွှေ့သွားလို့ ဒီနေရာမှာ ဘယ်လို တစ္ဆေ သရဲမှ မနေတော့ဘူး။ ညည်းတို့ အခြောက်ခံချင်ပါတယ်ဆိုရင်တောင် ခြောက်မယ့်မကောင်းဆိုးပါး တစ်ကောင်မှ မရှိတော့ဘူး။ အစ်မတော် မယ်ဘယက်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးအာဇာနည်ရဲတပ်မှာ အမှုထမ်းဖို့နဲ့ မြန်မာတွေကို ကျွန်ုပ်ပြုမယ့်နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူ မိစ္ဆာကောင်တွေရဲ့ အသက်ဒီပိန်ခြွေဖို့ လိုက်လာကြတဲ့ ညည်းတို့ဟာ အကောင်အထည် ရုပ်ခြံ လုံးဝမရှိတာတွေကို စိတ်ကူးနဲ့ ကြောက်နေကြလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကြောက်ဖွေးပါရင် ဇာနည်ဆွဲနှုတ်ကြရမယ်ကွယ်။ ဒါမှသာ အမျိုးသမီးသူရဲကောင်းဘဝကို ရောက်ရှိကြမှာ”

“ဦးဆောင်သူ အမျိုးသမီးက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် အားပေးစကားပြောသည်။

“ကျွန်မတို့က လူလူချင်း ဘယ်တော့မှ မကြောက်ခဲ့ပါဘူး။ ရွာမှာဆိုရင် ကျွန်မတို့နဲ့ နှုတ်သတ်ရဲတဲ့ ရွယ်တူယောက်ျားလေး တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ အမြဲတမ်း လက်မြှောက်အရုံးပေးသွားကြရတာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ္ဆေသရဲဆိုတာတွေကို တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘဲနဲ့ လူကြီးသူမတွေ ပြောခဲ့ကြတာတွေ နားထောင်ပြီး အလိုလိုနေရင်း စိတ်ထဲက ချောက်ချား

နေကြတာပါ။

“အေးပါ ညည်းတို့နှစ်ယောက် စလုံးဟာ မိဘမဲ့တွေ။ ရွာမှာ တကယ့် ဆတ်ဆတ်ကြ မဟုတ်မခံ လက်သွက် ခြေသွက် ရဲရဲတောက်တွေမို့ ကျွန်တမင် ရွေးချယ်လက်ခံခဲ့ပြီး အစ်မတော်မယ် ဘယက်ရဲ့ အမျိုးသမီးစည်သည်အဖြစ် အပ်နှံဖို့ခေါ်လာခဲ့တာပါ။ ကဲ...ဆက် ပြီး စားလိုက်သောက်လိုက်ကြပါဦး။ တစ်ချိန်လုံး ခြေလျင်လျှောက်ခဲ့ကြတာ ပင်ပန်းပြီး ဆာလောင်နေတာကို အစား အစာနဲ့ ဖြည့်တင်းလိုက်ကြကွယ်”

အမျိုးသမီး၏ စကားအဆုံးတွင် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ် စွာဖြင့် ကောက်ညှင်းထုပ်နှင့် အမဲကြော် ကို စားလိုက်ဝါးလိုက်၊ လက်ဖက်ရည် ကြမ်းတစ်မျိုး စုပ်သောက်လိုက်ဖြင့် အာဟာရဖြည့်တင်းနေကြသည်။

ယင်းသို့ စားသောက်နေကြစဉ် တွင် သူတို့ထိုင်နေကြသော အခင်း ကြမ်းပြင်သည် သိမ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွား သည်။ ထို့ကြောင့် သုံးယောက်စလုံး ဇရပ်၏မျက်နှာစာဘက်သို့ ပြိုင်တူလှမ်း ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ဝိန်ခြောက်ကပ်နေသော အရိုး ဂေါင်ဂင်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်က ဇရပ် ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာသောကြောင့် ဖြစ် သည်။ သူ၏ဆံပင်များက နီရဲဖွာလန် ကြနေလျက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖုံးအုပ် နေသည်။ အဝတ်အစားဟူ၍ အရောင် အဆင်းမပေါ်သော ထဘီရင်လျားမျှသာ တွေ့ရသည်။

ထိုမိန်းမသည် သူတို့စားသောက်

ပယောဂဆရာက
အလောင်းကို
ကြိမ်နဲ့ရိုက်ပြီး
မိနက်ကို ထခိုင်းသတဲ့။
အလောင်းအနားမှာ
ကျောက်ပျဉ်၊ သနပ်ခါးတုံး၊
ရေခွက်နဲ့ မှန်ကို
အဆင်သင့်ချထားတယ်။
မိနက် ဝိညာဉ်ဝင်လာရင်
သနပ်ခါးသွေးခိုင်းမယ်။

နေကြသော အစားအစာများကို အာ သာငမ်းငမ်းဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပါးစပ်ထောင့်စွန်းတွင် စီးကျလာသော သွားရည်များကို လက်ဖျံဖြင့်ပွတ်သုတ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်၍ တောင်းခံသည်။

ပျားဖူးယောင်းတိုင် မီးရောင်ဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နေရသော မိန်းမ၏ အသွင်သဏ္ဌာန်မှာ နှစ်ဆယ်ကျော်သုံး ဆယ်တွင်းဟူ၍ ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ သို့ ရာတွင် အစာရေစာမနီဝဲရသောကြောင့် ပိုမိုအိုစာနေသည်ဟု ယူဆရသည်။

ဖြန့်ထားသော လက်နှစ်ဖက်မှာ အရိုးပေါ်အရောင်လျက် ကြုံလိုခြောက် ကပ်နေပြီး လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်စလုံး ချိုင့် ဝင်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန် ယင်ယင်ဖြစ်နေသည်။

ဦးဆောင်သူ အမျိုးသမီးက -

“သနားပါတယ်ကွယ်။ အစား အစာမစားရလို့ ငတ်နေတဲ့သူကို ကျွေး ရတာ ကုသိုလ်ရပါတယ်။ ကောက် ညှင်းတစ်ထုပ်နဲ့ အမဲကြော်တစ်ခု နှစ်ခု လောက် ပေးလိုက်ရလို့ တို့မှာ ဘာမှ အာသာမပြေမဖြစ်ပါဘူး။ ကျွေးလိုက် ကြပါ။ ကျွေးလိုက်ကြပါ”

ဟု တိုက်တွန်းသည်။ မိန်းမပျို တစ်ယောက်က ကောက်ညှင်းထုပ်နှင့် အမဲကြော်နှစ်ဖက်ကို ထိုမိန်းမ၏ခွက် နေသော လက်ဖဝါးထဲသို့ ထည့်ပေး လိုက်သည်။ ထိုမိန်းမသည် လျှောက် သွားကာ ဇရပ်၏မျက်နှာစာရှိ တိုင်တစ် တိုင်အနီးတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ ကောက်ညှင်းထုပ်ကိုဖြေသည်။

ဦးခေါင်းငုံ့လျက် အငမ်းမရ အား ရပါးရစားနေသည်။ နီကြောင်ကြောင် ဆံပင် ကျိုးတိုးကျဲတဲက မျက်နှာကိုဖုံး အုပ်နေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အစားအစာမစားရသည့် ရက်ပေါင်း အလွန်တရာကြာမြင့်လေပြီဟု မှတ် ထင်ရသည်။

တစ်ဒဂံအတွင်းမှာပင် ကောက် ညှင်းထုပ်ရော၊ အမဲကြော်ပါ ပြိုက်ခနဲ ကုန်သွားသည်။ သူ၏ ဘယ်လက်ဖဝါး နှင့် လက်ချောင်းငါးချောင်းတွင်ကပ်နေ သော ကောက်ညှင်းအစအနများကို ပါး စပ်ဖြင့်ဟပ်၍ စားနေသည်။ စားလိုက်ရ သည်မှာ အာသာမပြေသော်လည်း ထပ် တောင်းခြင်းမပြုတော့ဘဲ သူတို့သုံး ယောက်ဘက်သို့ မျက်တောင်မခတ် လှည့်ကြည့်နေသည်။

“ကဲ...ညည်းတို့ အခုတွေ့ပြီ မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ ညည်းတို့ ချည်းပဲ အဲဟိုမိန်းမကို ညအချိန်မတော် ကြီးတွေ့လိုက်ရင် ဘယ်လိုထင်မြင် ယူ ဆကြမလဲ။ ဒါကြောင့် သရဲတစ္ဆေဆို တာ လူ့စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အတွေးနဲ့ မိမိကိုယ်မိမိ ချောက်ချားကြ တာပါ။”

အမျိုးသမီးက လက်တွေ့သုံးသပ် ပြသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ရွာမှာ ကာ လသားတွေပြောကြတာက မနက်တုန်း က ပယောဂဆရာတစ်ယောက် ရောက် လာတော့ စကားစပ်မိရာ ပြောကြရင်းနဲ့ ဝိယဆေးအကြောင်း ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီဝိယဆေးရရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ကာ လသားခေါင်း ဖိုးတာတီးကပြော သတဲ့။ ဒါနဲ့ မင်းသတ္တိရှိရင် မင်းလိုချင် တဲ့ ဝိယဆေးရစေမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ လို့ ပယောဂဆရာကမေးတော့ ဖိုးတာ တီးက ဝိယဆေးရဖို့ဆိုရင် ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့သတ္တိရှိကြောင်း အာမခံ လိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ရွာမှာ စနေနေ့ တုန်းကသေတဲ့ စနေသမီးရှိမရှိ အဲဒီ ပယော ဂဆရာကမေးတော့ ကာလ သားဖိုးသာအောင်က ဝင်ဖြေတယ်။ ရွာ ပြင်ဘက် ယာတဲမှာနေတဲ့ တစ်ကောင် ကြွက်မိနက် ပိုးထိလို့သေတာ တစ် ပတ်တောင် မပြည့်သေးဘူးဆိုတော့ အဲဒီနေ့ညမှာ ပယောဂဆရာရယ်၊ ကာလသားခေါင်းတာတီးရယ်၊ ဖိုးသာ အောင်ရယ် သုံးယောက်သား ရွာပြင်

ဘက် သင်္ချိုင်းကုန်းကို တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားကြသတဲ့။

သူတို့သုံးယောက်က ရေတစ် ခွက်ရယ်၊ ကျောက်ပြင်ရယ်၊ သနပ်ခါး တစ်တုံးရယ်၊ တရားဝါးတစ်ချောင်းနဲ့ မှန် အသေးစားတစ်ချပ်ပါ ယူသွားကြသတဲ့။ သင်္ချိုင်းရောက်တော့ မိနက်အလောင်း မြှုပ်ထားတဲ့ မြေပုံကိုတူးပြီး အလောင်း ဖော်ကြတယ်။ ပယောဂဆရာက အလောင်းကို ကြိမ်နဲ့ရိုက်ပြီး မိနက်ကို ထခိုင်းသတဲ့။ အလောင်းအနားမှာ ကျောက်ပျဉ်၊ သနပ်ခါးတုံး၊ ရေခွက်နဲ့ မှန်ကို အဆင်သင့်ချထားတယ်။ မိနက် ဝိညာဉ်ဝင်လာရင် သနပ်ခါးသွေးခိုင်း မယ်။ သွေးပြီးတဲ့အခါ မှန်ကြည့်ပြီး သနပ်ခါးလိမ်းခိုင်းမယ်။ အဲဒီသနပ်ခါး ခြောက်သွားတဲ့အခါ မိနက်မျက်နှာက သနပ်ခါးကို ပယောဂဆရာက တရားဝါး နဲ့ ခြစ်ချမယ်။ ရတဲ့သနပ်ခါးမှန်တွေကို ဟိယဆေးဖော်ရင် အင်မတန်အစွမ်း ထက်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ ဒါပေ မယ့်...”

ပြောလက်စ စကားမဆုံးမီ မမျှော် လင့်သော ရယ်သံတစ်သံကို ကြားလိုက် ကြရသည်။ ထိုရယ်သံသည် စောစော က သူတို့ထံမှ အစားအစာတောင်းခံ စားသောက်ခဲ့သော မိန်းမထံမှ ထွက် ပေါ်လာလေသည်။

“ဟီးဟီးဟီး...ရယ်ဖို့ကောင်း လိုက်တာ။ အဲဒီပယောဂဆရာရဲ့ ငယ် ထိပ်ကို ငါက ကျောက်ပျဉ်နဲ့ထုချလိုက် တာ။ တစ်ခါတည်း ဖိုးကြီးပစ်ခံရသလို ခေါင်းရှစ်စိတ်ကွဲ သွေးခြင်းခြင်းရဲပြီး သုံး

ယောက်စလုံး ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေး လိုက်ကြတာ တန်းနေတာပဲ။ အရမ်း ရယ်ဖို့ကောင်းတယ်...ဟီးဟီးဟီးဟီး”

ထိုမိန်းမ၏ စကားလုံးများသည် ရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဆက် လက်၍ ပြောရာတွင် ငိုသံရောထွေး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“ငါက တစ်ကောင်ကြွက် ဆင်းရဲ သမဖြစ်တဲ့အတွက် ငါ့အလောင်းကို မြေ တွင်းတိမ်တိမ်လေးထဲမှာ မြှုပ်ရုံသာ မြှုပ်ကြတာ။ ဘယ်သူကမှ ငါ့အတွက် သရဏာဂုံမတင် ဆွမ်းမသွတ်၊ အမျှ အတန်းမဝေကြလို့ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ ပြိတ္တာဘဝနဲ့ အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ် ရှာဖွေစားသောက်နေရတာ အခုထိပဲ ဟေ့...အီးဟီးဟီးဟီး”

စကားအဆုံးတွင် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလျက် ဆတ်ကနဲ ထိုင်ရာမှထ ပြီးလျှင် ဇရပ်ပေါ်မှ ဝန်းဝန်းခိုင်းခိုင်း ပြေး ဆင်းခုန်ချသွားသည်။

နောက်ဆုံး၌...ထိုမိန်းမသည် အမှောင်ထုထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွား လေသည်။ သူမသည် အမှန်တကယ် သေဆုံးခဲ့သော မိနက်၏ဝိညာဉ်လေ လား။ သို့တည်းမဟုတ် အခြားသော စိတ္တဇဝေဒနာရှင် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေမလားဟူသော အဖြေကို သဲသဲ ကွဲကွဲမသိနိုင်ပါချေ။

ရှင်ခေါင်းယဉ်

ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်း စာမူရှင်များသို့

လာဘ်မိုးစွေ စာပေတိုက်မှ “ပြစ်မှု-မဂ္ဂဇင်း”အား လစဉ်မပျက် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

ထိုထုတ်ဝေခဲ့သော “ပြစ်မှု-မဂ္ဂဇင်း”၌ ပါဝင်ရေးသားခဲ့သော ကဗျာ ဆရာများ၊ ကာတွန်းဆရာများ၊ စာရေးဆရာများ၊ ပန်းချီဆရာများအား ကျေးဇူးဥပကာရ များစွာတင်ရှိပါသည်။

သို့ရာတွင် အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့် “ပြစ်မှု” လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းအား ၂၀၁၆-ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအထိသာ ထုတ်ဝေသွားမည်ဖြစ်ပြီး နောက်လ နောက်လများ၌ လာဘ်မိုးစွေ စာပေတိုက်မှ “ပြစ်မှု-မဂ္ဂဇင်း”အား ဆက်လက်ထုတ်ဝေတော့မည် မဟုတ်ပါ။

သို့ဖြစ်ပါ၍ စာမူရှင်များအနေဖြင့် လာဘ်မိုးစွေ စာပေတိုက်သို့ “ပြစ်မှု-မဂ္ဂဇင်း” နှင့် သက်ဆိုင်သော စာမူများအား ရေးသားပေးပို့ခြင်း မပြုပါရန် လေးစားစွာ အသိပေး အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

သူတို့သုံးဦး

ချစ်မုန်းငြိမ်း

သူတို့သုံးဦး

ချစ်မုန်းငြိမ်း

နံနက် ၅ နာရီသည် ဦးငြိမ်း နီးနေကျအချိန်ဖြစ်၏။ မျက်နှာသစ်၊ ဘုရား ရှိပြီးလျှင် ၅ နာရီခွဲပြီ။ ညက ဝယ်ထားသော ပဲပြုတ်ကို ထမင်း ကြမ်းနှင့် နယ်စားကာ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့၏။ လှေကားခြေရင်းဘေးတွင် သံကြိုးနှင့်ခတ်ထားသော ဆိုက်ကား ကို သော့ဖွင့်ပြီးနောက် ပြန်တွန်းကာ လမ်းပေါ်သို့တင်လိုက်သည်။ ဆိုက် ကားပေါ် မတက်မီ “နမောတဿ” သုံးကြိမ်ရွတ်ဆိုပြီးမှ နင်းထွက်ခဲ့၏။ နင်းနေစဉ်မှာ သရဏဂုံသုံးပါးနှင့် ဂုဏ် တော်ကိုးပါးကို ပွားများလာ၏။ ဂိတ် ကိုရောက်တော့လည်း အလကား မနေ။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း သမ္ဗုဒ္ဓေ နှင့် ဒီဝါတပတိ ဂါထာတော်တို့ကို ရ နာရီအထိ ရွတ်ဆို၏။ ပါစင်ဂျာလှ လျှင် လိုက်ပို့သည်။ ဆိုက်ကားပေါ်မှာ လည်း နှာသီးဖျား၌ဖြစ်စေ၊ ခြေနှင့် ကိုဖိရင်း၊ ကြွရင်းမှာဖြစ်စေ သတိ ကပ်၍ အမှတ်ပြု၍နေ၏။ ဒါတွေကို မဖြစ်မနေလုပ်ရမည့် အလုပ်တစ်ခုဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ခုနစ်နာရီဆိုလျှင် ဂိတ်မှာလူစုံ ပြီ။ ထိုအခါ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြမည်။ ပါးစပ်က တလှုပ်လှုပ် လှုပ်နေ၍မဖြစ်။ “ဦးလေးငြိမ်း လာဘ်

ခေါ်နေတာလား။ ကျွန်တော်တို့ကို ဂိတ်ထဲမဝင်နိုင်အောင် မန်းမှုတ်နေ တာလား” စသည်ဖြင့် ဝိုင်း၍ စကြ နောက်ကြလိမ့်မည်။ အနောက်ခံရတာ က အကြောင်းမဟုတ်။ သူတို့အတွက် မေတ္တာရယ်ဖြစ်သည်။

ဂိတ်မှာ နင်းသားဆယ်ဦးရှိ သည်။ ဦးစံသာ၊ ဦးငြိမ်း၊ ဦးမျိုးလွင် တို့သုံးဦးက အသက်အကြီးဆုံးတွေ။ ငါးဆယ်နှင့် ခြောက်ဆယ်တွင်းမှာ ရှိ ကြ၏။ ကျန်တာက လူငယ်တွေ။ သုံး ဆယ်ပင် ကျော်ကြပုံမရ။ ခြေထောက် လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရသောသူချင်းအတူ တူ လူငယ်များမှာ အင်နှင့်အားနှင့် လုပ်နိုင်ကြ၏။ နေပူမိုးရွာမရှောင် နင်း နိုင်ကြ၏။ သည် ယုဇနဥယျာဉ်မှာက တိုက်ခန်းပေါင်း သောင်းကျော်ရှိ၏။ တိုက်ခန်းပိုင်နှင့် နေနိုင်သူက နှစ်ဆယ် ရာနှုန်းပင် မပြည့်ချင်။ ငှားနေကြရသူ တွေက အများစု။ အခန်းငှားစားသူနှင့် ပွဲစားတို့၏ အတ္တကြောင့် ခြောက်လ တစ်ကြိမ် ပြောင်းရွှေ့နေကြရ၏။ ခြောက်လပြည့်တိုင်း မပြောင်းရသူနှင့် လစာတိုးမပေးရသူက အရှားသား။ ထို့ကြောင့် ဆိုက်ကားသမားတို့မှာ အခန်းပြောင်းရွှေ့ အလုပ်ကိုပါ တွဲဖက် လုပ်ကိုင်ကြလေ၏။ တိုက်ခန်းများမှာ

ဆောက်လုပ်စဉ်က ကွာလတီမမီ။ နှစ် ကြာလာသောအခါ မျက်နှာကျက်နှင့် နံရံတို့မှာ ကွာကျကြသည်။ ပြတင်း တံခါးတို့မှာ ပျက်စီးကြ၏။ ထိုအခါ ဆိုက်ကားသမားဘဝမှ ပန်းရန်ဆရာ၊ လက်သမားဆရာတို့ ဖြစ်သွားကြပြန် သည်။ ရေမလာလျှင်လည်း ဖြစ် သည်။ မီးပျက်လျှင်လည်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး အိမ်သာတွင်း ဆို့နေ သလား နာရီပိုင်းအတွင်း ဝေါခန့်ကျ သွားစေသည်။

ဦးငြိမ်းတို့ လူကြီးပိုင်းတွေမှာ ဒါ တွေကို မလုပ်တတ်။ လုပ်လည်းမလုပ် ချင်။ ဆိုက်ကားကျတော့လည်း အချိန် ပြည့် မနင်းနိုင်။ နေသိပ်ပူသည့်အထိ ကိုလည်း မခံနိုင်ကြ။ မိုးထဲလေထဲမှာ လည်း ကြာကြာနေနိုင်ကြသည် မဟုတ်။ ပူလျှင် သွေးတိုးမှာကြောက်ရ သည်။ အေးလျှင် လေဖြတ်မှာ ကြောက်ရသည်။ ရှေ့မှာဖြစ်ဖူးသူတွေ ရှိ၏။ ဒါတွေကို သင်ခန်းစာယူကြရ မည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုက်ကားသမား ချင်းအတူတူ လူငယ်များမှာ ငွေရှာရ လွယ်ကူကြ၏။

ဦးငြိမ်း ဂိတ်ကိုရောက်တော့ ဦးစံသာကြီးပင် အေးအေးလူလူထိုင် နေပြီ။

“ဦးစံသာ၊ စောလှချည့်လားဗျ”

“မစောပါဘူး ကိုငြိမ်းရာ...။

၄ နာရီခွဲဆို ကျုပ်က ဖောက်သည် တွေကို လိုက်ပို့နေရတာလေ”

“နေ့တိုင်း အစောကြီးထရတော့ အိပ်ရေးမပျက်ဘူးလား”

“လယ်သမား ဘဝတုန်းက လည်း ဒီလိုပါပဲ။ ထမင်းနှစ်နပ်စားရ တာချင်းအတူတူ ကုန်းပေါ်မှာလုပ်ရ တာနဲ့ ရွှံ့ထဲမွက်ထဲ လုပ်ရတာဘဲကွာ ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့်ဗျာ လယ်သမား ဘဝနဲ့စာရင် ဆိုက်ကားသမားလုပ်ရ တာက သက်သာပါတယ်။ နေ့စဉ် ဝင် ငွေရှိတယ်။ နားချင်တဲ့အချိန်မှာ နား လို့လည်း ရတယ်လေ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားအထင်ကိုး ကိုငြိမ်းရဲ့။ ကျုပ်ကတော့ လယ်တွေ အသိမ်းခံရလို့သာ လယ်သမားဘဝ ကို စွန့်လွှန်လိုက်ရတာ။ အခါပေးရင် ဆယ်ဧကလောက်တော့ လုပ်ပြလိုက် ချင်သေးရဲ့”

ဦးငြိမ်းစိတ်မှာ စာနာစိတ်ဖြစ်ပေါ် သွား၏။ ဘဝများစွာ သံသရာက လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးခဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရမည်ဟုလည်း မှတ်ချက်ချခံ၏။ ရိုးသားသော တောင် သူလယ်လုပ် အလုပ်ကိုမှ နှစ်စွဲလမ်း နေသော ဦးစံသာသည် မတတ်သာ ချ် ဆိုက်ကားသမား ဖြစ်လာသော်

လည်း ဖြောင့်မတ်စွာပင် စီးပွားရှာခဲ့ ၏။ မည်သည့်ခရီးသည်ထံမှ အစိုး အခကို ပိုမတောင်း။ လျှော့ခိုင်းလျှင် ပင် လျှော့လိုက်သေး၏။ သည်တော့ လည်း လမ်းထဲမှလူများက ခိုင်းစရာ ရှိလျှင် ဦးစံသာကိုရှာ၍ ခိုင်းကြ၏။ သွားစရာရှိလျှင် ဦးစံသာအလှည့်ကို စောင့်၍စီးကြ၏။ ဒါကိုပင် နင်းသား အချို့က အောက်ဈေးနှင့်လိုက်သည်။ ခရီးသည်တွေကို ချုပ်ထားသည် စသည်ဖြင့် အမနာပပြောချင်ကြ၏။ မည်သို့ပင်ပြောစေ ဦးစံသာ စိတ်ဆိုး ဟန်မပြ။ စိတ်ဆိုးခြင်းမရှိ။ ကြာတော့ လည်း ဦးစံသာသဘောကို နားလည် လာကြ၏။ အနစ်နာခံတတ်ပုံကို သိ လာကြ၏။

သူ၏ဖြူစင်သောစိတ်က သူ့ကို အကျိုးပေးသည်ထင်။ လူငယ်များ တစ်နေ့လုံးနင်းမှရသော ဝင်ငွေသည် သူ့အတွက် နေ့ဝက်နှင့်ပင် ရနေတတ် သည်။ အခန်းတစ်ခန်းကို သပ်သပ် ခပ်ခပ် ငှားရမ်းနေနိုင်၏။ ကြွေးမြီမရှိ။ သားသမီးများကိုပင် ပြန်လည်၍ ထောက်ပံ့လိုက်သေးသည်။ သားရေး နာရေးမှာလည်း လက်မနွေး။ ဂိတ်ထဲ မှာ သူက အသက်အကြီးဆုံးပေမယ့် အမောခံနိုင်သည်။ ကျန်းမာသည်။ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နင်းရနင်းရ ဝန် ဘယ်လောက်လေးလေး ချွေးတွေရွှဲ နေတာကို မမြင်ရ။ ညည်းညူတာကို မကြားဖူးခဲ့။

x x x

လူငယ်နင်းသားများက တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်လာ ကြ၏။ ဦးငြိမ်းပင် သုံးခေါက်ဆွဲပြီးပြီ။

“ဘစ်နဲ့ ဘဲငြိမ်း ကျွန်တော်တို့ အတွက် ပါစင်ဂျာကျန်သေးရဲ့လားဗျ” တစ်ယောက်က လှမ်းနေောက် သည်။

“တို့လိုရချင်လျှင် တို့လို စော စောလာပေါ့ကွ”

“လာချင်တာပေါ့ ဘစ်ရာ။ အံ့ နာက ၇ နာရီထိုးခါနီးမှ ဆိုက်ကား ထုတ်ပေးတာဗျ”

“သူဆိုက်ကား နင်းတော့လည်း သူ့စည်းကမ်းအတိုင်းပေါ့ကွာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ။ ဘစ်တို့၊ ဘဲငြိမ်းတို့လို အိမ်သိပ်လည်းမရဘူး။ စောစောလည်း ထုတ်မပေးဘူး။ ဘဲငြိမ်းတို့ရတာကို ဝမ်းသာပါတယ်။ သားတို့လည်း စောစောထွက်နင်းလို့ တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်ပိုရရင် အံ့နာခ လေး ကာမိတာပေါ့ဗျာ။ ခုတော့ ဆိုက် ကားထုတ်ပေးတာက မနက် ၇ နာရီ မှ။ ညဘက် ဆိုက်ကားပြန်အပ်ပြန် တော့ ၈ နာရီကျော်သွားရင် အဆူ အဆဲတွေက လာချင်သေးတယ်”

စီးပွားလွန်းသော အံ့နာကို ပေါက် ကွဲနေသော မိုးနီ၏ဒေါသအား ပြေရာ ပြေကြောင်းဖြစ်ရန် ဦးငြိမ်း စကားလုံး ရှာနေစဉ် ...

“ဦးမျိုးလွင် နောက်တောင်ကျ နေပါရောလား”

ဦးစံသာ၏ ပဋိသန္တာရစကားကို ဦးမျိုးလွင်က ...

“ညက ပူတဲ့အိုက်တဲ့ဒဏ် မစားသာဘူး ဦးစံသာရေ။ နှစ်ချက်တီးလောက်မှ အိပ်လို့ရတယ်။ အိပ်ချင်မှူးတူးနဲ့ အစောကြီးလည်း ထပြီးမနင်းနိုင်ဘူးမျိုး။ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ရဦးမယ်။ အားကျိုးမာန်တက် နင်းနေလို့လည်း ချမ်းသာဖို့လမ်းမမြင်ပါဘူးဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဦးမျိုးလွင်သည် မိမိဆိုက်ကားမှ ဂိတ်ပြားကို ဖြုတ်၍ အလှည့်ကျထွက်ရန်အတွက် ဂိတ်တိုင်တွင် ချိတ်လိုက်၏။

“ခုတလော ဆိုက်ကားနင်းရတာ မောတယ်ဗျာ။ ဒါတောင် ကျုပ်က ခရီးဝေးဆိုရင် လိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ကလေးတွေကို လွှတ်ပေးလိုက်တာ။ ခင်ဗျားတို့အမြင်ပဲ”

ထိုစဉ် ဂိတ်ထဲသို့ ဦးမျိုးလွင်နီးအေးအေး ဝင်လာ၏။ ထို့နောက် ဦးမျိုး လွင်အနားသို့သွားပြီး ...

“ကိုမျိုး ဒီမနက် ဘာချက်ရမလဲ”

“အာလူးနဲ့ဝက်သား စားချင်တယ် အေးရာ။ အဆီတွေသိပ်မပါစေနဲ့။ ပြီးတော့ ကိုမျိုးဖို့ အားဆေးတစ်ကတ်လောက် ဝယ်ခဲ့ပါဦး”

× × ×

ဦးမျိုးလွင်၏အသက်မှာ ၅၄ နှစ်ဟုဆိုသော်လည်း ငယ်စဉ်က အားကစားသမားတစ်ဦးမို့ အရွယ်တင်၏။ ဆေးလိပ်ကွမ်း၊ အရက်တို့ကို မသုံးစွဲ။ ရုပ်ရည်ကလည်း သန့်ပြန့်သည်။ တက္ကသိုလ်ပညာအထိ သင်ခဲ့ဖူး၍ ဌာနဆိုင်ရာတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့

သည်။ လောင်းကစားမှုတစ်ခုကြောင့် ဆိုက်ကားပေါ်သို့ရောက်ခဲ့ရ၏။ သားသမီးမထွန်းကားခဲ့သော လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ တိုက်ခန်းတစ်ခုတွင် တွဲဘောငှားနေကြ၏။ အေးအေးက ဦးမျိုးလွင်၏အလိုကို လိုက်လျောသလောက် ဦးမျိုးလွင်က အနိုင်ယူလိုသည်။ ဂိတ်ထဲမှာလည်း ဆရာကြီးလုပ်ရမှ ကျေနပ်သူဖြစ်၏။ နင်းသားအချင်းချင်း မိမိလောက် ပညာမတတ်ဟု ယူဆထားသည်။ မိမိအလိုပဲ အပေါ် ကျေနပ်ရောင့်ရဲမှုမရှိ။ ဖြတ်လမ်းနည်းဖြင့် ချမ်းသာလိုသည်။ ကြေးတင်၍ ဘဝပျက်လောက်အောင် မဟုတ်သော်လည်း နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးကို မဖြတ်နိုင်။ အေးအေးကား သဘောကောင်း၍ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည်။ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲထဲက မဟုတ်။ မိဘများမှာ တောင်ဒဂုံတွင် အိမ်ပိုင်ယာပိုင်နှင့် ဖြစ်၏။ သမီးဖြစ်သူကို ကိုမျိုးလွင်လို လောင်းကစားသမားနှင့် ယူရမည်လားဟုဆိုကာ အိမ်မှာ မနေစေခြင်းဖြစ်သည်။

× × ×

ဆေးလိပ်၊ ကွမ်း၊ အရက်တို့သည် စမ်း၍သောက်သုံးကြည့်ရင်း စွဲလမ်းကာ ရုပ်ခန္ဓာက အမြဲတောင့်တင်းနေသကဲ့သို့ လောင်းကစားခြင်းသည်လည်း လောဘကိုအခြေခံကာ စမ်းသပ်ကြည့်ရင်း စွဲလမ်းကာ စိတ်က အမြဲတောင့်တင်းနေပါလားဟု ဦးငြိမ်းစိတ်ထဲတွင် တွေးနေမိ၏။

အလုပ်သွားမည့်သူ၊ ခရီးသွားမည့်သူ၊ ဈေးဝယ်မည့်သူ၊ အမြန်လိုသူ

တို့သည် ဂိတ်မှဆိုက်ကားများကို ငှားစီးကြလေသည်။ ဆိုက်ကားသမားများမှာလည်း တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း အလှည့်ကျပို့ဆောင်ပေးနေရ၏။ ခရီးသည်များချိန်မို့ ဂိတ်ထဲတွင် ဆိုက်ကားများများမရှိ။ အချိန်ကား ၈ နာရီခန့်ရှိပေပြီ။ အေးအေးပင် ဈေးဝယ်သွားရာမှ ပြန်လာ၏။

“ဦးငြိမ်း ... ကိုမျိုးသွားတာကြာပြီလား”

“ကြာပြီ အေးအေးရဲ့။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကို လိုက်သွားတာ”

ပြောနေချိန်မှာပင် ဦးမျိုးလွင် ဂိတ်ထဲဝင်လာ၏။ လေပူတချို့ကိုမှုတ်ထုတ်ရင်း ...

“နှစ်ယောက်ပူးနဲ့ သွားရတာ မောလိုက်တာ အေးရယ်။ ကျောကုန်းထဲမှာတောင် အောင့်နေတယ်။ လာပါဦးကွာ။ နည်းနည်းလောက် ထောင်းပေးစမ်းပါဦး”

အေးအေးသည် ဈေးခြင်းတောင်းကို ဆိုက်ကားနောက်ခြီးတွင် တင်ကာ ဦးမျိုးလွင်ကို နှိပ်ပေးနေသည်။ လူငယ်များက ပိုရန်ကောဟူသော သဘောနှင့် ဦးငြိမ်းကို မေးဇေါ်၍ မဲ့ပြုလေသည်။ ဦးစံသာပြန်ဝင်လာချိန်မှာ အေးအေး ဟင်းချက်ရန်ပြန်သွားသည်။ ဦးမျိုးလွင်ကား ဆိုက်ကားပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အမောဖြေနေ၏။ ဦးစံသာက ...

“ကိုမျိုးလွင် ငြိမ်လှချည်လား။ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဗျ”

“ဪ ... ဒီအလုပ်လုပ်ရတာ ကျွန်တော်နဲ့ အံ့မကိုက်တော့ဘူးလားလို့။ လူနှစ်ယောက်တင်နင်းရင် မော

တယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ အေးရဲ့မိဘတွေ ကိုလည်း အံ့သြတယ်။ သူတို့မှာ အသက်တွေလည်းကြီးလှပြီ။ မာန်တွေ ကို မလျှော့ကြသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မှာ လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း ရှိ တာ။ ပြန်ခေါ်ထားကြပေါ့။ ကျွန်တော် က ဆိုးသွမ်းနေတာလည်း မဟုတ်ပါ ဘူး။ သူတို့အလုပ်တွေ ဝိုင်းလုပ်ပေးနိုင် ပါတယ်။ အေးလေ ... ကျွန်တော်တို့ က ငယ်ပါသေးတယ်။ သူတို့က မှည့် နေကြပါပြီ။ သူတို့မရှိကြတော့ရင်သာ ရောင်းချပြီး အမွေခွဲကြတာပေါ့။ အေး ဝေစက သုံးလေးရာ ပြေးမလွတ်ပါ ဘူး။ ဒီအခါကျရင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်မယ်ဗျာ။ ဆိုက်ကားဆယ်စီး လောက် ထောင်ထားမယ်။ ကျန်တာ ကို အတိုးရင်းပွားပေးမယ်။ အဲဒီအခါ ကျမှပဲ ကောင်းကောင်းကြီးနားလိုက် တော့မယ်။ ဦးငြိမ်း ဘယ်လိုသဘောရ လဲ”

ဟုပြောကာ မောသွားဟန်နှင့် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်၏။ ဦးမျိုးလွင်ထံမှ အကြိမ်ကြိမ်ကြားဖူးနေ ကျ စကားများကို ဦးငြိမ်းကလည်း အခါခါ ပြန်ပြောနေကျအတိုင်း ...

“အေးဗျာ ခင်များက ကြီးကံ ကောင်းပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

နံနက် ၁၁ နာရီထိုးတွင် နေပူ ဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ ဦးငြိမ်းပြန်ခဲ့၏။ ခေတ္တနား၍ ရေချိုးထမင်းစားကာ မှေး ခနဲအိပ်ပျော်သွားချိန်တွင် အခန်း တံခါးခေါက်သံကြောင့် နိုးလာ၏။

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လျှင် ဂိတ်မှ ချာ ဇာတ်နှစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင် လာကာ -

“ဘငြိမ်းကို ဘဏ်သားကြီးခေါ် ခိုင်းလိုက်တယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ နေကပူပါဘိ သနဲ့ကွာ”

“ဦးမျိုးလွင် ဆုံးလိုတဲ့”

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဒါနောက် စရာမဟုတ်ဘူး။ သွားကြ”

“တကယ်ပြောတာ ဘငြိမ်းရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ မနောက်ပါဘူး”

မျက်စေ့မျက်နှာ ပျက်နေကြ သော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ မနောက်မှန်း ဘငြိမ်းသိပါသည်။ သို့ သော် နောက်ကြတာပဲ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိ၏။ ဦးငြိမ်း ဝါးခမောက် ကိုဆောင်း၍ ကပျာကယာထလိုက်ခဲ့ သည်။

ဂိတ်ထဲမှာ ဆိုက်ကားတစ်စီးမှ မရှိ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဦးမျိုးလွင်အခန်း အောက်မှာ ဆိုက်ကားလေးငါးစီးရပ် ထားသည်။ ဦးမျိုးလွင်အခန်းရှေ့သို့ သွက်သွက်ကလေး ... နင်းသွားလိုက် သည်။ ထို့နောက် မိမိဆိုက်ကားကို သော့ပင်မခတ်တော့ဘဲ အပြေးတက် ခဲ့၏။ အခန်းဝသို့ ရောက်လျှင်ရောက် ချင်း ...

“ဦးငြိမ်းတို့ရဲ့မိတ်ဆွေကြီး မရှိ တော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ကို ခွဲသွားပြီ ဦးငြိမ်းရဲ့”

ဟု ငိုပြော ပြောလိုက်သော အေးအေး၏အသံက ဦးငြိမ်းရင်ထဲမှာ ဆို့သွားစေသည်။

“ကဲ ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ

ငါ့ကို အရင်ပြောကြပါဦး”

“၁၁ နာရီ ကျော်ကျော်လောက် မှာ သူပြန်လာပြီး ရေတောင်မချိုးသေး ဘဲ ထမင်းဆာတယ်ဆိုပြီး သူစားချင် တယ်ဆိုတဲ့ ဝက်သား အာလူးဟင်းနဲ့ ထမင်းစားတယ်လေ။ စားပြီးတော့ ငါ့ ရင်ထဲပူနေတယ်။ ရေခဲရေ တစ်ပုလင်း လောက် ဝယ်ပေးပါဆိုလို့ ဝယ်ပေး လိုက်တယ်။ ရေခဲရေလည်း သောက် ပြီးရော ငါ့ရင်ထဲကျပ်နေတယ် ... အသက်ရှူရတာ မဝဘူး။ ဆေးခန်း သွားချင်တယ်ဆိုပြီး ဂိတ်က ဆိုက် ကားတစ်စီး သွားခေါ်ကွာဆိုလို့ ဂိတ် ထဲမှာ စိုးဝင်းဆိုက်ကားတွေတာနဲ့ သူ ကိုခေါ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဆိုက်ကား ရောက်ပြီ သွားရအောင်လို့ အောက် ကနေလှမ်းခေါ်တာ သူဆင်းမလာ တာနဲ့ တက်ကြည့်တော့ သူအသက် မရှိတော့ဘူး ဦးငြိမ်းရဲ့”

ဟုပြောကာ ငိုပြန်လေသည်။

ဦးငြိမ်းသည် ‘ဦးစံသာကြီးကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ် ကာ သေခြင်းတရားကို နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မနော ကံသုံးပါးတွင် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ် သော အဘိဇ္ဈာ၏သဘောကို ကွက် ကွက်ကွင်းကွင်း နားလည်သွားလေ သည်။

ချစ်မုန်းငြိမ်း

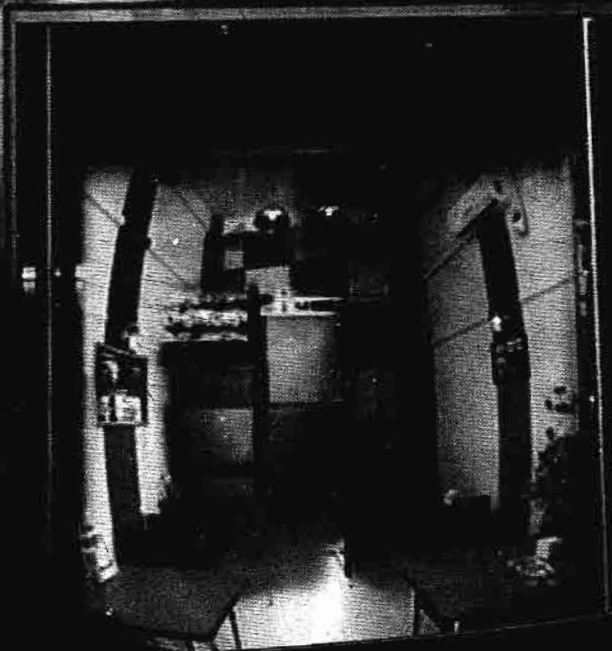
၀၉-၂၆၀၄၅၅၄၁၀

HEAVEN PIZZA

The Slice of Heaven

ဆိုင် ဖွင့် ချိန်

နေ့စဉ် - နံနက် (၁၀)နာရီမှ ည (၉)နာရီထိ

Welcome

Dining and Home Del.
Call us: 09 855 1234
Address: No. 244, 2nd Floor,
Super Towers

အိမ်ကနေ ၂ ချပ်လောက်အနည်းဆုံးမှာရင် အရောက်ပို့မယ်။

ကျောင်းတွေ၊ ဧည့်ခံပွဲတွေ၊ မွေးနေ့ပွဲတွေအတွက်လည်း စီစဉ်ပို့ဆောင်ပေးမယ်။ ရုံးတွေ ကုမ္ပဏီတွေအတွက်လည်း ဆောင်ရွက်ပေးမယ်။

အမှတ် - ၃၈/၄၀၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

ဖုန်း - ၀၉ - ၈၅၅၁၃၈၃

Join us on Facebook
Website: www.heavenpizza.com

မိမာယာနှင့် မိုက်ကယ်ညွန့်ဖေ

မောင်မောင်စိန်လင်း(နတ်မောက်)

၁၉၇၂

မိမာယာနှင့် မိုက်ကယ်ညွန့်ဖေ

မောင်မောင်စိန်လင်း(နတ်မောက်)

“လေးလေးညွန့်၊ သူတ သူငယ်
ချင်းတွေနဲ့ ငွေဆောင်ကို လိုက်သွားချင်
တယ်။ လိုက်သွားမယ်နော်”

“မလိုက်ပါနဲ့ဆိုရင်လည်း သူတ
ငွေတင်အတင်း လိုက်သွားမှာပဲမဟုတ်
လား။”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့လေးလေး
ရယ်...နော်...နော်လို့”

မာယာ(ခ)သူတသည် မိုက်ကယ်
ညွန့်ဖေကို ကနွဲကလျာဖြင့် နွဲဆိုးဆိုး
လိုက်ပြီး အကြင်နာအယုအယတွေနှင့်
ချွဲလိုက်သည်။ ခွေးကလေးအရောင်
တော့ ပါးလျက်၊ နားလျက်ဆိုသကဲ့သို့
ပွေ့ကာဖက်ကာ ပြုရှာလေသည်။

မာယာ(ခ)သူတဆိုသော မိန်း
ကလေးမှာ ယောက်ျားသားများ မဆို
ထားနှင့် မိန်းမသားအချင်းချင်း ငေး
ကြည့်ရလောက်အောင် ချောမောလှပ
သော ဘဝပေးကောင်သည် မိန်းမချော
လေး ဖြစ်သည်။

မိုက်ကယ်ညွန့်ဖေသည် သူတကို
ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရယူထားသော မူပိုင်
ရှင်တော့မဟုတ်ပါ။ သူမ၏ဘဝ၊ သူမ၏
အလှ ပျက်စီးဆုံးပါးသွားမည် စိုးသော
ကြောင့် အလိုလိုက်ပြီး ထိန်းကျောင်း
ပေးနေရသူမျှသာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင်
ဒီသတ္တဝါတစ်ဦးဖြစ်ရကား၊ မသတ္တဝါ

တစ်ဦးဖြစ်သည့် သူတ၏ ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါ
ရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဟူရုံတို့တွင် နစ်မြေ
နေသူဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

မိုက်ကယ်ညွန့်ဖေနှင့် သူတတို့
သည် တူညီသောဝါသနာ၊ တူညီသော
ဘဝဖြင့် ရပ်တည်နေသူများဖြစ်ကြ
သည်။ မိုက်ကယ်ညွန့်ဖေသည် မိန်း
ကလေးများနှင့် အရောတဝင်၊ ဖက်လှဲ
တကင်း နေတတ်သူ၊ နေလေ့ရှိသူဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့် ဇနီးသားသမီးတို့နှင့်
ရှင်ကွဲ ကွဲနေသူဖြစ်သည်။ လင်ခန်း၊
မယားခန်း၊ ပစ္စည်းခန်းများ ခွဲခြားရယူ
ပြီး လွတ်လပ်စွာနေသော တစ်ပင်တိုင်
မင်းသားကြီးဖြစ်သည်။

မာယာ(ခ)သူတမှာလည်း အဝတ်
အစား၊ အနေအထိုင်၊ အသွားအလာ
ပတ်စက်သောကြောင့် မိဘမောင်ဖား
တို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်သော
ကြောင့် အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ထားခံရ
သော မိန်းမဆို၊ မိန်းမရိုင်းမလေး ဖြစ်
သည်။ သားဆိုး၊ သမီးဆိုးတို့ကို ပစ်ရိုး
ထုံးစံမရှိ၊ တောင်းဆို၊ ပလုံးဆိုးကိုသာ
ပစ်ရိုးထုံးစံရှိသည်ဆိုသော်လည်း သူတ
မှာ သူမ၏ အနောက်တိုင်းမိန်းမရိုင်းတို့
၏ လွတ်လပ်မှု၊ သရုပ်သကန် အမူ
အကျင့်တွေကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သော
ကြောင့် မိဘမောင်ဘွားတို့၏ ထိန်း

သိမ်းမှုကို လက်မခံသော တဏှာရွာ
သူမလေး ဖြစ်နေရုံမက ရာဂပြင်းထန်
သော မိန်းမသားလည်းဖြစ်သည်။

“တော့တာ...ဘိဉ်ဘိဉ်”
“နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်လည် ဆုံ
စည်းကြမယ်နော်၊ တော့တာ...ဘိဉ်
ဘိဉ်”

သူတ၏အဖော်များက ပရာဒို
ကားဖြင့် အိမ်တိုင်ရာရောက်ပြန်လည်
ပို့ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ မိုက်ကယ်ညွန့်ဖေ
လည်း တံခါးဖွင့်ပြီး ကြိုဆိုလိုက်လေ
သည်။

“ဒါက လေးလေးညွန့်အတွက်
ပင်လယ်ငါးပုပ်ခြောက်၊ ဒါကတော့...
ပင်လယ်ငါးမုတ်”

“ပျော်ခဲ့တယ် မဟုတ်လားသူတ”
“ပျော်တာပေါ့ လေးလေးရယ်”
အချိန်တန်တော့ အိမ်ပြန်ဆို
သကဲ့သို့ သူတသည် သူမ၏ဒီနားရာ
နေအိမ်ဖြစ်သော မိုက်ကယ်ညွန့်ဖေ၏
နေအိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ပေသည်။

* * *

(၂)

“သူတ ဒီနေ့ ပြန်လာတာ စော
ပါလား”
“ဟုတ်ကဲ့ လေးလေး၊ ခွေးနေ့

ဒင်နာက နိုက်ကလပ်မပါလို့ စောစော ပြန်လာတာပါ လေးလေး။ ဪ... သူက သူ့တူသူငယ်ချင်း မူယာတဲ့ လေးလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ခေါ်လာတာ။ ဒီည သူ့တူနဲ့အိပ်မယ်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်... မူယာ”

“မူယာလည်း လေးလေးကိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ မူယာကို သူ့တူလိုပဲ ခင်ပါနော် လေးလေး”

“ခင်မင်ပါတယ် သမီးရယ်”

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သော် သူ့တူနှင့် မူယာတို့ ဈေးသွားကြသည်။ စားဖွယ်၊ သောက်ဖွယ်များ ဝယ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် နန်းကြီးသုပ်လုပ်စားရန် စီစဉ်ကြသည်။

“လေးလေးရေ ထပါတော့၊ ရောင်ခြည်လာလှပေါ့။ လေးလေး မထသေးဘူးလား။ ၉ နာရီထိုးတော့မယ်။ ညက ရေချိန်များသွားလို့လား”

သူ့တူသည် မိုက်ကယ်ညွန့်ဖေ၏ အိပ်ရာသို့ ဝင်ပြီး ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ကာ ကြင်နာသော နလုံးသားဖြင့် အိပ်ရာမှ နီးထစေလိုက်သည်။ မိုက်ကယ်ညွန့်ဖေသည် ရေအိမ်သန့်စင်ခန်းဝင်၍ ရေမိုးချိုးပြီး၊ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူ့တူနှင့် မူယာတို့က နန်းကြီးသုပ် ကျွေးမွေးကြသည်။ စားသောက်ရင်းဖြင့် -

“လေးလေးညွန့်...သူ့တူ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်။ အဲဒါ လေးလေးကို ခွင့်တောင်းတာပါ။ နောက်ပြီးတော့ လေးလေးညွန့် အဖော်မဲ့နေမှာစိုးလို့

မူယာကို ခေါ်လာပေးတာပါ။ လေးလေး စိတ်ဆန္ဒရှိရင် မူယာကို အဖော်ခေါ်ထားလို့ ရပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူ့တူ”

“မူယာအနေနဲ့လည်း အချိန်မရွေး ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး နေလို့ရပါတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လေးလေးညွန့်၊ မူယာကိုလည်း သူ့တူလိုပဲသဘောထားပါ လေးလေး”

“မူယာရဲ့ မိဘတွေကကော”

“မရှိကြတော့ပါဘူး။ မူယာငယ်ငယ်က ပရဟိတဂေဟာမှာ နေခဲ့ပြီး လူလားမြောက်ခဲ့တာပါ။ ၁၆ နှစ်၊ ၁၇ နှစ်လောက်မှာ လူကုန်ကူးသူတွေရဲ့ ဈေးကွက်ထဲ ရောက်သွားပြီး ကိုယ့်ဘဝကို သူတစ်ပါးရောင်းစားတော့ မခံဘူး။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ဘာသာရောင်းမယ်ဆိုပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလာရသူပါ လေးလေး”

“အေးအေး...အရုံးနဲ့အမြတ်ကို တွက်ပေါ့ကွာ။ လူ့ဘဝဆိုတာလည်း ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေတာ။ ဘဝပေးကုသိုလ်ကံပေါ့ကွာ”

မိုက်ကယ်ညွန့်ဖေ၊ သူ့တူ၊ မူယာတို့သည် သူတို့အကြောင်း၊ သူတို့ဘဝ၊ အခြေအနေ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များကို တင်ပြရင်းဖြင့်၊ လူ့ဘဝ၊ လူ့အကြောင်း ဆွေးနွေးခဲ့ကြလေသည်။

ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးများအနေဖြင့် အကြွေစော

ပြီး အနွမ်းပန်းကလေးများ အညှပ်ပန်းကလေးများ ဖြစ်ကြရလေသည်။ စားဝတ်နေရေး ဘဝရပ်တည်မှုအတွက်နှင့် မိဘများ၏ စားဝတ်နေရေး မပြေလည်မှုတို့ကြောင့် အရွယ်မရောက်မီ အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ အလုပ် လုပ်ရသည်နှင့်အမျှ မိဘမောင်ဘွားတို့၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ နေခွင့်မရကြတော့ပေ။ အပျိုပေါက်အရွယ်ကလေး ရောက်လာကြသည်နှင့်အမျှ ခန်းခနဲပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြရာမှ တဏှာ၏ နှိုးဆွမှုဒဏ်ကို ခံစားလာကြသည်။ တဏှာရွာသား ဖိုသတ္တဝါများ၏ စည်းရုံးမှုကြရသည်။ လှလှပပ ဝတ်ချင်ကြသည်။ သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင်၊ အလှပြိုင်ချင်လာကြသည်။ သူ ဟန်းဖုန်းကိုင်လျှင် ငါလည်း ကိုင်နိုင်ရမယ်ဆိုသည့် မာန်မာန၊ လောဘသက္ကာရတွေ ဖြစ်လာကြသည်။ ထိုသို့ ဤသို့သော အကြောင်းတရားများကြောင့် အချစ်ကိုကိုးကွယ်လာကြသည်။ တဏှာနယ်အတွင်းသို့ သက်ဆင်းသွားကြသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်များသည် တစ်သက်စာ၊ တစ်ဘဝစာ မဟုတ်ကြပါ။

* * *

(၃)

ဂျောမောင်မောင်နှင့် သူ့တူတို့၏ အိမ်တက်မင်္ဂလာပွဲ ပြုလုပ်သောနေ့တွင် ဖြစ်သည်။ ဂျောမောင်မောင်မှာ မော်တော်ကား ဝယ်/ရောင်းသော ဘော့ဇေဖြစ်သောကြောင့် မိတ်ဆွေများသည် သို့ကြောင့်လည်း အိမ်တက်ပွဲမှာ ချော

သည်။ စဉ်းကားသည်။ ဝယ်/ရောင်း
များ။ ပွဲစားများ ဝင်လာမစဲ တသံသံ။

“ဟာ...ကိုမိုက်ကယ်ကြီး ကြွပါ
များ။ ကြွပါ။ ဟာ . . . ဘယ်တုန်းက
မိန်းမယူလိုက်တာလဲ”

“အစ်ကိုမောင်ကလည်း မိတ်ဆွေ
တွေပါ။ လင်မယားမဖြစ်ကြသေးပါဘူး။
သူက သူ့ဇာရဲသူငယ်ချင်း မူယာပါ”

“ဘွားတေး...ဘွားတေး”

ကားဝယ်/ရောင်းဘောစေ့များ။
ဝယ်/ရောင်းများ။ ပွဲစားများမှာ မိသားစု
လိုက် လာသူက နည်းပါးသည်။ လေ
ကားထစ် သုံးထစ်ဆင်းလျှင် လူပျိုဖြစ်
သူများသာ များလေသည်။ မူယာ၏
အလှအပများကို မျက်စိကျွတ်ကျ
မတတ် ရှုစားကြသည်။ သူ့ဇာကို ဆွေ
မျိုးတော်လိုကြောင်း စသူကစ၊ နောက်
သူကနောက်၊ မျက်လုံးဒေါက်ထောက်။

“မူယာ၊ လေးလေးညွန့်တော့ မူ
ယာကို စိတ်မချတော့ဘူး။ သဝန်တို
စိတ်တွေ ခံစားလာရတယ်”

“လေးလေးညွန့်ရဲ့ ဘဝနဲ့ မူယာ
ဘဝ မတန်ပါဘူး လေးလေးရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မူယာ”

“မူယာက ဇာတ်မင်းသမီးလို ဟို
မင်းသားနဲ့တွဲ၊ ဒီမင်းသားနဲ့တွဲ ဘဝ
ဇာတ်ခုံမှာ ကပြနေရတဲ့ သူဖြစ်လို့ပါ
လေးလေး”

“ဒီလိုရှိပါတယ် မူယာ၊ တချို့
ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီးတွေတောင်မှ အိမ်
ထောင်ပြုလိုက်တဲ့အခါမှာ ဇာတ်ကား
မရိုက်တော့ဘူး။ နားလိုက်ကြတယ်။
မူယာလည်း ဆက်ပြီးမကန့်တော့ပေါ့”

“လေးလေး အနေနဲ့ မူယာအပေါ်
အဲဒီလောက်အထိ မျှော်မှန်းတယ်။ တန်
ဖိုးထားတယ်ဆိုရင် လေးလေးသဘော
ပါ လေးလေး”

“လေးလေးမှာ ပရိဘောဂ်တက္က
စီ ငါးစီးရှိတယ်။ တစ်နေ့ဝင်ငွေ ၅၀၀၀၀
ရှိတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးနေလို့၊
စားလို့ရပါတယ်။ နောက်ပြီး ဝယ်/
ရောင်းအလုပ်ကလည်း တစ်လ လေး
ငါးသိန်း ရနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကဲပါ..လေးလေးရယ်၊ သဘော
ရှိ ရောဟို”

သို့ဖြင့် သွားအတူ၊ လာအတူ၊
နေအတူ၊ ထိုင်အတူ၊ အိပ်အတူ စိတ်
နလုံးသားချင်း ပေါင်းစပ်နေကြပြီဖြစ်
သောကြောင့် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ယုံ
ကြည်မှု၊ အားကိုးမှု၊ စိတ်ချမှုတွေ
အပြည့်အဝ ရှိနေကြပြီး လူသိရှင်ကြား
လင်မယားဖြစ်ကြရန်သာ လိုအပ်တော့
ပေသည်။

* * *

(၄)

“ဟယ်...သူ့ဇာပါလား၊ လေး
လေးညွန့် သူ့ဇာလာတယ် လေးလေး”

“အလို သူဌေးမကြီး၊ မလာစမှ
အလာထူးပါလား”

“သူဌေးမဟုတ်ဘူး လေးလေး၊
ခွေးမ၊ ခွေးမဖြစ်နေပြီ”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘယ်လိုလဲ ဆို
စမ်းပါဦး သူဇာ”

“အစ်ကိုမောင် မူးယစ်ဆေးဝါး
အမှုနဲ့ အဖမ်းခံရပြီး အမှုရင်ဆိုင်နေရ

တယ် လေးလေး။ စိန်ဘရာသား ဥပ
ဒေအကျိုးဆောင်ဂရုနဲ့ အမှုကိုဖြေရှင်း
နေရတယ်။ သိပ်တော့ အားမရဘူး။
အနည်းနှင့်အများ ထောင်ကျမှာပဲတဲ့
လေးလေး”

သူ့ဇာ၏တရားဝင်ခင်ပွန်း ရှေ့
မောင်မောင်သည် ဝယ်/ရောင်း ဘော
စေ့တစ်ဦးဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
ကောင်းပါသည်။ အပျော်အပါးလိုက်စား
ပြီး စီးပွားရေးကောင်းသူတို့မှာ နိုက်
ကလပ်၊ ဒေးကလပ်တွေကို မကြာခဏ
သွားလေ့ရှိသည်။ (အင်တက်စီ)ခေါ်
သော ခေါင်းခါဆေး၊ ဇိမ်ခံမူးယစ်ဆေး
ကို သုံးစွဲရာမှ ဇိမ်ခံမူးယစ်ဆေးပြား
အမျိုးမျိုးများကို သုံးရင်း၊ သုံးရင်းဖြင့်
ရောင်းဝယ်သူအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွား
ကြသည်။ စီးပွားဖြစ် လုပ်ချင်လာကြ
သည်။ လုပ်ကြသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးမှာ တစ်ကမ္ဘာလုံး
ရှိ နိုင်ငံအားလုံးတို့က တိုက်ဖျက်နေရ
သော အန္တရာယ်ကြီးဖြစ်သည်။ စိတ်ကို
ရူးသွပ်စေပြီး၊ လူသားတစ်ဦး၏ စီးပွား
ရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေးကို ပျက်စီး
စေရုံမျှမက၊ လူသားတစ်ဦး၏ ဘဝကို
ပျက်စီးစေပြီး အချိန်မတိုင်မီ အသက်ကို
အန္တရာယ်ပေးတတ်သည်။ ဘဝပျက်သူ
များလည်း မနည်းတော့ပါ။

“ဟယ်...သူ့ဇာ၊ လာလား၊ ဘယ်
ကလည်လာတာလဲ”

“မင်းတို့ဆီကိုလာတာပါ မူယာ၊
လေးလေးကော”

“လေးလေး အပြင်သွားတယ်၊ ပွဲ
စားတန်း သွားမယ်လို့ ပြောသွားတယ်။

ကိစ္စရှိရင် မုန်းဆက်ခေါ်ပါလား သူ့ဇာ”

“ဟဲ့လို... ပြောပါခင်ဗျာ၊ မိုက်ကယ်ပါ။ ခြောက်... သူ့ဇာ၊ အေး... ဟုတ်ပြီ။ အခုပဲ ပြန်လာတော့မယ်။ သူ့ဇာဘာစားမလဲ။ ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ”

“ဘာမှမဝယ်ပါနဲ့ လေးလေး”

လင်မယားတစ်ဝမ်းကွဲ တော်ခဲ့ရသော သူ့ဇာမှ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး အကြံပေးရန် အကူအညီတောင်းသောကြောင့် လိုအပ်သည်များကို လိုအပ်သလို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးရန် လူမှုရေးတာဝန်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဆို... သူ့ဇာ၊ ဘာတွေ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးချင်တာလဲ”

“ကိုမောင်ရဲ့ မယားကြီးနဲ့ သမီးတွေက သူ့ဇာကို သိပ်မကြည်ကြဘူး”

“ဘယ်မှာ တွေ့ဆုံကြတာလဲ”

“အင်းစိန်ထောင်မှာ။ ထောင်ဝင်စာသွားပို့ချိန်မှာ တွေ့ကြတာပါ”

“ဒါကတော့ မေ့တာပဲလေ။ သူ့ဇာသည်ခံပြီး ဆက်ဆံပေါ့”

“သူ့ဇာ သည်းခံပါတယ်။ အညံ့လည်းခံပါတယ် လေးလေး။ သူ့ဇာတို့စီးနေတဲ့ တိုယိုတာရက်ဖိုးကားကို သူတို့ လာပြီးယူသွားကြတယ် လေးလေး”

“ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်မှ ဖြစ်မယ်။ မင်းရဲ့တိုက်ခန်းကို ရောင်းလိုက်ပြီး အိမ်မှာလာနော်”

သူ့ဇာသည် သူ့ဇာနာမည်ဖြင့် ဂျော့မောင်မောင် ဝယ်ပေးထားသော တိုက်ခန်းကို သိန်းရှစ်ရာတန်သော်လည်း သိန်းခုနစ်ရာဖြင့် ရောင်းလိုက်သည်။ ကျေးဇူးရှင်ကြီး မိုက်ကယ်ညွန့်ဖေ၊

မူယာတို့အိမ်သို့ ပြောင်းနေလိုက်သည်။ မယားကြီးနှင့် သားသမီးတို့၏ အနှောင့်အယှက်ရန်စွယ်အန္တရာယ် ကင်းဝေးအောင် စီစဉ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ခပ်ပွန်းသည် ဂျော့မောင်မောင်သို့ တင်ပြရာ သဘောတူကြောင်း ပြောသဖြင့် မျက်ရည်များပင် လည်ခဲ့ရလေသည်။ အစ်ကိုမောင်၏ကျေနူးကို တစ်သက်မပေးပါကြောင်းကတိပေးခဲ့သည့်အတွက် စိတ်ကျေနပ်ရလေသည်။

ဤနေ့သည်ကား ဂျော့မောင်မောင်တို့၏ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲရသွယ်စေသည့် အမှုကို အမိန့်ချမှတ်နေပြန်သည်။ မယားကြီးနှင့် သားသမီးများလည်း ရောက်ရှိနေကြသည်။ မယားငယ်ဟူသည့် ဝေါဟာရပိုင်ရှင် သူ့ဇာမှာလည်း တရားရုံးသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ မဝံ့မရဲဖြင့် တရားခွင်၏ ထောင့်စွန်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကြောက်ရွံ့သော မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် စောင့်စားနေသည်။ ဝင်းဝါဖြူဆွတ်သည့် အသားအရေတွင် အနက်ရောင်ဝမ်းဆက်ဖြင့် မြင်တွေ့ရသည်မှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်အသွင်အပြင်လေးဖြစ်နေသည်။ ဘယ်မှန်၊ ဘယ်ဘီးနှင့်မှလည်း မပြီးမသင်ဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အသွင်ဆန်း အမြင်ဆန်း၍ လုပ်နေသည်။

ခရိုင်တရားသူကြီး တရားခွင်သို့ တက်ရောက်လာသည်။ တရားခွင်သို့ ဂျော့မောင်မောင်ပါ (၃)ဦးတို့ အချုပ်ဖြင့် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ခရိုင်တရားသူကြီးရုံး တရားခွင်စာရေးမှ အမှုခေါ်သည်။ အမိန့်နာခံရန် တရားခံများ

အား မတ်တတ်ရပ်စေသည်။

“အမိန့်”

တရားခံ- ဂျော့မောင်မောင်(၁) ဂျော့မောင်မောင်သားသည် မူးယစ်ဆေးဝါး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(က)၊ ၂၀(က) တို့အရ အပြစ်ရှိကြောင်း မြင်သာထင်ရှားသည်။ သက်သေများကလည်း သက်သေခံပစ္စည်းနှင့်အတူ တစ်ပြေးညီညီ ထွက်ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် အနှစ်(၂၀)စီကျခံစေ။

မယားကြီးနှင့် သားသမီးများ ငိုကြသည်မှာ တရားရုံး၊ တရားခွင်တွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျှံသွားမလား ထင်ရမလောက်။ သူ့ဇာမှာလည်း တရားရုံး၏ ထောင့်တစ်နေရာမှ မဝံ့မရဲကြည့်ရင်းဖြင့် ငိုချလိုက်ရာ တရားရုံးတစ်ခွင်လုံး ငိုယိုသံများ လွှမ်းခြုံသွားတော့လေသည်။

“ညီမလေး... အစ်ကိုမောင်နဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါလို့ မမကြီးကို ပြောပေးပါ ညီမလေး”

သူ့ဇာသည် တရားရုံးအချုပ်ခန်းတွင် အစ်ကိုမောင်နှင့် တွေ့လို၍ တွေ့ခွင့်ပြုပါရန် သမီးဖြစ်သူ သပြေမောင်မောင်မှတစ်ဆင့် သူမိခင်ကြီး ဒေါ်ခင်ခင်စိန်ထံသို့ ခွင့်တောင်းခံပေးရန် ပြောဆိုသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်စိန်က ခွင့်ပြုသည်။ သူ့ဇာသည် မျက်ရည်စက်လက် အငိုခက်လျှက် ဂျော့မောင်မောင်-အစ်ကိုမောင်ထံသို့ သွားရောက် တွေ့ရှိခွင့်ရရှိလေသည်။

“သူ့ဇာ လိမ်လိမ်မာမာနေလေ”

ထောင်ခဏ် အနှစ် ၂၀ ဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်တွေ၊ ဘာတွေနဲ့ဆိုရင် ၁၀ နှစ်အများဆုံးပဲ ရှိပါတယ်။ အစ်ကိုအားမငယ်ပါဘူး။ ကောင်းရောင်း ရောင်းဝယ်လုပ်စားဖို့ သူ့လာမှာ အရင်းအနှီးငွေလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား သူ့လာ။ ယုတ်စွဲအဆုံး ပရိဘောဂကား နှစ်စီး ဝယ်ပြီး တက္ကစိဌာနစားရင်တောင် တစ်နေ့ဝင်ငွေ ၂၀၀၀၀ ရှိပါတယ်။ လိမ်လိမ်မာမာနေနော်”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုမောင်...။ အစ်ကိုမောင်ကိုလည်း တစ်လတစ်ကြိမ် ထောင်ဝင်စာလာပို့ပြီး အစ်ကိုမောင်ရဲ့ မျက်နှာကို လာကြည့်ပါမယ် အစ်ကိုမောင်”

အပူသည်မိသားစုတို့ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ငိုပွဲဆင်နေကြသည်။ ထိုစဉ် အပြာရောင် ထောင်ကားကြီးသည် ထောင်ကျတရားခံများနှင့် အချုပ်တရားခံများအား အင်းစိန်ထောင်ကြီးသို့ သယ်ဆောင်သွားခဲ့လေသည်။

“လေးလေးညွန့် သူ့လာစိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုသလို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘုရားဖူးလိုက်သွားဦးမယ်နော်... လေးလေး”

“ဘုရားဖူးရုံတင်ပဲလား၊ လိပ်ဥပါတူးကြမှာလား”

“လေးလေးရယ်...ပုထုဓနော၊ ဥပ္ပတ္တကောလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား၊ ရူးတဲ့လူလည်း ရှိမယ်၊ ရူးချင်ယောင်ဆောင်တဲ့လူလည်း ရှိချင်ရှိကြမှာပေါ့”

“ဘယ်သူတွေနဲ့လဲ သိလို့ရလား”

“ငယ်ရောင်းဘော့စေ့ ကိုမိထောင်တို့နဲ့ သွားမှာပါ လေးလေး။ သူ့ပရာဒိုကားနဲ့ သွားမယ်တဲ့”

“ကောင်းပါတယ်။ မူးရင် ရပ်တာကလွဲလို့ သဘောကောင်းပြီး စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်”

မီးသည် နီးစပ်သူကို လောင်မြိုက်မြိုက်သည်။ မိမိအပေါ် စွန့်စွန့်စားစား ရယူခဲ့သော အစ်ကိုမောင်ကို မေ့လို့မရနိုင်အောင် တငွေငွေလောင်ကျွမ်းရမှု၊ အပူဒဏ်မှ ပြေပျောက်စေရန်၊ အေးငြိမ်းစေရန်၊ စိတ်၏ အလှည့်အပြောင်းဖြစ်စေရန်အတွက် ခရီးထွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖိုးထောင်နှင့် သူ့လာတို့ စုံတွဲ၊ ဇင်မင်းအောင်နှင့် သက်ထားစံတို့ စုံတွဲသည် စားတော့ထမင်းဆိုင်း၊ သောက်တော့ရေအိုးစင် လူတန်းစားများ မဟုတ်ကြပါ။ သောက်တော့ စားတော့ ဘီယာဆိုင်း၊ အိပ်တော့ဟိုတယ်၊ ပစ္စည်းရှိလူတန်းစားများ ဖြစ်ရကား ဆိတ်ငြိမ်လုံခြုံသောနေရာ၌ အနားယူ၊ အပန်းဖြေမှု ဖြစ်သည်နှင့်အညီ၊ တဏှာရာဂ မီးတောက်လောင်လွယ်ကူသော သဘောဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သဒ္ဓါချစ်၊ တဏှာချစ်တို့ဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကြင်နာပိုလွန်းနေကြသည်...။ တဏှာနွံအတွင်း နှစ်မွန်းနေကြလေသည်။ သားမေ့၊ မယားမေ့၊ တရားမေ့ ဖြစ်နေကြလေသည်။

“သူ့လာ...မနေ့ညက နိက်ကလပ် မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး အစ်ကို မင်းကို လုံးဝ၊ လုံးဝ စိတ်မချတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ အစ်ကိုဖိုးထောင်”

“မင်း အဲဒီနေ့က အကောင်ကြီးကြီး အပြီးရည်ရည်ရဲသားတွေ၊ ဘောစေ့ကြီး၊ ဘောစေ့လေးတွေရဲ့ သားတွေနဲ့ ကတာ၊ ကဲတာ အစ်ကိုစိတ်တွေ အတော်ပူလောင်သွားရတယ်။ အခုထိလည်း အဲဒီအပူမီးတွေက မငြိမ်းသေးဘူး။ ဒါကြောင့် အစ်ကို မင်းကို လက်ထပ်ထားချင်တယ်”

“အစ်ကို...သူ့လာက လွတ်လပ်သူ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကာမပိုင် ရှေ့မောင်မောင်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား”

“သူထောင်ကျနေတာက အနှစ် ၂၀ ကြီးတောင်၊ မင်းဒီအတိုင်း ထိုင်စောင့်နေမှာလား။ အခုမင်း အသက် ၂၇ နှစ်၊ အနှစ် ၂၀ စောင့်နေမယ်ဆိုရင် မင်းအသက် ၄၇ နှစ်ဖြစ်သွားပြီ။ အဘွားကြီးဖြစ်သွားမယ်။ အချိန်ရှိခိုက်၊ လုံ့လစိုက်တဲ့၊ ဒါကြောင့် အစ်ကို မင်းနဲ့ လက်ထပ်မယ်။ မင်းကို အိမ်တစ်ဆောင်၊ မီးတစ်ပြောင်ထားမယ်။ မင်း နိက်ကလပ်တွေ၊ အေးကလပ်တွေ မသွားရတော့ဘူး”

“စဉ်းစားပါဦး အစ်ကိုဖိုးထောင်ရယ်။ အစ်ကိုမှာ သားနဲ့မယားနဲ့ အားလုံး မျက်နှာပျက်ကုန်ရလိမ့်မယ်။ ဒီအတိုင်းနေသွားကြတာ မကောင်းဘူးလား။ လွတ်လပ်ပါတယ် အစ်ကိုဖိုးထောင်ရယ်”

တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွား ဆိုသကဲ့သို့ ဖိုးထောင်ခမျာ သူ့လာ

နှင့် သွားအတူ၊ လာအတူ၊ နေအတူ၊ စားအတူ၊ အိပ်အတူ သွားလာနေထိုင် ခဲ့ရာမှ အရူးအမဲသား စားသိသလို သူတို့ အပေါ် စွဲလမ်းမှု၊ တပ်မက်မှုများက မိုး မမြင့်၊ လေမမြင့်ဖြစ်နေရသည်။ သူတို့၏ အကြင်နာ အပြုအမူများက ဖိုးထောင် က ဖမ်းစားထားလေသည်။ ပန်းပန် လျက်ပါ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှ အငြိမ့် မင်းသမီးကြည်ကြည်ဌေး ပွဲကရာသို့ ကိုစောထွန်း(ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း) တကောက်ကောက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ် နေသည်။ လှသူတ နိက်ကလပ်၊ ဒေး ကလပ် သွားလေရာသို့ စိတ်မချသော မျက်နှာထားဖြင့် စောင့်ကြည့်နေရသော တဏှာဒရပ်ကြီး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေ ရလေသည်။

“ဒါလင်ရယ် . . . ပြည့်ဖြိုးစံတို့ သားအမိကိုတော့ ပစ်မထားပါနဲ့နော်”

“ပြည့်ရယ်... ဒါလင် ပျော်တက် တယ်၊ ကဲတတ်တယ်ဆိုတာ ပြည့်သိ ပြီးသားတွေပါ။ ဒါကြောင့်လည်း စံရိပ် ငြိမ်ခြံကို ပြည့်နာမည်နဲ့၊ စိန်ရိပ်သာခြံ ကို သားနာမည်နဲ့၊ လင်းရိပ်ငြိမ်ခြံကို သမီးနာမည်နဲ့ လွှဲထားတာပေါ့ ပြည့် ရယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက ဆိုင်သုံးဆိုင်က လည်း မင်းတို့သားအမိရဲ့ စီးပွားရေးပဲ မဟုတ်လား။ ဒါလင်မှာက ကားဝယ်/ ရောင်း လုပ်ငန်းပဲရှိတာပါ။ အဲဒီလို ရှုပ် မှာစိုးလို့ ရှင်းအောင် လုပ်ပေးထားတာ ပါ ပြည့်ရယ်။ ဒါလင်ဟာ ညှော်သည် သဘောလောက်သာ ရှိပါတယ် ပြည့် ရယ်”

“ဟုတ်တော့ . . . ဟုတ်ပါတယ် ဒါလင်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမဆိုတာမျိုးက အူတိုတတ်တယ် မဟုတ်လား ဒါလင် ရယ်။ ချစ်လို့ပြောတာ အပြစ်လား ဒါ လင် နော် . . . နော် . . . နော်လို့”

“ဟေး . . . အဖေကြီးနဲ့ အမေတို့ ငယ်မှုပြန်နေကြတယ်ဟေ့”

ကိုဖိုးထောင်နှင့်ဇနီး မပြည့်ဖြိုးစံ တို့၏ အချစ်စားမြုံ့ပြန်နေပုံ၊ အချစ်ပြိုင် ပွဲကြီး ကျင်းပဆွေးနွေးနေကြပုံများကို သားနှင့်သမီးတို့က သရော်လိုက်ကြ လေသည်။

* * *

“ကလင် . . . ကလောင်၊ ကလင် ကလောင်”

“ဟဲလို . . . ပြော သူတ”

“သူတ ရောက်နေပြီလား။ အချစ် အခန်းယူထားလိုက်လေ။ စားချင်တာ လည်း မှာထားလိုက်။ အစ်ကို ထွက် လာနေပြီ။ ဟိုတယ်နား ရောက်နေပြီ။ ကားတွေကျပ်နေလို့”

ကိုဖိုးထောင်နှင့် သူတတို့တွေ့ဆုံ အနားယူနေကြ ဟိုတယ်ကြီးတွင် တစ် နေ့တာအနားယူ အပန်းဖြေကြရန် ဆုံ စည်းကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“သူတ ရေကျော်ထဲမှာ သူတ အတွက် တိုက်ခန်းဝယ်ဖို့ စီစဉ်ထား တယ်။ သူတနဲ့ တရားရုံးမှာ လက်ထပ် ကြမယ်။ အဲဒီမှာ အဆင်ပြေသလို နေ ကြမယ်။ သူတ သဘောတူရဲ့လား”

“သူတအနေနဲ့ သဘောမတူစရာ

မရှိပါဘူးအစ်ကို။ ဒါပေမယ့် ဂျော့မောင် မောင် ထောင်ကလွတ်လာရင် ဘယ်လို ဖြေရှင်းကြမလဲဆိုတဲ့ အချက်တစ်ချက်၊ အစ်ကိုရဲ့ဇနီး၊ သားသမီးတွေ စိတ်ဆင်း ရဲနိုင်တဲ့ အချက်တို့ကို စဉ်းစားထားဖို့ လိုမယ်ထင်တယ် အစ်ကို”

“သူတ၊ အစ်ကိုဇနီး၊ သားသမီး တွေအတွက် ဘာမှမူစရာ မလိုဘူး။ ရှိ တဲ့ပစ္စည်းအားလုံး သူတို့ကိုလွှဲပေးထား ပြီးဖြစ်လို့ သူတို့အတွက် စိုးရိမ်မှုဘာမှ မရှိပါဘူး။ နောက်တစ်ချက်ဖြစ်တဲ့ ဂျော့ မောင်မောင် ထောင်ကလွတ်လာတဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်လိုစဉ်းစားမလဲဆိုတဲ့ အချက်ကတော့ အခုစဉ်းစားဖို့ မလို သေးပါဘူး။ အနှစ် ၂၀ ကြာမှ စဉ်းစား ရမယ့်ကိစ္စပါ သူတ”

“အဲဒါဆိုရင် အစ်ကို ကြိုက်သလို သာ စီစဉ်ပါတော့ အစ်ကို”

ကိုဖိုးထောင်နှင့် လှသူတတို့ သည် (ဒုတိယထပ်) ရေကျော်လမ်းမ ကြီးပေါ်တွင် အိမ်တစ်ဆောင်၊ မီးတစ် ပြောင် အကြင်လင်မယား နေမင်းသား အဖြစ်၊ နေလင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်း နေထိုင်လာခဲ့ကြလေသည်။

* * *

(၇)

“ဝန်း ခိုင်၊ ဝွမ်း ချွမ်း၊

ဝန်း ခိုင်၊ ချွမ်း၊ ဝွမ်း”

“ဟေ့ . . . သူတ၊ ထွက်ခဲ့လေ။ ပိုင်းလုံးမ နှင့်ကိုသတ်မယ်။ မာယာတစ် သိန်း အပလီန်း အနန္တနဲ့၊ သူတထောင်

တွေ့ကိုယူပြီး အပိုင်ကြံတဲ့ကောင်မ
ထွက်ခဲ့စမ်း”

“ဝုန်း ဝုန်း ခိုင်၊ ခိုင်၊ ဝမ်း
ဝမ်း”

“ဒီမယ် ခင်ဗျားတို့ အပေါ်ထပ်
အောက်ထပ်တွေပါ ပျက်စီးကုန်ပြီ။ ဒါ
မင်းမဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဝိုင်းကြဟေ့...ဝိုင်းကြ၊ ပြန်ချ
ကြ ဖမ်းကြ”

လမ်းထဲမှ အိမ်နီးချင်းများ၊ ဘော
ပွဲကြည့်နေသော လူငယ်၊ လူရွယ်၊ လူ
အုပ်စုတို့ထွက်လာပြီး ဝိုင်းလိုက်ကြ
တော့မှ ကားတစ်စီး၊ လူ ၁၀ ယောက်
တို့ ခိုင်နာကားတစ်စီးဖြင့် လာရောက်
တိုက်ခိုက် အကြမ်းဖက်သူများ ထွက်
ပြေးသွားကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနှင့်
ရေကျော်လမ်းဆုံ မီးပွိုင့်အရောက်တွင်
အနောက်မှ အရှေ့သို့ မောင်းနှင်လာ
သော ကားကြီးဖြင့် တိုက်ခိုက်မိသည်။
အကြမ်းဖက်သူများ၏ ခိုင်နာကား
မှောက်သွားသည်။ ကားပေါ်လာသော
အကြမ်းဖက်သမားများ ဒဏ်ရာ ပြင်း
ထန်စွာ ရရှိသည်။ (၅၁)လမ်း ယာဉ်
ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဗိုလ်တထောင်
ရဲတပ်ဖွဲ့မှ တာဝန်ရှိသူများ ရောက်ရှိ
လာကြသည်။ တရားခံများကို ဖမ်းဆီး
ကြသည်။ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သူတို့အား
ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာနသို့
တင်ပို့ကြသည်။

အခင်းဖြစ် အကြမ်းဖက်မှုကို ရဲ
တပ်ဖွဲ့မှ စစ်ဆေးဖော်ထုတ်ခဲ့ရာတွင်
ကိုဖိုးထောင်၏ဝန်း မပြည့်ပြီးစဲမောင်

များဖြစ်ကြသော သံချောင်း(ခ)ငမဲ၊ လူ
မြင့်(ခ)ရာဇာ၊ မီးခဲ(ခ)မောင်မောင်မိုးတို့
က ၎င်းတို့၏ သူငယ်ချင်းများ မော်လာ
ပြီး တုတ်၊ ဓား၊ ကျောက်ခဲများ၊ အုတ်
ခဲများ သယ်ဆောင်လာပြီး ကိုဖိုးထောင်
၏ မယားငယ် မိမာယာ (ခ) သူဇာ၏
နေအိမ် (ဒုတိယထပ်) တိုက်ခန်းကို
ခဲများဖြင့် ပစ်သွင်းခြင်း၊ ဖျက်ဆီးခြင်း၊
စိန်ခေါ်ခြင်း၊ ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲရေးတိုင်း
ထွာခြင်းများ ပြုလုပ်မှုဖြစ်သည်။

တတိယထပ်၊ အပေါ်ထပ်တွင်
နေထိုင်သူ တိုက်ခန်းပိုင်ရှင် ဦးမြင့်လွင်၊
ပထမထပ်နေ မိမာယာ(ခ)မသူဇာ၊ မြေ
ညီထပ်တွင်နေသူ တိုက်ခန်းပိုင်ရှင်
ဦးထွန်းထွန်းတို့က ဗိုလ်တစ်ထောင်ရဲ
စခန်းတွင် အမှုဖွင့်တိုင်ကြားကြသည်။
ဗိုလ်တစ်ထောင်ရဲစခန်းမှ သံချောင်း(ခ)
ငမဲနှင့် အပေါင်းပါ ၁၀ ဦးတို့အား ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ (၃၃၆) (၄၂၇)
(၂၉၄) (၁၀၉)တို့အရ အမှုဖွင့် အရေး
ယူသည်။ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်တရား
ရုံးတော်မှ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၀၀၇/
၂၀၁၄ ဖြင့် စစ်ဆေးကြားနာခဲ့သည်။

မိမာယာ(ခ) သူဇာသည် သူမ၏
လုံခြုံရေး စိတ်မချရသောကြောင့် မိမိ
၏နာမည်ဖြင့် ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ထားသော
ရေကျော်လမ်းမကြီးရှိ ပထမထပ် အိမ်
ခန်းကို ရောင်းချလိုက်သည်။ မိမိ၏
ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော မိုက်ကယ်ညွန့်ဖေ
နှင့် မူယာတို့၏နေအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေ
ထိုင်သည်။

မိုက်ကယ်ညွန့်ဖေနှင့် ကိုဖိုးထောင်

တို့မှာလည်း ယခင်ကပင် သိက္ခာသွ
များဖြစ်ကြ၍ မိုက်ကယ်ညွန့်ဖေ၊ မူယာ
တို့အိမ်တွင် နေထိုင်ခြင်းကို သဘော
တူကျေနပ်လေသည်။

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ် တရားရုံး
တော်မှ အကြမ်းဖက်ရန်ကားသူ၊ အာဏာ
ဖျက်ဆီးသူ၊ ဝိုင်းပျံ့စွာ ပြုလုပ်ကျူးလွန်
သူ၊ ဆူပူရမ်းကားမှု ပြုလုပ်သူ တရားခံ
သံချောင်း(ခ)ငမဲနှင့် အပေါင်းပါ ၁၀
ဦးတို့အား အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်
ဒဏ် ၂ နှစ်စီ ချမှတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကို...သူတို့ကို ရှေ့ဆက်ပြီး
ဘယ်လိုခရီးသွားကြမလဲ အစ်ကို”

“လောလောဆယ်တော့ မိုက်
ကယ်တို့ မူယာတို့ အိမ်မှာပဲနေပေါ့
အချစ်ရယ်။ နောက်မှ ကြည့်စိစဉ်ကြ
တာပေါ့။ အားတဲ့ရက်၊ နားတဲ့ရက်မှာ
တော့ တို့ဟိုတယ်မှာပဲ နေကြတာပေါ့။
ကားဈေးကွက်သွားဖို့ မနက် အစ်ကို
လာခေါ်မယ်။ ညနောက်စားသောက်ပြီး
ပြန်ကြတာပေါ့”

ကိုဖိုးထောင်နှင့် သူဇာတို့သည်
အဆင်မပြေသော ဘဝလမ်းကြောင်း
ကို အဆင်ပြေအောင် လျှောက်လှမ်း
ကြရန် တိုင်ပင်နှီးနှောပြီး တစ်ဘဝအချစ်
ခရီး၊ တစ်ဘဝသားယာမှု ခရီးလမ်းကို
နောက်မဆုတ်စတမ်း တူနှစ်ကိုယ်
လျှောက်လှမ်းကြလျက် ရှိကြပေသည်။

မောင်မောင်စိန်လင်း(နတ်မောက်)

ကံမကောင်းတဲ့ သူခိုးပါ

မြတ်ဟိန်း(သာကေတ)

ကံမကောင်းတဲ့ သူနီးပါ

မြတ်ဟိန်း (သာကေတ)

ကိုမြတ်ကို ကံမကောင်းချက်က
တော့ ရပ်ကွက်ဖျက်တဲ့အထဲ ကိုမြတ်
ကို အခုနေတဲ့ အလုံဝင်းပါသွားခြင်းပါ
ပဲ။ (ယခင် မြို့သစ်စီမံကိန်း ကျူးကျော်
ရပ်ကွက်များကို ဖျက်သောအချိန်)
“ကိုမြတ်ရေ...ငါတို့တော့ လှိုင်
သာယာပြောင်းမယ်လို့ စာရင်းပေးလိုက်
ပြီ။ မင်းကော”

“ကျွန်တော်ကတော့ ရွှေပြည်
သာ လို့ စာရင်းပေးလိုက်ပြီလေ”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ငါတို့နဲ့ ခွဲရ
တော့မှာပေါ့”

“ကျွန်တော်လည်း မခွဲချင်ပါဘူး။
ကံတရားပေါ့ဗျာ။ ပျော်ရာမှာမနေရ၊
တော်ရာမှာနေရဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိ
တာပဲ”

ဒီလိုနဲ့ မကြာခင်အချိန်မှာပဲ ကျွန်
တော်တို့မိသားစု ရွှေပြည်သာမြို့သစ်သို့
ပြောင်းရွှေ့ရပါတော့တယ်။ မြို့သစ်ဖြစ်
သောကြောင့် သစ်ပင်မရှိ၊ ကွင်းထဲတွင်

တဲအောက်အဝေးမှ ကိုယ့်အိမ်ကိုသိ
အောင် အလံတိုင်အမှတ်အသားနဲ့
ထားရတယ်။ ညဘက်မီးမရှိ။ လမ်းက
မကောင်းနဲ့ ဒုက္ခကို လအတော်ကြာ
ကြာ ခံလိုက်ရရဲ့...

ရပ်ကွက်ပေါင်းစုံ၊ လူပေါင်းစုံဆို
တော့ အကျင့်ပေါင်းစုံနဲ့ပေါ့။ လူကောင်း
ရှိသလို၊ သူနီး၊ ဂျိုပိုးလည်းရှိတာပေါ့
လေ။ သိပ်မကြာခင်အချိန်မှာပဲ ကျွန်
တော်လည်း ကျွန်တော်တို့လမ်းသိပ်က

ကွမ်းယာရောင်းတဲ့ ကျော်မြင့်နဲ့ ကွမ်း
ယာဝယ်စားရင်း ခင်သွားပါတယ်။

“ကိုမြတ် နှင်မနေ့က သတင်း
ထူးကြားပြီးပြီလား”

ကျွန်တော့်ကို ထွေးထွေးနှင့်
ကျော်မြင့်က ပြောလာပါတယ်။

“ဘာလဲ လကုန်ပြီး ၅ ရက်နဲ့
၇ ရက်မှာ ၆ ခြားမယ်။ ဒါကြောင့်
ဆန်နဲ့ဆီ လုံလောက်အောင်ဝယ်ထား။
ဒါတွေ ရိုးနေပါပြီ ကျော်မြင့်ရာ”

ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို လှမ်း
နောက်လိုက်ပါတယ်။

“မဟုတ်ဘူး ကိုမြတ်ရာ။ ကျွန်
တော်က အကောင်းပြောမလို့”

“ဒါဆိုပြောကွာ။ ငါအလုပ်သွားရ
ဦးမယ်။ အခုတစ်လော ငါ့နာရီပြင်ဆိုင်
က ဝင်ငွေမကောင်းဘူးကွ”

“ဒီလိုဗျ။ တစ်နေ့က ဟိုတက်ရွာ
က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ညနေဘက်
အမျိုးသားနှစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်၊ အမျိုးသမီးကလည်း
ရွှေတွေအပြည့်ပဲတဲ့။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်း
ကြီးကို သူတို့က ဒီဘက်လမ်းထိပ်မှာ
နေကြောင်း အခု သူတို့အိမ်အသစ်
ဆောက်ထားပြီးလို့ အိမ်တက်မင်္ဂလာ
ပရိတ်ရွတ် လုပ်လိုကြောင်း ထို့ကြောင့်
ဒီကျောင်းမှ ဘုန်းကြီးငါးပါးလောက်
ပင့်ဖိတ်ပါကြောင်း မနက်ဖြန်နံနက် ၅
နာရီလောက် အိမ်မှ ဒကာတစ်ယောက်
လာပင့်မှာဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထား
ပြီး ဒန်ပေါက် ကျွေးမှာဖြစ်လို့ အို၊
ခွက်၊ ယောက်ချိုငွန်း အစုံအလင်ဥား
သွားကြောင်း သူတို့ပြောတဲ့ နံနက် ၄

နာရီလောက်ကတည်းက ကျောင်းထိုင်
ဘုန်းကြီးနှင့် သံဃာစုစုပေါင်း ငါးပါး
ကလည်း ၅ နာရီလာခေါ်ရင် အဆင်
သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေ
တာပေါ့။ ၅ နာရီလည်း လာမခေါ် ၆
နာရီလည်း လာမခေါ်၊ ဒါကြောင့်
ကျောင်းက ကပ္ပိယကြီးကို သူတို့ပြော
တဲ့အိမ်ကို သွားကြည့်ခိုင်းတော့ အိမ်
လည်းမရှိ၊ ဘာမရှိနဲ့ အဲဒီအခါကျမှ
ဘုန်းကြီးတွေ အလိမ်ခံရမှန်းသိတော့
တယ်”

“အေးဗျာ မလုပ်သင့်တာကိုလုပ်
တယ်။ ငရဲကတော့ ဘယ်နေမလဲ။ ကဲ
ကျော်မြင့်ရေ ငါအလုပ်သွားပြီကွာ”

ဟုပြောပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတော့
သည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော်အိမ်ရာ
ထနောက်ကျလို့ အလုပ်မသွားတော့ဘဲ
ထမင်းကြော်စားပြီး ကွမ်းယာဝယ်ဖို့
လမ်းထိပ်ထွက်ခဲ့တယ်။

“ကိုမြတ် ဒီနေ့ အလုပ်မသွားဘူး
လား”

“အေး... ငါ ညက ဘောလုံး
ကိုက်သွားတယ်။ အိမ်ရာထနောက်ကျ
တော့ အခု အလုပ်ပျက်ပြီလေ”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကဲ
မကောင်းက နာရီပြင်မလို့တဲ့”

“ကဲကောင်းပါကွာ”

သူ့ဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ အသား
မည်းမည်း အရပ်ပုပုလူတစ်ယောက်က
ဘုဆတ်ဆတ်နဲ့ ထပြောတယ်။

“မင်းက အမြဲတမ်းကံမှမကောင်း
တာ။ ဒါကြောင့် ကံမကောင်းလို့ခေါ်

တာ ငါလွန်လား”

“ကိုကျော်မြင့် ပြောတော့လည်း
ပြောစရာပါ။ ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း
ကံမကောင်းဘူး။ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်
မပြေဘူး။ အခုတောင် ထောင်ကထွက်
လာတာ ငါးရက်ပဲရှိသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ထောင်ကျတာလဲ”

“အင်း... ကျွန်တော် မရက်တမ်း
ပြောရရင် ခိုးမှုပေါ်ဆရာရယ်။ ဘာလုပ်
လုပ် အဆင်မပြေတော့ ကြံမိကြံရာ
ကြံစည်မိတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်
သွားသွားလုပ်နေတဲ့ ရပ်ကွက်လမ်းဆုံ
က အိမ်မည်းကြီးကို ကျွန်တော်မျက်စိ
ကျနေတာကြာပြီ။ ရန်ကုန်က သူဌေး
တစ်ယောက်အိမ်လို့ ပြောတယ်။ သူတို့
က ဒီမှာ အိမ်ဆောက်ပြီး အိမ်စောင့်နဲ့
ထားတာ။ အိမ်စောင့်ကလည်း အရက်
သမား။ အမြဲတမ်းမူးနေတာ။ ကျွန်တော့်
အတွက်တော့ ဒါဟာ ခွင့်ကြီးကြီးပေါ့”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အရက်
သမားကို အရင်ပေါင်းရတာပေါ့။ အရက်
ဆိုင်မှာ အရက်ဝယ်တိုက်ပြီး ဟိုမေး
ဒီမေးနဲ့ အိမ်အတွင်းအကြောင်း မေးရ
တာပေါ့။ ငမူးကလူလည်။ ကျွန်တော့်
ကို အလည်မခေါ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်
အကြောင်းမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော်
စောင့်နေတယ်။

တစ်နေ့ည ငမူးအိပ်ဘေးမှာ
ကျွန်တော်ကပ်သွားတော့ တောထဲ
တခေါက်ခေါက်နဲ့ နောက် လေကလည်း
တဟေးဟေးနဲ့။ မနက်ကတည်းက
အရက်ဖိုးမရှိလို့ အရက်မသောက်ရဘဲ
တင်းနေတာ။ ဒါ ကျွန်တော့်အတွက်

အကွက်ပဲလေ။ ကျွန်တော်လည်း အိမ်
ရှေ့ကို ခပ်တည်တည်နဲ့သွားပြီး...

“ဦးခင်မောင်၊ ဦးခင်မောင်” လို့
လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ ဆံပင်ပွပွ၊ အရက်
မသောက်ရတဲ့ ညှင်းသိုးသိုးရုပ်နဲ့ အိမ်
ရှေ့ထွက်လာပြီး “ဘယ်သူလဲ” လို့ မေး
တယ်။

“ကျွန်တော် ဆန်းမောင်ပါ”
(ကျွန်တော်က သူ့ကို အမည်၊
နေရပ်လိပ်စာ လိပ်ပြောထားတယ်)

“ဘာကိစ္စ”

“ဆိုင်သွားမယ်။ ကျွန်တော် ဒီနေ့
အလုပ်ကောင်းလို့ ဒကာခံမယ်ဗျာ”

ကျွန်တော် ဒီလိုပြောလိုက်တော့
ငမူးမျက်နှာ ချဉ်သွားတယ်လေ။

“ဒါဆို အရမ်းကောင်းကွာ။ နေဦး
ငါ အိမ်တံခါးပိတ်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြော
ပြောဆိုဆို လက်တုန်တုန်ရီရီနဲ့ အိမ်ရှေ့
တံခါးကို သော့အကောင်းစားနှင့် နှစ်
ဆင့်ခတ်ပြီး ဆော့ဆော့ချာချာ ဆွဲကြည့်နေ
ပါတယ်။ ပြီးမှ “လာသွားမယ်” လို့ပြော
ပြီး ကျွန်တော်လက်ကိုင်ဆွဲလို့ အတင်တို့
အရက်ဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့တယ်။

ဆိုင်နဲ့အိမ်က ၅ မိနစ်လောက်
လမ်းလျှောက်ရင်ရောက်တယ်။ ဆိုင်
ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အရက်
တစ်လုံး လှမ်းမှာလိုက်တယ်။ သူလည်း
ကမန်းကတန်း အရက်ကို ခွက်ထဲထည့်
ပြီး မော့ချလိုက်တယ်။ ဆေးလိပ်ကို
မီးညှိပြီး တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်ပြီးမှ

“ကျေးဇူးပဲ မောင်ရင်ရေ၊ ငါ
လည်း အရက်သောက်ချင်တာ ပိုက်ဆံ
မရှိလို့ကွာ။ ဒါနဲ့ မင်းချည်းချလေကွာ”

“ချမှာပေါ့။ ကျွန်တော်ဗိုက်နာ
နေလို့ အိမ်သာခဏလေး သွားလိုက်ဦး
မယ်”

ပြီးတာနဲ့ ဆိုင်အနောက်ဘက်က
နေ အိမ်မည်းကြီးဘက်ကို မပြေးရဲ
တစ်မည် အမြန်သွားတော့တယ်။

အိမ်မည်းကြီးနား ရောက်တော့
လူရိပ်၊ လူခြေကြည့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်မလို့
အပေါက်ရှာတာ ကြွက်ဝင်ပေါက်တောင်
မတွေ့ဘူး။ ဒါနဲ့ အိမ်ဘေးက ပြတင်း
ပေါက်နားသွား။ အိမ်ဘေးမှာ အဆင်
သင့်တွေတဲ့ အုတ်ဖိနပ်ပေါ်တက်ပြီး ပြ
တင်းပေါက်ကို ဆွဲကြည့်တာ “အသာ
လေး တံခါးပွင့်သွားတယ်။

ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ ငမူး
အရက်သောက်ချင်ဇောနှင့် ပြတင်း
ပေါက်တံခါးပိတ်ဖို့ မေ့သွားတာ။ “ဟန်
ကျတာပေါ့” ဘာပြောကောင်းမလဲ။
ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်ကို အုတ်ဖိနပ်
ကနေ တက်အိမ်ထဲမှာလည်း မောင်နေ
တာဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဘောင်
ပေါက်နေ တစ်၊ နှစ်၊ သုံးဆိုပြီး ခုန်ချ
လိုက်တာ။

ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကနေ “အင့်”
ခနဲအသံထွက်ပြီး ဘာဖြစ်မှန်းတောင်
မသိလိုက်ဘူး။

သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့
ကျွန်တော်က လူနာခုတင်ပေါ်မှာ လက်
မှာလည်း ခုတင်နဲ့လက်ထိပ်ခတ်ထား
တာ။ ဘေးနားမှာလည်း ရဲသားနှစ်
ယောက် စောင့်နေတယ်။

“ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်လည်း ဖောက်
ထွင်းမှုနဲ့ ထောင်ကျသွားတယ်။ ကျွန်

တော် အဲဒီတစ်ခါပဲ ခိုးမလို့ကြတာပါ။
ဒါပေမယ့် အမှုက အများကြီးပဲ။ အိမ်
ထဲမှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ခဏခဏ
ပျောက်တာ ကျွန်တော်ပဲ ထွဲချခဲ့တယ်
လေ။ လက်ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်နဲ့ဆိုတော့
ငြင်းလို့မရတော့ပါဘူး။”

လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတယ်။
ကျွန်တော်က -

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား အိမ်ထဲဝင်တော့
အင်ခနဲဆိုပြီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ငမူးကလေ အရက်သောက်ဖို့
မရှိတိုင်း အိမ်ထဲကပစ္စည်းတွေ ခိုးခိုး
ရောင်းတာ နောက်ဆုံး ရောင်းစရာမရှိ
တော့ အိမ်မှာခင်းထားတဲ့ ကြမ်းတွေကို
ခွာရောင်းတာ။ ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်
ဘောင်ပေါ်ရောက်တော့ အိမ်ထဲကိုလှမ်း
ကြည့်သေးတယ်။ မီးကမရှိ၊ လမိုက်ည
ဆိုတော့ အားလုံးကမောင်နေတာ။ ဘာ
မှမမြင်ရဘူး။ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်
ကနေ အောက်ကို ခုန်ချလိုက်တော့
ကြမ်းခင်းတွေမှ မရှိတာ။ ကြမ်းခင်းဖို့
စီထားတဲ့ဆွင့်နဲ့ ဟိုဟာနဲ့ဆောင့် သတိ
လစ်ပြီး အဖမ်းခံရတာပဲ။ ကျွန်တော့်
လောက် ကံဆိုးတဲ့သူခိုး ရှိပါဦးမလား
ဗျာ”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း -

“အဲဒါကြောင့် မင်းကို ကျော်မြင့်
က ကံမကောင်းလို့ခေါ်တာကိုး”

မြတ်ဟိန်း(သာကေတ)

အပေ့အတွက် စာတစ်စောင်

ချစ်မှန်ခြင်း

ပန်းချီဆွဲပေးပါ

အပေ့အတွက် စာတစ်စောင်

ချစ်မုန်းခြင်း

ကိုမုန်းက သူများကို သိပ်ကူညီချင်တဲ့သူ။ အားနာတတ်တာကလည်း လွန်ပါကရောမဲ့။ သူ့ဆိုက်ကားကိုစီးတဲ့ခရီးသည်ဆို စီးတဲ့သူက ဆိုက်ကားခကို မလျှော့ခိုင်းသေးဘူး။ သူက အရင်လျှော့ချင်နေတတ်တယ်။ ငွေများများတောင်းရမယ့် အခေါက်ကြီးမျိုးဆို သူမတောင်းတတ်တော့ဘူး။ ကြည့်ပေးပေါ့ဗျာဆိုပြီး ပြောလည်းပြောရဲ့။ အိမ်ကျမှ ကလေးမုန်းဖို့ တစ်ရာ နှစ်ရာကို အသည်းအသန် ရှာဖွေပေးချင်ပေးရလိမ့်မယ်။ သုံးလေးရာ လျှော့ပေးလိုက်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။

သူက ဂိတ်ကို စောစောရောက်လေ့ရှိသူဆိုတော့ တခြားဆိုက်ကားနင်းသားတွေမလာခင် သူ့အတွက် ထောင့်လေးငါးရာက ရနံ့နေပြီ။ အများအားဖြင့် ဂိတ်မှာက ခုနစ်နာရီလောက်မှ လူစုံလေ့ရှိတယ်။ တစ်နေ့ ကျော်စိုးဦးဆိုတဲ့ သကောင်သား မနက် ၈ နာရီခွဲလောက်မှ ဂိတ်ထဲကို ဆိုက်ကားလေးတန်းဝင်လာတယ်။ အထိုင်ဘီးမှာက လေမရှိဘူး။ ပေါက်နေဟန်နဲ့တူရဲ့။ ဘီးဖာတဲ့ဆိုင်ကလည်း မထွက်သေးဘူး။ သူများတွေ အလှည့်ကျ ထွက်နင်းလိုက်ပြန်ဝင်လာလိုက်နဲ့ နင်းကောင်းနေကြတဲ့အချိန်မှာ သူကတော့ လင်းတပိုင်ပိုင်

လို့ အဲဒါကိုမြင်တော့ ကိုမုန်းက -
“ဟေ့ကောင် ကျော်စိုးဦး... မင်းဘာမှမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒီတစ်ခေါက် ငါ့အလှည့်မှာ ခရီးသည်လာရင် ငါ့ဆိုက်ကားယူပြီး မင်းလိုက်ပို့လိုက်”

ဒီလိုနဲ့ ကိုမုန်းအလှည့်ရောက်တော့ ခရီးသည်ကို ကျော်စိုးဦးက လိုက်ပို့တာပေါ့။ ဒါကလည်း ရတဲ့ဆိုက်ကားခနဲ့ မုန့်ဝယ်စားဆိုတဲ့ ကိုမုန်းရဲ့စေတနာပါ။ ဒါပေမယ့် အဆွားအပြန်မှ ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတဲ့ခရီးကို နှစ်နာရီလောက်ကြာမှ ကျော်စိုးဦး ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကိုမုန်းက ဘာမှမပြောပါဘူး။ ပေးတုန်းကပေးပြီပြီလေ။ ဂိတ်လူကြီးကတော့ ဟေ့ကောင် မင်းဘာလို့ သူများဆိုက်ကားကို အကြာကြီးယူသွားရတာလဲလို့ မေးတာပေါ့။ ဒီတော့ ကျော်စိုးဦးက -

“ဦးလေးမုန်းဆိုက်ကားကို ကျွန်တော်နင်းသွားရင်း လမ်းအနိမ့်ခြမ်းထဲလဲကျတာ ဘီးနဲ့ခွင်သွားလို့ ဝင်ပြင်နေတာနဲ့ ကြာသွားတာပါ။ ပြင်ခငါးရာကိုတောင် ချေးပြီးပေးခဲ့ရတယ်”

အဲဒီမနက် ကိုမုန်းမှာ ဆိုက်ကားမနင်းလိုက်ရတဲ့အပြင် ကျော်စိုးဦးကိုတောင် မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ ဝယ်ကျွေး

လိုက်ရပါရောလား။

>>>

ပြောမယ့်သာပြောရတာ ကိုမုန်းတို့ဂိတ်မှာ ချိုချိုငဲ့ငဲ့ဆိုက်ကားသမားသိပ်မရှိလှဘူး။ ကိုမုန်းကလည်း သားသမီးတွေက ပညာတတ်လေးတွေဆိုတော့ အထောက်အကူရတာပေါ့။ ကိုမုန်းမိတ်ဆွေတွေ အကူအညီနဲ့ ကုမ္ပဏီတွေမှာ အလုပ်သွင်းပေးထားတယ်။ ကျောင်းသားဆိုလို့ အငယ်ဆုံးတစ်ကောင်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒါတောင် ခုနစ်တန်းရောက်နေပါပြီ။

တခြား ဆိုက်ကားသမားတွေထဲမှာလည်း ပန်းရန်ဆရာရှိတယ်။ လက်သမားဆရာ ရှိတယ်။ အိမ်ခန်းဆေးသူတတ်သူ၊ ကြွေပြားကပ်တဲ့သူရှိတယ်။ ပါကေးခင်းနိုင်တဲ့သူရှိတယ်။ ကချော်ကချော်တော့မဟုတ်ဘူးနော်။ တကယ့်ကျွမ်းကျင်တွေ။ ဒါပေမယ့် ဆိုက်ကားကို ပင်တိုင်အလုပ်လို့ သဘောထားပြီး ကျန်တဲ့ အလုပ်ကို အပ်တဲ့သူရှိမှ သွားလုပ်ကြတယ်။ သူများဆိုမှာ လက်ခစားမလုပ်ချင်တာလည်းပါတယ်။ နောက်ပြီး ဒီယူဇနဥယျာဉ်မြို့မှာက ဘာအလုပ်ကိုပဲ အပ်ချင်အပ်ချင် ဆိုက်ကားဂိတ်တွေမှာ လာရှာလေ့ရှိတယ်။ တခြားအလုပ်

တွေက အလုပ်ရှိတဲ့အခါ ငွေပြီးပြီး မျက်မျက်တော့ရပါရဲ့။ နေ့စဉ်ရှိနေတာ မဟုတ်တော့ ဆိုက်ကားကိုပဲ အားကိုး ရတာပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီကောင်တွေက လူငယ်လူလတ်ပိုင်းတွေလေ။ ငွေကို နှမြောရကောင်းမှန်းမသိကြဘူး။ အခြေ အနေကောင်းလာကြတာနဲ့ ကိုမှန်းတို့ လို လူကြီးပိုင်းတွေကို လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ခေါ်ပြီး ပြုစုလားပြုစုကြရဲ့။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း စားကြသောက်ကြနဲ့ ပျော်စရာတော့အကောင်းသား။ ဆိုက် ကားကိုပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲနင်းကြတာ ကိုမှန်း တို့ လူကြီးပိုင်းက နှစ်ယောက်သုံး ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ တခြားဟာတွေ လည်း မလုပ်တတ်ကြဘူး။ အလုပ်အပ် ချင်သူနဲ့တွေ့ရင်လည်း ဂိတ်က ကလေး တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးလိုက်တာပါဘဲ။ တချို့က အဲဒီလိုဆက်သွယ်ပေးလို့ အလုပ်ဖြစ်ရင် ပွဲခေါ်ချင်တယ်။ ဒါက လည်း ဒီယုနေဥယျာဉ်ရဲ့ ထုံးစံဖြစ်နေ ပြီ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပွဲခရမှ လုပ်ချင်ပြောချင် ကြတယ်။ ဒီအထဲမှာတော့ ကိုမှန်းမပါ ဘူး။ သူက စိတ်သန့်သန့်နဲ့ ကူညီချင် တဲ့သူ။ သိတတ်လို့ အိတ်ထဲအတင်း လိုက်ထည့်ပေးတာမျိုးတော့ မငြင်း ပါဘူး။

တစ်ခါလည်း ကိုမှန်းတို့အပေါ် ခန်းက အိမ်သာမှာ အညစ်အကြေး တွေမဆင်းလို့ ဒုက္ခတွေနေကြပါရော လား။ သူတို့က ဈေးသူဈေးသားဆိုတော့ ဈေးထဲမှာပဲ ကိစ္စကို ရှင်းလာကြဟန်တူ ပါရဲ့။ တစ်ညမှာ ကိုမှန်းတို့အခန်းတံခါး လာခေါက်ပြီး သူတို့ရဲ့မထိန်းနိုင်တဲ့ကိစ္စ

ကို တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ လာရှင်း ကြတော့မှ သူတို့ရဲ့ဒုက္ခကို ကိုမှန်း လည်းသိလိုက်ရတယ်။ ဒီအလုပ်မျိုးလုပ် တဲ့သူကလည်း ရှားသားမဟုတ်လား။ နောက်ဆုံး ကိုမှန်းကပဲ လူခေါ်ခဲ့မယ် လုပ်အားခကိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာပြော ဆိုပြီး တာဝန်ယူလိုက်ရတယ်။ ကိုမှန်း မိန်းမက -

“ရှင် ရမ်းပြီးတာဝန်ယူနေပြန်ပြီ။ ရှာမရလျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”
ဆိုပြီး ပွစိပွစိလုပ်နေတာပေါ့။ ကိုမှန်းကလည်း မပိုင်ဘဲနဲ့ ဘယ်ပြောပါ မလဲ။ ဂိတ်ထဲမှာဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ကျွမ်း ကျင်လုပ်သားတွေ ရှိပြီးသားဆိုတာ သူ သိတယ်လေ။ သူ့မိန်းမကိုတောင် သူက ရှင်းပြလိုက်သေးတယ်။

“ဟ...မိန်းမရ ဒါမျိုးတွေ ငါ တောင်လုပ်တတ်နေပြီဟ။ ငါ့ကောင် လေးတွေက ငါ့ကို အားလုံးသင်ပေး ထားတာ။ ပိုက်ဖောက်နည်း၊ ကမုတ် လှန်နည်း၊ လေနဲ့ဖိနည်း၊ ဆေးဝါးထည့် နည်း အိုး...စုံလို့။ ဘယ်လိုဖြစ်ရင် ဘယ်နည်းသုံးရမယ်ကအစပေါ့ဟာ။ အောင်မယ်...အထင်မသေးနဲ့နော်။ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီနဲ့ နှစ်သောင်းသုံး သောင်းရတာဟ”

“ရှင်...အဲဒါမျိုးလုပ်လာလို့က အိမ်လည်း ပြန်မလာနဲ့။ ထမင်းနဲ့ဟင်း ကို ဖော့ဘူးနဲ့ချပေးမယ် ဒါပဲ”

“ငါက သဘောပြောတာပါဟာ”
နောက်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်း ဆိုက် ကားနားချိန်လောက်မှာ ဂိတ်က ချေး တွင်းကျွမ်းကျင်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး

ဟိုအခန်းကို ပို့ပေးလိုက်တယ်။ ကမုတ် လှန်ရမှာမို့ ဟိုကောင်တွေက နှစ် သောင်းခွဲတောင်းတာကို အခန်းရှင်က အတင်းလျှော့ခိုင်းနေတာနဲ့ ကိုမှန်းပဲ ကြားကဝင်ပြီး နှစ်သောင်းနဲ့ ညှိးပေး လိုက်တယ်။ လုပ်တာကိုင်တာ မသေ ချာမှာစိုးလို့ ကိုမှန်း အောက်တောင်ပြန် မဆင်းတော့ဘဲ အနားက ထိုင်ကြည့် နေလိုက်တယ်။ အလကားတော့မနေပါ ဘူး။ လိုအပ်တာတွေယူပေး၊ ရေခပ် ပေးနဲ့ ပိုင်းပြီးလုပ်ပေးရှာတယ်။ အိမ်ရှင် က ကျေးဇူးတင်လို့ ကော်ဖီမစ်တစ်ခွက်၊ စီးကရက်နှစ်လိပ်နဲ့တောင် ညှော်ခံလိုက် သေးတယ်။

အားလုံးပြီးမှ သုံးယောက်သား အတူပြန်ဆင်းလာကြတယ်။ လမ်းမှာ ဟိုနှစ်ယောက်က...

“ဦးလေးမှန်းက လျှော့ပေးမယ် ဆိုတာချည်းပဲ။ ငါးထောင်က ဦးမှန်း အတွက် ပိုတောင်းထားတာ။ ခုတော့ မယူနဲ့တော့ဗျာ”

ကိုမှန်းတစ်ယောက် ကိုယ့်အခန်း ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအခါမှ ပြဿ နာက စတာ။ အသန့်သိပ်ကြိုက်တဲ့ သမီးနဲ့မိန်းမက ကိုမှန်းနဲ့အတူ ထမင်း မစားနိုင်ပါဘူးဆိုလို့ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်လိုက်ရတယ်လေ။ တစ်ညနေလုံး ဆိုက်ကားကိုလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မနင်းလိုက်ရဘူး။

ကိုမှန်းက ငွေအားလူအားနဲ့ ညီနိုင်ပေမယ့် နှုတ်အားဖြင့် အားအား

ကူညီချင်တဲ့သူ၊ သူ့ဆိုက်ကားစီးတဲ့ ပါစင်ဂျာက သံဃာတော်တွေဆိုရင် ဆိုက်ကားခ တောင်းလေ့မရှိဘူး။ တပည့်တော် လုပ်အားလျှော့တာပါတရား လို့ ပြောလေ့ရှိတယ်။ တစ်မြို့တစ်ရွာ က ဘုန်းကြီးဖြစ်နေရင် ကျောင်းလိပ်စာ တွေ ဘာတွေပေးပြီး လာတည်းခိုဖို့၊ အကူအညီလိုရင် တောင်းဖို့ မိန့်သွား လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ကိုမုန်း ကလည်း သူ့ဆိုက်ကားမှာချိတ်ထားတဲ့ အိတ်ကလေးထဲကနေ စာအုပ်နဲ့ဘော့ ပင်ကို ထုတ်ပြီး သေချာမှတ်တော့တာ ပဲ။ တချို့ တစ်ရပ်တစ်ကျေးက လူတွေ ကလည်း ကိုမုန်းက ဆိုက်ကားခလျော့ ယူ၊ အထုပ်ထမ်းပြီး ကားပေါ်တင်ပေး၊ ကားပေါ်ချပေးလုပ်တော့ တစ်ခါတည်း ခင်မင်သွားပြီး လိပ်စာတွေ ဘာတွေ ပေး၊ အကူအညီလိုရင် လာတောင်းဖို့ မှာသွားလေ့ရှိတယ်။ ကိုမုန်းကလည်း ပေးသမျှလိပ်စာ တွင်တွင်ရေးမှတ်တော့ တာပဲ။ ရက်စွဲလေးတောင် ထည့်ထား လိုက်သေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲကဖြစ်ဖြစ် လမ်းထဲကဖြစ်ဖြစ် သူ့ဆိုက်ကားပေါ်က ခရီးသည်ဖြစ်ဖြစ်...

“ဦးလေးရာ နေပြည်တော်ကို အထက်အရာရှိကခိုင်းလို့ သွားရမယ်။ တစ်ခါမှလည်း မရောက်ဖူးသေးဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမုန်းတောင်မသိတော့ဘူး”

ဆိုလို့ကတော့ နေဦးဆိုပြီး သူ စာအုပ်ကိုထုတ်လို့ လိပ်စာတွေရှာပြီပဲ။ တွေ့လို့ကတော့ မောင်ရင်ကို ဦးလေး ကူညီမယ်ဆိုပြီး ဖင်ထိုင်ခုံပေါ် စာအုပ်

တင်ပြီး စာတစ်စောင်ရေးလိုက်တယ်။
ဦး(ဘယ်သူ)ခင်ဗျား...

ကျွန်တော်သည် ယနေ့ဥယျာဉ်ကြီး တော်က ဆိုက်ကားနင်းသော ကိုမုန်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဤစာနှင့်အတူလာ သော မောင်—မှာ ကျွန်တော်၏တူ ဖြစ်ပါသည်။ ဦး—၏ အကူအညီလို ရင် လာခဲ့ဆိုသောစကားအရ ကျွန် တော်၏တူကို လွှတ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ သူလာသည့်အလုပ်ကိစ္စနှင့် ဦး မှာ လုပ်ငန်းသဘောအရ ဆက်စပ်နေ ၍ အပြည့်အဝ အကူအညီပေးလိမ့်မည် ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

ကျေးဇူးတင်လျက်
မောင်မုန်း

ဆိုပြီး စာရွက်ခေါက်ပေါ်မှာ လိပ် စာရေးပေးလိုက်တယ်။ ခရီးသွားရမယ့် ချာတိတ်ကလည်း ကျေးဇူးတွေတင်လို့၊ သုံးရာကျတဲ့ဆိုက်ကားခကို ငါးရာတန် ထုတ်ပေးပြီး ဦးလေးပြန်မအမ်းနဲ့တော့ လို့ပြောပြီး ကားပေါ်တက်သွားလေရဲ့။ နာမည်နဲ့လိပ်စာသာမတူတာ။ ဒီလို စာမျိုးတွေကို ကိုမုန်းရေးပေးခဲ့တာ အစောင်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။ တစ် မြေမှာ တည်းဖို့ခိုဖို့ အခက်အခဲရှိသူမျိုး ဆိုရင်လည်း သူ့ကိုလိပ်စာရေးပေးသွား တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို စာတစ်စောင် ရေးပေးပြီး လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေဝယ်သွား ဖို့ကို မှာလေ့ရှိရဲ့။ တစ်ခုရှိတာက လွှတ် လိုက်တဲ့သူတိုင်းကို သူနဲ့ အမျိုးဖမ်း တော်ပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့စေတနာလို့ ပြောရမှာပဲ။ သူကူညီလိုက်တဲ့သူတွေ ပြန်ရောက်လာရင် -

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးလေး ရာ၊ ကျွန်တော် အစစအရာရာ အဆင် ပြေခဲ့တယ် သိလား”

ဆိုပြီး မုန့်ပဲသရေစာလေးကအစ ပုဆိုး၊ အင်္ကျီတွေအဆုံး လက်ဆောင် ပေးတတ်ကြတယ်။

တစ်ခါတော့ ဆိုက်ကားစီးနေကျ ဖောက်သည်တစ်ယောက်က သူ့အခန်း ရှေ့ အဖီဆွဲချင်လို့ လုပ်တတ်တဲ့ အလုပ် သမားရှာခိုင်းပါရောလား။ ရရင်ရမယ်၊ မရရင်မရဘူးပေါ့။ ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ် ဘူး။ လျှာရှည်ပြီးတော့ “နှစ်သောင်း လောက်တော့ ပေးရလိမ့်မယ်ထင်တယ် နော်”လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဟိုကလည်း ခေါ်သာခေါ်ခဲ့ ပေးမယ်ပေါ့။ ဒါနဲ့ ဂိတ်ထဲ မှာ ဒီကိစ္စကျွမ်းကျင်တဲ့ ကောင်လေး နှစ်ယောက်ကို လုပ်မလားမေးတော့ ကောင်လေးတွေက သုံးသောင်းရမှ လုပ်နိုင်မယ် ဖြစ်ကရော။ ဘယ်လိုမှ ဈေးဆစ်လို့မရဘူး။ ကိုမုန်းဆိုတဲ့လူက လည်း ပေးပြီးသားကတိကို အပျက်ခံ တတ်တာမဟုတ်လေတော့...

“ဟုတ်ပြီ သုံးသောင်းပဲထား။ ငါ လည်း မင်းတို့နဲ့ အလုပ်ဝင်လုပ်မယ် ကွာ။ ငါ့ကို တစ်စုပေး ဖြစ်မလား”

“ဒါဆို အိုကေ ဦးလေးမုန်း”
ညနေဘက် အလုပ်အနားသတ် ပြီးသွားတော့ အခန်းရှင်က လုပ်အားခ နှစ်သောင်း ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို တစ်သောင်း စီခွဲပေးလိုက်ပြီး ကိုမုန်းကတော့ နေပြည်

တို့နဲ့ ငွေငါးထောင်ချေးပြီး ပြန်လာရပါ
ရောလား။ အခန်းပြန်ရောက်လို့ မော
မောနဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးနဲ့ မိန်းမလို
ရှိသေးတယ် -

“ဟဲ့...ငမုန်း...ငမုန်းရေ ငါ့ကို
လာခေါ်စမ်း”

လမ်းပေါ်က အော်သံကြားလိုက်
ထဲက သူ့အမေအသံမုန်းသံလိုက်တယ်။
ကိုမုန်းမှာ အဖေရော၊ အမေပါ ရှိကြ
သေးတယ်။ လှည်းကူးနားက ရွာလေး
တစ်ရွာမှာနေကြတယ်။ အသက်တွေက
ခုနစ်ဆယ်ငါး၊ ရှစ်ဆယ်တွင်းတွေဆို
တော့ အိုပြီလို့ပြောရလိမ့်မယ်။ အဖေ
ပင်စင် ငွေရယ်၊ သားသမီးသုံးယောက်
ထောက်ပံ့ငွေရယ်နဲ့ အေးအေးလူလူနေ
ကြရပါတယ်။ တစ်ခုရှိတာက အမေက
အေးသလောက် ဖအေကြီးက ခေါ်သ
ကြီးတယ်။

“အမေရယ် ကြီးတောင့်ကြီးမားနဲ့
တစ်ယောက်တည်း ဘာလာလုပ်တာ
လဲ။ အကြောင်းကြားလိုက်လျှင် လာခေါ်
မှာပေါ့”

“အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာဟေ့။
ဒီအဘိုးကြီး ငါမပေါင်းတော့ဘူး။ ဒီ
အရွယ်တွေရောက်နေပြီ ခုထိ ငါ့ကို
ရှိက်လား၊ နက်လားနဲ့”

“အမေက ဘာတွေသွားပြောလို့
လဲ”

“ဘာမှမပြောရပေါင်တော်။ မနက်
က သူ့ကြိုက်တတ်လို့ဆိုပြီး ငါ့ပြေမ
ချဉ်ရည်လေးချက်ကျွေးတာ အဲဒါကို
မမြင်မစမ်းနဲ့ သူ့ကို အိုနဲ့အောင်လုပ်
တယ်ဆိုပြီး ဟင်းပန်းကန်ကို လွှင့်ပစ်

လိုက်တယ်။ ငါ့ကျောကုန်းကို ထုလိုက်
တာလည်း အဆုတ်စွေတာတွေ ကွာ
သွားမလားတောင် အောက်မေ့ရတယ်။
တော်ပြီတော် မပေါင်းတော့ဘူး။ နင်နဲ့
ပဲနေတော့မယ်”

ကိုမုန်းက အကြောင်းသိပြီးသား
တွေပို့ ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး။ သူ့ရဲ့
နှစ်သောင်းတန်ဟန်းဆက်မှာပါတဲ့ ဂိမ်း
ကို အားကျိုးမာန်တက် နှိပ်နေတဲ့ သား
အငယ်ကောင်ဘက်လှည့်ပြီး -

“ဟိုကောင် ကျော်လင်း၊ အမေ
ထမင်းစားပြီးလျှင်စားဖို့ လက်ဖက်နဲ့
အကြော် ငါးရာစီးလောက် သွားဝယ်
ထားစမ်း”

ကိုမုန်း ထင်သလိုပါပဲ နောက်
တစ်နေ့မနက်လည်းလင်းရော -

“ဟဲ့...ငမုန်း ငါ့ကို ကားဂိတ်
လိုက်ပို့ပေးစမ်း။ ဟိုမှာ အဘိုးကြီးတစ်
ယောက်တည်း ချက်ကျွေးမယ်သူမရှိ
ဘာမရှိနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေလောက်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမေ ပြန်ချင်လည်း
ပြန်ပေါ့။ ရော...ရော သား ငွေငါး
ထောင် နာန့်တော့လိုက်မယ်။ အဖေဆီ
ကိုလည်း ဖြေရာပြေကြောင်း စာတစ်
စောင်ရေးပေးလိုက်မယ်”

>>>

ဒီလိုနဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာ မနက်
ပိုင်းဆိုက်ကားနားပြီး ထမင်းစားဖို့ပြင်
တုန်းရှိသေးတယ် -

“ငမုန်းရေ...ငမုန်း ငါ့ကိုလာခေါ်
စမ်း”

ဆိုတဲ့ အမေအသံ ကြားလိုက်ရ

ပြန်တယ်။ အငယ်ကောင် ဆင်းပြေး
သွားပြီး ဘွားအေကို လက်ဆွဲပြီးခေါ်
လာတယ်။ ကိုမုန်းလည်း -

“ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ အမေရာ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ နင်ပေးလိုက်တဲ့
စာဖတ်ပြီး ဒေါသပုန်ထတော့တာပဲ။ ငါ
လည်း နင်ချတယ်။ ငမုန်းလည်းပြော
လိုက်တဲ့။ ငါ့အိမ်ကို တစ်သက်လုံး
မလာစေနဲ့တဲ့။ ဟောဒီမှာ နင်ပေးလိုက်
တဲ့စာ”

မိန်းမက စာကိုဆတ်ခနဲကောက်
ယူပြီး အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ဖတ်လိုက်
တယ်။

အဖေခင်ဗျား...

ယခု ဤစာနှင့်အတူလာသူသည်
ကျွန်တော်၏မိခင်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့
ဖြစ်ပါ၍ အဖေအနေနှင့် ကျွန်တော်မိခင်
ကို ကောင်းစွာကူညီစောင့်ရှောက်၍ လို
အပ်သောအကူအညီများကို ပေးလိမ့်
မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ ကျွန်တော်
လည်း မကြာမကြာလာ၍ မိခင်ကြီးကို
ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပါမည်။

သား ငမုန်း...

တဲ့...

ချစ်မုန်းငြိမ်း

၀၉-၂၆၁၈၄၄၃၉၂

ဂန္ထဝင် ဆရာလှမျိုး (B.Sc)

ရေးသားပြုစုသော

- (၁) အယူတော်မင်္ဂလာ အတိတ်နိမိတ်နှင့် ယတြာများ
- (၂) သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ထက်မြက်စွမ်းအား ဂါထာ မန္တန် မန္တရားများ
- (၃) ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် ရင်ပြင်တော်တစ်ဝိုက် ဘုရားစေတီများ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ပူဇော်ဆုတောင်းနည်း

ဖြန့်ချိရေး

မဇ္ဈိမစာပေ - ဖုန်း - ၀၁-၃၉၂၀၃၅၊ ၀၉-၇၃၀၅၉၉၃၅၊ ၀၉-၅၀၅၆၈၄၃

မိသားစုတိုင်း အိမ်တိုင်း ဆောင်ထားသင့်သော စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်

သင့်ဘဝတစ်သက်တာအတွက် ဗေဒင်ဟောနည်း ၆၀ နှင့် အဖြေထုတ် ဟောထားသည့် စာအုပ် ဗေဒင်ပညာကို လေ့လာလိုသူများ၊ ဝါသနာပါသူများ လက်ကိုင်ထားသင့်သည့် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်

အတိတ် ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ် ကံကြမ္မာ

သင့်ဘဝ တစ်သက်တာ ဗေဒင်ဟောကိန်းများ

စာအုပ် ထွက်ပြီ

ညွန့်ခိုင်မာ(ကျောက်ဆည်)

ညွန့်လွင်(စက်မှုတက္ကသိုလ်)

ဖုန်း-၀၉-၃၃၂၇၁၃၈၈ သို့ မှာကြားနိုင်ပါသည်။ စာတိုက်မှ အရောက်ပို့ပေးပါမည်။

ဦးညွန့်လွင် - အမှတ်-၂၈၊ ဆေးရုံလမ်း၊ ကျောက်ဆည်မြို့။

ယခင် တစ်အုပ် ၆၀၀၀ ကျပ်၊ ယခု ၅၀၀၀ ကျပ်။ သုံးအုပ်နှင့် အထက်မှာလျှင် ၄၅၀၀ ကျပ်

တရားရုံး
ပုံပြင်
မင်းတင်မူ

စာရေးသူကြီးပုံပြင်

ထွန်းကျော်လူ

“အိမ်ရှင်တို့ ညည်သည်လာတယ် ဗျို့”

အိမ်ရှေ့ လှေကားအတိုင်းတက်လာတဲ့ အသံရှင်ဟာ ညည်ခန်းထဲဝင် ရောက်လာပါတယ်။ စားပွဲမှာ စာဖတ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ -

“ယောက်ဖကြီးရှိနေတာပဲ။ မမရော ရှိရဲ့လား”

“ရှိတယ် ရှိတယ်။ မီးဖိုထဲမှာ”

ကျွန်တော် ဖြေအပြီးမှာ မီးဖိုရှိရာသို့ သူဆက်ဝင်သွားပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မောင်လေးပါ။ ခဏကြာတော့ မီးဖိုရှေ့က သူထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှောင်ထိုင်ပါတယ်။

“မင်းလာတာက ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ရုံးချိန်းရှိတဲ့နေ့မို့ အစောကြီးကတည်းက ရုံးရောက်နေတာ။ တစ်နေ့လုံး ရုံးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေရတယ်။ ညနေရုံးချိန်ကုန်မှ အမှုကို ဒီနေ့မစစ်ဖြစ်ဘူး ခေါ်ပြောတယ်ဗျ။ ရုံးကပြန်လွှတ်ချိန်မှာ ရွာပြန်ဖို့ကားမရှိတော့ဘူး”

သူ့စကားကို ခဏရပ်ပြီး ကျွန်တော်ငဲ့ပေးထားတဲ့ ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို ယူသောက်နေပါတယ်။ ဗိုက်ဆာလာဟန်တူပါရဲ့ ပြီးမှ သူက -

“ဒီည ဒီမှာအိပ်မယ်။ ထမင်းမြန်မြန်ချက်ဖို့ မမကိုဝင်ပြောခဲ့ပြီးပြီ”

“နေစမ်းပါဦး။ မင်းက တရားရုံးကို ဘာဖြစ်လို့ လာတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ငွေကို ချေးပြီး ပြန်မဆပ်လို့ တရားစွဲထားတဲ့အမှုလေ”

“ဒီအမှုက ကြာလှပြီပဲ။ တစ်နှစ်လောက်ရှိရောမယ်”

“တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဗျ။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ရုံးချိန်းလာနေရလို့ အိမ်မှာရှိတဲ့ အလုပ်တွေလည်း ပျက်လှပြီ။ ရွာကနေလှိုင်းကားစီးလာရတာ ကားခကုန်တာလည်း မနည်းတော့ဘူး။ ရုံးမှာထိုင်စောင့်ရင်း လက်ဖက်ရည်ဖို့ ထမင်းဖို့ပါတွက်ကြည့်ရင် ချေးထားတဲ့ငွေတွေ ပြန်ရတောင် အမှုကလအတွင်း သွားစရိတ်၊ စားစရိတ်ကုန်ထားသမျှ အရင်းကျေရုံပဲရှိတော့မှာပါ”

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆံပင်များထဲ ထိုးဖွဲ့ကုတ်ရင်း စိတ်မောလူမောဟန်ကြီးဖြင့် သူပြောနေပုံကိုကြည့်ပြီး ရယ်ရမလို့ သနားရမလို့ဖြစ်မိသည်။

မြို့သားဖြစ်သော ကျွန်တော်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သူ သူ့အစ်မက မြို့ပေါ်မှာ ကျွန်တော်နှင့်နေပါသည်။ သူတို့မိဘများ အမွေထားခဲ့သော ငါးကေခန့်ရှိမည့် ဥယျာဉ်ခြံကြီးကို သူ့အားလုပ်ကိုင်စားရန် အစ်မဖြစ်သူက ကြည်ဖြူစွာပေးထားပါသည်။

ကျွန်တော့်ယောက်ဖလေးသည် ငယ်စဉ်က မိဘများအလိုလိုက်ခံရသော

သားပီပီ စာမကြိုးစားခဲ့သဖြင့် အတန်းပညာ များများမတတ်သော်လည်း အသောက်အစား၊ လောင်းကစားမရှိသလို သူ့အိမ်ထောင်ဘက် မိန်းကလေးကလည်း အိမ်မှုကိစ္စ အထိန်းအသိမ်းတော်ပါသည်။ မိန်းကလေးဘက်မှ မိဘများကလည်း စီးပွားရေးကောင်းကြသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်၍ ရွှေမရှားငွေမရှား ထောက်ပံ့ပေးလျက်ရှိသည်။ ဒါတွေကြောင့် ယောက်ဖလေးသည် သူတို့ရွာတွင် တောသူငွေ့စာရင်းဝင်သူဖြစ်သည်။ သူ့ခြံထဲမှာ ကိုယ်ပိုင်မီးစက်နှင့် မီးလင်းသည်။ အငှားလိုက်စားသော လယ်ထွန်စက်ကြီးရှိသည်။ သူကလည်း လယ်လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှု ရှိပါသည်။

သူတို့ရွာမှာ မြို့နှင့် ၁၅ မိုင်ခန့်ဝေးသဖြင့် အကြောင်းကြီးငယ်မရှိဘဲ ကျွန်တော်တို့လင်မယားကလည်း သူ့ထဲမရောက်၊ သူကလည်း ခြံလုပ်ငန်းမှာ လူငှားတွေကြီးကြပ်ရင်း အားလပ်ချိန်နည်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြို့သို့လာသည်ပင် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ဝင်မသွားနိုင်ခဲ့။ ဒါကြောင့် ယခု အမှုဖြစ်နေသည့် ငွေချေးလိုက်တုန်းက ကျွန်တော်တို့မသိခဲ့။ တစ်ဖက်မှ ငွေပေးဆပ်ရန် ကြန့်ကြာလွန်းလို့ တရားစွဲမှသိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က သူ့ကို ကျွန်တော်က -

“မင့်လူက ဒီမြို့မှာနေလာလို့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ပြီ။ သူ့မိန်းမဘက်

က ဆွေမျိုးတွေကလည်း မြို့ပေါ်မှာ လုပ်ငန်းရှင်တွေပဲ။ ဒီလိုလူမျိုးက စောစောလာပြီး ငွေချေးတယ်ဆိုတာ မြို့ပေါ်မှာသူ့ကို ယုံယုံကြည်ကြည် ငွေထုတ်ချေးပေးမယ့်လူ မရှိလို့ပဲ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် အစကတည်းက မင်းကို ဖမ်းလိုလွယ်တဲ့ အမဲကောင်သဘောထားပြီး လာချေးတာပဲ။ ဒါတွေကို မင်းတွေမိဖို့ကောင်းတယ်”

အဲဒီလို ကျွန်တော်ပြောတာကို ယောက်ဖလေးက ပြန်ရှင်းပြတာက -
“မတွေ့မိတာက ဒီလိုဗျ။ အဲဒီလူကို ကျွန်တော့်အိမ်ခေါ်လာတဲ့ ရွာခံလူက ပြောတယ်။ ဒီလူက မြို့မှာ ပွဲစားလုပ်ငန်းကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းနဲ့ အောင်မြင်နေတဲ့သူ။ ကျွန်တော့်ဆီခေါ်လာရတာက မြို့နယ်စည်ပင်က သူ့ကို ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်း ချပေးတာမှာ ရင်းနှီးရမယ့်ငွေပမာဏများလို့ သူတစ်ယောက်တည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ရမယ့်အကျိုးအမြတ်ကလည်း များပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ရှယ်ယာဝင်ပါတဲ့”

“ခြံလုပ်ငန်းတစ်ဖက်နဲ့မို့ မဝင်ချင်ဘူး ကျွန်တော်ငြင်းတော့ ရွာခံလူက ဆက်ပြောတယ်။ ဒါဆိုရင် ငွေချေးပေးလိုက်ပါ။ လုပ်ငန်းက တစ်လ၊ နှစ်လအတွင်း ငွေပြန်ပေါ်မှာ။ အကျိုးအမြတ်ကို ဘယ်လိုပေးမယ်ဆိုတာ ညှိနှိုင်းလိုက်ဖို့ ကန်ထရိုက်ဆရာကပြောလို့ ဒီရွာခံလူကို အရင်အရင်က ကျွန်တော် ပေးကမ်းကူညီခဲ့ဖူးတာတွေလည်းရှိတော့ ယုံကြည်မိတာပေါ့”တဲ့။

“မင့်ရွာခံလူက ဘာအလုပ်လုပ်လဲ” ကျွန်တော်မေးတော့ -

“မြို့ပေါ်မှာ အိမ်ဆောက်ချင်တဲ့လူရှိရင် သစ်တောကြီးဝိုင်းအစပ်မှာ လွှဲပန်း

စင်ထောင်ထားတဲ့လူတွေနဲ့ စပ်ဟပ်ပေးပြီး ပွဲခစားရတယ်။ အုတ်ဖုတ်တဲ့လူတွေထင်းလိုရင် ရွာမှာ နှစ်ချို့ပိတောက်၊ ကုက္ကို၊ သရက်ရှိတဲ့အိမ်တွေမှာ လိုက်ဝယ်ပေးတော့ ပွဲစားပဲပြောပါတော့”ဆိုပဲ။

ဘယ်ရွာမှာ ခပ်ရိုးရိုးအအ လူရှိလဲ။ ရွာခံက စုံစမ်း၊ မြို့ပေါ်ကလူလိမ်နဲ့ပေါင်း အခွင့်သာသလို လုပ်စားနေကို ကျွန်တော့်ယောက်ဖ ခံလိုက်ရတာပါ။

“ကျွန်တော် တွေးမိတာရှိတယ်ဗျ”
ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်းကုတ်နေရင်း ကျွန်တော့်ယောက်ဖလေးက ပြောတာပါ။

“ဘာတွေတွေ့မိလို့လဲ”
လို့ ပြန်မေးတော့ -

“အမှုကို ဒီလိုမစစ်ဖြစ်ဘဲ ကြာနေတာ လူလိမ်လူညာတွေအပေါ် အလိုလိုအခွင့်အရေးပိုပေးထားသလိုပဲဗျ။ လိမ်ညာချေးထားတဲ့ငွေကို အမှုမပြီးမချင်း စိတ်အေးလက်အေး သုံးစွဲခွင့်ပေးထားသလိုပဲပေါ့။ လာတောင်းမှာမပူရ၊ အတိုးတက်မှာ မပူရ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ။ မင်္ဂလာတရားတော်မှာ အသေဝနာစာလာနံ လူမိုက်ကို မပေါင်းရဘူးလို့ ဆုံးမထားတာရှိတယ်။ အခုမင်းက လူမိုက်နဲ့ပေါင်းလိုက်မိတဲ့အပြစ် ရှိသွားလို့ သည်းခံစောင့်ပေးတော့။ ကဲ . . . ရေသွားချိုး၊ ပြီးရင်ထမင်းစားမယ်”

“ရွာစာကြည့်တိုက်မှာ သတင်းစာထဲတွေဖူးတယ်။ တရားရုံးတွေကို အမှုတွေပြီးပြတ်အောင်၊ အမှုလက်ကျန်နည်းအောင် စစ်ဆေးကြဖို့ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့လူကြီးတွေက မိန့်ခွန်းထဲမှာ ပြောထားပါရဲ့။ ကျွန်တော့်လိုပဲ တရားရုံးမှာ

အမှုမပြတ်နိုင်ပဲ ကြာနေတဲ့လူတွေ အများကြီးပါဗျာ”

ညစာစားပြီးကြ၍ ကျွန်တော့်စာကြည့်စားပွဲတွင် ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း ယောက်ဖလေးနဲ့စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်က -

“မင်းကို ငါဖတ်ထားဖူးတဲ့ ဂျာနယ်သတင်းတစ်ပုဒ်ပြမယ်” လို့ပြောပြီး စာကြည့်စင်အောက်ရှိ ဂျာနယ်အဟောင်းပုံမှ The Voice Weekly အတွဲ (၆) အမှတ်(၃)ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“နယူးဒေလီ (ဇွန် ၁၄၊ ၂၀၁၀) အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ တရားရုံးတွေက ပြီးပြတ်အောင် အမှုတွေမစစ်လို့ အမှုကြွေးကျန်တွေကို စီရင်ချက်ချဖို့ နှစ်ပေါင်း ၃၂၀ ကြာမည်တဲ့ဗျား။ အဲဒါ သတင်းခေါင်းစဉ်ပဲ”

သူစိတ်ဝင်စားနေမှန်းသိ၍ သတင်းအချက်အလက်အချို့ကို ရှင်းပြရပါသည်။

“ကြားနာစီရင်မှု မကြုံရသေးတဲ့ အမှုပေါင်း ၃၁.၂၈ သန်းခန့် ရှိနေရာထိုအမှုကြွေးကျန်အားလုံးကို စီရင်ချက်ချရန်အတွက် တရားရုံးများသည် နှစ်ပေါင်း ၃၂၀ ကြာ အချိန်ယူဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အိန္ဒိယဥပဒေရေးရာကော်မရှင် ILC မှ သတင်းထုတ်ပြန်သည်တဲ့ဗျား။ အဲဒီတော့ မင့်အမှု တစ်နှစ်ကျော်တာကို စာဖွဲ့မနေပါနဲ့ကွာ”

သတင်းကိုဖတ်ပြီး ရှင်းပြသည်ကို ယောက်ဖလေးမှာ မယုံနိုင်သလို ဖြစ်နေရှာပါသည်။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း -

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ။ ဘယ်လိုတရားရုံးတွေလဲဗျ”

“သတင်းဆောင်းပါးမှာ အိန္ဒိယ တရားသူကြီးများသည် တစ်ရက်လျှင် လေးနာရီသာ အလုပ်လုပ်ခြင်း၊ ရှေ့နေ များနှင့် တရားရုံးဝန်ထမ်းများ၏ အကတိ လိုက်စားမှုနှုန်း မြင့်မားနေခြင်းတို့ကြောင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ ဒီမိုကရေစီစံနှုန်းများအပေါ် မေးခွန်းထုတ်ရန်လိုအပ်နေကြောင်း ဥပ ဒေရေးရာ သုတေသီများက ပြောကြား သည်လို့ ရေးထားတာပဲကွာ။ တရားသူ ကြီး ရုံးချိန်မှန်မှန်တာက၊ ရက်ချိန်းပေး ထားတဲ့အမှုကို မှန်မှန်စစ်ရင်တော့ အဆင် ပြေကြမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါဗျာ။ ရုံးချိန်းရက်တိုင်း ကျွန်တော်လာတယ်။ တစ်နေ့ကုန်ထိုင် စောင့်နေရပြီး ညနေရုံးဆင်းချိန်ရောက်မှ အမှုမစစ်ဖြစ်တော့ဘူးဆိုပြီး ရက်ချိန်း ထပ်ပေး။ ပြန်လွှတ်ခံရတာ ခဏခဏပဲ။ ကျွန်တော်က ဆွေမျိုးအိမ်ရှိလို့ တော် သေးတယ်။ အချို့လူတွေမှာ မြစ်ကူး ချောင်းကူး ပြန်ကြရမယ်။ ကားမပီ၊ မော် တော်မပီ မြို့ပေါ်မှာလည်း တည်းစရာမရှိ။ လူတွေ ဒုက္ခဖြစ်ရတာကို သိသင့်၊ ကိုယ် ချင်းစာသင့်ပါတယ်ဗျာ”

“အေးကွ၊ ဒီလိုမဖြစ်အောင် တရား ရုံးက နည်းလမ်းရှာသင့်တယ်”

“အသက်ကြီးကြီး လျှောက်လွှာ စာရေးကြီးက ပြောဖူးတယ်။ သူ့လုပ် သက်တစ်လျှောက်မှာ စေ့စပ်တဲ့ မြို့နယ် တရားသူကြီး တစ်ယောက်ကြုံဖူးသတဲ့။ အဲဒီတရားသူကြီးလက်ထက်မှာ ရုံးချိန်း လာတဲ့ အမှုသည်တွေကို ခရီးအဝေးဆုံး ကလာတဲ့ အမှုသည်ကို အရင်ဆုံးစစ်၊ ခရီးနီးတဲ့အမှုသည်ကို နောက်မှစစ်ပေး တဲ့မူကြောင့် အများကြီးအဆင်ပြေခဲ့ တယ်ဆိုပဲ”

“စေတနာအရင်းခံရှိတဲ့လူ ဆိုတော့

တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာမှာပါ စေတနာ အရင်းခံထားလို့ အဲဒီလိုအောင်မြင်ခဲ့ တာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်ယောက်ဖလေးက တရား ရုံးကို အချိန်ပေါင်းများစွာ နှစ်နဲ့ချီပြီး လာ လိုက်။ ပြန်လိုက် လုပ်နေရတော့ စိတ်ထဲ မှာ ခံစားနေရတာတွေ ပြောလာပါတယ်။

သူ့အမှုကိုစစ်နေတဲ့ ရုံးခန်းက စာရေးဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်ဟာ တရား လိုအပေါ် မျက်နှာတည်သလောက် တရားခံဘက်လူတွေကို ပြောဆိုဆက်ဆံ ချိန်မှာ မျက်နှာကို သကြားဖြူးထားသလို ဖြစ်နေပါသတဲ့။

ရှေ့နေကြီး တစ်ယောက်ကတော့ သူလိုက်ပေးမယ့် အမှုအားလုံးနီးပါးဟာ တရားခံများဘက်ကလို့ သိရကြောင်း၊ အပေးအကမ်းရက်ရောလို့ ခင်မင်သူများ ကြောင်း၊ နာမည်ကြီးပြီး လူကြိုက်များ ကြောင်း၊ အပြစ်မရှိဘဲ တရားခံဖြစ်လာ ရသူကို အမှုကလွတ်အောင် အကျိုး ဆောင်ပေးတာကို သာဓုခေါ်ရမှာဖြစ်ပေ မယ့် လူဆိုးလူသွမ်းတွေသာ သူ့အရည် အချင်းကြောင့် လွတ်သွားရင် အဆိပ် ပင်ရေလောင်းတာပဲ ဖြစ်ပါသတဲ့။

ဒီအမှုကိုရင်ဆိုင်ပြီးဆိုတာနဲ့ တရား ရုံးမှာ လျှောက်လွှာရေးခ၊ စာရေးကိုပေး ရမယ့်ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းသိရလို့ ပြဿနာမဟုတ်ပေမယ့် သတ်မှတ်ထားချက်မရှိဘဲ အလိုက်သိသိ အကုန်အကျခံပေးရတာတွေရှိနေကြောင်း၊ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝင်ဆံ့အောင် ကိုယ် က အလိုက်သိသိနေပြရတာက တစ်မျိုး၊ တရားခံဘက်က ပိုပြီးအလိုက်သိပြနေ တာတွေဟာ ကိုယ့်ထဲက လိမ်ညာချေး ယူထားတဲ့ငွေပဲဆိုတော့ မိအေးနှစ်ခါနာ ဆိုတဲ့စကားကို တရားရုံးရောက်မှာသဘော

ပေါက်မိတော့သတဲ့။

ယောက်ဖလေးက စကားတွေ အများကြီးပြောပြီး သူ့ရင်ထဲပေါ့သွား လောက်မှ -

“မင်းပြောတဲ့ ရုံးဝန်ထမ်းရေဘက် စာရေးတွေ၊ ရှေ့နေတွေက ဘယ်လိုပဲ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး အမှုကိုကြား နာစစ်ဆေးပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့်သူ က ပညာရှိတရားသူကြီးပဲ။ တရားသူကြီး အလုပ်ကို စာတတ်လို့၊ ဘွဲ့ရလို့၊ ခွေရှိ လို့ဆိုပြီး လုပ်ချင်တဲ့လူက တက်လုပ်လို့ လည်းမရဘူး။ တရားသူကြီးမှာ ဘယ်လို ဂုဏ်အင်္ဂါနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်ဆိုတာ ငါမှတ် စုစာအုပ်ထဲမှာ ရေးမှတ်ထားတယ်။ ငြိ မယ် ခဏစောင့်”

ကျွန်တော်၏ စာအုပ်စင်ရှိ မှတ်စု စာအုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ယောက်ဖ လေးအား -

“မင်းနားထောင်၊ အခု ငါဖတ်ပြ ပေးမယ့် သက္ကရာဇ် ၁၇၇၂ ခုနှစ်က တည်းက ရေးသားပြုစုထားခဲ့တဲ့ ‘မန ဝဏ္ဏဓမ္မသတ်’မှာ တရားသူကြီးဟာ အမျိုးမြတ်ခြင်း၊ သီလရှိခြင်း၊ ဂုဏ်ရှိခြင်း၊ စကားမှန်ခြင်း၊ ပညာနက်နဲခြင်း၊ အရာ ရာ၌ လိမ္မာခြင်း၊ ပြေပြစ်ခြင်း၊ အစီအရင် ၌ ကျွမ်းကျင်ခြင်းဆိုတဲ့ ဂုဏ်အင်္ဂါရှစ်ခု နဲ့ ပြည့်စုံရမယ်တဲ့။ ရှေးရှေးက မင်းကေ ရာဇ်တွေလက်ထက်ကတည်းက တရား စီရင်ရေးကို အမှားအယွင်းကင်းအောင် စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားခဲ့တာကွ။ ငါ စာအုပ်ထဲမှာ (ကုန်းဘောင်မင်းဆက်မှတ် တမ်း)ထဲက တရားသူကြီးကျင့်စဉ် ၁၀ ပါး (မနကျယ်ဓမ္မသတ်)မှာပါတဲ့ တရား သူကြီးမမြောက်ထိုက်သော မတရားစီရင် သူ ခုနစ်ပါးဆိုတာတွေပါ ရေးမှတ်ထား တယ်။ အကုန်ဖတ်ပြရင် မင်းနားထံ

အရာထွေးကုန်မှာပဲ။ အဓိကတော့ တရားသူကြီးဟာ ဆန္ဒ၊ ဒေါသ၊ ဘာသာ၊ မောဟဆိုတဲ့ အကတိတရားလေးပါးနဲ့ကင်းအောင် တရားစီရင်ပေးဖို့ပဲကွ”

တကယ်တော့ . . . ကျွန်တော့်ယောက်ဖလေးဟာ ကျောင်းပညာကို ကောင်းကောင်းမသင်ခဲ့ပါ။ ငယ်စဉ်က မိဘများ အလိုလိုက်ခံထားရသူဖြစ်သည်။ ဆုံးမသွန်သင် ခံခဲ့ရခြင်းနည်းပါးသည်။ ယခုအရွယ်ထိ ဘာသာရေးအသိ ဗဟုသုတအားနည်းသူဖြစ်၍ ‘ယခုလို ကြုံကြိုက်တုန်းမှာ ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမ၊ ကံ-ကံ၏အကျိုးပေးတရားကိုပါ သိစေလိုသဖြင့်

“မင့်ကို ငါဖတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပိဋကတ်တော် စတုက္ကပါရာဇိကဝိနိပါတ်၊ ဝတ္ထုအကြောင်း ပြောပြမယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဂ္ဂသာဝက လက်ဝဲရံ ရဟန္တာမြတ်အရှင်မောဂ္ဂလန်ဟာ ဆွမ်းခံကြွရင်း ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်စောင်းမှာ ပြိတ္တာတစ်ကောင်ဟာ သူ့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ ငှေးစေ့ကြီးကိုထမ်းပိုးပြီး ဟိုသည်သွားလာနေတာ တွေ့ရသတဲ့။ ငှေးစေ့ကြီးက ဘယ်လောက်ကြီးသလဲဆိုရင် အိုးစရည်း(သောက်ရေးအိုးအရွယ်)လောက်ကြီးမားလို့ ထိုင်မရဘူးတဲ့။ အဲ့ဒီမှာ ပြိတ္တာမျိုးဖြစ်တဲ့ သိမ်းငှက်တွေ၊ ကျီးကန်းတွေကလည်း သူ့ငှေးစေ့ကြီးကို သန့်သီးနဲ့လိုက်ပြီး ထိုးဆိတ်နေကြလို့ ဘုရားရှင်ကို လျှောက်ထားတဲ့ အခါ အဲ့ဒီပြိတ္တာကြီးဟာ လူ့ဘဝတုန်းက တရားသူကြီးဖြစ်ခဲ့သတဲ့။ တရားသူကြီးအာဏာအရှိန်အဝါသုံးပြီး လာဘ်ယူလာဘ်စားခဲ့တဲ့အပြစ်တွေကြောင့် ကုမ္ဘာ့ပြိတ္တာဘဝမှာ ဖုံးကွယ်ရမယ့်ဟာကြီးကို

အရှက်မရှိ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ထမ်းနေရတာဖြစ်ကြောင်း ဘုရားရှင်က မိန့်တော်မူသတဲ့။ သူတော်ကောင်းများအမြင်မှာ လာဘ်စားတယ်ဆိုတာ ရှက်စရာအမှုပဲကွ။ စိတ်နေစိတ်ထား ယုတ်ညံ့အောက်တန်းကျတဲ့ အပြုအမူလို့ သတ်မှတ်ကြတယ်”

ကျွန်တော် ရေနွေးကြမ်းသောက်နေစဉ်မှာ ယောက်ဖလေးက ကျွန်တော့် မျက်နှာကို တွေ့တွေ့ကြီးငေးရင်း ကြည့်နေပါသည်။ ပိုမိုရှင်းလင်းပြီးသိသွားစေချင်လို့

“ဒီလိုကွ။ မင့်အမှုကိုစစ်ပေးရမယ့် တရားသူကြီးဟာ မျိုးရိုးမြင့်မြတ်ပြီး သီလရှိတဲ့ ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကွ။ ဒီဘဝမှာ အကျင့်သီလနဲ့ပြည့်စုံရင် နေဝင်သံသရာမှာ ပိုပြီးမြင့်မြတ်တဲ့ဘဝကိုရမယ်။ အကျင့်သီလပျက်ရင် အပါယ်လေးဘုံ ရောက်သွားမယ်ဆိုတဲ့ စောစောက ငါပြောသလို ကံအကျိုးပေးတရားမျိုးကို သူသိမှာပါ။ မင်းရဲဂုဏ်သရေရှိတရားသူကြီးဟာ ဟိုပြိတ္တာကြီးလို ဟိုဟာကြီးထမ်းပြီး အော်ဟစ်ပြေးလွှားနေရတဲ့ ဘဝမျိုးရောက်မှာကို ကြောက်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် စိတ်အေးအေးထားကွ”

ပြောလက်စ စကားရပ်ပြီး သူ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ဘာတွေအတွေးလွန်နေမှန်းမသိတဲ့ ယောက်ဖလေးကို -

“ကဲ . . . သွားသွား။ တီဗွီရှေ့မှာ မင်းမမ ကိုရီးယားကားကြည့်နေပြီ။ ငါတော့ စာဖတ်လိုက်ဦးမယ်”

...

“ဘုရားရှိခိုးပြီးရင် လာတော့လေ။ ဒီမှာ ကော်ဖီအေးသွားလိမ့်မယ်”

ဇနီးသည်၏ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော်က ထမင်းစားခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ ယောက်ဖလေးကို မမြင်သဖြင့် -

“မင့်မောင်လေးကော အိပ်ရာမထသေးဘူးလား”

လို့မေးတော့ ဇနီးသည်မှ -

“အစောကြီးထပြီး လိုင်းကားနဲ့ ရွာပြန်သွားပြီ”တဲ့။

“ဟုတ်လား။ ဒီမှာ တစ်ညအိပ်ရတာ သူစိတ်ချမ်းသာသွားမှာပဲကွ။ သူ့အမှုအတွက် စိတ်ချမ်းသာဖို့ အများကြီးပြောလိုက်တယ်”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဇနီးသည်က ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူးနှင့်ကြည့်ပြီး -

“ဟုတ်လို့လား။ ကျွန်မကို သူပြောသွားတာတစ်မျိုးရှင့်။ မမယောက်ျားက စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး လျှောက်ပြောနေတာပဲတဲ့။ ပြောတဲ့ပုံပြင်ကလည်း ခေတ်မမီတော့ဘူးတဲ့။ ရှေးတုန်းကသာ တရားသူကြီးဆိုတာ ယောက်ျားတွေချည်းပဲ ရှိတာတဲ့။ အခု သူ့အမှုကို တရားရုံးမှာ စစ်ပေးနေတာက တရားသူကြီးဆိုပေမယ့် အမျိုးသမီး မိန်းမတရားသူကြီးဆိုတော့ ရှင်ပြောတဲ့ ကံအကျိုးပေးမျိုးကို ကြောက်ဖို့ဝေးပါ့ဗျာလို့ပြောပြီး စိတ်ပျက်နေတဲ့ပုံနဲ့ ပြန်သွားရှာတာ။ ရှင်က ဘာတွေပြောထားလို့လဲ”

“ဘာ...ဟာကွာ ဒီကောင်လေးတွေ့ရဲလိုက်တာ”

ထွန်းထွန်း

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်

ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်က ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ

၁။ အမိအဘတွေက ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ဆင်းစီးမြင်းရဲပြီး ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ပန်းခင်းတဲ့လမ်းကို လျှောက်လှမ်းစေချင်တာ၊ ဓမ္မတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေကို ကံတတာမြင့်မားစေတဲ့ ရက်တွေ၊ နေ့တွေမှာ မွေးစေချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေဖြစ်ခဲ့ရင် ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်လံမှာ သင့်လျော်တဲ့ မွေးရက်ကို တွက်ချက်လိုက်ပါ။

မွေးရက်ရွေးခြင်း

၂။ မွေးလာတဲ့ကလေးအတွက် မွေးသည့်အချိန်မှစလို့ လူမှုရေးပညာရေးတွေ ကောင်းစေဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးပြီး မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်စေ၊ နာမည်ကြားရုံနှင့် လူတိုင်းက ပြုစေမယ့် နာမည်ကောင်းတွေကို ရွေးလိုက်ပါ။

ကလေးအမည်ပေးလွှာ

၃။ မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့အတွက် နေ့ကောင်းနဲ့ရက်သာကိုရွေးပြီး တစ်သက်မခွဲ ရွှေလက်တွဲရမယ့်အဆောင်။

မင်္ဂလာရက်မြတ်လက်ထပ်ရက်ရွေး

၄။ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး ဆိုင်ကြီးကုန်းကြီးတွေအတွက်

လုပ်ငန်းအမည်ပေး

၅။ ငွေကြေးအဆင်ပြေလို့ အိုးအိမ် အသစ်ဆောက်မယ့်အခါ။

အိမ်ဆောက်ပနွက်တင်မင်္ဂလာ

၆။ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများပြီး ဝင်ငွေကောင်းစေမယ့်

အနုပညာရှင်တို့၏ အမည်ပေးလွှာ

စသည့်အကြောင်းအရာတို့ကို စနစ်တကျ တွက်ချက်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါပြီ။ နယ်မှ ဆောင်ရွက်လိုသူများ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ပါလျှင် စာတိုက်၊ မော်တော်ကား စသည့်ရောက်ရှိမည့် လမ်းကြောင်းများနှင့် ပြန်လည်ပေးပို့နေပါပြီ။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြပါစေ

ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်-၂၀၅(က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ မြို့သစ်(ဂ)
ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၀၁-၆၄၃၀၃၀

သိသာစေကြောင်း

မင်္ဂလာဒိပိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိန်း၏ နည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည့်

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

တကယ်ဆိုတော့

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို မိမိဘာသာမိမိ
 အသိဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပွဲမစခင် ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ
 ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြ
 တာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ ဓမ္မတာပါပဲ။ ပြည်ဖုံးကား
 နောက်ကွယ်က ဇာတ်ရုပ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ
 ကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ တွေ့ရသလို၊
 တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း
 တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့်
 သင့်ဘဝရဲ့ ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသ
 လိုက်ရတာကြောင့် ဒီစာမျက်နှာမှ သင့်ဘဝရဲ့
 အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုတလေသာ
 မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မီးရောင်စုံ
 အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို
 မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် . . .

■ အမှတ် (၂၀၅/က)
 ပိတောက်(၅)လမ်း၊
 မြို့သစ်(၈)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
 အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
 ဖုန်း ၀၁-၆၄၃၀၃၀

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စိတ်တိုင်းကျ ကောင်းတဲ့ကာလ ဖြစ်တယ်။ အလွန်ကံ ကောင်းတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ မိသားစုအတွင်းမှာလည်း မင်္ဂလာကိစ္စတွေ ပေါ် လာတတ်တယ်။ ငယ်ရွယ်သူတွေအဖို့ အိမ်ထောင်ကျတတ်ပါတယ်။ မမျှော်လင့် ဘဲ အတတ်ပညာတစ်ခု သင်ကြားရတတ်တယ်။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရတတ် တယ်။ မိတ်ဆွေကောင်း၊ ဆရာကောင်းများ တွေ့မယ်။ လုပ်ငန်းများ သိသိသာသာ အောင်မြင်မှုရမယ်။ လုပ်ငန်းအသစ်များ စတင်ပြုလုပ်နိုင်သောကာလ၊ လုပ်ငန်း ဟောင်းများ ပြန်ပေါ်တတ်တယ်။ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စများ အဆင်ပြေမယ်။ အဖိုး တန်စက်ပစ္စည်းများဝင်မယ်။ ရပ်ဝေးမှ စာများ၊ အဆက်အသွယ်များ ရလာမယ်။ ဘုရားဖူးခရီးများ၊ စိတ်ချမ်းသာစရာခရီးများ၊ ပြည်တွင်းပြည်ပခရီးများ သွားရတတ် တယ်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်းများ ပေါ်လိမ့်မယ်။ လုပ်လျှင် အောင်မြင်မယ်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်လျှင် ရာထူးတက်ခြင်း၊ အခြေအနေ အဆင့်အတန်း မြှင့်တက်ခြင်းများ ကြုံမယ်။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ အနည်းငယ် ကြုံရတတ်တယ်။ ရန်များခြင်း၊ စကားများ ဖြေရှင်းရခြင်းများ ကြုံမယ်။ ရင်းနှီးသူများ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ ငွေရှာရလွယ်ခြင်း၊ ငွေအဝင်အထွက်ကြမ်းခြင်းများ ကြုံရလိမ့်မယ်။ ပြည်ပခရီးဝေးသွားရန် ကြံရွယ်ထားသူများ ယခုကာလတွင် စတင်ပါက အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်။ ကျန်းမာရေးတော့ နည်းနည်းညံ့တတ်တယ်။ လူငယ်တွေအဖို့ အနောက်တောင်အရပ်ကိုသွားရင် ရေဘေးကြုံတတ်တယ်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေအဖို့ လေဖြန်းခြင်း၊ ရုတ်တရက် သွေးတိုးခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြတ်)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ တံခွန်အဖြူ(၂)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၃၊ ၃၅၊ ၃၁

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလအတွင်း နာရေးမသွားပါနှင့်။
ထောင်ဝင်စာ မတွေ့ရ။

ကံကောင်းပြီး လျော်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့တိုင်း မုန့်စိမ်းပေါင်း တစ်ပန်းကန်(အုန်းသီးထည့်ရ)နှင့် စံပယ်ပန်း တစ်ပန်းကန် ကပ်လှူပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ဘာလုပ်လုပ် အောင်မြင်မယ့်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်ဝယ်ဖို့ ကြံရွယ်ထားလျှင် ယခုကာလတွင် ဝယ်ပါက အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း ရတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ်ပေါ်ခြင်း သို့မဟုတ် လက်ရှိအလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အဆက်အသွယ်သစ်များ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ နာမည် ကောင်းရခြင်း၊ နေရာကောင်းရခြင်း၊ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ရခြင်းများ လုပ်ရတတ်တယ်။ ထိပါက်သကဲ့သို့ ငွေများ ဝင်တတ်တယ်။ ငွေရခါနီးတွင် ငွေကြေးထစ်ငေါက်ကြီးစွာ ဖြစ်ပြီးမှ ရတတ်တယ်။ ဘုရားဖူးခရီး သွားရတတ်တယ်။ ရပ်ဝေးမှ ဆွေမျိုးသားချင်း များ ရောက်လာတတ်တယ်။ ယခု ရောက်ရှိနေတဲ့ကာလတွင် ကဆုန်လ၊ တန်ခူးလ များ ပါဝင်နေရင် သတိထားပါ။ ဆွေမျိုးသားချင်း၊ အောက်လက်ငယ်သားတို့

ကြောင့် အမှုအခင်းဖြစ်တတ်တယ်။ သူခိုးမျက်စိ အကျခံရတတ်သော ကာလဖြစ်၍ သူခိုး အခိုးခံရတတ်ပါတယ်။ မိသားစု အကြီးအကဲ၊ လုပ်ငန်းအကြီးအကဲတို့ကြောင့် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဖခင် ကျန်းမာရေး ညံ့တတ်တယ်။ အိမ်သို့ အတောင်ပါသော သတ္တဝါများ ဝင်လျှင် ကောင်းပါတယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ စွယ်တော်၊ ရဟန္တာပုံတော်များ ကြွလာတတ် တယ်။ စက်ပစ္စည်းများ အသစ်လဲရတတ်တယ်။ လက်ဝတ်ရတနာများ ကျောက် ပြုတ်ထွက်ခြင်း၊ ပျောက်ခြင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ငယ်ရွယ်သူများအဖို့ အချစ်ရေးတွင် လမ်းခွဲရလောက်အောင် ပြဿနာ ဖြစ်ရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ မိန်းမနှင့် ပတ်သက်သော အမှုအခင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ အပြိုင်အဆိုင် ကြီးစွာကြုံမယ်။ အတိုက်အခံ မှန်သမျှ အနိုင်ရမယ်။ ကျန်းမာရေး အနည်းငယ် ညံ့တတ်တယ်။ အမြင့်မှ လိမ့်ကျခြင်း၊ အပူလောင်ခြင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ဆီးညွန့်(၃) ညွန့်(ဆူးဖြူ)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ဂြိုဟ်ရုပ်စုံ(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာပတ်

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၇၊ ၄၆၊ ၆၄၊ ၆၂

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အိုးပိုင် အိမ်ပိုင် ရနိုင်သောကြောင့် သူများ၏ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို မိမိအိမ်ခြံဝင်းအတွင်း လက်ခံခြင်း မပြုရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း မုန့်လုံးရေဝေ၊ ၁၀ လုံး၊ ရှောက်သီးသုပ် တစ်ပန်းကန် ကပ်လှူပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေတွေ့ ဝင်လာတတ်တယ်။ အလှူအတန်းကိစ္စများ ပြုလုပ်ရမယ်။ အလုပ်မှလည်းကောင်း၊ ထိပေါက်၍လည်းကောင်း ငွေများ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဝင်လာလိမ့်မယ်။ လက်ရှိအခြေအနေထက် အဆပေါင်းများစွာ စီးပွားတက်လိမ့်မယ်။ အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများ ဝင်မယ်။ ပြည်ပခရီးသွားလျှင် အကျိုးပေးသော ကာလဖြစ်တယ်။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စများ အကျိုးပေး အောင်မြင်မယ်။ ခရီးများ မကြာခဏ သွားရတတ်တယ်။ ထိုခရီးများသည်လည်း အကျိုးပေး အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုလျှင် ရာထူးတက်ခြင်း၊ အခြေအနေမြှင့်တက်ခြင်းများ ကြုံမယ်။ လက်ရှိအလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားခြင်း၊

အလုပ်ပြောင်းလိုစိတ်ပေါ်ခြင်းများ ဖြစ်မယ်။ အထက်လူကြီး၊ မိသားစုကြီးကသူများကြောင့် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ အတူနေမိသားစုထဲမှ အကြီးအကဲ အသိုက်အခန်းများ နာရေးဖြစ်တတ်တယ်။ တခြားကို ပို့ထားပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်ထောင်ရေးသောကရောက်ရတတ်တယ်။ ပညာရေးကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်း ထွက်တတ်တယ်။ ရွှေထွက်ခြင်း၊ ရွှေအတွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဆီးရောဂါ၊ မျက်စိရောဂါများ ဖြစ်တတ်တယ်။ အရိုးအကြောနှင့် ပတ်သက်သော ဝေဒနာများ ခံစားရတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြုတ်)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ကနုတ္တဒါန်ထီးဖြူ(၁၅)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ စနေ

ညံ့သောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၆၊ ၂၇၊ ၂၈၊ ၂၉

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် မိမိအိမ်အနီးအနား၌ ရိုးရာနတ်ကသောနိမိတ်၊ ခေါင်းရင်းအိမ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်များတွင် အလှူမင်္ဂလာဆောင်သော နိမိတ်တွေ့ပါက ကောင်းကျိုးများ ခံစားရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် တနင်္လာနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း နွားနို့နှင့် ကျောက်ကျောများ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့ဖျင်းမယ့် လူငယ်တွေအဖို့ ပညာရပ် တစ်ခု ထပ်မံသင်ကြားရတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်၊ ရဟန္တာ ပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။ မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့ ခရီးသွားရတတ်တယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေများနဲ့ ရှယ်ယာခွဲခြင်း၊ လမ်းခွဲခြင်းတွေ ကြုံတွေ့ရ တတ်တယ်။ အလုပ်တွေလည်း အောင်မြင်သလိုလိုနဲ့ အပျက်အစီးတွေလည်း များလာတတ်တယ်။ မိသားစုအတွင်းမှာလည်း စိတ်ဝမ်းကွဲမှုတွေ ဖြစ်လာတတ် တယ်။ တနင်္လာ၊ သောကြာသားသမီးများအတွက် ပူပန်ရတတ်တယ်။ ဒေါသ ရှေ့ထားရင် မှားတတ်တဲ့ ကာလဖြစ်သောကြောင့် မေတ္တာစိတ်နဲ့သာ တုန့်ပြန်ပါ။ နံနက်စောစောမှာ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေကို မေတ္တာပို့ပေးပါ။

လူမျိုးခြား အကျိုးပေးမယ်။ ပြည်ပသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားသူများ ဒီကာလမှာ အောင်ရွက်ပါ။ စိတ်ပင်ပန်းတဲ့ကာလ ဖြစ်သော ကြောင့် စိတ်တိုင်းမကျမှုတွေ များနေတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ခြေထောက်တို့ ခါးတို့မှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြူတ်)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ကြက်လျှာအစိမ်းရောင်(၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၇၅၊ ၇၁၊ ၅၇၊ ၅၆

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် သင်္ချိုင်းမြေ လုံးဝမနင်းရပါ။
ကဆုန်လ၊ ပြာသိုလများတွင် အရှေ့တောင်အရပ်၊ အနောက်မြောက်
အရပ်သို့ ခရီးမသွားပါနှင့်။
ကိုယ်မန္တ၊ သိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် စနေနေ့တိုင်း ထောပတ်ထမင်း လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အလုပ်လုပ်ရတာ အခက်အခဲ တွေ့လိမ့်မယ်။ အလုပ်ကလည်း ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်မျိုး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရတတ်တယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ခရီးဝေး သွားရတတ်တယ်။ မိသားစုအတွက် လည်း ပူပန်ရတတ်တယ်။ ယခုရောက်ရှိနေတဲ့ကာလတွင် ကဆုန်လ၊ ဝါခေါင်လ များ ပါဝင်နေရင်တော့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှု ဖြစ်တတ်တယ်။ လူမျိုးခြား ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ကိုယ်ကစပြီး အမှုအခင်းတွေ မလုပ်ပါနဲ့။ ရွှေထွက်ခြင်း၊ ပေါင်နံရံခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ ငွေတွေ အတိုင်းအဆမရှိ ထွက်နေတတ်တယ်။ မထင်မှတ်တဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းက အကူအညီ ပေးလိမ့်မယ်။ တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ သားသမီးတွေက အကူအညီကောင်းတွေ ပေးလာတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းတွေ မကြာခဏ ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းတွေအဖို့ စစ်ဆေးခံရတတ်

တယ်။ ကျန်းမာရေးညံ့တဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုများ အိမ်ကိုဆေးလာကုရင် ဆုံးပါးတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ စိတ်ပင်ပန်းရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြတ်)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ထီးနီ(၁၀)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

သောကြာ၊ တနင်္ဂနွေ

ညံ့သောရက်

စနေ၊ အင်္ဂါ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၇၊ ၁၆၊ ၆၁၊ ၆၅

အထူးသတိပြုရန်

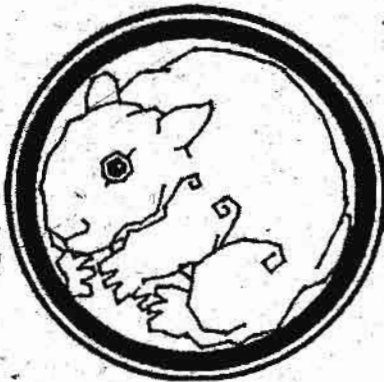
ယခုကာလတွင် ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု မီးလောင်ခြင်း၊ ရေနွေးပူလောင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဆိုင်းဘုတ် မပြင်ရပါ။ ရေစက်ချပြီး အလှူကြီး မလုပ်ရပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွက်လေ့ရှိ

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ကြေးပန်းအိုးထဲ၌ အုန်း(၆)ညွန့်၊ သီဟိုဠ်(၂၁)ညွန့်ကို မပြတ်လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လုပ်ငန်းသစ်လုပ်ရန် အကြံအစည်ကောင်းများ၊ အဆက်အသွယ်ကောင်းများ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ပစ္စည်းများကို ထုခဲ့ရောင်းချ၍ လုပ်ငန်းအသစ် ကြီးကြီးမားမား စရန်မကောင်းသေးပါ။ စိန်ထည်ပစ္စည်း၊ စက်ပစ္စည်းများ ဝင်လိမ့်မယ်။ စပ်တူရှယ်ယာ လုပ်ငန်းများ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ လုပ်လျှင် အောင်မြင်မယ်။ ဘိုးတော်တု၊ ဆရာတုများ ရောက်လာတတ်တယ်။ မသွားချင်သောခရီးများ၊ စိတ်ညစ်စရာခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် အိမ်ထောင်ပြုလျှင် ကောင်းပါတယ်။ မိမိအိမ်တွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် ရှိပါက အိမ်တွင် မမွေးရ။ ဆေးရုံမှာ မွေးပါ။ ဖခင်နှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲတတ်တယ်။ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ် စကားပြောရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင်

အမှုမဖြေရှင်းရ တတ်နိုင်သလောက် အချိန်ဆွဲထားပါ။ မဖြစ်မနေ ပြဿနာတွေ ရှင်းရမယ်ဆိုရင် အနှုံးပေးလိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေး အနည်းငယ် ညံ့တတ်တယ်။ အသက်ကြီးသောသူများအဖို့ လေဖြန်းခြင်း၊ လေဖြတ်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်တယ်။ လူငယ်များ အဖို့ ရေနစ်ခြင်း၊ ရေနွှဲပတ်သက်၍ အန္တရာယ် ကြုံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြတ်)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ကုက္ကား(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

ကြာသပတေး၊ တနင်္လာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၃၅၊ ၃၁၊ ၁၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ကားပွတ်တိုက်မိခြင်း၊ ငွေပျောက်ခြင်း၊ သူခိုးခံရခြင်း ကြုံရတတ်တယ်။ ဂရုစိုက်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဆွမ်းပူပေါ်၌ ဆီဆမ်း၊ အုန်းသီးစိတ်တင်ကာ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အတတ်ပညာတစ်ခု သင်ကြားရခြင်း၊ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရောက်ရခြင်း ကြုံရတတ်တယ်။ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုသို့လည်း ဝင်ရောက်ရတတ်တယ်။ အလုပ်တွေများပြီး နားချိန်မရလောက်အောင် ပင်ပန်းနေရတတ်ပါတယ်။ အမွေရခြင်း ကြုံရတတ်တယ်။ ယခုအချိန်တွင် လက်ခံလိုက်ပါက အလဟဿ ကုန်သွားတတ်ပါတယ်။ အထက်လူကြီး၊ အကြီးအကဲတို့ရဲ့ အကူအညီ ရတတ်တယ်။ ကြာသပတေး၊ စနေသားသမီးများက ကူညီစောင့်ရှောက်တတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးဝေးသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားသူများ ယခုအချိန်တွင် ပြုလုပ်လိုက်ပါ။ အလုပ်တွင် မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ပြောင်းဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့။ သူခိုး ခိုးခံရတတ်တယ်။ မိမိမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲရောင်းချခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် တစ်စုံတစ်ရာ၊ ပြာသိုလများ ပါဝင်နေခဲ့ရင်

ဂရုစိုက်ပါ။ ပြဿနာဟောင်းများ၊ ရောဂါဟောင်းများ ပြန်ပေါ်လာတတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲက အသက်ကြီးသူတွေ ဆုံးပါးတတ်တယ်။ ပျို့ရွယ်သူများအဖို့ စုတ်ကောင်းဝင်၍ အချစ်ရေးကောင်းခြင်း၊ သားသမီးရတနာ ရခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် သွေးအားနည်းခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဆီး(၃)ညွန့်(ဆူးဖြူတ်)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ယပ်အဝါရောင် (၁၇)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၊ ၅၃၊ ၇၁၊ ၇၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် သင်္ချိုင်းမြေ လုံးဝမနင်းရ။ အိမ်ပြင်ခြင်း၊ အိမ်ဆောက်ခြင်း၊ အိမ်ပြောင်းခြင်း မပြုပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ်သုတ်၍(သကြားမထည့်ရ) လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အဖက်ဖက်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာများ ကြုံရပါလိမ့်မယ်။ ပျော်စရာတွေ များလွန်းလို့ အမှားတွေလည်း တွေ့တတ်ပါတယ်။ ဘာလုပ်လုပ် နှစ်ခါပြန် ဖြစ်တတ်တဲ့အတွက် အဆိုးရော အကောင်းရော ကြုံရတတ်ပါတယ်။ အလှူအတန်းပြုခြင်း၊ မင်္ဂလာပွဲများ စီစဉ်ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ရတတ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများသည်လည်း လွန်စွာအကျိုးပေး အောင်မြင်မယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်များ ကြွလာမယ်။ အလွန်ကောင်းသော နိမိတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုကာလတွင် စီးပွားအလွန်ကောင်းသကဲ့သို့ ကိုယ်ကျင့်တရား အထူးအရေးကြီးသောအချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်သော် ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်။ ယခုအချိန်တွင် အိမ်ထောင်

မပြုရ ပြုလျှင် တည်မြဲသောအိမ်ထောင် မဖြစ်နိုင်ပါ။ အိမ်ထောင်ပြုလျှင် သားသမီး ပါလာတတ်တယ်။ ရွှေနှင့် ရတနာပစ္စည်းများ ဝင်မယ်။ ငွေဝင်လျှင် လက်ထဲမှာ မထားရ။ ရွှေဝယ်ထားပါ။ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စများ ကြုံရတတ်တယ်။ စိတ်မပူပါနှင့်။ ယခင်က ကိုယ့်ကို နှိမ်ခဲ့တဲ့သူတွေက ပခုံးပေါ် ပြန်ထမ်းတင်ရမယ့်ကာလဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်တယ်။ မိတ်ဆွေများနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ ဆရာသမားကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်လည်း အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ နာရေးကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ ခရီးသွားရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အစားမှား၊ ဆေးမှားဖြစ်ခြင်း၊ သွားဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ မြောက်အရပ်သို့ ရေလမ်းခရီး မသွားပါနှင့်။ အဆိပ်ရှိသောအကောင် ကိုက်ခံရတတ်တယ်။ အနောက်မြောက်အရပ်မှ လူများနှင့် အမှုအခင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြတ်)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူရောင်(၁၂)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

သောကြာ၊ အင်္ဂါ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၂၊ ၄၄၊ ၂၄၊ ၄၂

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် မိမိအိမ်၌ လင်စုံမယားဖက် ညအိပ်ညနေ လက်မခံပါနှင့်။ ဆိတ်သားဟင်း မစားရ။ သစ္စာပန်း ဘုရားမလှူပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္လာနေ့နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ကြံရည် ၆ ခွက်နှင့် မုန့်လက်ကောက် ၆ ခုလှူဒါန်းပေးပါ။